bzkdlm sevi

“Bugün geri kalan hayatının ilk günü.” İşte mutfaktaki tabağın üzerinde yer alan bu motto Tess’in aklını başından almıştır. Her ne kadar üniversite öncesinde son bir tatil için Floransa’da olsa da hayatı sonsuza kadar değişmek üzeredir. Gus ve ailesi de Floransa’dadır. Onlann da hayatı dramatik bir şekilde değişmiştir. Bu on sekiz yaşındaki iki gencin yolu İngiltere’ye dönmeden önce kesişir. Sonra aradan on altı yıl geçer. Hayat ve aşk her ikisine de farklı yollar çizer. Bu kadar zamandan ve bir sürü olaydan

KATE EBERLEN

Londra'ya yaklaşık elli km uzaklıkta, küçük bir kasabada yaşayan Kate Eterlen çocukluğunu kitap okuyarak ve o küçük kasabanın dışına ç*ma hayalleri kurarak geçirdi. Yayıncılık ve sanat alanlarında çeşitli işleri kovalamadan önce Oxtord Üniversitesi nde Klasik okuyan yazar, daha önce birçok deta gittiği ve çok | sevdiği İtalya'da daha fazla zaman geçirme planıyla yabanalara İngilizce öğretmek üzere eğitim aldı. Yazar evlidir ve bir çocuğu vardır. -

Kate Eberlen

seni

İngilizceden Çeviren:

Seçil Şen

P

PENA

ÖZGÜN ADİ: Miss You Pan Macmillan, London, 2016 KİTABİN ADI: Özledim Seni YAZAR: Kate Eberlen ÇEVİREN: Seçil Şen EDİTÖR: Gökçe Yavaş KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı BASKI VE CİLT: Pasifik Ofcet

Cihangir Mah. Güvercin Cd. No: 3/1 Baha İş Merkezi Kat: 2 Haramidere/Avcılar/İstanbul, 34310 Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

© Kate Eberlen, 2016

Kapak görseli © Ann Cutting / Trevillion Images © PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul, 2017

1. Baskı: Şubat 2017

ISBN: 978-605-9441-00-1

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-lstanbul

Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648

e posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Sıradan şeyleri harika şeylere dönüştüren sevgili büyükannemin anısına...

BİRİNCİ KISIM

1

Ağustos 1997

TESS

Mutfakta, annemin Tenerife tatilinde aldığı bir tabak vardı ve üzerinde elyazısıyla şu yazılıydı: *Bugün geri kalan hayatının ilk günü.*

Bu tabak, daha önce babamın şarkı söylediği için aldığı ödülden veya kardeşim Kevinın Noel'de gönderdiği New York kar küresinden daha fazla dikkatimi çekmemişti. Ama tatilin son gününde bu tabağı kafamdan atamıyordum.

Uyandığımda çadırın içi balkabağı feneri gibi turuncu bir renkle parlıyordu. DolFu uyandırmamak için fermuarh kapıyı yavaşça aşağı çekip açtım ve başımı göz kamaştırıcı güneşe çıkardım. Hava hâlâ biraz serindi ve uzaktan gelen çanların sesini duyabiliyordum. Eve gidince sözlükten anlamına bakabilmek için günlüğüme *plangent* sözcüğünü yazıp yanma bir yıldız işareti koydum.

Kamp alanından düz mavi bir gökyüzüne karşı parıldayan Floransa'mn tüm kiremitten kubbeleri ve mermer kulelerini görebiliyordum. Öylesine güzel duruyorlardı ki içimi garip bir hüzün kapladı, sanki şimdiden burayı özlüyordum.

Özlemeyeceğim bir sürü şey de vardı. Mesela yerde yatmak. Yattıktan birkaç saat sonra taşlar sırtınıza giriyormuş gibi hissediyordunuz. Ya da bir metreden daha alçak bir yerde giyinmek ve duşa kadar onca yolu yürüyüp sonra tuvalet kâğıdını çadırda unuttuğunuzu hatırlamak. Bunları özlemeyecektim. Tatilin sonuna doğru gelince bir yarınızın bunun bitmesini hiç istememesi ama öteki yarınızın evin rahatını özlemesi çok garipti.

Bir aydır Interrail'le geziyorduk, önce Fransa'ya inmiş sonra İtalya'ya geçmiştik; istasyonlarda uyuyor, Hollandalı çocuklarla kamp alanlarında bira içiyorduk. Doll, daha çok plaj ve kokteyllerle ilgileniyordu; ben de daha çok harita ve anıtlarla ilgileniyordum ama dört yaşındayken St. Cuthbert'in ilk gününde Maria Dolores O'Neill'la tanışıp o, "En iyi arkadaşını olmak ister misin?" diye sorduğundan beri her zaman olduğu gibi iyi geçiniyorduk. Adını Doll diye kısaltan da bendim.

Farklıydık ama birbirimizi tamamlıyorduk. Ben ne zaman bunu söylesem Doll hep, "Harika bir cildin var!" veya, "Ayakkabılarını gerçekten sevdim," derdi. Bunun o tür bir iltifat olmadığını söylediğimde kahkaha atar ve anladığını söylerdi ama anladığını hiç sanmıyorum. Kendinize yakın insanlarla özel bir dil geliştirirsiniz, değil mi?

O tatilde gittiğimiz diğer yerlere dair anılarım kartpostallar gibiydi. Verona'da mürekkep gibi koyu bir gecede aydınlatılmış amfıtiyatro; Napoli'nin mavi körfezi; Sisrina Şapeli'nin tavanının beklenmedik derecede canlı renkler. Floransa'da geçirdiğimiz o son, tasasız günü, hayatım değişmeden önceki günü, neredeyse saat saat, adım adım tekrar yaşayabilirdim.

Sabahları Doll'un hazırlanması benden çok daha uzun sürerdi çünkü o tam makyaj yapmadan asla dışarı çıkmazdı. Ben biraz yalnız kalmayı seviyordum, özellikle de o sabah çünkü lise bitirme sınavlarımın sonuçlarını öğreneceğim gündü ve üniversiteye girecek kadar iyi iş çıkarıp çıkarmadığımı duymak için kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Önceki akşam kamp alanına doğru giderken yolun yukarısındaki kiliseyi

görmüştüm, ormanın içinde bir mücevher kutusu gibi güzel ve çarpıcı duruyordu. Gün ışığında bazilika hayal ettiğimden çok daha büyük görünüyordu. Barok merdivenlerin büyük basamaklarını çıkıp yapıya doğru ilerlerken aklımdan buranın evlenmek için mükemmel bir yer olacağına dair garip bir düşünce geçti, bu hiç benlik bir şey değildi çünkü o zaman bırakın kendimi uzun beyaz bir elbise içinde düşünmeyi bir erkek arkadaşım bile yoktu.

Yukarıdaki terasta manzara kıpır kıpırdı, kendi kendime buraya bir gün geri döneceğime dair bir söz verirken mantıksız bir dürtüyle ağlamak istedim.

Etrafta başka kimse yoktu ama itince kilisenin ağır ahşap kapısı açıldı. Parlak ışıktan sonra içerisi o kadar karanlıktı ki gözlerimin karanlığa alışması bira/ /aman aldı. Hava dışarıdaki sıcaktan birkaç derece daha serindi ve içeride tozla tütsü karışımı o tanıdık kilise kokusu vardı. Tanrının evinde tek başıma yüksek mihrap yerine doğru yürürken sandaletlerimin çıkardığı sesin gayet farkın-daydım. İsa'nın dev ve kayıtsız yüzüne bakıp notlarımın iyi olması için dua ettim. Birden, büyüleyici biçimde bina ışıkla doldu.

Olduğum yerde döndüm, benim yaşlarımda uzun boylu bir çocuk duvarın yanında ışıkları yakmak için bozuk para attığınız kutunun yanındaydı. Onu görünce huzursuz oldum. Nemli saçları geriye atılmıştı, kıyafetleri benimkilerden bile daha uygunsuzdu; koşu şortu, bir yelek ve spor ayakkabı giyiyordu. Birbirimize gülümseyeceğimiz ve hatta bir şeyler söyleyebileceğimiz bir an oldu ama ikimiz de bilinçli olarak dikkatimizi altın mozaikli dev kubbeye yöneltince sessiz kaldık ve ışık büyük bir sesle, geldiği gibi beklenmedik ve kesin biçimde gitti.

Bu loşlukta saatime baktım. Sanki geç kalmamış olsam bu ikonik görüntüye daha çok zaman ayıracak, hatta kendimden bir şey katacaktım. Kapıya ulaştığımda yeniden bir güm sesi duydum. Kafamı kaldırıp İsa'nın ciddi, parlak yüz hatlarına baktım. O'nu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim.

Kamp alanına geri döndüğümde Doll makyajını bitirmişti.

"Neye benziyordu?" diye sordu.

"Bizans sanırım," dedim.

"Bu iyi mi?"

“Güzel.”

Kapuçino ve kremalı çöreklerden sonra toplandık. Bu arada, İtalya’da kamp alanlarında bile yiyeceklerin bu kadar lezzetli olması inanılmazdı. Doğruca uluslararası telefon görüşmesi yapabileceğim ve sonuçlarımı öğrenebileceğim şehir merkezindeki postaneye gitmeye karar verdik. Böylece bu durum günün geri kalanında bizi rahatsız etmeyecekti. Sonuç kötü olsa bile duymak istiyordum. Asıl katlanamadığını, geleceğin benim için ne getirdiğini bilmemekti. Böylece ben zihnimi meşgul eden şey dışında her şey hakkında gevezelik ederken *centro storico* boyunca yürüdük.

Telefonu çevirirken korku kafamın içinde öyle gürültülüydü ki konuşma kabiliyetimi kaybetmiş gibiydim.

Annem ilk çalışta telefonu açtı.

“Hope sonuçlarını okuyacak,” dedi.

“Anne!” diye bağırdım ama çok geçti.

Küçük kardeşim Hope telefona gelmişti bile.

“Sonuçlarını okuyacağım,” dedi.

“Hadi o zaman.”

“A, B, C...” dedi sanki alfabe okur gibi yavaşça.

“Bu inanılmaz değil mi?” dedi annem.

“Ne?”

“İngilizceden A, Sanat Tarihi’nden B, Din ve Felsefe’den C aldın.”

“Şaka mı yapıyorsun?” İki B ve bir C almam koşuluyla University College London’a girebiliyordum. Yani bu ihtiyacım olandan bile daha iyiydi.

Kafamı şeffaf telefon kubbesinden çıkarıp Doll’a her şey yolunda işareti yaptım.

telefonda annem neşeyle konuşuyordu, sonra Hope da ona katıldı. İkisini mutfakta, üzerinde, *Bugün geri kalan hayatının ilk günü* yazan tabağın durduğu

rafın yanında hayal ettim.

Doll'un kutlama önerisi kalan tüm paramızı *Piazza Signoria'â*a[1] bir kaldırım masasında bir şişe *spumanteyçr* harcamaktı. Diplomasını alırken aynı zamanda yarı zamanlı çalıştığı için benden daha çok parası vardı ve bir günlük paramızı St. Mark Meydanında kapuçinoya dikkatsizce harcadığımız Venedik'ten beri dışarıda masada bir kere daha oturmak istiyordu. Daha on sekizinde olan Doll'un şimdiden böyle zevkleri vardı. Ama saat sabah ondu, uzatsak bile Calais'ye gece trenimiz için önümüzde saatler vardı ve muhtemelen başımızı ağrıtırdı. Ben de işte böyle gerçekçiydim.

"Sana kalmış," dedi Doll, hayal kırıklığıyla. "Senin kutlaman."

Görmek istediğim çok fazla yer vardı: Uffızi, Bargello, Duomo, Battistero, Santa Maria Novella...

"Yani kiliseler demek istiyorsun, değil mi?" Doll İtalyanca isimlere kanmayacaktı.

ikimiz de Katolik olarak büyütüldük ama hayatlarımızın o noktasında Doll kiliseyi pazar günleri geç vakte kadar uyumasını engelleyen bir şey olarak görüyordu ve ben kendimi bir şeyler için dua ederken oldukça sık bulsam da kendimi agnostik olarak tanımlamanın havalı

1 N. İı. Signoria Meydanı.

2 *Ç.* N Köpüklü bir İtalyan jarahı.

olduğunu düşünüyordum. Bana göre İtalya'nın kiliseleri Tanrının evi değil, daha çok kültür mekânlarıydı. Dürüst olmak gerekirse hava atıyordum ama buna iznim vardı çünkü üniversite öğrencisi olmak üzereydim.

Sırt çantalarımızı istasyonda emanete bıraktıktan sonra Duomo'da[1] hızlı bir tur yaptık ve altın Vaftizhane kapılarında birbirimizin fotoğraflarını çektik, sonra arka sokaklardan Santa Croce'ye doğru bir yol izledik ve dükkânını yeni açan küçük bir *gelateridda*[2] durduk. Sabah sabah dondurma yiyecek olmamız Doll'u sevindirmişti. Cam vitrinin arkasında devasa bir boya kutusuna benzeyen silindirik tüplerden üçer çeşit dondurma seçtik.

Ben taze mandalina, limon ve pembe greyfurt aldım. "Çok kahvaltı gibi," dedi

Doll, kendisinin orgazmik bulduğu marsala, kiraz ve çikolatalı dondurmalara yumularak. Bu yedikleri Giotto duvar kabartmalarıyla geçirdiği bir saat boyunca iyi ruh halini sürdürmesini sağlamıştı.

Doll'la birlikte sanat eserlerine bakmanın zevkli yanı, "Ayakları çok iyi çizememiş, değil mi?" gibi şeyler söylemesiydi ama kiliseden çıkınca yeterince kültüre maruz kaldığını anlamıştım. Gün ortası sıcağı çok bunaltıcıydı, *Rough Guideda.* okuduğum antik tepe şehri Fiesole'ye giden otobüse binmek istedim. Otobüste pencere kenarına oturup yüzümüzde rüzgârı hissetmek rahatlatıcıydı.

Floransa'nın kalabalık sokaklarından sonra Fiesole'nin ana meydanı şaşırtıcı derecede sakindi.

1 Ç. N. Çoğu Italyan şehrinde bulunan merkez kilise, katedral.

2 Ç. N. İt. Oondurmao.

"Hadi kutlamak için *menii turistico* alalım," dedim acil durumlar için sakladığım son parayla savurganlık yapmaya karar vererek.

Restoranın terasına oturduk, Floransa uzakta, bir Leonardo tablosunun arka planı gibi minyatür bir şehirdi.

"Bu akşam için planladığın bir eğitim aktivitesi var mı?" diye sordu Doll, bir kâse spagetti*pomodoroyu* mideye indirdikten sonra ağzının kenarlarını silerken.

"Bir Roma tiyatrosu var," diye itiraf ettim. "Ama kendi başıma da giderim, aslında..."

"O lanet Romalılar her yeri ele geçirmişler, değil mi?" dedi Doll ama oraya benimle gelecek kadar mutluydu.

Ziyarete gelen bir tek biz vardık. Ben keşfe çıkarken Doll taş oturma yerlerine uzanıp güneş banyosu yaptı. Sahneye çıktığımda doğrulup oturdu ve alkışlamaya başladı. Eğilerek alkışı kabul ettim.

"Bir şey söyle!" diye seslendi Doll.

"Yarın ve yarın ve yarın!"' diye bağırdım.

“Daha fazla!” diye bağırdı Doll fotoğraf makinesini çıkartarak.

“Gerisini hatırlayamıyorum!”

Sahneden atlayarak indim ve dik merdivenlerden çıktım.

“Bir resmini çekeyim mi?”

“Hadi ikimiz birlikte çekilelim.”

Doll Toskana tepeleri arkamızdayken bizi çerçeveye alabileceğini düşünerek makineyi üç basamak yukarı yerleştirdi.

1 Ç. N. Shakc*>prarc in cstrri Macbcth’cen ünlü bir monolog.

“‘Gülümseyin’ İtalyanca nasıl denir?” diye sordu, zamanlayıcıyı ayarlayıp fotoğraf çekilirken yanımda olmak için acele ederek.

Fotoğraf albümümde kameraya öpücük gönderiyor gibi görünüyoruz. Yapıştırmalı şey çoktan sarardı ve plastik kaplama kırış kırış oldu ama renkler; beyaz kayalar, mavi gökyüzü, siyah-yeşil serviler, hatırladığım kadar keskinler.

Çevremizdeki ağaçlarda öten görünmez cırcır böcekleriyle birlikte otobüsün bizi Floransaya götürmesi için alışık olmadığımız bir sessizlikle bekledik.

Doll sonunda aklindakini ortaya döktü: “Sence yine de arkadaş kalacak mıyız?”

“Ne demek istiyorsun?” Ne sorduğunu anlamıyormuş gibi davrandım.

“Sen üniversitedeyken ve tarih, kitaplar ve diğer şeylerle ilgili bir şeyler bilen insanlarlayken...”

“Salak olma,” dedim ama gelecek yıl, müzede boyalı Yunan vazo koleksiyonuna bakmak isteyen ve Miche-langelo, Donatello ve Doll’un dediği gibi diğer Ninja Kaplumbağaların eserlerini kıyaslamaktan hoşlanan insanlarla tatil yapıyor olabileceğime dair haince bir düşünce şimdiden aklımdan geçmişti.

Bugün geri kalan hayatının ilk günü.

Ne zaman geleceği düşünsem karnımda heyecan ve korku karışımı küçük bir kasılma oluyordu.

Floransaya dönünce yine dondurma için rotamızdan biraz saptık. Doll yine çikolataya karşı koyamadı, bu kez yanına kavun seçti. Ben de mükemmel biçimde olgunlaşmış yüz Williams armudu tadında armut ve çocukluktan kalma bir yaz anısı kadar keskin ve tatlı frambuazı seçtim.

Ponte Vecchio günün ilk saatlerine göre daha sakindi ve küçük mücevher dükkânlarının vitrinlerine bakabildik. Doll geri kalanlardan çok daha ucuz gümüş bir bilezik gördüğünde kapıdan eğilerek girip içeri sığıştık.

Dükkân sahibi üzerinde Duomo, Ponte Vecchio, bir Chianti şişesi ve Michelangelo'nun Davut minyatürleri olan ince bir zinciri uzattı.

"Çocuk için," dedi.

"Bunu Hope için alayım mı?" dedi Doll. Geri kalan parasını harcayacak bir neden bulduğu için hevesle söylemişti bunu.

Adamın bileziği zambak şeklinde armaların olduğu bir karton kutuya, ince bir kumaş üzerine yerleştirmesini izlerken muhtemelen bunun kardeşimin özel bir yerde güvenle saklayacağı, zaman zaman birlikte kutusundan çıkaracağımız, kıymetli bir aile yadigârı gibi saygıyla bakacağımız bir şey olacağını hayal ediyorduk.

Dışarıda ışık antik binaları terk etmişti ve şehrin gürültüsü yumuşamıştı. Bir sokak müzisyeninin klarnetinden çıkan yumuşak caz nakaratı ılık havada süzülüyordu. Köprünün ortasında solan altın gökyüzüne karşı birbirimizin fotoğrafını çekmek için kalabalıkta bir boşluk oluşmasını bekledik. Tokyo'dan Tennessee'ye başka insanların şömine rafında duran fotoğraflara arka plan olacağımızı düşünmek garipti.

"îki çekim daha var," dedi Doll.

Kalabalığı tararken gözlerim bir şekilde tanıdık bir yüze takıldı ama ancak ona gülümsediğimde şaşkınlıkla kaşlarını çatınca tanıyabildim. O sabah San Miniato al Monte'de gördüğüm çocuktu. Son güneş ışığı saçlarında kızılımsı bir parlama yaratmıştı ve şimdi haki renk polo bir tişört ve kino pantolon giyiyordu. Ebeveynleri olabilecek gibi duran orta yaşlı bir çiftin yanında beceriksizce dikiliyordu.

Fotoğraf makinesini ona uzattım. "Çeker misin?" Yüzündeki şaşkın ifade İngiliz

olup olmadığını merak etmeme neden oldu ama sonra soluk, çilli cildi utanarak kızardı ve, “Tabii ki,” dedi annemin kibar bulacağı bir sesle.

“Peynir deyin!”

“Formaggio!” dedik Doll’la birlikte.

Fotoğrafta gözlerimiz kapalı kendi şakamıza gülüyoruz.

Altı yataklı kompartımanda kendi başımızayken alttaki yataklara uzandık ve tren gece boyunca ilerlerken kırmızı şarap içip tatil anılarını gözden geçirdik.

“İspanyol Merdivenlerindeki çiçekleri hatırladın mı?” “Çiçekler mi?”

“Biz aynı tatilde miydik?”

Doll için asıl mesele erkeklerdi.

“Piazza Navona’da balık yemeyi sevdiğimi söylediğimde garsonun yüzündeki o ifadeyi hatırlıyor musun?”

Şimdi bunun İtalyancada başka bir anlamı olduğunu biliyorduk.

‘En iyi yemek?” diye sordu Doll.

“Bologna'da sokak pazarından *prosciutto'* ve şeftali. Sence?''

“Nice’teki o soğanlı, ançüezli pizzamsı şey lezzetliydi...” “Pissaladiere,”[1] dedim.

“Kendine gel!”

“En iyi gün?”

“Capri,” dedi Doll. “Sence?”

“Sanırım bugün.”

“En iyi?..”

Doll daldı ama ben uyuyamadım. Ne zaman gözlerimi kapasam kendimi üniversite yurdunda şimdiye kadar hayalini kurmaktan kaçındığım küçük odada

heyecanla eşyalarımı raflara dizerken, yatak örtümü sererken ve şimdi üzerimdeki valiz rafında hafifçe sağa sola yuvarlanan Botticelli'nin *Primavera* posterini yapıştırırken buluyordum. Hangi katta olacaktı? Ziyaret gününde bize gösterdikleri gibi çatıların üzerinden Telecom Kulesine doğru bakan manzaram olacak mıydı? Yoksa penceremin altından iki katlı kırmızı otobüslerin tavanlarını gördüğüm ve ani polis sirenleriyle kendimi bir sinema filminde gibi hissettiğim sokak tarafında mı olacaktı?

Tren, Alplere gelince kompartımandaki hava soğumaya başladı. Doll'un üzerine örtüsünü örttüm. Mırıldanarak teşekkür etti ama uyanmadı. Buna memnundum çünkü hayatımın bir evresinden diğerine seyahat ederken, planlarımla baş başa zaman geçirirken kendimi özel hissediyordum.

Geceyarısından sonra uykuya dalmış olmalıyım. Kahvaltı arabasının takırtısına uyandım. Tren Kuzey Fransa'nın düzlüklerini hızla geçerken Doll sıkıntıyla pencereden aşağı, birbirini takip eden yağmur damlalarına bakıyordu.

"Fiavayı unutmuşum," dedi plastik bardaktaki kahveyi ve şeffaf kâğıda sarılı kruvasanı uzatırken.

Flamalar veya komşuların dönüşümü kutlamak için sokağa dizilmesini beklemiyordum ama Doll'u Laburnum Drive'daki evinin önünde bıraktıktan sonra Conifer Sokağı boyunca yürürken her şey tam olarak aynı olduğu için elimde olmadan hayal kırıklığına uğradım. Oturduğumuz sosyal konutlar altmışların sonunda inşa edilmişti. Yarısı soluk tuğla, yarısı boyalı dikdörtgen evleri ve ön bahçeler yerine ortak çimleriyle muhtemelen o zamanlar modernitenin zirvesiydi. Tüm sokak isimleri ağaç isimleriydi ama çırpı gibi zayıf açan birkaç kiraz dışında kimse ağaç dikme zahmetine girmemişti. Hakkı olan bazı evler ön tarafa camlı veranda veya alt kata kış bahçesi eklemişlerdi ama evler hâlâ küçük kutulara benziyordu. Bir ay uzak kalınca artık burada kalamayacak kadar büyüdüğümü anladım.

Annem ne zaman geri döneceğimi tam bilmiyordu ama yine de o ve Hope pencerede ya da ön çimlerde oturup beni beklemediği için oldukça şaşkındım. Güzel bir akşamdı. Belki annem arka bahçedeki küçük havuzu doldurmuştu? Belki de zili duyamayacak kadar çok su sıçratıyorlardı?

Sonunda, küçük, tanıdık bir şekil buzlu camın diğer tarafında belirdi.

"Kim o?" diye seslendi Hope.

“Benim!”

“Benim!” diye bağırdı.

Hope’un oyun mu oynadığı yoksa ukalalık mı yaptığı hiçbir zaman anlaşılmıyordu.

“Tree,” dedim. “Benim Tree! Hadi Hope, aç kapıyı!”

“Tree!”

Annemin evin içinde bir yerden yanıt verdiğini duyabiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum.

Hope ön kapının alt kısmındaki mektup boşluğundan konuşmak için eğildi. “Mutfaktan sandalye alıyorum.”

“Koridordakini kullan,” diye talimat verdim mektup kutusuna.

“Annem mutfak dedi!”

“Tamam, tamam...”

Annem neden kendisi aşağı inmemişti ki? Birden yorgun ve huzursuz hissettim.

Sonunda Hope kapıyı açabildi.

Annem nerede?” diye sordum. Evin içi hafif serindi ve havada sıcak yemek kokusu yoktu.

“Şimdi kalkıyor,” dedi Hope.

“Kötü mü?”

“Sadece yorgun.”

“Babam daha gelmedi mi?”

“Barda sanırım,” dedi Hope.

Sırt çantamdan kurtuldum. Annem merdivenlerin başındaydı ama beni gördüğü

için sevinip aşağı koşmak yerine tırabzanı tutarak dikkatle aşağı inmeye başladı. Aerobik dersinde giydiği yıpranmış pembe eşofmanının altına giydiği terlikler yüzünden diye düşündüm. Mesafeli, neredeyse kızgın görünüyordu, lavaboda çaydanlığı doldururken benimle göz göze gelmedi.

Saatime baktım. Sekizi geçiyordu. İngiltere'de akşamların daha aydınlık olduğunu unutmuştum. Feribottan indikten sonra telefon kulübesi bulup evi aramış olmam gerektiğini düşünmeye başladım ama bu annemin bana böyle davranmasına neden olacak kadar ciddi bir suç değildi.

Annemin saçını taramadığını fark ettim. Ben geldiğimde yatıyordu. Sadece yorgun demişti Hope. Dört haftadır yalnızdı.

"Ben yapabilirim," dedim çaydanlığı elinden alarak.

Mutfak lavabosundaki kirli kupaları görünce ilk alarm fısıltısını duydum. Annem gerçekten tükenmiş olmalıydı çünkü burayı her zaman tertemiz tutardı.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Barda sanırım," dedi annem.

"Sen neden yukarı çıkmıyorsun, ben sana bir fincan getiririm."

Annem için böyle şeyler yapmak hiç dert olmazdı ama beni şaşırtacak biçimde, "Tamam," dedi ve sanki uzakta olduğumu unutmuş gibi, "Tatilin nasıldı?" diye ekledi.

"Harika! Harikaydı!"

Ona gülümsediğim ve karşılık alamadığım için yüzüm acıyordu.

"Yolculuk?"

"İyi!"

Üst kata çıkmaya başlamıştı bile.

Çayı yukarı götürdüğümde yatak odasının kapısı açıktı. Odaya girmeden önce tuvalet aynasında annemin yansımasını gördüm. Sizin onlara baktığınızı

bilmediklerinde bazen insanları ne kadar farklı gördüğünüzü bilirsiniz ya. Sanki ruhu kurumuş gibi gözleri kapalı yatıyordu ve bu onu gerçekdışı, sanki kendisinin bir yansıması gibi bırakmıştı. Birkaç saniye öylece bakakaldım, döndüğünde birden orada dikildiğimi fark etti.

Endişeyle parlayan gözleri benimkilere kilitlendi. Anlamıştım: *Hopeun önünde sorma.* Sonra yalnız olduğumu görünce rahatlayarak gözlerini tekrar kapattı.

“Hadi seni oturtalım,” dedim.

Arkasındaki yastıkları düzeltirken bana doğru yaslandı, vücudu hafif ve kırılgan geldi. Yarım saat önce Crescent boyunca yürüyor, böylesine tanıdık ve sıradan oluşundan nefret ediyordum. Şimdiyse etrafımdaki her şey deprem oluyor gibi yer değiştiriyordu ve her şeyin normale dönmesini umutsuzca istiyordum.

“Kötüyüm, Tess,” dedi sormaya korktuğum soruya yanıt olarak.

“Ama sorun yok çünkü...” demesini bekledim, demedi.

“Ne kadar kötü?” diye sordum panikle sersemleyerek.

Annem Hope’a hamileyken meme kanseri teşhisi konmuştu. Hope doğana kadar kemoterapi alamadı ama iyileşmişti. Düzenli olarak kontrole gitmeliydi ama sonuncusunda, daha birkaç ay önce, temiz çıkmıştı.

“Yumurtalıklarımda kanser var, karaciğerime yayılmış,” dedi. “Doktora daha önce gitmeliydim ama hazımsızlık yüzünden sandım.”

Aşağıda Hope tanıdık bir şarkı söylüyordu ama ne olduğunu çıkaramadım.

Beynim annemin ben gitmeden önceki halini canlandırmaya çalışıyordu. Belki biraz yorgun ve endişeliydi, sınavlarım yüzünden diye düşünmüştüm. Bana her zaman destek olurdu. Mutfakta, kahvaltıda ben notlarımı gözden geçirirken Hope’u sessiz tutardı; eve geldiğimde konuşmak istersem dinler, istemezsem bulaşık yıkar veya sebzeleri doğrarken sessiz varlığıyla destek olurdu.

Nasıl bunu anlamayacak kadar bencil olmuştum? Nasıl tatile gidebilmiştim?

“Yapabileceğin bir şey yoktu,” dedi annem düşüncelerimi okuyarak.

“Ama son testlerde iyiydin!”

“Göğsümdeydi.”

“Ve geri kalanını kontrol etmediler mi?”

Annem bir parmağını dudaklarına koydu.

Hope yukarı çıkıyordu. Çocuk tekerlemesi, “laleli bir” diye söyleniyordu ama o “naneli bir” diye söylüyordu.

“içeriye gir...”

Odaya girince kendimizi zorlayarak gülümsedik. “Acıktım,” dedi.

“Tamam!” Yataktan indim. “Ben sana yemek hazırlarım.”

îşlerin ne kadar kötü olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyacım olsaydı boş buzdolabı yeterli olurdu. Bizde hiçbir zaman çok para olmasa da her zaman yiyecek vardı. Birden babama kızdım. Evimizde iş bölümü çok klasikti: Babam eve para getirirdi, annem evi çekip çevirirdi. Elbette babam bu yeni koşullara biraz ayak uydurabilirdi. Barda arkadaşları ona bira ısmarlarken kendine acımasını kullanışını hayal edebiliyordum. Babam her zaman hayatın ona dağıttığı elle ilgili şikâyet ederdi.

Dolapta bir kutu konserve Heinz spagetti buldum ve tost makinesine bir dilim ekmek koydum.

Hope dik dik bana bakıyordu ama zihnim olanları anlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki ona söyleyecek bir şey düşünemiyordum.

Ocaktaki spagetti kaynamaya başladı.

Önceki gün Fiesole’de yediğimiz mükemmel *al dente* spagettiyi hatırladım, bir kaşığında binlerce domates varmış gibi bir sosu vardı. Uzakta Floransa, arka planda bir Leonardo tablosu... Şimdi o kadar uzaktı ki bir başka hayat gibi geliyordu.

Sözlüğe göre “plangent” çınlayan ve kederli anlamına geliyor. Latince *plangere* fiilinden geliyor: göğsü kederle dövmek.

Ağustos 1997

GUS

Abim öldükten sonra uzun mesafe koşmaya başladım çünkü yalnızlığa birebirdi. Benden başka birinin beni dert etmesi katlanılmazdı. İyi olduğumu söylersem bana sanki yaşadıklarımı inkâr ediyormuşum gibi bakıyorlardı; zorluktan bahsetsem de bunları halledebilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Spor sakatlıkları olan insanlara para toplamak için düzenlenen yardım amaçlı yarı maratona hazırlandığımı söylediğimde bu kabul görürdü çünkü Ross bir kayak kazasında ölmüştü, yani bir anlamı vardı.

Optimum hızda, ayakkabının ritmik olarak yola vurmasıyla çıkan ses bağımlılık yapan bir kayıtsızlık yaratıyordu. Tatillerde bile, Floransa'da bile, düzgün olmayan taşlar ve güzelliklerle ani ve şaşırtıcı karşılaşmalar nerede veya kim olduğumu unutmamı sağlayan bir hızı sürdürmemi zorlaştırsa bile, her sabah yataktan çıkmamı sağlayan şey buvdu.

Tatilin son günü şafakta Arıio boyunca koştum. Her köprüde yön değiştirerek nehri geçtim, sonra aynı rotayı tersine koştum, bir yönde güneşin soluk ışıkları gözlerime vururken diğerinde sırtımı ısıttı.

Bazen önüme çıkan sokak çöpçüleri dışında mekânın sahibiymiş gibi hissettim ya da o benim sahibimmiş gibi. Koşarken Floransa'ya geri dönebileceğim, hatta istersem burada yaşayabileceğim aklıma geldi. Bu tarihi şehirde, geçmişi olmayan biri olabilirdim. İstediğim kişi olabilirdim. On sekiz yaşında bu fikir benim için tam bir aydınlanmaydı.

Ponte Vecchio'yu üçüncü geçişimde, soluklanmak için yürüme hızına döndüm. Etrafta başka kimse yoktu. Kuyumcuların parıltılı malları sağlam ahşap dolapların arkasındaydı.

Zamanda beş yüz yıl öncesine ışınlanmadığımı kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Ama bir şekilde turistlerle dolu olduğu önceki akşamdan daha az gerçek görünüyordu. Terk edilmiş bir film seti gibiydi.

Sanırım kızı orada yeniden bulmayı umdum. Onu görünce ne söyleyeceğimi ilk iki seferdekinden fazla bildiğimden değil. Fotoğraf makinesini geri verirken gözlerine bakacak kadar bile cesur değildim, üçüncü bir şansım olsa onu da mahvederdim.

Köprünün yanında dondurma için sıra beklerken omzuma vurulduğunu hissettim ve işte yine oradaydı, sanki tüm hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuşuz ve birlikte harika bir maceraya çıkacakmışız gibi gülümsüyordu.

“Via dei Neri’nin hemen aşağısında buradaki bir top fiyatına altı top alabileceğin harika bir *gelato*[2] yeri var!” diye bilgilendirdi beni.

“Altı top yiyebileceğimi sanmıyorum!”

İnce espri girişimim kulağa kendini beğenmiş ve kibirli gelmişti. Kızlarla konuşmakta çok deneyimli değildim.

“Gerçekten, bu yerden yiyebilirsin!”

Neden bana nerede olduğunu göstermiyorsun? Harika! Hadi oraya gidelim! Vermek istediğim yanıtların hiçbiri anne babam hemen yanımda dururken mümkün değildi. Bunun yerine cümleler kafamın içinde yer kapmak için itişip kakışırken bir moron gibi ona boş boş baktım ve yüzündeki parlayan gülümseme şaşkınlığa döndü. Sonra arkadaşına yetişmek için aceleyle uzaklaştı.

Nehrin kuzey tarafında, Floransa güne başlayan barların mekanik kepenk sesleriyle uyanmaya başlıyordu. Duomo Meydanına girdiğimde güneş ışınları Campanile’nin[3] şekerlemeye benzeyen çizgilerini aydınlattı ve hava birden çan sesleriyle doldu. Floransa dünya üzerinde bir tür cennetti, burada yaşayıp mutsuz olmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Kahvaltıya inerlerken otelin lobisinde anne babama katıldım.

“Uzun mesafe koşucusunun yalnızlığı!” dedi babam.

Ben koştuktan sonra hep söylediği bir şeydi, sanki bir anlamı varmış gibi, aslında gençliğinde izlediği bir filmin adıydı.

Anne babam yantmdayken huzursuz hissediyordum, sanki böyle hissetmeye şartlanmıştım.

Okulda kulak misafiri olduğum konuşmalardan düzgün bir Toskana tatilinin, zeytin ağaçlarıyla çevrili ve bayır manzaralı, havuzlu bir villa kiralamak anlamına geldiğini biliyordum. Tabii kendi villanız yoksa. Ama babam bunun yerine Floransa’nın merkezinde bu pahalı otelde yer ayırttı. Herkesin yaptığı

moda şeylerin nasıl belirlendiğini bilmiyordum ama daha çok erken yaşta moda diye bir şeyin olduğunu ve babamın çoğu zaman bunu biraz yanlış anladığını fark ettim. Kendisi özel okula gitmediğinden ama şimdi kendi oğullarını gönderebilecek durumda olduğundan, Cannes film festivaline giden veya Cayman Adalarında hesapları olan karizmatik babalar, spor gününe kot pantolon, polo tişört ve çorapsız mokasenlerle, sanki en rahat giyinmiş veli ödülü için yarışıyormuş gibi geldiklerinde, babam spor ceket giyip kravat takarak gelirdi. Özgür düşünceli bir genç olarak herkesin istediği gibi giyinmesi hakkını savunuyordum; oğlu olaraksa utanmıştım.

“Kim sabahın bu saatinde peynir yer?”

Babam büfe masasını inceledi. Sanki odadakilerin kendisiyle hemfikir olmasını istiyormuş gibi yüksek sesli yorumlar yapan türde bir adamdı.

“Sanırım bu Almanların yediği.” Annem duyulmaması için alçak sesle konuşmuştu.

“Alınanlarda kolon kanseri oranlarını hiç duymadın, değil mi?” Babam espri yapmıştı. “Tüm o tütsülenmiş sosisler de...”

“Bugün nereye gidiyorsunuz?” diye sordum dolu tabaklarla masaya dönünce.

Toskana Hâzineleri paketinin fiyatına bölgedeki diğer ana turist şehirlerine yapılan gezintiler de dahildi. Assisi’ye ilk yolculukta, kusmak için otobüsü iki defa durdurduğumdan artık günlerimi Floransada tek başıma kendi istediğim hızda galerileri ve kiliseleri ziyaret ederek ve ebeveynlerimden uzaklaşmanın verdiği harika hafiflik hissinin keyfini sürerek geçiriyordum.

“Pisa,” dedi babam.

Seyahat hastalığına çok inanmayan birisi olarak tatilin tam değerini çıkarmamamdan ve tur şirketinin bu bedeli geri ödemeyi reddetmesinden duyduğu rahatsızlığı sakla-yamıyordu.

Şehir merkezi, rehberlerinin kaldırdığı şemsiyeleri itaatkâr biçimde takip eden turist gruplarıyla doluydu ama gölgeli bir yan sokakta bunlardan ayrılmak kolaydı. Geçtiğimiz hafta o kadar çok yürümüştüm ki kafamda Floransa nın haritası vardı. Şarküteri ürünlerinin tütsülenmiş kokusuyla dolu serin havasıyla San Lorenzo yakınlarındaki kapalı pazar, günlük hac yolculuğumun ilkiydi. Bazı

tezgâh sahipleri artık beni tanıyordu. Meyve tezgâhında yaşlı adamın başparmağı mükemmel olgunluktaki meyveyi seçmek için şeftali piramidinin üzerinde gezindi. *Salumeriad*a[1] dost canlısı kadın, dürümümü neyle dolduracağımı düşünürken benimle ciddi bir şekilde ilgilendi ve tadına bakmam veya iyi bir şarap gibi koklamam için

1 Ç N. !t. Şarküteri.

ince dilimler halinde farklı salamlar sundu. Son günüm olduğundan pahalı San Daniele *prosciutto'sundân un'ctto'* ile kendime ziyafet çektim. Kadın *proseiuttoyu* parlak bir kâğıt üzerine incecik şeffaf dilimler halinde üst üste dizdi.

Ultimo giorno" dedim kadına, biraz İtalyanca konuşmayı deneyerek. Son günüm.

Sanki dillendirmek niyetimi daha gerçek yapacakmış gibi, *"Ma ritorno "* diye ekledim, ama geri döneceğim.

Sanat galerilerine yanımda götürmek için baskılı Floransa kâğıdı kaplı bir çizim defteri almıştım çünkü çizim yapmak resimlere daha yakından bakmamı ve kendimi daha az düşünmemi sağlıyordu. Okulda en iyi olduğum ders hep sanat olmuştu, tabii bunun ders olduğunu düşünürseniz çünkü babam öyle düşünmüyordu. Floransada sanatı inceledikçe üniversiteye Sanat Tarihi için başvuracak cesareti toplayabilmiş olmayı diliyordum. Beni büyüleyen şey boyanın sadece kanvas veya fresklere başarılı biçimde uygulanması değildi, sanatçının düşündükleriydi. Floransacla kasabalı gibi giyinmiş aziz ve havarilerle dolu, böylesine insancıl kıldıkları dini hikâyelere inanıyorlar mıydı yoksa sadece geçimlerini sağlamak için mi resim yapıyorlardı acaba?

Tıpa yönlendirilmiştim çünkü altıncı sınıf rehber öğretmenimin sanki bir tür genetik mutasyondan bahsederce-sine söylediği gibi "ailede" vardı. Herkesin dediği gibi boş zamanlarımda resimlere bakabilirdim. Sanat ve bilimin yan yana geliştiği bu şehirden ilham alarak ikisini birleştir-

1 Ç. N. it. Yüz gram.

menin bir yolu var nu diye düşünmeye başlamıştım. Belki de bir gün Uffızi'ye ziyaretçi Anatomi profesörü olarak geri dönerdim? En azından doktor olarak buraya tekrar gelebilirdim. Babamın her zaman dediği gibi sanatta para yoktu.

“Van Gogh bile geçimini sağlayamadı!''

Palazzo Vecchio merdivenlerinde oturup sandviçimi yedim ve bazen de bir şeyler yapıyormuş gibi görünmek için, gitar çalan sokak çalgıcısının ritimleriyle ayağımı yere vurdum. Kendi başıma zaman çok yavaş geçiyormuş gibiydi ve yabancılarla sohbet başlatma konusunda acınacak kadar utangaçtım. Arkadaşım Marcus burada olsa daha iyi olur muydum bilmiyorum. Birlikte tren yolculuğu yapacaktık ama mezuniyet balosundan kardeş okuldan bir kızla ayrıldı ve benimle Avrupa’yı dolaşmak yerine İbiza’da seksi tercih etti. İkimizin de kızlarla gerçek bir deneyimi yoktu ve sanırım ikimiz de seksi üniversiteye kadar olmayacak bir şey sanmıştık, bu yüzden Marcus’a istemeden de olsa hayranlık duyuyordum ama bu beni tatilimizi iptal etme veya yalnız gitme arasında hoş olmayan bir tercihle baş başa bırakmıştı.

Memen hemen aynı dönemde, babamın hastalarından biri, *panforte*[1] yerken dişlacını kırmış ve babamın hiç I’oskana’ya gitmemesini şaşkınlıkla karşilarnışrı. Bu eleştiri iğnelemesi babamı harekete geçirmişti.

“Ne dersin?” dedi bir sabah kasabanın yeni gastro barında yazlık işime bisikletle gitmeden önce kahvaltı gevreğimi kaşıklarken, mutlak masasının diğer ucundan bir broşürü iterek.

' t,.. N. t ta Kjh keki.

“Harika fikir!'' Yeniden bir plan üzerine odaklanmasını görmek iyi olmuştu.

“Bize katılmak ister misin?”

“Gerçekten mi?” Bir şekilde bir ağız dolusu gevreğin arasından dehşetin şaşkın bir heves gibi duyulmasını becermiştim.

Dişçi olduğundan babam sorularına hafif bir baş hareketiyle onay dışında bir yanıt beklemezdi, bu yüzden ben işten geldiğimde tatil ayarlanmış ve parası ödenmişti.

Ebeveynlerimin cömertliğini kabul etmemenin saygısızlık olacağını biliyordum ama gerçek şu ki ödleğin tekiydim.

Michelangelo’nun Davut heykelinin sahtesiyle fotoğraf çekıiren turist kalabalığını tarayarak kızı bir daha görsem tanıyıp tanımayacağımı merak

etmeye başladım. Uzundu ve saçlarının uzun ve kahverengi olduğunu düşünüyordum. Yüzüyle ilgili özellikle akılda kalır bir şey yoktu ama gülümsediğinde sanki sadece onun bildiği heyecan verici bir sır varmış ve bunu sadece sizinle paylaşmak üzereymiş gibi haylazlık ve samimiyetle doluyordu.

Via dei Neri, Piazza Santa Croce'ye doğru kıvrılan dar bir sokaktı. Gidişte dondurmacıyı kaçırmıştım. Tek bir kapıydı ve içerisi karanlıktı. İlk külahım için *nocciola'* ve *limonr* seçtim çünkü önümdeki İtalyan bunu istemişti. Fındığın lezzetli kaymak kıvamı limonun canlandırıcı tadıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Dondurmayı

1 N. İr i indik.

2 *Ç.* N. İı. Limon.

yiyerek Santa Croce'ye döndüm, sonra geri dönüp bir dondurma daha aldım. Fıstık ve kavunlu. Dükkânın serin gölgesinde oyalanıp kızı yeniden görmek umuduyla her yeni müşteriye baktım.

Öğleden sonra sıcağında Ponte Vecchio'daki kalabalığın içinden Boboli Bahçelerine gittim. Yukarı çıktıkça turist sayısı azaldı, en üst terasta süs gölünün yanında artık yalnızdım. Güneş hâlâ çok sıcaktı ama şimdi şehrin görüntüsünü bir resimin üzerindeki yaş cilası gibi sessizleştiren nem tülünün arkasında görünmezdi. Uzaktaki gümbürtü, tepelerin etrafını sarıyordu ve yağmur yağmak üzereydi. Çizim defterimi açıp Duomo'nun sisli hattını kaydettim.

Birden parlak bir ışık huzmesi doğal olmayan sarımsı alacakaranlığı yardı ve kare kesilmiş çalı çite gerçekdışı bir biçim verip yeşilimsi mavi suyu aydınlattı. Fotoğraf makinemi kaldırınca gölün ortasındaki mermer süs çeşmesinin bir parçası sandığını beyaz balıkçıl havalanınca iirktüm. Suyun üzerinde uçtu, kanatlarını çırpması durgun havadaki tek ses ve hareketti.

Kahvaltıdan beri Ross'u düşünmediğim aklıma geldi.

Bir an için düşen kalın ve beyaz kar bulutu içinden abimin bana bakan yüzünü gördüm; beyaz, dişleri, siyah, geriye taranmış saçlarına düşen kar taneleri, aynalı kayak gözlüklerinin arkasında saklı gözleri.

İri bir yağmur damlası çizinıime düştü. Defteri kapattım ve yüzümü gökyüzüne çevirip birkaç saniye durdum. Ilık yağmurun tadını çıkardım ama sonra bir

şimşek çevredeki en uzun şeyin ben olduğumu ve bir yerlere girmem gerektiğini hatırlattı. Birden kayganlaşan mermer merdivenlerden aşağı telaşla inerken parlak rehber kitaplarını kafalarına tutan turist sürüleri bahçelerden çıkıyordu.

Pitti Sarayı duvarlarının dar sundurmasında kalabalık halinde dikilirken bir arkadaşlık hissi oluşmuştu, bazen birisi çıplak kolunu dışarı uzatıp sağanağın ağırlığını ölçüvor, beklemekle koşmak arasında karar veriyordu.

Yanımda hemen hemen benim yaşımda üç Amerikalı kız, sırtlarında hantal sırt çantalarıyla rehber kitaplarına bakıyor, kamp alanına nasıl gideceklerini anlamaya çalışıyordu. Önceki sabahki koşumda Piazzale Michelangelo'ya giderken oradan geçtiğimden yolu biliyordum ama onlara göstermenin kibarlık mı yoksa sırnaşıklık mı olacağından emin değildim. Bir tanesi oldukça güzeldi. Daha konuşmadan kızardığımı hissediyordum.

"Elimde olmadan kulak misafiri oldum. Yardım edebilir miyim?"

Sesim sanki bir başka insandan çıkıyormuş gibi geldi; önce hırıltılıydı, sonra da çok yüksek.

"İıgilizsin değil mi?" dedi güzel olan. "Aksanın ÇOK hoşf

"Sen de mi kamp yapıyorsun?"

Hayır. Ben otelde kalıyorum," dedim birden, o an söyleyecek daha havalı bir şey düşünememiştim.

'Neden gidip *aperitivo* yemiyoruz?" diye önerdi bir diğeri.

"Aslında akşam yemeği için ailemle buluşacağım."

Yağmur hafiflerken, bana güldüklerine ikna olmuş halde aceleyle yola çıktım. Ross tam olarak nasıl davran-

ması gerektiğini bilirdi. Cazibe doğuştan mı geliyordu yoksa pratik meselesi miydi?

Fırtına, kalabalığı Ponte Vecchio'dan uzaklaştırmıştı. Manzaraya son bir kez bakmak için duraksadım ama şehir duvarlarının ötesindeki tepeler alçak bulutlarla örtülüydü ve akşamlan otelin çatısındaki havuzdan aydınlatıldığını

görebildiğim San Miniato al Monte’nin yeşil ve beyaz çizgili cephesi görünmüyordu.

Toskana’yı ziyaret eden herkes için gidilmesi gereken ana yerler, biletlerimizle birlikte bembeyaz bir zarf içinde posta kutusuna atılan tam renkli rehber kitabının ön tarafında liste halindeydi. Her akşam, yemek için toplandığımızda, babam günün aktivitelerini tekrarlayarak kazandığı nişanları hesaplayan bir Yavru Kurt gibi, tamamlanan hedefleri parmaklarıyla sayıyordu.

- SAN GIMIGNANO’NUN TAŞLI SOKAKLARI?

Gezildi.

- TOSKANA’NIN EN UZUN KULESİ?

Fethedildi.

- GIOTTO’NUN ÜNLÜ SAN FRANCESCO YAŞAM DÖNGÜSÜ FRESKİ?

Görüldü. (Ve bir ömür boyu yetecek kadar dini resim vardı!)

- SIENANIN PALI O MEYDANINDA GÜRLEYEN ATLAR?

Yılda sadece iki özel günde görülebilir.

- ÜNLÜ YELPAZE ŞEKİLL İ PİZZA?

Cin toniğin fahij fiyatına rağmen tüketildi.

“Pisa nasıldı?” diye sordum, o akşam kirişleri ve çıplak tuğla duvarlarıyla orta çağdan kalma bir ziyafet salonu havası veren pahalı restoranda menülerimizi beklerken.

“Düşündüğünden daha büyük.” Babam tam olarak ne seçeceğini bilmesine rağmen okuma gözlüklerini taktı.

“Eğik Kule beklediğimden daha küçüktü,” dedi annem.

“Sıralama sistemlerini düzenlemeleri gerek,” dedi babam. Buradan anıta çıkamadıklarını ve bu nedenle görevi tamamlayamadıklarını anladım.

• EĞİK PlSA KULESİ?

Fotoğrafı çekildi ama çıkılmadı.

Bu, tatilin sonu için pek hoş olmamıştı.

“Bir sürü başka bina var,” dedi annem.

“Katedral ve benzeri şeyler. Elbette ağzına kadar turist dolu.”

Tasvirlerindeki hiçbir şey bir gün gitmek isteyeceğimi söylemem için bana bir neden vermiyordu ve vermiş olsa bile bu sadece babama otobüste boşa harcanan yeri hatırlatacaktı, bu yüzden bir şey söylemedim.

“Ah size de *buona sera*,” dedi babam, garson siparişlerimizi almaya geldiğinde. “Floransa bifteği alacağız.”

Bu “en ünlü tipik yemeği” denemek için en iyi yer tatilin başından beri bir proje olmuştu. Babam ilk gecemizde bizi havaalanından alan şoförden ve oteldeki tüm resepsiyon görevlilerinden tavsiye istemişti. Şimdi beşe bir çoğunlukla tavsiye edilen restoranda oturuyorduk.

Kiloyla satılan *bisîecca alla Fiorentina* sadece bir yemek değildi, restoranın yemek bölümünde yüksek bir platform üzerinde sergilenen bir performanstı. Önce bifteğin

kaburgaları uzun beyaz şapkalı bir şef tarafından havaya kaldırılıyordu; büyük bir bıçak hızlı, dramatik hareketlerle bileniyordu; sonra çok kalın bir et dilimi, bir pirzola kesiliyor ve tartılıyor, sonra da bir arabaya konup onay için masaya götürülüyordu. Diğer masalar ritüelin her aşamasında ohlayıp ahlarken babam memnuniyetle doldu. Bu küçük zevkini ona çok görmüyordum ama utançla içim sıkıldı.

“Sen neler yaptın?” diye sordu babam et mutfağa götürülüp yine birbirimizle konuşmaya başlayınca.

“Çoğunlukla yürüdüm. Boboli Bahçelerine gittim.”

Sessizlik.

“Aslında bir balıkçıl gördüm.”

“Balıkçıl mı? Denizden uzağız, değil mi? Bir leylek olmadığına emin misin?” dedi babam.

“Biraz garipti çünkü önce heykelin parçası sandım ama sonra sanki taş canlanmış gibi havalandı.”

Anne babam birbirine baktı. Annemin bazen beni tanımlamak için kullandığı sözcük “üşütük”tü. “Aklı havada” veya “entel dantel” babamın sözcükleriydi. Ebeveynlerin çocukları için yaptıkları kısa tanımlamalarda ben kafası bulutlarda olandım.

Hazırlıksız konuşmaya başlamakla hata etmiştim.

“Bir hayal gördüğünüzü sanmanıza neden olan türden bir şeydi, bilirsiniz... yani belki St. Francis’in tüm öğürdüklerinin nörolojik bir açıklaması vardır? Belki beyninde farklı bir şey vardır...”

“Beynin” artık kullanmadığımız kelimelerden biri olduğunu çok geç fark ettim. Bazı kelimeler kaçınılma/ ilişkileri tetikliyordu. Son birkaç ay içinde ailemizin sözlü kelime dağarcığı dramatik biçimde daralmıştı.

Şimdi hem annem hem de babam boş boş ortada bir yerlere bakıyordu. Dikkatsizliğim Ross’un kafasının yan tarafını, bir parçanın eksik olduğunu gizleyemeyen bandajın kalınlığını düşünmelerine neden olmuştu.

Abimin beyninin bir parçası kara mı saçılmıştı? Merak ediyordum. Kurtarma ekibi parçaların üzerini daha çok karla mı örtmüştü? Ve baharda karlar eridiğinde dağda hâlâ kafatasından parçalar mı vardı?

Bu tatil hayata devam etmek için bir girişimse büyük bir başarı olmamıştı. Son tatilimizde Ross bizimleydi. Floransa’nın yapışkan sıcağından çok farklı bir kış tatiliydi ama yine de bir aile tatiliydi. Tatilleri hatırladığınızda gördüğünüz yerleri ve havayı düşünürsünüz ama bir şekilde her zaman her öğünde birlikte olmanın sınırlayıcılığını unutursunuz. Ross konuşmalara hâkim olurdu; babamla takılır, benimle şakalaşırdı, annem onu hayranlıkla izlerdi. Şimdi yokluğu, varlığını daha hissedilir hale getirmişti.

Derler ya, odadaki fil? Fil sensin Ross!

Bu tanımı çok seveceğini düşünmüştüm. Bazen, hayattayken bu tür bir ilişkimiz olmasa da kendimi kafamda abimle konuşurken buluyordum. Geriye dönüp sadece aynı ailede olduğumuz için bile ne kadar çok ortak noktamız olduğunu görünce şaşırıyordum. Ross ailemin yas tutarken ne kadar acınacak halde olduklarını ama nasıl hâlâ bu kadar sinir bozucu olabileceklerini anlayacak tek insandı.

“Gerçekle baş etmelisin,” dedi babam sonunda. Beni azarlamak için mi söyledi, böyle mi olması gerekiyordu emin olamadım. “Önündekine tutunmalısın.”

Şimdi önümde olan kavrulmuş ve sunulduğu ahşap tahtaya kan sızdıran devasa bir biftekti.

Babam garsona baktı.

“Çok sorun olmazsa şefin eti pişirmesini istiyoruz!” diye bağırdı.

Garson mutfağa geri dönerken şefin yüzünü hayal ettim. Yazın çalıştığımda iyi pişmesi için bifteklerini geri gönderen müşterilerin aşağılanma hiyerarşisinde bulaşık yıkayanlardan bile daha aşağıda olduğunu öğrenmiştim.

Biftek bize geri döndüğünde sanki on dakika boyunca mikrodalgada kalmış gibi her tarafı soluk kahverengiydi.

Babam kösele gibi dilimleri dağıttı.

“Ne kadar Angus?”

“Sadece bir.”

“Bir mi?”

“Angus hiç çok iştahlı olmadı,” diye hatırlattı annem.

Ross’un inanılmaz bir iştahı vardı. Söylenmeyen karşılaştırmayı duymam aşırı hassaslığımdan mıydı?

Ben Ross’tan tamamen farklıydım. Abim esmerdi, yakışıklı ve yapılıydı; ben annemin uzun boyunu almışım ve saçım babamınki gibi turuncu olmasa da okulda kızıl diye çağırılacak kadar çilliydim.

Ross ragbi ve kürek takımlarının kaptanı ve okul temsilcisiydi; ben futboldan hoşlanıyordum ve okul temsilciliği için düşünülmemiştim bile. Ross'un okuldan ayrıldıktan sonraki yaz işi açık havuzda cankurtaranlık olmuştu. Bir

mutfak yardımcısı olmanın aksine cankurtaran olmak övünülecek bir şeydi. Ross gerçekten kimseyi kurtarmış değildi ama bir sürü kız ona sarılmak için boğuluyormuş numarası yapmıştı. Ross kendi *Sahil Güvenlik* dizisinin kahramanıydı. Guildford'da.

Ebeveynlerim bariz tercihlerini gizlemede hiç iyi değiller mi yoksa Ross'a kıyasla gerçekten çok mu vasatım asla emin olamadım. Bu sürekli sızlanan birisi gibi görünmeden konuşabileceğiniz bir şey değildi, bu yüzden ben de Ross'un gerçekten nasıl olduğunu bilen Marcus dışında kimseyle konuşmadım. Bazen konuşuyorduk, okuldaki öğretmenleri Ross'un diğer aktivitelerine göz yummaya iten şey Ross'un spor başarıları mıydı yoksa onlar da ondan korkuyorlar mıydı? Belki de Ross ve yardımcıları daha alt sınıftaki çocukların yanı sıra okulda çalışanlar tarafından işlenen cezalandırılabilir hareketlerin de kaydını tutuyorlardı? Bunu hiç öğrenemedim çünkü artık ölü olduğundan kimse onunla ilgili uzaktan bile olsa eleştirel bir şey söylemiyordu.

Bifteğimizi çiğneyerek sessizce oturduk.

"Sanırım üniversiteye gitmek için sabırsızlanıyor..." dedi annem.

Huzursuzluğum bu kadar bariz miydi?

Gerçek şu ki tatil klostrofobisinin biteceği saatleri sayıyordum, sonrasında olacaklar için de oldukça gergindim. Biyolojide iyi olduğum ve insanların nasıl işlediğini merak ettiğim için tıpta muhtemelen iyi olacağımı düşündüm.

"Böyle de tam huysuz ihtiyarın biri gibi oluyorsun!" Ross geçtiğimiz kasım boyunca benimle böyle dalga geçmişti, şimdi bir ömür önce geliyordu çünkü bir şekilde öyleydi.

Dalga geçmesine rağmen veya belki de daha çok düşünmeme neden olduğu için mülakatta iyi iş çıkarmıştım ve üç A almam koşuluyla bir teklif almıştım. Ama ahimin ayak izlerini takip etme konusunda her zaman huzursuzdum. Noel tatilinde doktorluğun gerçekten yapmak istediğim şey olup olmadığını netleştirebilmek için bu kararı bir yıl sonraya erteleyip erteleyemeyeceğimi sorma kararı almıştım.

Sonra kaza oldu.

Okula geri döndüğümde kabuller için son tarihler yaklaşıyordu. Babam iki oğlunun da doktor olacağı düşüncesiyle çok gurur duyuyordu. Tıp fakültesine gitmek veya en azından gitmemekten *vazgeçmek* onun için yapabileceğim tek şeydi.

Önceki gün, ebeveynlerim kapının hemen dışında koridorda dolaşırken üç A sonucumu almak için okulu aradığımda içimde küçük bir parçam hâlâ erteleyebilmeyi umuyordu. Ama notlarım yeterince iyiydi.

Anneme yanıt vermediğimi fark ettim.

“Evet, dört gözle bekliyorum,” dedim.

En azından seks olacaktı. Ross’un deneyimi bir şey kanıtlıyorsa o da doktorların sürekli iş üstünde olduğuydu.

3

Eylül 1997 TESS

Hope okuldaki ilk gününde küçük gri eteğini, beyaz polo üstünü ve mavi kazağını giyerken son derece uysaldı. Hoşça kal öpücüğü almak için annemin odasına koştu.

“Resim çek, Tess,” dedi annem.

Annemin gelmeyi bile denememesine karar vermiştik çünkü o zaman bu, Hope’un rutinlerinden biri olurdu. Hope onunla benim gitmemi kabul etmiş gibi görünüyordu. Belki de kısa süre öncesine kadar her sabah okula giden ben olduğum için bu ona doğal gelmişti. Kendimi çığlıklara ve ağlamaya hazırlamıştım ama evden çıkarken annem aşağı, “Hoşça kal o zaman!” diye seslendi. Sesi gözyaşlarıyla zayıflayıp kısılmıştı.

Annem ve Hope birbirinden ayrılmazdı. Annem onu doğurduğunda kırk üç yaşındaydı. “Sonradan aklıma geldi,” derdi, Hope’un kaza olduğunu asla söylemezdi.

Geri kalan hepimiz büyüdüğümüzden annemin ona kitap okumak ve onunla

birlikte kek yapmak için zamanı oldu. Hope'un şımardığını düşünen çoktu. Sarı bukleleriyle çok güzel bir bebekti ve evdeki beş yetişkinle, Brendan'ın kız arkadaşı Tracy'yi de sayarsanız altı, bolca ilgiye maruz kalmıştı. Onu kucağımıza almayı ve gülümsemesi için gıdıklamayı seviyorduk. Yürümede ve diğer şeylerde bu yüzden geç kaldığını söylediler, onun için her şey yapılıyordu. Annem onu anaokuluna götürmeyi denedi ama Hope gitmedi. Dört yaşındayken bine kadar sayabiliyor, tüm tekerlemeleri söyleyebiliyordu ve sanırım bu, o yaştaki çocukların yapabildiğinden çok daha fazlasıydı.

Yolda usluca yürüdü ve bahçede diğer çocuklarla sıraya girmek için ilerledi. Kapıda durdum, parmaklarımı sıkıca çaprazlayıp her şeyin yolunda gitmesi ve okulun onu her şeyden koruması için dua ettim.

Düdük çaldıktan sonraki o ilk birkaç saniyedeki mükemmel sessizlik, terk etmemiş olmam gereken Tanrıdan gelmiş mucizevi bir hediye gibiydi. Sonra tanıdık bir ses o sessizliği parçaladı.

Annem Hope'un şamatasının ahilerimi uzaklaştıran şey olduğunu söylerdi. Şaka yapıp yapmadığından asla emin olamadım çünkü kanatlarını açma zamanlarının geldiğini de eklerdi. Annemin keskin bir espri anlayışı vardı. Sanırım zeki ama çok kendine güvenmediğindendi, ortaya bir şey söyler ve sonra yanlış tepki alırsa şaka yapıyormuş gibi yapardı.

îlk giden Kevin'dı, bursunu alıp Londra'ya sonra da Amerika'ya gitti. O ve babam, özellikle Kevin inşaat işine gitmeyi reddettikten sonra hiç anlaşamamışlardı. Bu yüzden onun gidişiyle ev sakinleşti, gerçekten. Sonra Tracy hamile kaldı ve Brendan Avustralya'ya göç edecekleri bombasını patlattı. Her zaman Kev'in gölgesinde olduğunu hissetmişti; bu daha iyi olacaktı. Böylece Hope'un benimkinde uyumak yerine kendi odası oldu ama hâlâ çok gürültülüydü. Ben okul kütüphanesinde mümkün olduğunca uzun kalırdım. Babam da barda mümkün olduğunca uzun kalırdı. İnsanlar annemde azize sabrı olduğunu söylerdi.

Evde bu kadar endişe varken çocuğun huzursuz olması doğal, demişti St. Cuthbert'deki başöğretmen Bayan Corcoran. Yapılacak en doğru şeyin benim de Hope'la birlikte okula gelmem olduğunu düşünüyordu. Küçüklere yardım edebilirdim. Sınıfın asistan öğretmeni doğum iznindeydi, bu yüzden yardıma ihtiyaçları vardı.

Dikkatimi dağıtacağından kabul ettim. Otuz küçük çocuğun olduğu sınıfta mont, şapka, eldiven, boya önlükleri ve spor kıyafetlerini giydirip çıkartmak, kayıp ayakkabıları bulmak, tuvalete gidişlerini takip etmek, çocukların ellerini temizlemek ve teneffüslerde elma dağıtmaktan düşünmeye zaman kalmıyordu.

Annem morfin yüzünden çok uyuyordu. Bir yakınınızın birkaç hafta veya gün içinde öleceğini bilirseniz söylenecek her şeyi söylemeye çalışacağınızı düşünürsünüz ama durum böyle değildi. Sanki her şey bitmeden önce bitmiş gibi davranmak istemiyorduk, bunu yaparsak her şeyi hazırlayıp beklemek dışında bir şey kalmamasından korkuyorduk.

Anneme onu sevdiğimi söyledim. Ona bunu her gün söyledim, sonra uyumadan önce söylemeye ve Hope'a yemek hazırlamak veya başka bir şey için odadan çıkmadan önce söylemeye başladım. Sonra kulağa biraz aptalca gelmeye başladı. "Seni seviyorum"un anlamsız olamayacağını düşünürsünüz, değil mi?

Elbette, "Bizim için endişelenmemelisin, baş edebiliriz," gibi diğer şeyleri de söyledim.

Annem de, "Biliyorum," diye yanıtladı.

Baş etmenin ne anlama geldiğiyle ilgili hiç konuşmadık çünkü sorunu olan *bertmişim* gibi görünmek istemedim.

Bir seferinde annem elimi tuttu ve ciddi olduğunu göstermek için dik dik bana bakarak, "Üniversiteye gitmelisin," dedi.

"Giderim, endişelenme."

Belirsiz bırakmam ikimizin de nasıl gideceğime dair belirgin soruyla yüzleşmek istemediğimiz anlamına geliyordu.

Annemin Hope için bir anı kutusu yapmasına yardım ettim. Erkeklerin yatak odası Hope'un yatak odasına dönüştürüldüğünde, annemin yaptığı perdelerden kesilmiş pembe çizgili, pamukla kaplanmış bir ayakkabı kutusuydu. Annem dikiş kutusundan sarı iplikle, üst kısım için kestiğimiz dikdörtgene "Hope" işlemesi yaptı. Kutu gerçekten iyi görünüyordu; asıl zorluk içine ne koyacağını bilmekti. Annemin Hopeia geçirdiği zamana dair çok fazla kanıt yoktu. Ebeveynler ilk doğanlarıyla çok resim çekiyorlar ama sonraki çocuklarla işin büyüsü gidiyor. Hope gülümseyen bir bebekken birlikte çekilmiş güzel bir

fotoğrafla-rtnı bulduk ve annem Hope'tın en sevdiği pandispanyalı tatlı için tarifi yazdırdı. Mikrofon ve Hope'un Fisher Price kaset kayıt cihazım kullanarak onun için bir mesaj kaydetti. Son olarak hep taktığı altın haçı çıkarıp kutuya koymamı istedi.

"Bunu istemezsin, değil mi, Tess?''

Evet dememin mi yoksa Hope'a gidecek olmasının tesellisinin mi onu daha mutlu edeceğinden emin değildim. Haç kutuya gitti. Ama sonra Hope annemin haç takmadığını fark etti ve annem ona bilmesi gerekenden önce bunun nedenini söylemeyeceğinden kutudan yeniden çıktı. Kutu da yatağın altında saklandığı yere geri döndü. Birkaç kez annem, "Kutu için başka bir şey düşünebilir miyiz?" diye sordu. "Bir CD'ye ne dersin? ABBA'nın En İyileri? Çocukların şarkı söylediği albümü seviyor..."

Buna hiç başlamamış olmayı veya daha küçük bir kutu seçmiş olmayı diledim çünkü içinde takırdayan birkaç eşya annemin sevgisi için çok yetersizdi.

İkimiz de başka şeylerle meşgulken konuşmak daha kolaydı, annemin dediği gibi Viktorya dönemi kadınları gibi oturup dikiş diktiğimiz zamanlardan birinde ona sorduğum şeylerden biri şuydu: "Ölümden sonra hayat varsa bana bilmem için bir tür işaret göndermenin bir yolunu bulur musun lütfen?"

Bu kahkaha atmasına neden oldu.

"Sana inanç veremem, Tess," dedi. "Bu senin atman gereken bir adım, sonra gerisi gelecek."

"Ama deneyemez misin, lütfen? Sadece küçük bir işaret?"

"Şüphe etmeye harcadığın hayal gücünü inanmaya harcarsan..." dedi eleştirisinin bir iltifat gibi görünmesine neden olan hafif bıkmış haliyle.

Brendan ve Kevin dünyanın farklı köşelerinden takım elbiselerle geldiler. Brendan iyice havalanmıştı ve evden ayrılan oğlun göstermelik kasıntısıyla yaklaşan felaketin çöken şaşkınlığı arasında gidip geliyordu; şık ve zarif Kevin açık kahverengi, sivri burunlu ayakkabıları ve hafif parlak kumaştan, kaslarını gösteren dar gri pantolonuyla bir sürü sorun hakkında konuşuyordu; tabii kendi sorunları hakkında, annemin sorunları hakkında değil.

Annemi bakımevinde ziyaret ettikten sonra babam onları bara götürdü ve üçü geç saatte bira kokarak döndüklerinde garip biçimde neşeli bir halleri vardı.

“Eski günlerdeki gibi,” dedi babam kollan iki oğluna dolanmış halde, hoşuna giden ama gerçekte hiçbir zaman olmamış bir geleneği hatırlayarak.

Sonunda annemin yatağının yanında sadece ben vardım. Böyle mi istedi yoksa tek tek elveda demeye zamanı mı yetmedi bilmiyorum. Sanki çocuklarını görmek için beklemiş, sonra gitmek için acele etmiş gibiydi. Belki de çocukların işlerine geri dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Annem her zaman diğer insanları kendinden çok düşünürdü.

Yatağın çevresindeki perdeler sahte bir mahremiyet hissi veriyordu ve diğer tarafta konuşulan her şeyi duyabiliyorduk.

Brendan, “Kahve içecek zamanım var mı, ne dersin?” diye sordu.

Son gülümsemesi için Brendan’a minnettar olmalıydım. Annem, “Şu dediğine bak!” der gibi giilümsemişti.

Bir an oradaydı, sonra gözlerindeki ışık söndü.

Gidişine hazırlıklı olduğumu sanmıştım ama öldüğünü fark ettiğimde sanki birdenbire olmuş gibi şoke oldum. Orada oturup elini tuttum ama sonra onu diğerleriyle paylaşmamak doğru gelmedi.

Erkekler hemen ağladı. Ben ağlamadım. Tüm akşamdan kalma öğürtüleri ve hıçkırıkları duyarsızlık kabuğuma inen darbeler gibiydi.

Bu Hope’un da hoşuna gitmedi, onlara durmaları için bağırdı. “Şişşt!” dedi parmağım dudaklarına götürerek. “Annem uyumaya çalışıyor.”

Ona annemi öpmesini söyledim, sonra da onu bakımevi kantinine götürdüm. Sosis, patates kızartması ve onu şaşırtarak koca bir paket jelibon aldım.

O akşam Hope’u yatırdığımda ertesi gün annemi ne zaman göreceğimizi sordu. Okulda saati söylemeyi işliyorduk. Ona annemin cennete gittiğini söyledim.

“Neden?”

“Melekleri görmek için,” diye uydurdum.

“Ve Isa’yı,” dedi Hope.

“Evet.”

“Ve büyükannemi ve dedemi ve Leydi Diana’yı ve Rahibe Teresa’yı...” Hope son zamanlarda dua ettikleri tüm insanları sıraladı.

Cennetin amacını daha önce hiç anlamamıştım ama şimdi anlayabiliyordum. Bu bir işaret miydi?

Hope’un uyuduğunu haber veren sessizlik için bekledim ve sonra kapıya doğru sessizce ilerledim.

“Tree?”

“Evet?”

“Annem ne zaman geri gelecek?”

Ne söylemem gerekiyordu?

“Gelmeyecek, Hope. Ama bizi hâlâ seviyor.’’

“Bizi hep sevecek,” dedi Hope.

Oda karanlık olmasına rağmen ağlamadığını anlıyordum. Hope için bu sadece bir gerçeğin ifadesiydi çünkü annem ona böyle söylemişti. Kaydettiği kasette tekrar ve tekrar söyleyecekti.

Akrabaların çoğu annem hayattayken yapmadıkları yolculuğu yapıp İrlanda’dan geldiler. Yetmişlerde babamla birlikte İngiltere’ye yerleşmek için oradan ayrılması kardeşlerini gücendirmişti çünkü en büyük abla olarak kendi anneleri de genç yaşta ölünce babalarına bakması gereken oydu. Dayılarımı, teyzelerimi ve kuzenlerimi, serin oturma odalarında misafirler için çıkartılan ince porselenlerde çay içtiğim, anne ve babamın “Ziyaret” dediği İrlanda’daki sıkıcı çocukluk tatillerinden tanıyordum. Hiçbiri daha önce Hope’la tanışmamıştı ama yine de dolu gözlerle kafasına dokunmaya veya hiç sevmediği halde kucaklayıp kaldırmaya haklan olduğunu sanıyorlardı.

“Yeter artık bu öpme işi!” diye bağırdı kaskatı kesilerek.

“Tam bir karakter, değil mi?” dedi annemin kardeşi Catriona. Yüksek, felaket habercisi gibi bir fısıltıyla, “Artık ona göz kulak olmalısın, Teresa, kendine de, hastalığın genetik olduğu söyleniyor. Bunun üzerimize böyle çökmesi hepimiz için berbat bir şey,” diye ekledi.

Sanki annem ölmüş olmasına rağmen hâlâ onu suçlamaya çalışıyordu.

Hope’un cenazeye gitmesi gerektiğini düşünmüyordum ama babam ve Brendan gitmesini istedi. Kev zaten kimsenin onun düşüncelerini önemsemediğini söyledi, bu da düşünce belirtmekten kaçmanın iyi bir yoluydu. Böylece bu bir tür çoğunluk oldu. Ama annemin de bunu istemeyeceğinden emindim.

“Sana böyle mi söyledi?” diye sordu babam.

“Hayır.”

Bu ona sormuş olmam gereken bir sürü şeyden biriydi. Çok aptakaydı. O kadar zamanım vardı ve ben cenazesi için ne istediğini sormaya cüret edememiştim.

“Peki, o zaman,” dedi babam.

Hope iyiydi, biz içeri girdiğimizde orgcu, ABBA’nın *I Have a Dream* şarkısının hafif yavaş ve tereddütlü bir yorumunu çalıyordu. Hope müzikle sallandı. Annemin en sevdiği ilahi olan *How Great Thou Art'*\ söylerken babamla benim aramda durdu. Hepimiz İsa’nın duasını okuduk, Hope da katıldı ve babam kafasının üzerinden, ‘Sana söylemiştim!’ der gibi bana baktı. Brendan ayağa kalkıp şiirini okuyana kadar tabutu fark ettiğini sanmıyorum.

Sonradan düşününce, Kev veya ben onu durdurmalıydık. Sanırım ikimiz de o kadar insan içinden Brendan’ın şiir yazmış olması fikriyle öylesine şoke olmuştuk ki ikimiz dc önce bize okumasını istememiştik. Aslında ikimiz de kendimiz şiir yazmadığımız için biraz uranmıştık.

Gazetenin cenaze ilanları bölümüne bakarsanız bir şeyin kafiyeli olmasının onu, yazar hariç diğer insanlar için, daha anlamlı yapmadığını anlarsınız. Hope’un dikkatini çeken Brendan’ın “Çoraplarımı yıkamak için olurdun hep burada,” ve “Şimdiyse yatıyorsun bir kutuda,” dizeleri oldu.

“Bir kutuda mı?” diye tekrarladı sesi sessizlikte çınlayarak.

“Şişşt!” dedi babam.

“Tree, annem o kutuda mı?”

“Sessiz olmalısın, Hope, kilisedeyiz.”

Annem söylediğinde işe yarıyordu ama sesimde yeterince inanç yoktu.

“Annem İsa’yla birlikte cennette!” dedi Hope.

Peder Michael yavaşça bize doğru geldi.

“Annenin vücudu kutuda Hope ama ruhu cennete gitti,” diye fısıldadı kötü kokulu nefesiyle Hope un suratına.

Çırpman Hope’u kiliseden dışarı taşırken attığı çığlık delici yükseklikteydi. O kadar küçük bir çocuk ruh ve bedenin ayrılmasını nasıl anlayabilirdi ki? İçgüdülerime güvenmeliydim. Cenaze bir çocuk için uygun bir yer değildi. Bunu biliyordum. En kötüsü de annemi havai kırıklığına uğrattığımı hissediyordum.

Esintili eylül sonu günlerinden biriydi, birkaç beyaz bulut mavi gökyüzünde hızla ilerliyordu ve ağaçlar bakır rengine dönmeye başlamıştı. Bu kadar üzücü bir şey için çok güzel bir gündü. Kiliseden çıkar çıkmaz Hope çığlık atmayı kesti ve kollarımdan inmek için çırpınmaya başladı. Asfalt patikaya dökülmüş küçük konfeti parçaları vardı; pembe at nalları, beyaz kelebekler, sarı kalpler. Hope gelişigüzel düşen yaprakları takip ederek kiliseden hızlı adımlarla uzaklaştı. Orada durup onu izledim, birini yakalarsa bunun kesinlikle bir işaret olacağını düşündüm. Elbette yakalayamadı. Sonbahar yaprakları tam yakaladığınızı sandığınız anda hızla uzaklaşır, Hope’un koordinasyonu da hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Hayal kırıklığı öfkeye dönüşmeden önce onu dondurma için yolun aşağısına götürdüm.

Bu yüzden Peder Michael’ın annemin görevine bağlı bir anne ve eş olmasıyla ilgili söylediklerini ve CD çalarda Charlotte Church’ün *Pie Jesu* söylemesini ve kapanış için görmeniz gereken tabutun toprağa inişini kaçırdık. Annemin hâlâ rüyalarıma girmesinin nedeni bu mu bilmiyorum ve doğru olamayacağını bilsem de bu güzel rahatlamayla uyanıyorum, sonra beyin hücrelerim kendilerini tekrar gerçekliğe ayarlıyor.

Annem cemaatin popüler bir üyesiydi ve arkadaşları kilise salonundaki ikram işini organize etmişlerdi. Sahnenin yanındaki küçük mutfak, önlüklü kadınların sandviç, mini kiş, çörek, ev yapımı pastalarla dolu tabakları, büyük plastik kâselerle dolu cips ve sıcak sosisli dürümlerle dolu tepsileri çıkardıkları bir üretim hattına dönüşmüştü. Geri kalanlar da Noel yemeğinde kullandıkları büyük metal çay termosları taşıyarak kadınlar için şeri erkekler için viski doldurdular.

Kısa süre içinde karamsar ortam neşelendi ve insanlar hikâyelerini anlatmaya başladılar. Kız kardeşi Catriona, annemin öldüğü haberini alınca bir zamanlar kaldığı odaya gittiğini ve güçlü bir koku duyduğunu anlattı. İnsanlar geri döndüğünde yanlarında güçlü bir de koku getirdikleri söylenmiyor muydu? Bir an için Mary'nin orada olduğundan emin olmuştu ama sonra oda kullanılmadığından biraz küf koktuğu için sonbahar esanslı oda kokusunu fişe taktığını hatırlamıştı.

Babam dinleyen herkese nasıl tanıştıklarını anlattı. Büyükannesinin cenazesi için İrlanda'ya memleketine dönmüştü ve kalabalık odanın diğer ucunda annemi ve gözlerindeki aşk ışığını görmüştü.

O sözcükler yani "aşk ışığı" annemin ölmeden hemen önceki gözlerini düşünmeme neden oldu. Güzel bir tanımdı. Babam insanı böyle şaşırtabilirdi. Ona bakar ve annem gibi zeki ve kibar birisini ona neyin çektiğini merak ederdiniz, sonra gözünüze çarpardı.

"Bir cenazede tanıştık ve şimdi birbirimize bir cenazede hoşça kal diyoruz!" Son cümlesi akşam ilerledikçe daha ağlamalıklı oldu ve insanlar koluna girip, "Hayat böyle, Jim," veya, "Hatırlayacağın bir sürü mutlu anın var!" gibi şeyler söylediler.

"Benim için harika bir eşti!" dedi onlara. Bunu anneme söylediğini hiç duymamış olsam da doğruydu.

Onun annem için mükemmel kocaya yakın olduğunu sanmıyorum ama annem bundan hiç şikâyet etmemişti.

"Bahanın katası çok dolu," veya "Baban masaya yemek koymak için çok çalışıyor," bahisçide ve barda, evde durduğundan daha çok durması için alışıldık bahanelerdi. Varlığını özlediğimizden değil ama babamın etrafında her zaman bir tehdit aurası olurdu.

“Sorun o değil, içki.” Annem Kev’in bale dersinin parasını eve ayrılan paradan gizlice ödediği ortaya çıktığı o berbat gecede onu böyle savunmuştu. Brendan babamın sırtına atlamış ve onu durdurmak için bacaklarına tekme atmıştı. Ben sokağa çıkıp bağırarak komşulara polisi aramalarını söylemiştim çünkü onları öldüreceğini sanmıştım.

Dışarısı karanlık olduğunda alkolün ve düğünlerde uzun zamandır birbirini görmeyen akrabaların abartılı duygusallığının etkisiyle tam bir parti atmosferi vardı.

Kev piyanoyu sahneye itti ve parti şarkısı *Danny Boy* u çaldı, muhtemelen bunu New York’ta Aziz Patrick Günu nde birkaç kere çalmıştı, bu orada İrlanda’da olduğundan daha önemli bir olaydı. Kev’in şarkı söylemesi hiçbir zaman dansı kadar iyi olmadı ama yeterince iyi bir akort tutturdu ve bu performansı odada şaşkın bir sessizliğe neden oldu. Sonrasında insanlar alkışlamaya ve annemin ne kadar gurur duyacağını söylemeye başladılar.

“Bize bir şarkı söyler misin, Jim?” dedi biri.

Kısa bir itirazdan sonra babam, “Ah, tamam o zaman,” dedi ve sahneye çıktı, orada piyanoya yaslanarak ayakta durdu ve Kev ona eşlik ederken Fureys’in *I W ili Love You* şarkısını söyledi.

Bundan sonnı kuru bir göz kalmadı. Beni etkileyen, sözcüklerden çok Kev ve babamı bir arada görmek ve bunun annemi ne kadar mutlu edeceğini bilmekti. Sonunda bu düşünceli sessizlik anı yanımdaki şaşırtıcı derece yüksek ve net sesle dağıldı.

“Daha dün annemizin kollarında yaşarken, çiçekli bahçemizin yollarında koşarken, şimdi okullu olduk, sınıfları doldurduk, sevinçliyiz hepimiz, yaşasın okulumuz.” Hope’un yüzünde ve küçük güçlü vücudunda ciddi bir şeyler vardı, okulda öğrendiği hareketleri yapıyordu, bu kadar duygusal olmasa komik görünebilirdi.

Bitirdiğinde herkes alkışladı ama Kevin ve babamın aksine Hope ilgiden hoşlanmadı. Aslında fark etmiş gibi de değildi.

“Peki ya sen, Teresa?” diye seslendi Catriona teyzem. “Senden bir şey duymadık.”

Adil olmak gerekirse muhtemelen sadece bana da fırsat vermek istemişti ama sanki katılmak istemiyormuşum gibi göründü.

“Ben şarkı söyleyemem,” diye itiraz ettim.

“Bu sorun değil, Tree,” diye dahil oldu Hope. “Herkesin iyi olduğu ve o kadar iyi olmadığı şeyler vardır.”

Bu annemin söyleyeceği bir şeye o kadar çok benziyordu ki Hope hariç herkes kahkaha attı.

“Tamam. Bu annemin en sevdiği şiirdi,” dedim, neden bunu tören için önermediğimi düşünerek.

“Jnnisfree’nin (îöl Adası.’

Kıl kıp gideceğim şimdi, înnisfree'ye gideceğim.

Kil ve sazdan bir kulübe yapacağım orada:

Orada dokuz sıra fasulye ve bal arıları için bir kovan edineceğim,

Ve tek başıma yaşayacağım o arı uğultulu yerde.

Biraz huzur bulacağım orada, çünkü huzur damlalarla gelir ağır ağır...

Sözcükleri yavaşça ve sakince, sesimdeki titremeyi bastırmaya ve annemi gururlandırmaya çalışarak söylerken onun, ailemizin sürekli gürültülü kaosundan uzakta, huzur ve yalnızlık özlemi çekip çekmediğini merak ettim. Arkadaş ve akrabalarının yüzlerine bakarken belki de hepimizin şiirin onun için bir tür cennet tasvir ettiğini düşündüğümüzü ve bunun da tüm bu adaletsizlikle ilgili bizi daha da sakinleştirdiğini düşündüm. Muhtemelen şiir tesellisi denen şey buydu.

Bitirdiğimde oda sessizdi.

“Yatma zamanı,” dedim Hope’a, şarkılar kaçınılmaz olarak yeniden başlamadan önce hoşça kal deme fırsatını kullanarak. İçkiyle beraber ruh halinin tek bir cümleyle sevgiden gücendirmeye geçme potansiyeli de vardı.

Banyo yaptırırken Hope banyo penceresinin köşesinde bir kelebek gördü. Her bir kanadında küçük siyah noktalar olan beyaz kelebeklerden biriydi. Küçük Beyaz Melek Kelebeği.

"Dışarı çıkmak istiyor," dedi.

Ben de gerçekten düşünmeden pencereyi açtım ve kelebek solan ışığa doğru uçtu.

Ancak yeniden çömelip Hope'un saçını sabunlamaya başladıktan sonra kelebeğin içeri nasıl girdiğini düşündüm. Arka bahçede yazın kelebekleri çeken bir kelebek çalısı vardı ama onlar genelde turuncu olurdu ve daha önce evin içinde hiç kelebek görmemiştim. Zaten kelebekler için saat geç olmamış mıydı? Belki de içeri ısınmak için girmişti?

Veya belki de bu annemden istediğim işaretti ve benim tüm yaptığım onu soğuğa göndermek olmuştu.

Ertesi sabah babam hâlâ yukarıda horlarken ve Hope televizyonda *Teletabilerv* izlerken Brendan geldi ve Kevin'ın havaalanına gittiğini söyledi.

Anlaşılan biz eve gittikten birkaç saat sonra kilise salonunda Kevin aslında otelde odasını paylaştığı Shaun ın iş toplantısına giden bir meslektaşı değil, annesinin cenazesinde bile ailesiyle tanıştıramadığı iki yıllık hayat arkadaşı olduğunu duyuracak cesareti gösterince büyük bir tartışma çıkmıştı.

Kevin ın gey olduğu gerçeği ben, Brendan veya aslında dans etmesinden hep şüphelenen babam için büyük şok olmamıştı ama Brendan'ın dediği gibi cenazede bunu duyurmak sanki, tam olmamıştı, değil mi?

Şimdi iki kere daha duygusal kurban olan babam Peder Michael'a sızlanmıştı, "Aynı gün hem karımı hem de oğlumu kaybettim!"

Böylece Kevin'a gençliğinden beri biriktirdiği tüm dargınlıkları sıralama fırsatı verilmişti. İroıık biçimde, telefonda öfkeli sözlerini duyunca bir taksiye atlayıp gelen ve günü kurtaran yine Shaun olmuştu.

"Düzgün bir adama benziyor," dedi Brendan.

Sonrasında her zaman teatral olan Kevin m bilinçli veva bilinçsiz olarak

dramatik bir çıkış için Iirsal yarattığını* böylete kendisini aile görevlerinden kurtardığım düşündüm. Veya belki de hemen hemen beş yaşında bir kız kardeş ve alkolik bir babayla üç kişi kaldığımız gerçeği Brendan'm aklına gelmediği gibi onun da aklına gelmemişti.

"Seninle Hope hakkında konuşmak istedim," dedim konuyu açmaya çalışarak.

"Düşündüğünden daha önce atlatır," dedi Brendan. "Çocuklar öyledir."

Artık kendisi de iki küçük çocuk babasıydı, bu yüzden bu şeyleri biliyordu. Ve dünyanın diğer ucunda yaşıyordu. Ne yapacağını sanmıştım ki? Yine de birisi benim için sorun var mı diye sorsa güzel olurdu.

Üniversitedeki yerimi iptal etme işini son dakikaya bıraktım. Unuttuğumdan veya dikkatim dağıldığından değil ama sanırım bir tür mucize bekliyordum.

Babamın ve Hope'un Brendan'ı havaalanına bırakmasını bekledim, evde tek başınaydım.

Yurt ofisindeki kadın kabaydı. "Bu kesinlikle geç bildirim."

"Annem öldü, bu yüzden cenazeyle meşguldüm," dedim.

"Ah. Başınız sağ olsun."

İnsanların bunu söylemesine nasıl yanıt vereceğime henüz karar vermemiştim. "Sorun değil " işe yaramazdı. *So$oİun." Saygısızca geliyordu.

''Si/iu hatanız değil," dedim. Bu da doğru değildi.

Utangaç bir duraksama oldu.

"Korkarım odayı alacak bir başkasını bulana kadar depozitoyu geri ödeyemeyiz," dedi kadın sonunda. "Ye bu noktada bunun çok düşiik ihtimal olduğunu söylemeliyim. Elbette durum değişirse sizi bilgilendireceğim.''

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve işte o zaman ağladım. Büyük, yıkıcı hıçkırıklarla. Bencilce geliyor, değil mi? Ama sadece kendi rüyamın sonu değildi. Annemin rüyasının

da sonuydu. Üniversiteye gitmek bizim projemizdi.

Ne kadar ağladım bilmiyorum, o olmadan mutfakta oturmak çok boş hissettiriyordu, sonunda ağlamayı kestim ve kendimi o tabağa bakarken buldum. *Bugün geri kalan hayatının ilk günü.*

Bir yakının kaybıyla ilgili yazılan tüm kitaplarda küçük bir çocuk ebeveynlerinden birini kaybettiğinde yapabileceğiniz en kötü şeyin bir şeyleri değiştirmek olduğu yazar. Yeni bir başlangıç veya hava değişiminin iyi bir fikir olabileceğini düşünürsünüz ama kitaplar öyle değil der. Çocuk yeterince değişim yaşamıştır. İhtiyacı olan biraz istikrardır. Sanırım Hope için de tabak meselesi böyleydi.

Tabağı bir dolaba koydum ama Hope içeri girer girmez fark edip geri dönmesini istedi. Bu yüzden mutfaktaki ıvır zıvır rafında kaldı. Tabak bazen beni üzüyor, bazen depresif hissetmeme neden oluyordu ve diğer zamanlarda o kadar Öfkeleniyordum ki yere atıp kırmak istiyordum. Kitaplara göre bunların hepsi kederin farklı evreleriydi.

4

Eylül 1997 GUS

Anneniz; küçük minderler, ilk yardım kiti, kalemlik, seramik kutusu içinde tuvalet fırçası gibi öğrencilik hayatınız için aldığı kucak dolusu şeyi taşıyarak peşinizden gelirken havalı görünmek zordur.

Eşyalarım sonunda odanın ortasına yığıldığında üçümüz bir an için söyleyecek bir şey bulamadan dikildik. Sadece bir odaydı, tek yatağı, gömülü dolabı ve bir masası vardı, benzer odalarla dolu bir koridorda sonuncuydu ve tüm kapılar yeni sakinlerini bekler halde açıktı. Dört katlı binanın ikinci katındaydı, bu yüzden tanıtım broşüründeki gibi bir manzaram yoktu ama binanın arkasındaki yoldan uzaktaydı.

Babam ve ben pencereden dışarı yaprakları kahverengiye dönmeye başlamış iki büyük ağacın dallarına bakarak durduk.

“En azından zemin katta değilsin,” dedi annem. “Hadi bu yığını kaldıralım, olur mu?”

Babam ve ben o nadir anlardan birini yaşadık, ikimiz de aynı fikirdeydik.

“Sanırım Angus kendi eşyalarını istediği gibi yerleştirmek ister,” dedi annemin kolunu nazik ama kararlı biçimde dürterek.

“Ah!” Annemin gözleri elveda deme zamanının tahmin ettiğinden erken geldiğini fark ederek sulandı.

“En azından ona yemek ısmarlamamız gerekmez mi?”

Yerel mekânlarda dolaşma, menülere bakma ve babamın gözlüğünü çıkarıp yüksek sesle yemek isimlerini okumasını düşünerek hüsrana uğradım. Ama bir şey söylemedim. Bir veya iki saatlik daha utanç, düzgün davranmayarak ayrılmanın getireceği suçluluk duygusuna göre daha tercih edilirdi.

Babam saatini kontrol etti. “Ücretsiz park için sadece yirmi dakikamız var.” Araba Sainsbury’nin altındaydı.

“Peki, o zaman.” Annem yanağıma uzanmak için ayakucunda yükseldi ve sanki değerlendiriyormuş gibi bir an için beni kol mesafesinde tuttu. Her zamanki gibi hafif yetersiz olarak değerlendirildiğimi hissettim.

Omzunun üzerinden, pembe saçlı, sırt çantalı bir kızın kapımın önünde durduğunu, bana baktığını, kapı numarasına baktığını ve sonra elindeki kâğıt parçasına bakıp devam ettiğini fark ettim.

Babamın golf kulübünden arkadaşları gibi elimi sıkmasını bekliyordum ama turuncu bir poşet uzattı. “Ücretsiz park için bir beşlik harcamam gerekiyordu...”

İçinden bir şişe şampanya çıkardım.

“Ama bu...” Beşlikten çok daha fazlası diyecektim. Elbette öyleydi, “...çok cömertçe!”

“Hepsini birden içme!”

Onu sürprizinin başarısıyla parlarken görünce bir zamanlar eğlenebilen bir insan olduğunu hatırladım.

Hep birlikte ön hole indik. “Anahtarlarını aldın mı?”

“Evet!”

“Bu senin için yeni bir geleceğin başlangıcı,” diye başladı annem ama sonra sesi soldu ve aslında elinden alman Ross’un geleceğini düşündüğünü anladım.

“Sıkı çalış!” dedi babam.

“Bu konuda seçeneğim olduğunu sanmıyorum!” dedim. Bu onu memnun etmiş gibiydi.

Uzaklaşırken şehir grafıtisinin önünde sınıflarını ve kökenlerini belirten annemin devetüyü montuna ve babamın spor ceketine arkadan baktım. Sonra garip biçimde boş hissederek odama çıktım. Ailemin kederinin boğuculuğundan kurtulup kendime yeni bir kimlik yaratmayı umuyordum ama garip biçimde içimde hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Pembe saçlı kız kalın büyük harflerle *Nastiin Odası* yazdığı kâğıdı kapısına bantlıyordu.

“Biraz kurumsal, değil mi?” dedi binanın köşesinde olduğu için fazladan bir penceresi olan odasını bana göstermek için kapısını sonuna kadar açarak. Şimdiden sonbahar güneşinin zayıf ışınlarını alıp kirli bej halıda dalgalı ışık izleri çıkaran aynalı parçaları olan hareketli bir şey asmıştı.

“Şanslıyım, ha?” dedi. “Dün bir odam bile yoktu ama birisi son anda bıraktı. Ben Nash, bu arada. Natasha’nın kısaltması.”

Kapısındaki notu işaret ettim.

“Tabii ya!” Pembe saçlarını sanki bu konuda yorum yapmam gerekiyormuş gibi düşünmeme neden olarak dramatik bir biçimde geriye savurdu.

“Angus,” dedim.

“Cidden mi?”

Bu kadar komik bir isim miydi?

“İskoç gibi,” dedi, açıklayarak, sanırım İskoç aksam duymamıştı.

“Babam aslen İskoç.”

“Peki sana ne demeliyim.”

Anlaşılan Angus demeyecekti.

Okulda birbirimizi soyadlarımızla bilirdik. Benimki Macdonald’dı, bu yüzden insanlar Mac diye kısaltırdı.

“Gus’a ne dersin?” diye önerdi. Kimse bana Gus dememişti. Oldukça hoşuma gitti. Yeni kimliğimin bir adı olmuştu.

“Gus, kesinlikle,” dedim hızla anlaşmayı bağlamak için elimi uzatarak.

“Boyun kaç?”

İnsanlar şişman birisine kaç kilo olduğunu veya kısa birisine ne kadar kısa olduğunu sormayı hiç düşünmeseler de bu soruyu sormanın sorun olmadığını düşünüyorlar.

“Bir doksan üç.” Aklıma ona soracak bir şey gelmedi.

“Sana kahve ikram edebilirim,” dedi. “Eğer kahvem varsa.” “Şampanya içer misin?” dediğimi duydum.

“Ne saçma bir soru!”

Babam şişeyi saat altıdan önce açıp annemin verdiği ahşap kupa askılığındaki seramik kupalardan sıcak içtiğimi bilse dehşete düşerdi ama bu, tadını daha bile iyi yaptı.

“Bu gerçekten ezik bir durum, tatlım!” dedi Nash.

Biraz *Cabaret'dekı* Sally Bowles gibiydi. Bol siyah paraşüt tulumu ve bağcıkları olmayan bez ayakkabılarıyla Liza Minnelli’ye benzemiyordu ama aynı şekilde kendine has bir duruşu vardı. Beni büyük şehre yeni gelmiş masum, muhtemelen gey bir Michael York karakteri gibi görmüş olabileceği aklıma geldi.

“Ne okuyorsun?” diye sordum sohbetimin sıkıcı oluşuna üzülerek.

“Tahmin et!” dedi şimdiden siyah çarşaflar ve kırmızı bir yatak örtüsüyle

hazırladığı yatağına sırtüstü uzanarak. Kafasının hemen arkasında bir Che Guevara posteri vardı.

“Siyaset?”

Şaşırmış göründü.

“İngilizce ve Drama aslında.” İnceleyerek bana baktı. “Psikoloji?”

Ona böyle göründüğüm için gururum okşanmıştı. “Psikoloji” tipinde birisi gibi görünme fikri hoşuma gitmişti.

Tıp”

“Ah. Zeki olmalısın.”

“Pek değilim.”

“Ben aktris olacağım,” dedi.

Belki de biraz gizemli görünmek isteyerek, “Ne olmak istediğimden emin değilim,” dedim.

Kahkaha attı.

“Ne?”

“Elbette doktor olacaksın!”

Bunu, yeni kimliğimin başlangıcında daha yeni tanıştığım birisinden duymak kaçınılmaz olarak canımı sıktı.

Şampanyanın geri kalanını doldurup limonata gibi içtim.

“Bir şeyler yiyelim mi?” dedi Nash birden, daha az sarhoş ve makul kişi olarak.

En yakın restoran Yunan restoranıydı. Altıya kadar yiyecek servisi yapmıyordu ama garson oturup bir şeyler içebileceğimizi söyledi. Yunanistan’a gitmiş olan Nash retsina istememiz gerektiğini söyledi. Ekşi çam tadı, temizlikçiler girdikten sonra okulun soyunma odasının havası gibiydi.

Nash çok açıksözlüydü. “Kime oy verdin?”

1979 ela doğmuş birisi olarak biz Thatcher nesliydik. Muhafazakâr hükümet dışında bir şey bilmiyordum ama bu mayıs ayında değişim tüm ülkeyi süpürmüştü.

“Çok politik değilim.” Sorudan kaçınmaya çalıştım çünkü aslında oy kullanmamıştım.

“Muhafazakârsın yani,” dedi Nash. “Statükoya meydan okumaya hazır değilsen...”

Bunu hiç böyle düşünmemiştim. İnsanların politik görüşlerini sormanın kabalık olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmiştim.

“Futbol mu ragbi mi?” diye sordu.

“I-ut bol ve koşu.”

“Yani ortama uyum sağlayamayan küçük bir devlet okulu çocuğusun,” diye sonuç çıkardı, peçetesini katlayarak ve büyük bir masayı kuran garsona doğru el sallayarak.

Özetinin doğruluğu karşısında inledim.

“İddiaya varım baban doktordur.”

“Dişçi.”

“Başarısız bir doktor yani. Daha da kötü!”

Babamın iki oğlunun da doktor olmasını istemesinin, aslında kendi isteğiyle ilgili olduğu hiç aklıma gelmemişti. Kendisi amacına ulaşamamış mıydı? Nash’in sezgileri çok mu kuvvetliydi yoksa sadece çok mu kabaydı?

“Ne yiyeceğiz?” diye sordu menüyü tarayarak. “Bu arada ben vejetaryenim.” Söyledikleri ağzından sanki onunla tartışmamı bekliyormuş gibi meydan okumalar olarak çıkıyordu.

Okulda bize verdikleri diğer vıcık vıcık yemeklerden çok ayırt edilemeyen

musakka adı verilen yemek dışında hiç Yunan yemeği yememiştim. Ben de onun seçmesine izin verdim. Garsonlar küçük yağlı sos tabakları, kızartılmış lastik gibi peynir dilimleri ve mideme rahatça oturan ve çam tadını içine çeken sıcak pide ekmeğiyle dolu sepetler getirdiler. Bunlar bir sürahi kırmızı şarabın iyi bir fikir olduğunu kabul etmeme neden oldu.

Akşama dair anım pusluydu. Tartışma ve kahkaha vardı, gözyaşları da. Nash'in anne babası boşanmıştı, babası iki defa daha evlenmişti, annesi şimdi bir başka kadınla yaşıyordu. Dünyanın farklı yerlerinde, çeşitli ülkelerde bir

sürii üvey kardeşi var gibiydi. Nash babası için piç diyordu ama belli ki sevgisine ihtiyacı vardı. Ne kadar entelektüel görünürse görünsün, bu kadının aynı zamanda zayıf olduğunu fark edince bir rahatlık duygusuna boğuldum.

"Peki ya senin ailen?" diye sordu.

"Anlatacak bir şey yok."

"Çok gizemli!"

"Veya çok sıradan?"

"Kardeşin var mı?"

Bir anlık duraksama.

Yoğun yağan karın içinde, beyaz dişleri ve kayak gözlüklerinin ardında saklı gözleriyle bana bakan Ross'un yüzünü gördüm.

"Hayır," dedim.

Bu gerçekten yalan değil, Ross.

"Bak," diye ekledim. "Nereden geldiğim veya ebeveynlerimin kim olduğunun beni tanımlamasını istemiyorum. Ailemde ve okulda hep bir yabancı gibi hissettim. Şimdi gerçekten olduğum kişi olmakta özgürüm."

"Peki, gerçek sen kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Nash ince esprimi yanlış anladı.

Ertesi sabah giyinik halde uyandım ama iyi, neredeyse son derece canlı hissediyordum. Sonra kalktım ve kafatasımın, en küçük hareketimde beyin dokuma çarpan çelik bir kutuyla değiştirildiğini fark ettim. Yatağa geri dönmekle alkolün kalıntılarını koşarak atmak arasında seçenekleri tarttım.

Hâlâ yerde duran paketi açılmamış eşyalarımın arasında spor çantamı buldum, şortumu ve koşu ayakkabılarımı giydim. Panik içinde anahtarlarımı aradıktan sonra kapının üzerinde bıraktığımı tark ettim, bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Aslında odaya döndüğümü de hatırlamıyordum ama yağmura çıkıp ağır tempoda su sıçrattıkça önceki akşamın bir videosu yakıcı utanç karelerinde rasgele duraklayarak zihnimde oynamaya başladı. Tuvalete gitmek için ayağa kalktığımda saçım gerçekten Yunan restoranının tavanını süsleyen plastik şarap şişesine takılmış mıydı? Gerçekten tabak kırıp düğün ekibiyle deli gibi dans etmiş miydik?

Şehir kaldırımları bacaklarıma sıçrayan ve beyaz koşu ayakkabılarıma dolan çamurla kayganlaşmıştı ama yağmur serin ve arındırıcıydı, saçımı düzeltti ve kafamı kaldırdığımda yüzümden aşağı döküldü.

Sokaklar oldukça boştu, bazen su sıçratarak bir otobüs geçiyordu. Nereye doğru koştuğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama büyük bir dörtyol ağzına geldiğimde sola dönmeye karar verdim. Emlakçılar, dışarıda masaları olan bir bar, yağmur ve esintide sallanan zedelenmiş kırmızı sardunyaların olduğu sepetler ve yeni açılan bir gazete bayisiyle daha varlıklı bir bölgeye girdim. Rehberi karıştırınca kare gibi bir daire çizerek yolun dörtte üçünü geldiğimi gördüm. Yurt binam bir kilometreden daha yakındı. Biraz sür aldım. Geri dönmeye başladığımda yağmur yavaşlamıştı ve akşamdan kalmalığım gitmişti.

Erkek duşunda iri, kaba saba bir çocuk lisede ragbi oyuncularının yaptığı gibi kaslarını ve penisini göstere göstere havluyla kurulanıyordu.

Çamura bulanmış bacaklarıma baktı.

“Dün gece sarhoş oldum. Üzerimden atmak için koşmaya çıktım,” dedim.

Odama geri döndüğümde üzerinde *Mutfak* yazan bir kutu içinde yepyeni bir su ısıtıcısı, en iyi kalitede hazır kahve, bir kutu kahve kreması ve birkaç kutu kavrulmuş kahve çekirdeği buldum.

Annem her şeyi düşünmüştü. Şimdi yerleşmeme ve ortalığı toplamama istediği gibi yardım etmesine izin vermediğim için pişmandım.

Elimde iki fincan kahveyle Nash'in kapısına bir tekme atmak üzereydim ama birden hatırladım.

Öpüşmüş müydük? Öpüşmüştük. Hemen kapısının önünde. Önce kısa bir öpücük, sonra Fransız öpücüğü. Ağırlaşmış gözkapaklarıyla bana bakıp içeri gelmek isteyip istemediğimi sormuştu, sevişebileceğimiz açıktı ama iyi bir fikir olmadığına dair bir şeyler mırıldanmıştım.

Nash tipim değildi. O zamana kadar bir tipim olduğunu bilmiyordum.

İki kahveyi de içtim ve tıp bölümünün tanıtım konuşmasına gittim.

Amfinin dışında toplanan yabancılardan oluşan kalabalıkta neredeyse gözle görülür bir gerilim vardı. Büyük ahşap kapıya en yakın öğrenci kapı kolunu deneyip açık olduğunu keşfedince bir kahkaha dalgası oldu.

"Bağımsız öğrenciler olma yolunda ilk adımınız," dedi profesör dokunaklı biçimde kürsüden; sıraları dolduruyor ve diğerlerinin ceketlerini çıkarıp çıkarmadığını veva not defterlerini açıp açmadığını anlamak için çevremize kaçamak bakışlar atıyorduk.

Sıralarda, görüşme gününden tanıdığım birkaç yüz vardı. Gözlüklü bir çocuk selamımı ciddiyetle karşıladı; başörtüsü takan bir kız utanarak kafasını çevirdi.

"Sizce hangimiz bayılacağız? Anlaşılan ilk kadavra görüşünde biri hep bayılırmış..." diye fısıldadı yanımdaki çocuk.

Önümüzdeki sırada oturan kısa parlak sarı saçlı kıza doğru işaretparmağımı uzattım ama kız sanki kendisine doğru yapılan küçük hareketi hissetmiş gibi birden döndü. İngiliz tarzında, klasik olarak güzeldi. Gözleri bir an için benimkilere takıldı ve yüzümün kızardığını hissettim.

Kahve için dağıldığımızda ve kafede aynı masaya oturduğumuzda yanımdaki çocuğun öğrendiğine göre kızın adı Lucy'ydi. Çocuğunki de Toby'ydi.

Amfinin dışına bir an sonra gelseydim veya yeni bir sıraya oturmak yerine diğer sıranın sonuna oturmuş olsaydım, muhtemelen eğitimimi farklı insanlarla

tamamlayacaktım. Yoksa böyle olmuyor muydu? Lucy ve benim kaderimde birbirimizi görmek mi vardı? Gözlüklü çocuğun, Jonathan'ın yanına oturmuş olsaydım üniversite yıllarımı satranç oynayarak geçirip onun gibi ünlü bir onkolog mu olacaktım? Arkadaşlarımızı seçtiğimizi sanırız ama belki de sadece şans meselesidir.

İlk haftada bizi anatomi laboratuvarına götürdüler. Sanırım mevzu bununla hemen yüzleşmekti. Dışarıda koridorda herkes yüksek sesle konuşuyordu ama içeri doluşunca sessizlik çöktü.

Hava kimyasallarla yoğundu.

Torba açılırken kendimi her türden farklı insanı hayal ederek hazırlamaya çalışmıştım ama benim hayal ettiğim yüzler yaşlıydı. Bu genç bir adamdı, bir kamyon sola kırıp bisikletine çarptığında kafasını kaldırıma çarpmıştı ve yüzünün o tarafı dağılmıştı.

Yanımda Toby bayıldı. Laboratuvardan dışarı taşınmasına yardım ettim ve bacaklarını bir sandalyeye kaldırıp yere yatırdım. Sakinmişim gibi davranarak yanına oturdum, sonunda içeri girecek durumda olduğunu söyledi. O zamana kadar bizim masamızdaki öğrencilerin cesede dokunmasına izin verilmişti ve cerrahi operasyonda organlara nasıl ulaşıldığı gösterilmişti. Rehberimiz anatomi derslerinin en erken ikinci döneme kadar başlamayacağını söyledi. O zamana kadar alışmak için birçok fırsatımız olacaktı.

"İyi misin?" diye sordu Lucy bana, sonrasında yemekhane sırasında beklerken.

Yüzündeki endişeye bakınca laboratuvarda benim sıkıntımı gözlemleyip gözlemlemediğini merak etmekten kendimi alamadım. O bir an için o kadar tatlı ve o kadar güzeldi ki benden, Toby'den daha fazla hoşlanması için, gülünç bir girişimle ona Ross'tan bahsetmeyi düşündüm. Ama kendimi tuttum çünkü yeni arkadaşlarımın birden sempatikleşmesi veya benim yanımda kelimelerini seçerek konuşmaları fikrine dayanamadım.

Tüm hayatımı senin gölgende geçirdim, Ross. Artık bunu yapmayacağım.

5

Aralık 1997

TESS

Hz İsa'nın doğumunu anlatan ilk oyununda Hope eşekti. Melek olmasına izin verilmeyince çıkardığı yaygaradan sonra kimse bunu yapacağını düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse neden melek olamadığını anlayamı-yordum, bir sürü melek vardı ama sınıf öğretmeni Bayan Madden insanların sürekli olarak onun iradesine boyun eğerek Hope'a her istediğini vermemesi gerektiğini söylemişti. Adil olmak gerekirse mesele Hope'un melek gibi görünmemesi veya davranmaması değildi, sanırım Bayan Madden sadece tüm bu sorulardan bıkmıştı.

Noel Hope için kafa karıştırıcı bir zamandı.

"Annem *haberci* meleklerle mi birlikte:'' diye sormuştu. "Bakire Meryem aynı Meryem Ana'ya benziyor."

'Çünkü ikisi aynı kişi, Hope."

"Peki, neden Bakire Meryem diyorlar?"

"Sadece farklı bir isim."

Fikrini değiştirirse diye kartondan bir eşek maskesi yaptım. Kıyafetli provada Bayan Maddenin onu dahil etmek için son çaba olarak belirttiği gibi bebek İsa dışında neşeli sözleri olan sadece eşek vardı. Hope sonunda dört ayak üzerinde sahneye çıkmaya karar verdi, rolünü çok ciddiye aldı ve diğer çocuklar *onun* şarkısına katıldığında çok kızdı. Sonunda Hope'un ilk mısrayı kendi başına söylediği ve sonra sınıfın geri kalanının koro olarak, "Bu akşam çanları çalın Beytüllahim! Beytüllahim!" kısmını söylediği bir uzlaşmaya varıldı.

Hope oturup o kadar çok prova izlemişti ki herkesin nerede durması gerektiğini biliyordu. Onu, "Uzakta bir yalakta," mısralarında, deveye doğru yerde olmadığını söylerken duyabilirdiniz. Annelerin birçoğu gelip annemin ne kadar gurur duyacağını söyledi, sabit gülümsemeleri bu sefer Hope'tan şikâyetçi olmayacakları anlamına geliyordu.

Hope diğer çocuklar içinde bile popüler değildi. Dört beş yaşındaki çocukların bunun için çok küçük olduğunu sanırsınız ama değiller. Oyun alanı görevim sırasında birisinin ona arkadaşlık teklif etmesi için dua ederken, kendi başına kararlı bir şekilde yerdeki çizgileri takip ederek dolaşmasını izlerdim. Hope fark

etmiyor gibiydi ama yine de üzülüyordum.

Babama Hope'un yalnızlığından bahsettiğimde Fiope'un şımarık olduğu ve üstüne çok düşüldüğü gibi klasik şeyleri tekrarladı. İnsanlar onu kendi başına bırakırsa kısa sürede kendini düzeltir, dedi. İnsanların zaten onıı yalnız bıraktığını anlamıyordu. Böyle durumlarda babama karşı çıkamazdınız.

Brendaıı her 011 beş günde bir Avustralya'dan arıyordu ama ona Hope'la ilgili endişelerimi anlattığımda çok yardımcı olamadı.

"Beş yaşındaysan ve anneni kaybetmişsen yalnız olursun herhalde," dedi. "Çok fazla endişeleniyorsun!"

"On sekiz yaşındaysan ve kız kardeşine bakmak zorunda kalmışsan endişelenirsin herhalde," demek istedim ona. Ama bu, çocukça olurdu.

Dönemin son günü öğle arasında Bayran Corcoran beni görmek istediğine dair haber gönderdi. Ofisinin dışında sert bir sandalyede beklerken Hope'un davranışına dair bir uyarı veya daha kötüsünü bekliyordum ama beni içeri alınca bana okulun yardımcı öğretmen için iş ilanı vermek üzere olduğunu ve istersem işin benim olduğunu söyledi.

"Karşılıklı faydalı bir iş," dedi.

"Yaptığın tüm işler için para alman iyi olur," dedi Doll, *Sevginin Bağladıkları* filmini izlerken. Her cuma akşamı babam dışarıda bardayken yiyecek bir şeyler ve bir filmle eve gelmeyi alışkanlık edinmişti. Genelde ikimiz de eski ağlamaklı şeyleri izlediğimizden romantik şeyler seçiyordu. "Hope alışana kadar," diye ekledi.

Hepimiz bu cümleyi çok kullanıyorduk. *Hope alışana kadar.* Sanki geçici bir düzenlemeymiş gibi. Bir mucize eseri üniversiteye geri dönebilirsem geride kalmayayım diye kütüphaneden okuma listesindeki kitapları almıştım.

Sanırım bir şekilde Doll'un bir tartışma başlatmasını bekliyordum ama ikimiz de gerçekten bir seçeneğim olmadığını biliyorduk. Babamda kiiçük bir çocukla ilgilenme kapasitesi veya hevesi olsa bile çalışıyordu, bu yüzden Hope'a bakamazdı. Başka alternatif yoktu.

"Üniversiteye gitmeyi ne çok istediğini biliyorum, bu yüzden sana üzülüyorum

ama kendi adıma mutluyum," dedi Doll bir dilim pizza alarak. "Sence bu beni iyi bir dost mu yapar yoksa korkunç bencil bir insan mı?"

"Elbette korkunç bencil bir insan," dedim boş, küçük bir kahkahayla.

Bir süre ikimiz de televizyon ekranına baktık.

"Doğru Kişinin varlığına inanıyor musun?" diye sordu Doll sonunda.

"Doğru Kişiyle ne demek istediğine bağlı," dedim gözyaşlarını bastırmaya çalışırken istemeden çıkan aksi sesle. Nedeni televizyondaki dizi değildi, zaten çok dikkat etmiyordum. Sonunda burada sıkıştığımı kabul ediyor oluşumuzdu.

"Hani dışarıda kaderinde olan bir insan vardır ya?"

"Olası görünmüyor, değil mi?"

"Neden?" diye sordu Doll hiç bitmeyen bir erimiş mozzarella ipiyle baş etmeye çalışarak.

"Tüm insanlık içinde sadece bir kişi olması mı? Yani ya senin kişin Amazon yağmur ormanlarında yaşıyorsa ya da Arapça veya başka bir şey konuşuyorsa? Ve zaten nasıl bileceksin ki? Mesela birisinin Doğru Kişi olduğunu sansan ama olmasa, o zaman gerçek Doğru Kişiyle tanışma şansını tepmiş olabilirsin..."

"Peki ya Bay Darcy?"

Herkes gibi *Aşk ve Gururun* televizyon dizisindeki Colin Firth'e âşıktık.

"O bin sekiz yüzlerdeydi," dedim. "Çok fazla insanla tanışmıyordun."

"Hiç romantik değilsin!"

Aklım edebiyatın büyük romantik eşleşmelerinde gezindi. Gerçekten kaderlerinde birbirileriyle tanışmak olduğu için mi bir araya gelmişlerdi yoksa sadece yakın mı yaşıyorlardı?

Cathy ve Heathcliff aynı evi paylaşıyordu, Romeo ve Juliet'in ikisi de Verona'daydı. Doğru Kişi olayı, henüz yaşamadığım aşk hissinin çok güçlü olması ve o insanın sizin için dünyada tek olduğunu düşünmenize neden olması

değil miydi? Bir kaderden çok tanımla ilgili değil miydi?

Ekranda Meg Ryan ve Tom Hanks sonunda Empire State'in tepesinde buluştu.

"Daha iyisini bulabilir, sence de öyle değil mi?" dedi Doll kapanış yazıları sırasında. "Yani adam iyi bir aktör ama seksi değil, değil mi?"

"Pardon hangimiz romantik değildi?" diye sordum.

"Peki, şu anda kimi isterdin?" diye sordu Doll.

Okuldan eve dönerken yaptığımız türden bir konuşmaydı. O günlerde olay hep Robbie Williams'tı ama gerçekten yolumuz kesişse onun Doll'u seçeceğini düşünürdüm çünkü Doll minyon ve sarışındı, erkekler ondan hoşlanırdı.

"George Clooney?" dedim.

l·R. St. C'utbberueki asistanların izlediği bir diziydi. George Clooneyyi arzulamak, sohbetin genelde varis ve menopoz üzerinden döndüğü bir öğretmenler odası dolusu sempatik orta yaşlı kadınla tek ortak ıoktamdı.

"Senin için biraz yaşlı değil mi?" dedi Doll.

"Onunla hiç tanışmayacağım, değil mi?"

"Yaşlı adamlara karşı hep bir ilgin vardı," dedi Doll gülerek.

"Bunu ıerden anladın?"

"Küçük KitdınLır, hatırladın nu? Jo yakışıklı Laurie yerine o yaşlı profesörü tercih ettiğinde umursamamıştın. Sonuna kadar okuduğum tek kitap," diye itiraf etti şaşkın halde ona baktığımı görünce. "Çünkü sen okuttun."

"Senin için kim olurdu?" diye sormak zorunda hissettim.

"Ünlü birisinden bahsediyorsan, Tom Cruise."

"Evet, oldukça yakışıklı."

"Senin için çok kısa," dedi Doll hemen, sanki onun elinden almak için plan yapıyormuşum gibi.

Ayağa kalktı ve kaseti makineden çıkardı.

“Peki ya tanıdığımız adamlar?” diye sordu.

Son birkaç hattadır erkeklerin aklımda olmadığını söyleyecektim ama ön kapıda babamın anahtar sesini duydum ve pizzanın çöpünü toplamak için zıplayarak kalktım. Bardan sonra nasıl bir ruh halinde olacağını asla bilemezdiniz.

Onunla birlikte odaya bir köri bulutu girdi.

“Demek kendinize pizza söylediniz kızlar, öyle mi?” diye sordu kutuvu masanın üzerinde görünce.

“Söyledik.” “Bana kalmadı mı?” Tehdit ederek değil de gülücükler saçarak kutunun kapağını kaldırdı.

“Üzgünüm!”

“Peki bu pizzalar kaça mal oluyor?”

“Doll ödedi,” dedim hemen.

“Kendine bir iş buldun, öyle mi?” dedi babam Doll’a.

“Buldum, Bay Costello. Artık kuaförde tam zamanlı çalışıyorum.”

Ben altıncı sınıftayken Doll kolejdeydi, diplomasını alacaktı. On üç yaşından beri akşamları ve haftasonlarında şehrin en lüks kuaför salonunda çalışmış ve yerleri silen kızdan yardımcı stilistliğe kadar yükselmişti.

“Bak sen,” dedi babam bana bir bakış atarak.

“Ben de iş teklifi aldım,” dediğimi duydum, Bayan Corcoran’ın teklifini kaçınılmaz olarak kabul etmemle kalbim parçalanmıştı. “Noel’den sonra kadrolu öğretmen asistanı olacağım.”

“Pizzaları sen alacaksın o zaman,” dedi babam.

Aferin veya öyle bir şey yoktu. Babam gitmemiş olmama rağmen çalışmak yerine üniversiteyi tercih etmemi affet-memişti.

Doll ve ben bakıştık. “Eh, ben gideyim,” dedi Doll.

“Seninle geleyim,” dedim geri dönene kadar babamın uyumuş olmasını umarak. Annem ölünce babamla daha iyi geçineceğimizi sanırsınız ama aksine, hiç olmadığı kadar huysuz görünüyordu. Belki de acısını böyle yaşıyordu.

Tüm akşam içeride kaldıktan sonra serin hava canlandırıcıydı. “Ah, unuttum! Annem Noel’de gelmenizi istiyor,” dedi Doll.

“Cidden mi?"

“Hepiniz.”

Minnetten neredeyse ağlayacaktım. Noel için çok endişeleniyordum. Süs ağacını tavanarasından indirmek veya salonu kâğıt zincirlerle süslemek konusunda karar verememiştim. Babamla ne zaman bunu konuşmaya çalışsam, “Noel mi? Her yıl daha mı erkene alınıyor?” diyordu.

Ve neden şimdi konuşamayacağımıza dair hep bir bahanesi olurdu; bar, snooker, maç.

Hope’un okulda Noel ağacı şeklinde yaptığı, sim ve yapıştırıcıyla dolu olduğu için bir türlü kurumayan kart hariç aldığımız kartlar, salondaki masada birikmişti. Hope’un kartı mutfaktaki ıvır zıvır rafına gitti, her sabah Coco Pops gevreğini yerken Bayan Corcoran’ın Irlandalı vurgularını oldukça iyi taklit ederek, “Bu gerçekten çok iyi, Hope, değil mi?” diyordu.

Noel yemeğini yapmaktan ödüm patlıyordu. Yemek yapmakta iyi değildim. Okulda sıcak öğle yemeği servis etmeleri büyük şanstı çünkü akşamları tüm yaptığım fasulye ve kızarmış ekmek, spagetti ve kızarmış ekmek veya konserve yemek ve kızarmış ekmekti. Bazen, babam ganyandan biraz para kazandığında eve balık ve patates kızartmasıyla gelirdi ama genelde barda veya bar kapandıktan sonra Taj Mahal’de yerdi.

Bir pazar günü Hope’un en sevdiği yemek olan fırında tavuk ve sosis yapmayı denedim. Ama tüm zamanlan yanlış ayarladım ve tavuğu fırına koymadan önce altındaki plastik tabağı çıkarmayı unuttum. Sosu şekerli yumurtadandı ama kremayı fazla çırptım. Köpük gibi olmak yerine yağlı ve dağılması imkânsız bir şey haline geldi. Bundan sonra babam bizi pazar günleri Carvery’ye götürmeye başladı, yiyebileceğin her şey 4.99’du ve çocuklar için ücretsizdi. Hope’un

baştan sona hepsini denediği bir dondurma tezgâhı vardı, babam paranın karşılığını aldığını biliyordu ama bıkmıştık. Carvery, Noel günü açık değildi.

Londra'da Noel alışverişi Hope doğmadan önce annemle hep yaptığım bir şeydi. Nadiren bir şey alırdık ama büyük mağazaların Noel vitrinlerine bakar, bazen de parfüm asistanının arkası dönükken Chanel No 5'ten sıkmak için içeri girerdik. "Zengin bir adamla evlenirsen, Tess, sana alacağı koku budur!" derdi. Hope'u götürmenin bir risk olduğunu biliyordum ama tüm o dekorlardan ve hava değişiminden hoşlanacağını düşünmüştüm.

Hamleys'in dışında durmak hataydı. Devam etmeye çalıştığımda Hope gerçek anlamda kaldırıma yapıştı, irade gücü onu gerçekten olduğundan çok daha ağır yapıyordu, içerideki pelüş oyuncak dağını görmüştü.

"Onlara çok dikkatli ve hafifçe dokunabilirsin. Hafifçe, Hope! Yavaşça. Şimdi geri koy lütfen, Hope... geri koy!"

Kasaya gidene kadar kuyruğunu kaybetme noktasına gelen zürafayı almak zorunda kaldım. Fiyatına inanamamıştım. Babam güzel zaman geçirmemiz için yirmi paund vermişti ama öğle yemeği için sadece Happy Meal'a yetecek kadar para kalmıştı. O noktada eve dönmek daha mantıklı olurdu ama zaten 23 Aralıktı ve Bayan O'Neill veya Doll için hediye almamıştım. Selfridges'ten onlar için bir şeyler almak istiyordum.

Doll ve benim on beş yaşına girdikten sonra cumartesi işlerimizden yeterince para biriktirirsek tatillerde Londra'ya gitmeye iznimiz vardı. Şehirde gezinmeyi, tüm o farklı küçük köy gibi yerleri keşfetmeyi ve bir gün orada bir evde yaşamanın hayalini kurmayı seviyorduk. Doll, Hyde Parka bakan modern bir daire istiyordu; ben Portobello Caddesinin üzerindeki her biri farklı parlak bir renge boyanmış küçük evlerden birinde oturmak istiyordum. Hayalimizde ben kütüphaneciydim veya bir kitap dükkânında çalışıyordum, Doll Selfridges parfümeride çalışan, beyaz üniforma giyen ve cilt bakımı sunan kadınlardan birisiydi.

Oxford Caddesi son dakikada alışveriş yapanlarla doluydu. Tek yapmanız gereken kalabalıkla birlikte hareket etmekti, benim kadar uzun birisi için bile yorucuydu bu ama Hope için çok daha kötüydü. Sıkışınca ve gürültüye daha fazla dayanamayınca olduğu yerde durdu.

"Hadi, Hope. Artık uzak değil."

Selfridges’in sütunları hemen ilerdeydi.

“Hope! Herkese engel oluyoruz.”

Başta yabancılardan gelen sempatik bakışlar, çığlıklar başlayınca onaylamamaya döndü.

“Hope! Hadi ama! Annem buna ne derdi?”

Annemin hatırasını tehdit olarak kullanmamak için yemin etmiştim ve söyler söylemez bunu geri almak istedim ama bu soru bir an için dikkatini dağıttı. Onu yerden kaldırmam ve kucağıma alıp taşımam için gerekli olan buydu. Bana karşı koymaya ve tekmelemeye başladı. “Beni yere bırak!”

“Düzgün davranmaya söz verirsen.”

“Beni yere bırak!”

Çığlıkları daha da yükseldi, yüzü kızarmıştı ve gözyaş-larıyla ıslaktı. Sonra birden, kafasını bir tarafa eğip durdu. Trafik uğultusunun içinde ne duyduğunu anlamaya çalıştım ve Selfridges tarafında bir yerden gelen bir grubun *Silerıt Night* çaldığını fark ettim.

Orada yarım saat kadar durup ilahileri dinlemiş olmalıyız, her tanıdık ezgiyi duyduğunda Hope’un yüzü aydınlandı. *Aıvay in a Manger* ve *We Three Things ırı* tüm sözlerini biliyordu ve farkında olmadan hepsini söyledi. Grup bir ara vermek için durduğunda gidip bağış kutusuna atması için elli peni verdim.

“Sen küçük bir melek misin?” dedi bağış toplayan kadın. “Ben küçük eşeğim,” dedi Hope ona.

Selfridges tıka basa doluydu ve tüm kozmetik tezgâhları Hope için biraz fazla yüksekti. Elinin arkasına parfiim sıkarak ilgisini çekmeye çalıştığımda abartılı biçimde, aptalca öksürmeye başladı. Bayan O’Neill için hemen güzel çiçekli paketleri olan misafir sabunu, Doll için şimdiki favori kokusu olan Rive Gauche parfüm ve vücut losyonu seçtim.

“Ayrı paketlerde istiyorum lütfen,” dedim asistana, sonunda sıranın önüne gelince.

Tüm mesele parlak sarı Selfridges torbalarıydı. “Toplam yirmi sekiz paund, efendim.”

Çantamı karıştırırken arkamdaki sıranın sabırsızlandığını hissedebiliyordum ve içimde zeki bir yankesicinin bu kalabalıkta cüzdanımı çaldığına dair berbat bir his vardı. Sonunda çantamın dibinde cüzdanımı buldum.

“Buyurun!”

Tezgâhtara hediyelerin parasını verirken birden Hope’un artık elimi tutmadığını veya yanımda durmadığını fark ettim.

“Hope?”

Hiçbir iz yoktu.

Nefes almayı unutmuşum gibi göğsüm daraldı. *Sakin ol. Buralarda bir yerde olmalı.* Kalabalığı taradım. Mağazanın zemin katında yüzlerce, belki de binlerce insan vardı. Nereye gitmişti? İnsanlar yukarı aşağı gidip gelen yürüyen merdivenlerin her basamağını doldurmuştu ve her yerde daha fazla insanın görüntüsünü yansıtan aynalar vardı. Ama Hope yoktu.

“Hope?”

Para hâlâ elimdeyken onu aramak için parlak tezgâhların üzerine eğilmiş kalabalıkların üzerinden bakarak dolaşmaya başladım. Belki de saklanıyordu? Ama Hope’un saklanması çok düşük ihtimaldi. Ne zaman saklambaç oynasak oyunun özünü anlamazdı.

“...dokuz, on, seni bulmaya geliyorum!”

“İşte buradayım!” diye seslenirdi Hope perdenin arkasından.

Kaçmış mıydı? Hope asla kaçmazdı. Kıvranırdı ve tekmelerdi ama kaçmazdı.

Hepsi bir kâbus gibiydi ama bağırıp ağzımdan hiçbir şey çıkmamasının yerine bağırıyordum ama kimse umursamıyordu.

Birisi onu almış olmalı! Lütfen Tanrım, hayır! Birisi onu almış olmasın!

Dönen kapı insanları sokağa boşaltıyordu. Dışarıda bekleyen bir araba mı vardı, siyah pencereleri olan bir araba? Elbette insanlar götürüldüğünü görmüştü, değil mi? Ama kimse onaylamayan bakışlarla bana bakmadı ve kimse, “Çocuk sizin mi?” diye sormadı. Herkes alışveriş yapmakla çok meşguldü.

Lütfen Tanrım! Onu bana geri verirsen sana inanacağım!

Kafamın içinde bildiğim tüm duaları okumaya başlamıştım ki birden bir ilham geldi. *Sen küçük bir melek misin?*

Dışarıda yolumu açmak için aceleyle kime çarptığıma dikkat etmeden bağış korosuna gittim.

Yakınlarda bir ambulans sireni öttü. *Lütfen Tanrım, lülfen yolun karşısına geçmeye çalışıp büyük, kırmızı bir otobüsün altına girmiş olmasın!*

Sakinleş. Koroyu dinlediğimiz çöp kutusunun yanında olacak.

Değildi. Onu kaybetmiştim! Onu gerçekten kaybetmiştim! Ve aptal gibi mağazadan çıkmıştım, şimdi beni arıyorsa bulamayacaktı.

Koro yeni bir ilahiye başladı.

“Küçük eşek, küçük eşek, tozlu yolda...”

Panik halinde Hope’un şefin yanında durduğunu görmemiştim. İnatla bağış kutusunun başındaki endişeli kadının elini tutmayı reddediyordu.

“Bırak şu sarılma şeyini!” diye bağırdı Hope onu kollarıma alıp sıkarken. “Kes dedim.”

Eve dönüş yolunda trende uyudu, elleri zürafanın boynun-daydı. Zürafanın yumuşak yüzü yüzüne değerken o kadar masum görünüyordu ki. Olayı sakince düşündüğümde mağazadan çıkıp koroya yolunu bulması şaşırtıcıydı. Bu en az diğer çocuklar kadar zeki olduğunu kanıtlamıyor muydu? Bu Bayan Corcoran’a anlatılacak bir şeydi.

Veya değildi. Çünkü onu kaybettiğimi de anlatmam gerekirdi.

Karşımızda oturan Noel alışverişi çantalı orta yaşlı bir kadın başıyla işaret edip

gülümsedi.

"Tanrı bağışlasın!”

“Onu daha önce görecektiniz,” dedim. “Kıyameti kopardı!”

“Asla kendinin olanı eleştirmek istemezsin,” diye beni uyardı. “Hayatta bunu senin için yapacak bir sürü insan olacak.”

Normalde Hope’un annesi olmadığımı açıklardım ama onsuz geçen, ne kadar sürdüğünü bile bilmediğim,

0 felaket gibi saniyeler, dakikalar Hope’un diğer her şeyden çok daha önemli olduğunu anlamamı sağlamıştı. Birden aslında bir tercihim olduğu netleşti: Ya hayatın adaletsiz olduğunu düşünmeye devam edecek ve acıyla küsecektim ya da ona bakmaya devam edecektim. Aslında bu bir rahatlamaydı. Telefonda en son biraz şikâyet ettiğimde Brendan’ın söylediği doğruydu. İngiliz Edebiyatı okumamam kitap okumamı da engellemiyordu, değil mi?

Annemin sık sık söylediği bir şeyi düşündüm. *Mutlu bir kalple yaparsan yaptığın şey sana neşe verir.*

Veya olayı anlattığım tek insan olan Doll’un dediği gibi:

“HopeV kaybettin ama sonra onu tekrar buldun.

1 Ç. N. Ing. Umut.

- 6
- 10
  - 14
    - 17
    - 21
    - 25
      - TESS

1

Ç N. Kalın hamurlu bir pizza türü.

[2]

Ç. N. İt. Dondurma.

[3]

Ç. N. Çan kulesi.

6

Aralık 1997

GUS

Günler kısaldıkça Londra evimmiş gibi hissetmeye başladım. Sonbaharda burada yaşamak başka güzeldi. Öğleden sonra, derslerimizden karanlıkta, sokak lambaları yağmurda parlarken ve hava iştah açıcı baharatlı yiyeceklerin kokularını taşırken çıkıyorduk. Su sızdıran otobüs duraklarının altında titreyen kalabalıklar acıda neşeyle birleşiyordu. Yazın burada olmak turist gibi hissettiriyordu; kış yaklaşırken oradaysanız bu, orada olmak zorunda olduğunu/ içindi.

Bonfire Kutlamasında Lucy, Toby ve ben Primrose Hill'e çıkan kalabalığa katıldık ve altımızda yayılan geniş, aydınlanmış Londra haritasını seyrettik. Havai fişek gösterisine ahlayıp ohlarken Toby ve benim Lucy'den hoşlandığımız barizdi. Aramızda adı konulmamış bir rekabet vardı ve Lucy bunu görmezden geliyordu.

Iatilin ilk günü öğrencilerin çoğu kirli çamaşırlarını yüklenmiş ve şehir dışına çıkmaya başlamıştı. Lucy ailesini görmeye hevesliydi, Toby okul arkadaşlarıyla buluşacaktı; Nash babasını görmek için uçakla bir yere gidiyordu. Diğer herkes benim korktuğum şeyi dört gözle bekliyordu; Noel i evde geçirmeyi.

Gitmemek için bir şeyler bulmaya çalıştım, sabahları ocak sınavları için kütüphanede çalıştım ve öğleden sonra LHusal Galeri'de Rönesans'tan 19. yüzyıl Paris'ine kadar gezdim. Ulusal Tiyatroda akşam oyunu için ucuz bilet olduğunu görünce sabah koşumda kuzeye gitmek yerine güneye yöneldim, ilk işe gidenler köprüyü geçmek için dökülmeye başladığında çelik gibi gri Thames'i geçtim ve soğuk nehir havası kemiklerimi sıyırırken bilet kuyruğuna girdim.

Noel arifesinin önceki günü hiç hediye almadığım aklıma geldi ve bu da ayrılmamı birkaç saat daha geciktirmek için bahane oldu. Geçmişte annem vereceğimiz hediyelerimizi bizim için alırdı: Benim adıma kendisi için yemek sonrası naneli çikolata ve babam için likörlü çikolata. Ross adına bir dizi misafir sabunu ve golf topu seti. Teoride harçlıklarımızdan bunları ona geri ödeyecektik ama hiç ödemedik. Kâğıt, makas ve bant yatağımızda hediyelerin yanında

olurdu, paketleme işinden biz sorumluyduk. Noel sabahı paketler açıldığında şaşırmış gibi yapardı. Ona ne alacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da bu yıl annemin benden gelen hediyeyi açtığında gerçekten sevinmesini istiyordum.

Çocukken Noel Babayı görmek için götürüldüğümüz Selfridges'e gittim. Sonrasında babam, Ross ve ben Brass Rail'deki bol hardallı, salatalık turşulu ve tuzlanmış sığır etli sandviçlerimizi iştahla yerken, annem parfümeri bölümünde yüz kremleri için tavsiye alır ve elinin arkasında ruj renkleriyle dönerdi. Sonra arabayla Regent Sokağına giderdik, Ross ve ben arka koltuktan ışıkları görmek için kafalarımızı uzatırdık.

Mağazanın merkezindeki eski moda dönen kapıyı görünce, Ross'un alışverişçileri düşürmek için onu elinden geldiğince hızlı ittiğini hatırladım. Zemin katın bir bölümü sağlam, erkeksi türden bir yerdi. Orada erkekler için bir dizi hediye buldum. Ekose kaplı cep matarası ve golfte kullanması için ahşap kutu içinde skor kâğıdı cüzdanı aldım. Mağazanın daha kadınsı tarafından lavantalı Yardley pudra ve banyo yağı seti aldım. Kasada sıraya girdim.

Önümde bir elinde yerinde durmayan küçük bir kız ve diğer elinde kutular olan uzun boylu bir kadın vardı. Hediye setleri benimkinden çok daha hoş duruyordu. Yardley konusunda biraz endişelendim. Küçük kızla o kadar sabırlı konuşuyordu ki fikrini sormak için cesaretimi toplayacaktım ama sonra onun sırası geldi ve o çantasını karıştırırken küçük kız alışveriş yapanların bacaklarının arasından kaçıp gitti.

Birden sıranın önündeydim.

"Yardım edebilir miyim?"

Kadının bıraktığı siyah, mavi ve gümüş rengi kutuyu aldım ve benimkiyle karşılaştırdım.

"Kız arkadaşa mı anneye mi?" diye sordu tezgahtar.

Yüzümün kızarmaya hakladığını ve kulaklarımın uaınun yandığım hissedebiliyordum.

"Anne," diye mırıldandım.

Küçük, bilmiş bir gülümseme yüzümün kızarıklığını tamamladı. "O zaman

muhtemelen Yardley daha iyidir,” dedi elimden alarak.

Bir an için sadece savunma amaçlı olarak diğer kutuyu almayı düşündüm. Belki annem onun sandığından daha genç ve daha moda şeylerden hoşlanıyordu? Belki de Lucy’ye verirdim? Noel ve Yeni Yıl arasında buluşmak için belirsiz planlar yapmıştık. Ama kullanıyorsa bile ne parfüm kullandığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Babam beni istasyondan aldı, arabada kapımı açmak için yolcu taralına doğru uzandı.

‘Kar yağabilirmiş.” Bir tür amatör hava tahmincisiydi ve salonumuzda maun bir barometre vardı ama söylediği şey daha derin bir anlam taşıyordu.

“Umalım da yağmasın,'’ dedim.

İkimiz de sessizce oturduk ve sanki eve kadar olan kısa yolculuk boyunca kaçak kar taneleriyle yüzleşecekmişiz gibi doğrudan önümüze baktık.

Kapıda her zamanki kırmızı meyveli çoban püskülü ve ekose kurdele, holde de gerçek bir Noel ağacı vardı. Ross’la ikimizin de kızamık geçirdiğimiz kış yaptığımız Noel askı süsü emekli olmuştu. Annem Noel süslü mutfak önlüğüyle mutfaktan çıktı. Elleri unla kaplıydı, bu yüzden yanaklarımız değmeden havayı öptük. Sonra sanki değişmiş olmamı bekliyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdii.

Yemekte, nadiren kullanılan misafir odamızda, babam organların ve hormon bezlerinin çalışmasıyla ilgili sorularla beni faka bastırmaya hevesliydi. Eğitiminin başında Ross’a da böyle davrandığım hatırlıyordum. Belki de Nash onun başarısız bir doktor olduğu konusunda haklıydı. Ross benden daha mücadeleciydi, ona meydan okumaktan korkmuyordu. Suskunluğum babamın daha ısrarcı olmasına neden oluyordu. Annem, “Tanrı aşkına, onu rahat bırak, Gordonî'' dediğinde neredeyse devam etmesini istedim çünkü odadaki sessizlik öylesine keskindi ki duyulmaz bir acı çığlığı gibiydi.

Yemek masası parlayacak şekilde temizlenmişti, bardaklar ve çatal kaşıklar parıldıyordu. Tüm temizlik ve görgüye olan dikkatiyle annem odayı babamın muayenehanesi kadar steril hale getirmişti.

“Biraz daha şarap?” diye sordu annem.

Kadehime neredeyse dokunmamıştım ama onunki üç kere dolmuş ve boşalmıştı. Şişenin boynu hafifçe kadehin kenarında tıngırdadı. Babam dik dik baktı. Annem şişeyi dikkatle bırakıp kadehini aldı. Ve sonra zil çaldı.

“Kim olabilir?” dedi babam.

“Muhtemelen ilahicilerdir!” Annem zilin çalmasıyla heyecanlanmış gibi görünüyordu. Kapıyı açtığında yemek odasına dolan ses bir şarkı değil, abartılı bir neşe çığlığıydı.

“Ne kadar hoş bir sürpriz!” Holden yemek odasına doğru yürürken sesi giderek daha da arttı. “Gordon, Angus, bilin bakalım kim geldi?”

Ross’un kız arkadaşı Charlotte annemin arkasından odaya girdi. Daha az güzel veya ince birisinde bir sabahlık gibi görünecek şal yakalı uzun, leylak rengi bir mont giyiyordu. Mont onu film yıldızı gibi gösteriyordu. Görüntüsüne uymayacak şekilde ucuz ve neşeli bir kaplama kâğıdına sarılı bir küp taşıyordu.

“Lütfen kalkmayın!” dedi. “Yemeğinizi bölmek istemiyorum.”

“Bölmüyorsun!” dedim birden, havayı değiştirdiği için ona saçma biçimde minnet duyarak.

“Sana bir içki vereyim!” Babam becerebildiğini unuttuğum neşeli ev sahibi ruh haline geçti.

Yemek odasında yeniden iyi ve normal hissettiren bir hava vardı.

“Hafif bir şey olsun.” Charlotte paketi bıraktı ve yumuşak siyah deri eldivenlerini çıkardı. “Arabamla geldim.”

“Kendi araban mı? Ne kadar heyecan verici!” dedi annem.

“Sadece küçük bir Peugeot.”

Babam bir şişe tonik açtı. Buz küpleri bardakta tıkırdarken köpük, üzerlerini kapladı. Masanın benim olduğum tarafına belirsiz, acı bir aroma ulaştı. “Peugeot, ha?”

Charlotte’un montu sandalyesinin arkasına asılınca kaygan saten iç astarı ortaya

çıktı. Montunun altında düz siyah bir kazak ve siyah kot pantolon giyiyordu. Uzun saçları o kadar siyah ve parlaktı ki neredeyse mavi görünüyordu; cildi kusursuzdu. Oturma odasında şömine rafında duran onun ve Ross'un birlikte çektirdiği fotoğrafta,

Cadılar Bayramı balosu için Adams Ailesi gibi giyinmişlerdi. Güzelliği neredeyse vampirceydi ama şimdi, soğuktan solmuş dudaklarıyla altmışlarda David Bailey'nin resmini çektiği bir manken gibiydi: Büyüleyici ve bir şekilde biraz kırılgan.

"Demek artık stajyersin?" dedi babam.

Soluk dudaklarında ince bir tebessüm oluşmuştu.

"Uzmanlaşmak istediğin bir alan var mı? Pratisyen hekimlik?"

"Kalp cerrahisi," diye yanıt verdi Charlotte duygusuzca.

Bir nedenle küçük bir kahkaha homurtusu koyuverdim.

Ross ikinci yılının sonundaki yaz, onu ilk kez eve getirdiğinden beri Charlotte'a hayrandım. Babam havuz kenarındaki jakuziyi yeni yapmıştı. Charlotte çok küçük beyaz bir bikini giymişti. Daha önce bu kadar küçük bir şey giyen bir kadın görmemiştim. Kışkırtıcı biçimde mesafeli davranmıştı. Film yıldızı gibi güneş gözlüklerinin arkasından beni fark edip etmediğini bile anlayamamıştım.

"Tıp nasıl gidiyor, Angus?" diye sordu.

"İyi, zor tabii," diye mırıldandım yine on üç yaşıma dönerek.

"Bir kalp cerrahı olmak kadar zor değil," dedi annem. "Tanrım, sanırım bu en zor..."

"En rekabetçi bölüm," dedi Charlotte.

"Acaba..." diye başladı annem.

Gözlerinde Ross'un hangi bölümü seçeceğini düşündüğünü gösteren sulu ve belirsiz bir ifade vardı.

“Herneyse,” dedi Charlotte toniğinden bir yudum alarak. “Buna gelecek karar verecek.” “Yine de tutkuların olması iyi bir şey,” dedi babam. “Demek Noel için eve gidiyorsun?”

Annesinin evi bizimkinden sadece birkaç kilometre ötedeydi ama Ross ve Charlotte üniversitede tanışmışlardı.

“Beş kıtadan kadınla yattım,” demişti bir keresinde bana, bir randevudan önce tıraş olurken. “En güzeli beş dakika ilerde yaşıyormuş.”

“Sadece bugün ve yarın. Noel günü çalışıyorum,” diye yanıtladı Charlotte.

“Gerçek hayata hoş geldin!” dedi babam.

Babamın apseye antibiyotik yazması için çağrıldığı tek bir Noel vardı.

“Peki ya yeni yıl?” diye sordu annem sessizce.

“Evet, yeni yılda da.”

“Muhtemelen böylesi daha iyi,” dedi babam.

“Evet,” dedi Charlotte.

Sessizlik sonsuz gibiydi.

“Ama bizi görmeye gelmen ne kadar hoş! Gordon, çok hoş, değil mi?”

Charlotte paketi anneme doğru itti.

“Sadece küçük bir şey,” dedi.

“Hiç gerek yoktu! Ama ne kadar hoş!” dedi annem. “Gidip şeninkini getireyim.”

Odadan ayrı kaldığı zaman yüzünden annem Charlotte için gerçekten bir hediye aldı mı yoksa şans eseri aldığı bir şeyleri mi paketliyor diye merak ettim. O titiz Noel listesine rağmen birilerini unutmuş muydu?

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu Charlotte sessizliği bozmak için.

“Battersea. Biliyor musun?”

“Hayır.”

“Oldukça uygun.”

“UlusalTiyatroya gittim.”

Düşüncelerim bu muazzam alakasız sözü üretmek için Batterseaden nehrin güneyinde bildiğim tek yere atlamıştı.

Charlotte küçümseyerek bana baktı.

“Ne şanslısın,” dedi biraz ironiyle.

“Gün içinde ucuz biletler bulabiliyorsun,” dedim şaşkın görünen babamın anlaması için. “Koşuyorum,” diye ekledim

“Ben de koşuyorum,” dedi Charlotte.

“Belki de koşarken birbirinize rastlarsınız!” Babam sohbete katılmaya çalıştı ama bu şaka girişimi sadece sohbeti bitirdi.

Annem yumuşak bir paketle dönüp paketi Charlotte’a verdi.

“Şimdi açayım mı?” diye sordu Charlotte.

Kâğıdı yırttı ve Marks & Spencer’dan kırmızı örgü eldiven ve atkıyı çıkardı.

“Hımm,” dedi atkıyı boynuna dolayarak. “Artık üşümem!”

Annemin açtığı ve üzerinde pembe nergis zambağı olan küpü işaret etti.

“Ampulü takıyorsun ve çiçeği yansıtarak yanıyor,” dedi Charlotte.

“İşe yarayıp yaramadıklarını hep merak etmiştim” dedi annem şüpheyle kutuyu çevirerek ve talimatlara bakarak.

“Elbette işe yarıyorlar,” dedim Charlotte’un dar omuzlarını montunun saten astarına geçirdiğini gördüğüm için umutsuzluğa düşerek. İçeri girdiğinde paket nasıl kıyafetiyle uyumsuz görünüyorsa kırmızı örgü atkı da öyle uyumsuz görünüyordu. Atkıyı çıkarmadan önce yolda ne kadar gideceğini merak ettim.

“Evet, gitmeliyim,” dedi.

Charlotte annemle yanaklarına dokunmadan öpüştü, babama sıkılması için elini uzattıktan sonra ona sarılmasına kaskatı halde izin verdi. Bir öpücük veya sarılma beklentim olmadığından onu geçirmek için aceleyle ön kapıya gittim.

“Geldiğin için sağol,” dedim. “Çok iyi oldu.”

Charlotte kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerinin bir kedininki gibi yeşil olduğunu fark ettim.

“Çok uzamışsın, Angus,” dedi. “Tanrım, sanırım şimdi Ross’tan bile uzunsun.”

“Bundan nefret ederdi!”

Öylesine ağzımdan çıkmıştı, onu böyle saygısızca andığım için hemen utandım.

Charlotte un alm, sanki bıı önermenin doğruluğunu ölçüyormuş gibi küçük bir kaş çatmayla kırıştı. Sonra beni rahatlatacak şekilde, hoş bir şeyi hatırlamış gibi samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Kesinlikle haklısın! Nefret ederdi!” dedi ve kolumu hafifçe sıkıp soğuk havaya çıktı.

Sadece üçümüz olmamıza rağmen annem Noel gününde büyük bir hindiyi fırına koymak için şafaktan önce kalkmıştı. İyi uyuyamamıştım, fırın tepsilerinin sesini duyar duymaz aşağı indim. Mutfak şimdiden sos için kaynattığı sakatatlardan ve diğer parçalardan çıkan buharla dolmuştu. Önüme koyduğu çayı içtim ve koşmaya gideceğimi söyledim.

Dışarıda hava dondurucu sisle bulutluydu, kaldırım spor ayakkabılarımın altına hafifçe yapışan donla kaplıydı. Kendimi hafif tempoyla koşarken buldum, sanki ilkel bir içgüdü devreye girmiş ve beynimin kör olduğumu ve önümdeki yolda olabilecek engellere karşı korumaya ihtiyacım olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Düşüncelerin vücudumu terk ettiği ve yere vuran ayağımın ritmi dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı o değerli hıza çıkamadım.

Birden başka birinin adımlarını fark edip durdum.

Belki de koşarken birbirinize rastlarsınız!

Tanımadığım bir adam yanımdan geçti. Önceki akşam sarmısak yemiş olmalıydı. Zorlu soluğu sessizliğe karışırken acı bir koku hareketsiz beyazlıkta asılı kaldı.

Eve döndüğümde yanık kokusu vardı. Annem mutfak lavabosunun önünde durmuş kararmış bir sakatat tepsisini ovuyordu. Ben eşikte dikilirken etrafına bakmadı ama omuzlarından ağladığını anlayabiliyordum.

Uzun süre duşta kaldım ve sıcak suyun soğuk yüzümden akmasının keyfini sürdüm.

Aşağı indiğimde babam alışılmış Noel elbisesiyle mutfak masasında oturuyordu: Kareli gömleği ve fitilli kadife pantolonu üzerine kalın tüvit kazak giymişi i.

Dönüşümden beri onda hafif bir sabırsızlık havası hissediyordum. Otoban kenarında yol yardımı bekleyen bir adam gibiydi.

Annem Noel tabaklarından birini salladı. “Tütsülenmiş somon ve şampanya?''

“Biraz erken değil mi?” dedi babam.

“Bazılarımız saatlerdir uyanık!”

Her Noel sabahı bu sözleri duyardım.

“Peki, sadece bir kere yaşarsın!” Bu da babamın standart yanıtıydı. Ama elbette bu yıl bunu söylemeyecekti.

Daha önce, sadece yarım kadeh şampanya içmeme izin vardı ama on sekizimde anlaşılan istediğim kadar içebiliyordum. Şampanya boğazımdan aşağı krema gibi aktı.

“Salondaki ateşi yakmaya gerek yok gibi,” dedi annem.

Son birkaç yıldır bu Ross’un işiydi. Bu yıl benim yakmam mı gerektiğini ima ediyor yoksa onun fotoğraflarıyla çevrili salona gitmezsek daha mutlu olacağım mı söylüyor anlamadım.

“Neden hediyelerimizi mutfakta vermiyoruz?” dedim.

“Sıcak ve rahat,” dedi babam hemen.

“Neden olmasın?” Geleneğin bozulması annemi heyecanlandırmıştı.

Annem bana pijama, on derslik direksiyon dersi ve babam bir adımsayar almıştı.

“Bir bakalım,” dedi babam ilk kez gördüğünü açıkça belli ederek.

“Kaç adım attığım sayıyor!” dedi annem.

Muhtemelen hiç kullanmayacaktım ama hediyeyi almak için düşündüğünü kabul edebilirdim. Annemin

Kadın Enstitüsündeki arkadaşlarına, “Angus için bir şey bulamıyorum, bugünlerde tüm yaptığı koşmak!” dediğini duyabiliyordum.

Babam benden gelen hediyeyle memnun olmuş görünüyordu. Ama annemin kendi hediyesini açtığında, “Ah! Lavanta!” demesinde bu kokuyu sevmediğini fark etmeme neden olan bir şey vardı. Güzel kutuyu elinde tekrar tekrar çevirdi.

“Ross bana hep Yardley sabunlarından alırdı,” diye fısıldadı boğazdan gelen bir sesle.

Şampanyanın etrafımda oluşturduğu pamuk yünlü kozayı bir dargınlık oku bıçak gibi deldi.

“Hayır, almazdı!” demek istedim. *“Sen alırdın! Neden bir aziz olmak zorundaV'*

Duvardaki saat tıkladı. Fırındaki hindi cızırdadı.

“Yüce Tanrım, saat doğru mu?” dedi babam birden. “Brian’la golf oynayacağımı söyledim.”

“Neden Angus’u da yanında götürmüyorsun?” dedi annem.

Hafif bir tereddüt hissettim.

“Gelmek ister misin?”

Hayır dememi tercih edeceğini biliyordum ama annem gitmem için aynı derecede hevesli görünüyordu.

Holde babamın aşağı inmesini bekledim. Elinde arabasının anahtarları sallanarak

ve daha önce hiç kokusunu almadığım bir parfümün güçlü kokusunu taşıyarak indi.

Golf kulübüne birkaç kilometrelik yolu arabayla gittik. Kulüp salonunda çok az oyuncu vardı, tek bir kadın şömine ateşinin yanında bir masada oturuyordu.

Kapıyı iterek açtım, kadın beklentiyle bana baktı, beklediği kişinin ben olmadığımı anlayınca yeniden kafasını eğdi.

“Ne içersin?” Babam kolunu omzuma doladı ve beni bara doğru götürdü.

Dinleyecek herkese bira içenler hakkındaki görüşlerini anlatmakta tereddüt etmeyeceğini bilerek bira istedim.

“En iyisinden iki tane!” dedi barmene yüksek sesle ve sonra bana döndü. “Birlikte düzgün bir içki içtiğimizi sanmıyorum, değil mi?”

“Sanmıyorum.”

ikimiz de içmediğimizi biliyorduk. On sekizinci yaş günüm nisandaydı ve kimse fark etmeden gelip geçmişti.

“Londra’daki barlar iyi mi yoksa daha çok şarap barı adamı mısın?” diye sordu.

“Çok bara gitmedim.”

“Üniversitede daha ucuz, ha?”

Gerçekten içici olmamı mı istiyor yoksa bu bir tuzak mı anlamadım.

“Sanırım öyle!”

“Öyle sanıyor!” dedi babam, bardaki diğer insanları erkekçe sohbetimize dahil etmeye çalışır gibi.

Birkaç gülümseme oldu ama kimse sohbete katılmadı. Babam bardağını boşalttı.

“Bir tane daha?” diye sordum.

“İçmesem daha iyi,” dedi. “Araba sürerken olmaz. Sen bitirirken ben Percy’yi bulayım.”

Barda dikilip sıcak birayı içerken kuru tadını görmezden gelmeye çalıştım.

Babam içeri girdiğimde fark ettiğim kadınla birlikte geri döndü.

“Angus, bak sen şu işe! Bu Samantha, işyerindeki yeni hemşirem!”

“O kadar yeni değil!” dedi kadın hafif bir kahkahayla, el sıkışırken bana değil babama bakarak.

Kısa saçı, güzel dişleri ve küçük top küpeleriyle karşılaşmış olduğum çoğu diş hemşiresi gibi güzeldi. Deri çizmelerinin içine soktuğu dar, temiz bir kot pantolon ve soluk mavi kabarık bir kazak giyiyordu. Omuzlarına lacivert şeritli ve altın toka motifli bir ipek şal atmıştı, kıyafetinin geri kalanıyla biraz çelişkiliydi. Bunun babamın Noel hediyesi olduğunu tahmin ettim. Kadın henüz ipek şal yaşına gelmemişti.

“Ne kadar oldu?” diye sordu babam.

“Yedi ay,” dedi kadın.

“Gerçekten mi? Demek sen de üyesin, öyle mi?” diye sordu babam, sanki Noel sabahı, vuruşlarını iyileştirmek için kendi başına pratik yapmaya gelecek türden bir kız olduğuna inanabilirmişiz gibi.

“Babam üye,” diye yanıt verdi. “Noel’i ailemle geçiriyorum.” Sanki bunun nasıl bir dert olduğunu ikimiz de biliyormuşuz gibi ilk kez gözüme baktı. “Benim gerçekten geri dönmem gerek.”

Eve dönüşte yolda nasıl hissetmem gerektiğine karar veremedim, tabii bir şey hissedeceksem. Samantha babamın biraz huzur bulma yöntemiyse, bu onun için iyiydi. Sanırım ilk değildi. Annem muhtemelen şüphe-lenmişti, kendisi de zamanında babamın hemşiresiydi. Bu

yüzden belki de babama eşlik etmemi önermesi bilinçliydi. Bildiğim tek şey ona söyleyenin ben olmamı istemeyeceğiydi.

“Samantha hoş görünüyor,” dedim.

“Ne? Ah, evet,” diye yanıt verdi babam gözünü yoldan ayırmadan.

Solan ışıkta yaklaşan karın sarı parıltısı vardı.

Evin yoluna girince babam birden bahanesini hatırladı.

“Brian nereye gitti bilmiyorum!” dedi heyecanla.

“Bayağı geç kalmıştık,” dedim.

Babam dönüp sadece Ross’a güldüğünü gördüğüm erkeksi bir gülümsemeyle bana baktı.

“Öyle olmalı!”

“Bir kız seni aradı,” dedi annem ikimiz hole girince.

“Ha?” dedi babam.

“Seni değil, Gordon. Angus! Bir kız.”

“Bir kız ha?” Babam yine bana gülümsedi.

“Adını aldın mı?” diye sordum.

“Adını aldın mı!” diye tekrarladı babam zevkle. Bir cümle içinde çok emin olmadığı oğlundan Kazanova’ya dönüşmüştüm.

“Hatlar kötüydü. Yeniden arayacağını söyledi. Umarım yemekteyken aramaz.”

Ajınem Noel pudingimle birlikte vardiyalı sos, krema veya her ikisini de önerirken telefon çaldı.

“Sana!” dedi babam ahizeyi bana verirken göz kırparak.

Holde ahizeyi aldım ve konuşmadan önce boğazımı temizlerken kalbim hızla çarptı. Ama Lucy değildi, Nash’ti.

“Eee, nasıl gidiyor? İyi zaman geçiriyor musun?”

“İyi,” dedim. “Oldukça sakin. Ya sen?”

“Tam bir felaket! Sadece iki gündür buradayım. Babamın yeni sevgilisi tam bir

kaltak. Kimseyi tanımıyorum! Bak babam yeni yıl için bir arkadaşımın uçuş ücretini karşılayacağını söyledi, yani?..”

“Tam olarak neredesin?” diye sordum, New York, Brüksel veya Nash’in babasının mülkünün olduğu diğer şehirleri düşünerek.

“Val d’Isere’deki dağ evi,” dedi. “Sen kayıyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Yani sana iyi arkadaşlık edemem...”

“Ah, hadi ama, Gus. Kruvasanları, iyi kahveyi ve yığınla kırmızı şarabı düşün. Lütfen, lütfen, lütfen?”

“Üzgünüm... yapamam Nash. Teklif için teşekkürler...” Telefonu bıraktım ve holü süsleyen Noel kartlarına boş boş baktım. Kiliselerin üzerinde kar, ağaçların üzerinde kar, kayakçıların karlı Bruegel sahneleri, üzerinde bir nar bülbülü olan karla kaplı bir dal, İsa’nın doğduğu ahırın çatısında parlayan kar, kafasında kırmızı şapkayla karda kızak yapan sevimli bir Labrador yavrusu. Karlı selamlarını gönderen dizi dizi yumuşak, beyaz görüntüler. Kimse düşünmemiş miydi?

Düşen kalın karların arasından Ross’un bana bakan yüzünü görüyordum; beyaz dişleri, aynalı kayak gözlüklerinin ardında saklı gözleri, koyu, geriye taranmış saçlarında kar taneleri.

“Teklif neydi peki?” diye sordu babam masaya döndüğümde.

Duydukları başka bir şey varsa açıklamak zorunda kalırım diye zihnim NashTe konuşmamızı geriye sardı.

“Hiçbir şey,” dedim.

“Hiçbir şey ha?”

ikimizin sırları olan adamlar olmamız fikrinden nefret ettim.

“Bakın bunu sonraya saklasam olur mu? Doydum...” Babam bana yaralı bir bakış attı. Erkeksi dostluk balonumuz kırılgandı ve patlatmıştım.

Yatak odamda pencereden düşen kar tanelerine baktım ve bir yıl önce bu

zamanlan düşündüm.

Güneş ışıkları azalırken kar düşmeye başlamıştı. Pist dışında kayak yapmak güvenli değildi, nereye gittiğinizi göremiyorsanız tam delilikti.

“Kaymak istemiyorsan buraya neden geldin?” diye sormuştu Ross.

Abimin stratejisi hep önce kendimi aptal gibi hissetmemi sağlamaktı.

“Her zamanki yoldan aşağı inmek istediğini sandım...”

u'Her zamanki yolu yaptık,” demişti benimle dalga geçerek.

“Bu koşullarda yapmadık. Bu çok tehlikeli...”

‘“Çok tehlikeli!'” Yine dalga geçiyordu. Sonra yapmak istemediğim şeyleri bana yaptırmakta hiç başarısız olmayan aynı azar geldi.

“Tanrım, tam bir tırsaksın!”

Ross yokuştan aşağı baktı. Yokuştan aşağı baktım. Sonra gözlerinde meydan okumayla bana baktı.

“Aşağı son inen içecekleri alır!” Gözlüklerini indirdi. Yaptığımız her yarıştaki gibi ben daha ‘Hazırî’dayken o ‘Başlaî’ya geçmişti bile.

Neredeyse peşinden gidiyordum. Neredeyse peşinden gidiyordum. Ama gitmedim.

Bu alayları o kadar çok duymuştum ki etkisini kaybetmişti. işaretli pistten bile kaymadım. Sanki sonunda yenilgiyi kabul etmişim gibi yoğun sisin içinde yavaşça kaybolurken orada durdum.

Otele geri döndüğümde barın penceresinde oturdum, sıfır görüşle dışarı bakıyordum.

Birkaç dakika sonra annem ve babam beni bulmuştu. Annem tüm öğleden sonra spadaydı, pembe ve parlak görünüyordu. Kar yağmaya başladığında babam günü bitirmiş ve duş alıp akşam yemeği için üstünü değiştirmişti bile.

“Ross nerede?”

“Aşağı kaymak istedi. Ben yeterince kaydım.”

Onlara Ross’un pist dışına çıktığını söylemedim. Onları gereksiz yere endişelendirmek anlamsız geldi.

Bir saat kadar sonra annem huzursuz oldu ve birkaç dakikada bir saatine bakmaya başladı.

“Muhtemelen birisine denk gelmiştir ve bir şeyler içmeye gitmiştir,” dedim.

“Giyinmek için odasına dönmüş olabilir, dedi babam.

“Hava açılıyor gibi,” dedi annem. Belki de bir yerlere sığınıp geçmesini beklemiştir?”

Hepimiz bu doğal olmayan gecikmeyi açıklayacak olası senaryolar hayal etmeye meyilliydik.

Belki de hepimiz Ross’tan korkuyorduk. Annem endişeli gibi görünmeye cüret edemedi; babam büyük oğlunun cesaretinden ve kahramanlığından zevk alıyordu ve bunu sorgular gibi görünmek istemedi; benimse onlara tüm olanları anlatmadığım için endişem artıyordu.

“Sizce birilerini uyarmalı mıyız?” diye sordum. “Yani sanırım pist dışında kaymayı planlıyordu...”

“Ne? Neden bunu daha önce söylemedin?” Babam beni suçlamaya karar vermişti bile.

Bu koşullarda yapmamız gerekeni yaptığımızda ve kurtarma ekibi yola çıktığında abimi en son görmemin üzerinden üç saat geçmişti. Onu o akşam dokuzda buldular, hâlâ yaşıyordu ama kolu kırılmıştı ve kafasında çok kötü yaralar vardı. Hipotermi halindeydi. Anlaşılan, ayrıldıktan bir dakika kadar sonra Ross hızla bir ağaca çarpmıştı. Zamanı tam olarak biliyorlardı çünkü kırık kolundaki saat durmuştu. Beyazlık içinde ilerlerken geliyor muyum diye arkasına baktığını, birden ortaya çıkan engelden kaçması için gereken o kritik saniyeyi kaçırdığını hayal ediyordum.

“Neden gitmesine izin verdin?..” Annem sedyeyi görünce çığlık atmıştı.

“...tek başına?” diye ekledi babam.

Onu durduramayacağımı biliyor olmalılardı ama suçlayacak birine ihtiyaçları vardı ve Ross’u suçlayamazlardı çünkü anlaşılan Ross ölecekti. Ve genç ölenler her zaman kahraman olmalıydı.

7

Aralık 1997

TESS

Noel sabahı uzaktan gelen tencere tıkırtısına uyandım. Yataktan zıplayarak geceliğim ve çıplak ayaklarımla aşağı koştum. Mutfakta annem eğilmiş fırının cam kapağından hindinin pişmesine bakıyordu. Dönüp bana gülümsedi. “Geceyarısı ayini nasıldı?”

“Doğru olamayacağını biliyordum!” Kollarımı sonuna kadar açmış ona doğru koşarken sevinçten patlayacaktım. Uyandığımda mükemmel mutluluk kozası ezici bir hayal kırıklığıyla dağılmıştı.

Oda karanlıktı, battaniyeler ve pembe fitil yatak örtüsü evdeki yatak örtümden daha ağırdı. Kızaran hindinin sıcak aroması ve yemek yapan birilerinin konuşması aşağıdaki mutfaktan süzülerek geliyordu. Hatırladım, O’NeilFların misafir odasmdaydım.

Rüyam ne kadar sürmüştü acaba? Birkaç dakika mı sürmüştü yoksa sadece bir saniye mi? Beyin bunu nasıl yapıyordu? Uyku bilinci, çevresindeki kokuları ve sesleri yorumlayarak nasıl bir hikâye yaratmayı beceriyordu? Ve neden bu kadar erken uyanmak zorundaydım? Annemi yeniden çağırmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım ama gitmişti.

Bu bir işaret mi diye düşündüm birden.

Annem her şeyi söyleyebilirdi ama ayinden bahsetmişti.

Hope benden bir kol uzakta ikiz yatakta uyuyordu.

“Mutlu Noeller, Tree!” dedi gözlerini açarak.

Hope’u hiç üzgün gördüğümü sanmıyorum. İnatçı evet, nedensiz yere öfkeli evet ama hep böyleydi. Bazen kız kardeşime bakıyor ve annemi özleyip özlemediğini merak ediyordum. Sormadım çünkü özlemiyorsa onu mutsuzlukla tanıştırmayacaktım. Bazen kendime beş yaşında bir çocuk bunu atlatabiliyorsa sen neden atlatamıyorsun diye soruyordum.

“Gece ayini nasıldı?” dedi Bayan O’Neill hediyeleri açmak için oturma odasında toplanınca.

“Her zamanki gibi,” dedi Doll doğrudan.

Yalan söylemekte benden daha iyiydi, basit tutuyor ve cemaatten birisi yokluğumuzu bildirmişse bile bu durum için bir hikâye anlatmak yerine yakalanma riskini alıyordu.

Önceki akşam kiliseye gitmek yerine bara gittiğimiz için hissettiğim suçluluk duygusu yüzünden mi bilinçaltını annemin ağzından konuşuyordu? Varlığı hâlâ o kadar güçlüydü ki garip biçimde kafam karışmıştı.

“Hangileri benim hediyelerim?” diye sordu Hope.

Babamın bana verdiği parayla babam adına ona bir CD çalar almıştım. Ben de bir ilahi derlemesi almıştım. Bacamız olmadığından ne bizim ne de O’Neiiriarın evini ziyaret etmiş olan Noel Baba ona Noel şekerlemeleri almıştı: Hope hiç hayalperest değildi ve koca sakallı bir adamın geceyarısı sinsice ortalıkta dolaşması ödünü koparıyordu.

Babama Hope adına Homer Simpson çorapları ve kendi adıma Jameson viski aldım çünkü annemin her zaman aldığı viski buydu. Babam bir şey beklemediğinden memnuniyetle şaşırdı.

Sonra Hope adına kendime Accessorize’dan aldığım uzun küpeleri açma sıram gelmişti.

“Senin TreeVe aldığın hediye nerede?” diye sordu Hope babama.

Muhtemelen kendime onun adına da bir şeyler almam gerektiğini fark ettim. Annemin her sene ondan gelen ucuz parfüm hediyelerini açtığında şaşırmasına

kandığım için kendimi aptal gibi hissettim.

“Evet, şey,” dedi babam rahatsızca. “Sana ne alacağımı gerçekten bilemedim Tess, bu yüzden sen kendine bir şey alsan daha iyi olur.”

Ayağa kalktı, arka cebinden para çıkarıp ilk beş pauıdu ayırdı, sonra Bayan O’NeiU’ın onu izlediğini tark ederek bir beşlik ve onluk daha çıkardı, bu cömertçeydi ama bana hediye almış olmasını tercih ederdim.

Annem hep bana bir günlük alırdı; WHSmith'ten AS boyutunda her güne bir sayfası olan. Ama adımı ve yılı üzerine işleyerek özel leş t i r i rd i. On yaşından beri günlük almadığım ilk Noel'di.

Öğlen yemeğinde on iki parlayan hediye kurusu vardı, evde hiç olmazdı çünkü pahalıydı. İlk patlamanın şokundan sonra Hope kafayı buna taktı ve masanın etrafında dolaşıp her birini patlatıp küçük hediyeleri Doll'un ona aldığı pembe çantaya koymakta ısrar etti. Küçük bir pazarlığın ardından kâğıttan taçların bizde kalmasına izin verdi.

“Noel’in tüm anlamı bu, çocuklar, değil mi?” dedi Bay O'Neill birkaç defa sanki kendisine hatırlatmak ister gibi.

Bayan O’Neill tüm süsleriyle hindi, Hope için ekstra sosis ve tatlı olarak üzerinde küçük jelibon ve çikolata damlaları olan krema hazırlamıştı. Bayan O’Neill küçüklerin Noel pudingini her zaman sevmediklerini bilecek kadar çocuk büyütmüştü.

Öğleden sonra babam ve Bay O’Neill bara gittiler ve Hope büyük televizyonun önünde Disney filmi izleyerek Bayan O'NeMlla oturdu. Bulaşıkları yıkadıktan sonra Doll yürüyüşe çıkmayı önerdi.

Suyun ötesinde kış güneşine doğru soluk, gümüş rengi bir patika vardı. Renklerin üzerine bu şekilde sis çöktüğünde altın çağında şehrin, Turner dahil, sanatçıları neden kendine çektiğini anlayabiliyordunuz. Bugünlerde varlıklı Londralıların bir zamanlar tatillerini geçirdikleri Viktorya dönemi villaların çoğu yaşlı evleri veya herkesin “bakımevi” dediği türden hosteller olmuştu. Gün içinde şehirde gezinen bağımlılar ve zihinsel sağlık sorunları olan insanlar buralarda kalıyordu. Soluk renkli süsler neşesiz pencerelerde asılıydı.

Dışarıda yürüyüş yapan başka insanlar da vardı, öğlen yemeklerini

sindiriyorlardı. Eğlence salonlarından gelen kollu makinelerin alışıldık bipleme ve takırtısı olmayınca kulaklarım sohbetlerine takıldı.

“Yazık o çocuklara...” dedi tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadın onu gezdiren daha genç bir kadına.

“Trajedi...”

Kendi yakınlarının ölümüyle ilgili mi konuşuyorlardı yoksa Kraliyetten birilerinin ölümüyle ilgili mi?

Bize doğru yürüyen otuzlarındaki iki adamın Noel için eve gelmiş kardeşler olduklarını tahmin ettim. Veya belki de gey bir çift? Yaklaştıklarında birisi Doll’u kesti. O kadar da gey değildi. Diğeri konuşuyordu.

“...rüyaların olayı bu...” Ucuz kot pantolon ve bok rengi deri ceketinden işlerin istediği gibi gitmediği anlaşılıyordu.

“Sence rüyası nasıldı?” diye sordum Doll’a.

“Ne rüyası?”

“Boşver.”

Sürekli diğer insanların konuşmalarını dinliyor ve geçmişlerini açıklamak için kafamda hikâyeler uyduruyordum. Annem de aynıydı. Deniz kıyısında bir kaleye çay içmeye giderdik ve sohbet ederdik ama yan masadaki çift gittiğinde hemen duyduğumuz her şeyi tartışmaya başlardık: “Adam bir şeylerle ilgili suçluluk hissediyor... üzgün olduğunu söylediğinde ona inanmadım, sen? Sence kadın biraz?..”

Doll bunu yapmıyordu çünkü kendisinin söyleyecek çok şeyi vardı.

Plaja indik. Sular çekilmişti ve deniz çok sakindi; düz, ıslak kumların üzerine küçük dalgalar vuruyordu. “Fısıldayarak kıyıya vuruyorlar...”

“Ne dedin?” dedi Doll.

“Annemin şiirinden.”

“Ah.”

Yas ne kadar sürer? Üç ay mı? Altı mı? Doll bile sonsuza kadar sabırlı olamazdı. Artık “uzlaşma” veya “aşma” zamanını gelmemiş miydi? Yoksa bunlar hiç kimseyi kaybetmemiş insanların kullandığı sözcükler miydi?

“İtalya’da Noel gününde ölü akrabalarını ziyaret edersin,” dedi Doll. “Mezarlıkların dışında çiçek tezgâhları olur. Güzel bir fikir, sence de öyle değil mi?”

Annemin mezarlıkta sıranın sonunda olan mezarını düşündüm. Anlaşılan mezar taşı koymadan önce toprağın oturmasını beklememiz gerekiyordu, bu yüzden daha koymamıştık. Orada tanımadığı insanlarla birlikte ölü çiçeklerin ve yağmurda ıslanmış pelüş ayının altında yatmasından nefret ediyordum. Hemen yanındaki mezarda üzerinde, *Herdaim kalbimizdesin*, yazan parlak siyah, kalp şekilli bir mezar taşı vardı. Annem bundan nefret ederdi çünkü yazım kuralları ve telaffuza hep dikkat ederdi. Bugün mezarına gitmeliydim diye düşündüm. Hiç aklıma gelmemişti çünkü orada olduğunu gerçekten hissetmemiştim.

“...Fred onları da aralarına dahil etmek gibi olduğunu söylemişti,” diye devam etti Doll.

“Fred?” Yeniden konuşmaya odaklandım.

“Fred Marinello. Babası İtalyan.”

“Öyle mi!”

Benim sorduğum, onun da aslında sorduğumu bildiği şey, Fred’i birden nasıl bu kadar iyi tanıdığıydı. Fred futbol takımının kaptanı ve bizim dönemimizdeki en havalı çocuktu. On altı yaşında yarı profesyonel bir futbol kulübüyle sözleşme imzaladı, yaptıkları en genç transferdi ve kısa süre önce Arsenal’in takibinde olduğuna dair dedikodular vardı. Hikâye, *Fred Premier Ligde mi?* başlığı altında gazetenin ön ve arka sayfasında çıkmıştı. Fred kasabanın ünlüye en yakın ismiydi ve bizim dönemdeki tüm kızlar ondan hoşlanıyordu.

Şimdi bunu düşününce fark etmiştim, Fred önceki akşam bir grup çocukla Crown’daydı. Doll lavaboya giderken onunla bir şeyler konuşup sanki, “Orada oturuyoruz,” der gibi beni işaret etmişti.

“Bacak ağdası için salona geliyor,” dedi neşeyle. “Anlaşılan premier lig oyuncularından bazıları aerodinamik için yaptırıyormuş.”

“Ya da dalga geçilmek için!”

Kahkaha attım.

Doll gülmedi. Mesleğini çok ciddiye alıyordu. Beş yaşındayken Noel’de, kestiğinizde saçı uzayan bir oyuncak bebek aldığından beri güzellik uzmanı olmak istiyordu. Ailesinin bebeği ve tek kızı olduğundan Bayan O’NeiU’ın eski rujları ve kurumuş göz kalemleriyle deney yapmasına kimse bir şey demiyordu. Bir seferinde, yedi yaşında falarıdık, Doll beni modeli olarak kullandı, annemi dehşete düşürmüştü. Sırf hıı yüzden pazar ayininde haftalarca her ikimizin ailesi de farklı sıralarda oturmuştu.

“Aslında,” dedi Doll, “bizi yeni yıl partisine davet etti.” “Fred? Bizi?”

“Şey, beni ama ben senin de gelebileceğini söyledim.” “Sağol ama kalsın,” dedim.

“Ah, hadi ama. Orada olursan istediğimiz kadar kalabiliriz. Annemin nasıl olduğunu bilirsin.”

Annem Doll’un benim üzerimdeki etkisi yüzünden hep biraz endişeliydi ama Bayan O’Neill her zaman arkadaşlığımızı desteklemişti çünkü kitap okuyan, verilen ev ödevlerini, aşçılık derslerine getirilmesi gerekenleri ve bu tür şeyleri bilen bendim.

“Peki ya Flope?” dedim bir bahane arayarak. “Babam mutlaka bara gitmek ister.”

“Bizde kalabilir, değil mi?” dedi Doll.

“Ama giyecek bir şeyim yok.”

“Şimdi Kiilkedisi’ne benzedin.”

“Yani her şey ayarlandı, öyle mi?” dedim.

“Baloya gideceksin,” dedi Doll.

Ancak yeni yıl arifesinde Fred Marinello kapıyı açtığında her şeyi anladım. Fred'in gülümsemesi ultraviyole lamba gibi parlıyordu. Çocukken dişleri yamuktu ama kısa süre önce kale ağzında bir çarpışma yüzünden dökülmüşlerdi ve bu yüzden şimdi tam sıra beyaz dişi vardı.

Gözleri Doll'un vücudunda aşağı yukarı gezindi.

Sonra beni gördü. "Tess!"

Diiz ayakkabılarla bile Fred kadar uzundum ve onun gibi erkekler bununla nasıl baş edeceklerini bilmezlerdi.

"Annen için üzüldüm," dedi. "Hoş bir kadındı. Bu arada saçın böyle yakışmış."

Genelde uzun kıvırcık saçımı bağlardım ama bu öğleden sonra Doll her bir püskülü düzleştirmekte ve yarısı yüzümün üzerine düşecek şekilde yana ayırmakta ısrar etmişti. Kafamı hareket ettirdiğimde hâlâ hafif yanık bir koku duyabiliyordum.

"Doll yaptı," dedim.

"Güzel olduğu kadar da becerikli...'' Fred, Doll'u dudaklarından öptü.

Bayağı aptal gibi hissettim. Hiç tanımadığım insanların hayatlarıyla ilgili hikâyeler uydurmakta iyiydim ama en iyi arkadaşımın ilk büyük aşkım kaçırmıştım. Geçenlerde Doğru Kişiyle ilgili konuşmamızı ve İtalyanlarla ilgili tüm o şeyleri hatırlayınca aslında her şey ortadaydı.

"Ne zamandır?" diye sordum Doll'a, Fred'in anne babasının yatak odasında montlarımızı bırakıp tuvalet masasında dişlerimizde ruj kalıp kalmadığını kontrol ederken.

"Ciddi olup olmadığından emin değildim." Bu, Doll'un bana anlatmama bahanesiydi.

"Ciddi mi?"

"Bana Maria D. diyor!"

"Ve bu, hoşuna mı gidiyor?"

Bu öğretmenlerin yoklama alırken söyledikleri isimdi. Maria Lourdes vardı, o da Maria L.'di.

"Sanırım daha yetişkince," dedi Doll dar siyah dantel elbisesini düzelterek.

1:0

Aynada yansımama baktım. Doll'un yanında durmak boyumu daha da uzun göstermişti çünkü o minyon ve mükemmeldi. Sosyal ortamlarda onun yalımdayken en iyi arkadaş değil de onun yanındaki refakatçisi gibi hissediyordum. Siyah kot pantolon ve üstüne ellilerden kalma gibi görünmesine neden olan gevşek yakalı kırmızı kadifeden bir bluz giymiştim. Doll'un bana Noel hediyesi olan ruj paletinden Yakut Taşı kırmızısı rujla tamamlamıştım. Moda söz konusu olduğunda yanlış çağda doğduğumu hissediyordum. Uzun bacaklar ve ince kalçalarımla kot pantolon giyince iyi görünüyordum ama üst tarafım iki beden daha büyüktü. Bir yüzücü vücudu derdi annem Barselona Olimpiyatlarında madalya alanlardan biri biraz ünlü olup kozmetik reklamlarına çıkmaya başlayınca.

Hissettiğim garip şeyin nedenini çözemedim. Doll'un ben olmadan hayatına devam etmesini kıskanıyor muydum yoksa? Aslında bu Fred'den hoşlandığımdan değildi, zaten hoşlansam bile benim çok üzerimdeydi. Ya da bana doğrudan söylememiş olmasına mı kızmıştım? Çok acınası davrandığım için en iyi arkadaşım rüyalarının erkek arkadaşıyla çıktığını söylemeye cesaret edememiş miydi?

Partideki insanlar çoğunlukla bizim dönemdendi ama muhtemelen futbolcu gibi görünen başka bir iki kişi daha vardı. Benim ilgilendiğim kadarıyla üç ana gruba ayrılmışlardı. Annemi bilenler; çoğunlukla bana gülümsüyor veya "NASILSIN?" diye sorup genelde sadece, "iyi" yanıtını alıyorlardı. Sonra annemi bilmeyenler vardı, üniversiteyi sevip sevmediğimi soruyorlardı. Konuyu açmak istemesem de anlatıyordum. İnsanlar başın sağolsun dediklerinde "teşekkür ederim"in en iyi yanıt olduğuna karar vermiştim ama o zaman da "üstündekini sevdim" veya benzer bir şey demişler gibi oluyordu. Sonra bir de yeni insanlar vardı ama kendimi onlara tanıtacak kadar özgüvenim yoktu.

Akranlarımın çoğunun artık düzgün işleri vardı. Ev kredisi ve faizsiz yemek odası takımı almaya göz dikmişlerdi ama ben geriye gitmiştim, o kadar geriye gitmiştim ki günlerimi hepimizin gittiği anaokulunda geçiriyordum.

“Tanrım, Bayan Corcoran, beni dehşete düşürürdü!” dedi Cerise McQuarry.

“Beni hâlâ düşürüyor!”

Mutfakta pembe cava içiyorduk. O günlerde hep cava içilirdi. Kimse Prosecco’yu duymamış gibiydi.

“Şanslı kız bizim Doll, ha?” dedi Cerise. “Bir Milyonerle Evlenmesi En Yüksek İhtimal...”

“Fred’in milyoner olacağını ve evleneceklerini varsayarsak,” dedim.

Cerise bana okulda görmeye alışkın olduğum bir bakış attı. Model Olması En Yüksek İhtimal olan oydu, muhtemelen yıllıktan bu yüzden bahsetmişti ama şimdilik Boots’ta 7 numaralı tezgâhta çalışıyordu.

Ben Öğretmen Olması En Yüksek İhtimal olandım, sanırım çalışkan ve bilgiç olduğum içindi. Annem öğretmen olmamı isterdi ama ben bundan hiç emin değildim. Şimdi daha bile az emindim. St. Cuthberr’ıı öğretmen odası katı bir hiyerarşiyle bölünmüştü. Biz öğretmen asistanları birlikte oturup sandviçlerimizi yerken öğretmenler diğer uçta oturup milli eğitim ve evde yapmak zorunda olduk lan iş miktarıyla İlgili şikâyet ederlerdi. Bir hayatları olduğunu sanmıyorum.

Partilerde hiç çok iyi olmamıştım. Uzun ve utangaç olmak, küçük ve utangaç olmaktan daha kötüdür çünkü uzun olduğunuzda insanlar size kendinize güvendiğiniz varsayımıyla yaklaşırlar. Bu yüzden biraz diliniz dolanınca soğuk olduğunuzu düşünürler. Diğer sorun bir sürü erkek oldukça kısa ve, “Uzun bir kızsın, değil mi?” gibi şeyler söylerler ve bu da savunmaya geçmeme neden olur.

Ama burada bir çocuk vardı ve o kadar uzundu ki bir odadan diğerine geçerken eğilmek zorunda kalıyordu. İkimiz de son sosisli dürümüne uzanırken parmaklarımız birbirine değdi ve “sen al, hayır sen, hayır gerçekten” olayı yaşandı. Aç bile değildim ama yiyeceklere bakmak orada kendi başıma durmak yerine bir şey yapıyormuşum gibi görünmeme neden oluyordu.

“Fred, Maria'nın arkadaşı olduğunu söyledi?”

Anlamam bir an sürdü.

“Ben ona Doll diyorum,” dedim. “Dolores. Maria Dolores’in ‘Flüzünlü Meryem’ anlamına geldiğini biliyor muydun?” diye gevezelik ettim.

“Şu anda çok hüzünlü görünmüyor!” dedi salona doğru bakarak. “Bu arada ben Warren.”

“Fred’i nereden tanıyorsun?”

“Ne? Ah, ben kaleciyim.”

Dans ettik, büyük ellerini belimde hissetmek ve ışıklar söndüğünde düzgün bir öpücük almak güzeldi. Warren o kadar uzun ve yapılıydı ki kollarında neredeyse ince ve minyon hissetmeme neden oluyordu.

“Hadi, montunu al!” diye fısıldadı boynuma.

“Hiç sanmıyorum!” dedim bir rahibe kadar ciddi geri çekilerek.

“Gerçekten tek bir defa öpüştük diye onunla sevişeceğimi mi sandı?” diye sordum Doll’a eve dönüş yolunda.

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

“Aman Tanrım sen ve Fred? Siz?..” dedim birden ayılarak. Partide ayrı hissetmemin annemle bir ilgisi yoktu. Hepsi sevişiyordu. Ve ben hâlâ bakireydim.

“Üzgünüm, Tess,” dedi Doll.

Bana anlatmadığı için demek istiyordu.

İlk defa erkekleri düşünmeye başladığımız zaman Doll’un yatak odasında aynada sırayla öpüşme tekniği üzerinde çalıştığımızı hatırlıyorum. Şimdi düşününce garipti çünkü soğuk ve düz bir şey asla insan dudaklarının yerini tutmazdı. Üstelik nasıl yaptığınızı görmek için gözlerinizi açık tutuyordunuz ve romantik öpüşmelerde insanlar genelde bunu yapmazdı.

O zamandan beri Doll ve ben birileriyle çıkmıştık ama deniz kıyısında milkshake veya sinemadan daha ciddi bir şey olmamıştı. Her zaman fiziksel temaslarımızı birbirimize anlatır, ateşli öpücükler sonrası kızarıklıkları

karşılaştırır ve ikimiz de “sonuna kadar” gitmediğimizden deneyimi ölçmek zor olsa da birden ona kadar bir ölçekte ne kadar ileri gittiğimizi ölçerdik. Bir yıl beş gibi görünen diğer vıl iki gibi geliyordu. Şimdi Doll ona ulaşmıştı ve ben muhtemelen altıda bile değildim çünkü bırakın aşağılara inmeyi erkeklerin göğüslerime dokunmasına bile hevesli değildim.

“Cıüzel miydi?’’ diye sordum.

‘ İnanılmazdı. Düşündüğümden çok daha iyiydi.”

“Fred’i seviyor musun?” diye sordum yine on iki yaşında hissederek.

“Sanırım,” dedi Doll. “Bazen inanamıyorum. Fred Marinello!”

Soğuk bir geceydi. Nefeslerimiz bulutlar oluşturuyor ve ayak seslerimiz kaldırımda uğulduyordu. Yıldızlara baktım.

“Bu akşam ilk kez buluşan binlerce çift olması garip değil mi?” dedim. “Bazıları iki hafta bile sürmeyecek ve bazıları yirmi yıl sonra bir arada olacak ama hiçbirisi şu anda bunu bilmiyor...”

Doll aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

“Warren iyidir,” dedi. “Telesatış işinde.”

Warren’ı düşünmüyordum. Kendimi de düşünmüyordum. Sadece bazen tüm o yıldızlarıyla göğe baktığımda, evren çok büyük ve rasgele görünüyordu. Dünyadaki küçük minik anlarımızın bu kadar önemli olduğunu düşünmek garipti.

“Şirket arabası var” dedi Doll sanki bu işi halledecekmiş gibi.

“Bak, titiz olduğumu düşündüğünü biliyorum,” dedim, “ama Warren, ‘Hadi, Fred azdığını söyledi,’ dedi. Bu duymak istediğim bir şey değil.”

“Off!” dedi Doll. “Üzgünüm!”

“Ama sen ve Fred için gerçekten sevindim,” dedim çünkü öyle olmam gerektiğini sanıyordum. “Sadece seni çok görmeyeceğim için üzülüyorum. Bu da beni korkunç bencil bir insan yapıyor!” “O zaman artık ikimiz de benciliz!”

Kahkaha attık ve bir an için normale dönmüştük, sonra ikimiz de sessizleştik çünkü aslında o kadar da denk değildik.

Hope'un sesini sokağın başından duyabiliyordunuz. Babam ve Bay O'Neill bara gitmişlerdi ve Bayan O'Neill televizyon programı başlayacakken CD'yi yeniden koymak istememişti.

"İlahilerini gerçekten seviyor, değil mi?"

Bayan O'Neill, Doll'la beraber dört erkek çocuk büyütmüştü ama onu hiç Hope'la bir gece geçirdikten sonraki kadar tükenmiş görmemiştim.

"Onu eve götüreyim mi?" dedim.

"Gecenin bu saatinde mi?" dedi Bayan O'Neill. "Misafir odasını hazırlamışken?"

Dişlerini fırçalayıp önce pijamalarını giyerse Hope'un CD çaları yatak odasına götürebileceğini söyledim. İyi olduğundan emin olmak istedim, Doll ve annesiyle bir Snowball içmek yerine doğruca diğer yatağa girdim.

Hope sonunda uyuyana kadar CD, *In the Bleak Midunnter* ilahisine kadar çaldı.

Sırtüstü uzanıp yeni yıl kararlarımı düşündüm.

Küçükken en iyi elyazımla yazmaya çalışır, annemin dikiş kutusundan aldığım renkli iplerle küçük rulolar halinde bağlar, sonra da yarak odamdaki çekmecelerin tutacaklarına asardım.

BulaşıkLırt yıkayacağını.

Anneme daha çok yardım edeceğim.

Harçlığımı biriktireceğim.

Uzun zamandır yazmayı bırakmıştım ama kafamda hâlâ yapıyordum. Herkes yapar, değil mi? Ama artık aklıma bir şey gelmiyordu.

Bir yıl önce, gümüş süs ağacı parlarken ve televizyonda Jools's Hootenanny varken, küçük bir bardak Baileys'le annem ve ben yeni yıla birlikte girmiştik.

Kararlarım oldukça açıktı. Üniversite için yeterli puan almak; One Stop'taki cumartesi işimden yazın tatile gitmeye yetecek kadar para biriktirmek.

"Seninkiler neler?" diye ona sorduğumu hatırladım.

"Benimki her zaman aynı, Tess," diye yanıtlamıştı. "Sahip olduğum her şeyle mutlu olmak."

Dürüst olmak gerekirse bu durumdan bıkmıştım çünkü annem bu kadar azize gibi olmasaydı kendisi için daha fazla şey yapabileceğini düşünüyordum. Zeki bir kadındı, o kadar hızlı okurdu ki her hafta kütüphaneden iki üç kitap alırdı. Kim Milyoner Olmak İster'deki tüm sorulara doğru yanıt verirdi. Daha iyi bir hayatı olabilirdi.

Şimdi ne demek istediğini anlamadığımı fark ettim. Annemin muılu olmak istemesi aslında mutlu olmadığı anlamına mı geliyordu?

Havalından memnun değil miydi?

Neden tüm bunları konuşmamıştık?

Neden bana ne düşündüğünü söylemek yerine o çıldırtıcı, yakında anlarsın, diyen gülümsemeyi takınmıştı?

Neden bir şey söyleyebilecekken gece ayinine gidip gitmediğimi sormuştu?

Ve o lanet kelebekten ne sonuç çıkarmalıydım?

Sessiz bir iniltiyle yüzümü duvara döndüm, sıcak gözyaşları yanaklarımdan inerken omuzlarım titredi. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip bir bebek gibi kıvrıldım ve hıçkırarak ağladım, neredeyse annemin küçükken ateşim olduğunda yaptığı gibi endişeyle üzerime eğildiğini hissettim.

Doll'un bir cuma akşamı için romantik komedi zannederek kiraladığı *Ruhum Seninle de* Juliet Stevenson o kadar çok ağlamıştı ki Alan Rickman onunla birlikte olmak için ölümden dönmüştü.

Ama alnımda serin ve nemli bir bez veya, "'Geçti, geçti, yakında daha iyi hissedeceksin, söz," diyen biri yoktu.

Genelde kimsenin uyumadığı odanın hafif serinliğinde annemi o kadar özledim ki gerçekten kalbim acıdı.

“Baş edemediğimden değil,” dedim ona sessizce. “Sadece okuldan eve geldiğimde orada olmanı özledim çünkü ev çok boş geliyor. Mutfakta seninle konuşmayı ve ikimiz de birilerini dinlediğimiz için konuşmamayı özledim. Seni çok özledim, anne! Burada değilken her şey farklı...”

Birden beni böyle gözlerim çıkana kadar ağlarken ve O’NeiU’larm yastığım ıslatırken görse ne kadar üzülürdü diye düşündüm.

“Üzgünüm, anne,” dedim.

Yanıtını neredeyse duyabiliyordum: “Ben de üzgünüm, Iess. Benim istediğim de bu değildi, biliyorsun.”

Aralık 1997

GUS

Ross yeni yıl arifesinde gün ortasında hayatını kaybetmişti.

Bana söylemeseler de karar o sabah ebeveynlerimin yüzünden belli oluyordu. Sorsam odaya girmeme izin verirler miydi? Sormadım çünkü bu onlarla onun arasında özel bir şey gibi geldi. Onu dünyaya getirdiler ve ben gelmeden önce onunla beş yıl geçirdiler. Sadece yollarına çıkmış olurdum. Bu yüzden doğru düzgün bir elveda diyemedim. Kimse gerçekleşmek üzere olan şeyle yüzleşmek istemedi. “Aramızdan ayrıldı,” demek “Fişi çekildi,” demekten çok daha kolaydı. Beyni zaten öldüğü için boş bir elveda olurdu zaten. İçeri çağrıldığımda tek fark makinelerin bipleme ve vızıldamalarının kesilmiş olmasıydı. Oda tamamen sessizdi. Geceyarısı dışarıda havai fişekler atılırken ve arabalar kornalarını çalarken gitmek yerine hâlâ ışık varken gitmesine sevinmiştim.

Birkaç gün sonra yanımdaki boş koltuk hariç akşamdan kalma kayakçılarla dolu bir uçakla eve geri döndük. Uzun bir düşünmenin ardından, ebeveynlerim organları bağışlandıktan sonra kalanların yakılıp denize atılmasına karar verdi. Ross denizi hep sevmişti. Hep Atlantik’i kürekle geçerek rekor kırmaktan bahsederdi.

Tam olarak bir yıl sonra, yeni yıl arifesinde ebeveynlerim ve ben Wight Adasına

giden feribota binmek için Lymington’a doğru yola çıktık. Sessizdik, lastikler M3 karayolu üzerindeki suyu sıçratarak ilerlerken sileceklerin gürültüsü zamanın geçişini gösteriyordu. Arka koltukta yanımda büyük bir beyaz leylak buketi vardı.

Babamın aklında yazın hep kiraladığımız sahil kulübesiyle birlikte gelen küçük ahşap kayığı alıp koyda kürek çekerek açılmak ve önceki baharda külleri savurduğumuz koyun aynı yerinde çiçekleri atmak vardı. Ama kulübenin dışında durduğumuzda yağmur çok yoğundu ve rüzgâr çok şiddetli esiyordu, araba sanki birileri dev kovalarla su atıyormuş gibi sallanıyordu. Buharlanmış pencerelerden çimenliğin nerede bitip denizin nerede başladığı anlaşılmıyordu.

Biz havada mucizevi bir değişim umarken gün ortası geçti. Kimse bir şey söylemedi. Bir saat kadar vazgeçmeye dair bir işaret göstermeksizin bekledikten sonra babam birden kontağı çalıştırdı ve bizi Yarmouth’a geri götürdü, görevin başarısız olmasına öfkesi BMW’nin içini zambakların kokusu gibi dolduruyordu.

“Feribotun yan tarafından bırakmaya ne dersiniz?” diye sordu babam şehre yaklaşınca.

“Neden onun yerine barın yanındaki küçük dalgakırana gitmiyoruz?" dedi annem desteğimi almak için dönüp bakarak. “Yengeç avlamaya gittiğiniz yere?”

Küçük, üzgün kafilemiz hepimizi altına almayan golf şemsiyesinin altında kaygan yoldan inerken Ross’un neden zaten üzüeii bir yerde normal bir mezarı olması yerine, kum kaleleri ve dondurmasıyla, güneşli çocukluk anılarıyla dolu olan bir yeri bir daha asla mutlu olamayacağımız yağmurlu bir yere dönüştürmesi gerektiğini anlamıyordum.

Dalgakıranın sonunda annem zambakların paketiyle bir süre uğraştı, sonra çıkarıp bana verdi. İkisi çiçek seremonisini gerçekleştirdiler.

“Bir, iki, üç!”

Sanki dilek diliyormuş gibi atarken gözleri kapalıydı. Buket suya cup diye düştü. Yağmur döverken buketin dağılmasını izledik. Kendimi batmamasını dilerken buldum çünkü bu bir şekilde yanlış hissettiriyordu. Denizin kabarmasıyla karaya da gelmemeliydi yoksa ritüeli tekrarlamak zorunda kalırdık. Birkaç dakika sonra belki de batmasının daha iyi olacağını düşündüm çünkü bir şey olmazsa oradan

ayrılmayacaktık.

Sonunda annem iç geçirip sesinde abartılı bir gülümsemeyle konuştu. “İddiaya varım şimdiden dünyanın etrafını iki kere dolaşmıştır.”

“Kesin!” diye katıldı babam samimiyetle.

Ross’un külleri bile maceracı ve kahramandı.

İkisi de dönüp sanki orada olduğumu unutmuş gibi dik dik bana baktı.

Benim ölmemi tercih ederlerdi, Ross.

Elbette ederlerdi.

Sessizce eve döndük.

Annem doğruca üst kata çıktı. Babam kendine viski doldurup televizyonda yeni yıl kurlamaiarını açtı.

Odamda siyah pencereye boş boş bakarak uzanırken ebeveynlerimin aşağıda verdikleri şarap ve peynir partilerinde yetişkinlerin konuşmalarını veya Ross’la bir iki single-malt viski paylaşan babamın aralıklı kahkahalarını dinlediğimi hatırladım. Şimdi, annemin yan tarafta Ross’un odasından gelen sert hıçkırıklarını sadece televizyondan gelen yapay kahkaha sesleri bastırıyordu.

Pencereyi açtım, yüzümü soğuk, durgun havaya çıkardım ve yağmur durunca etrafın ne kadar sessiz ve karanlık olduğuna şaşırdım. Londra’da hiç doğru düzgün karanlık olmuyordu. Gece göğünde her zaman ince bir turuncu tül vardı. Bonfıre Kutlamasını ve çocuk gibi bir merakla kafasını kaldırıp gökyüzünde parlayan havai fişeklere bakan Lucy’nin altın gibi parlayan yüzünü düşündüm. Londra’da hiç tam sessizlik olmuyordu. Her zaman metronun homurtusu veya araba alarmlarının sinir bozan çığlığı vardı.

Kulaklarım sessizliğe alışınca uzaktaki bir evden yayılan parti müziğini fark ettim. Geceyarısı geri sayım için durdu; uzakta yabancılar bağırıyordu, “Beş, Dört, Üç, İki, Bir!" Particilerin uyumsuz bağırışlarının ortasında *Auld liing Syne* şarkısının ilk dizesi dans müziğine karışıp gitti.

Gökyüzü şimdi temizdi. Dünyada, göz kırpan \ıldız-lara bakan ve yeni yıl sözleri

veren muhtemelen milyonlarca insan vardı.

Pencereyi kapatıp Lucy'nin, numarasını yazdığı kâğıdı bulana kadar çantamı karıştırdım ve aşağı koşup fikrimi değiştirmeden önce numarayı çevirdim.

"Kim arıyor?" diye sordu kadın.

Arka planda kutlama yapan insanların uğultusunu duyabiliyordum.

"Gus," dedim sesimi mümkün olduğunca alçak tutarak, böylece annemle babam duymayacaktı.

Kadının, "O arıyor!" dediğini duyduğumu sandım. Sonra Lucy telefondaydı.

"Mutlu yıllar!" dedim.

"Mutlu yıllar!"

Hafif bir duraksama oldu sonra ikimiz birden konuşmaya başladık.

"Buluşuruz demiştik ya..."

"Bak buluşmak ister misin..."

Gergin bir kahkaha.

"Yarın gelsem olur mu?"

Lucy'nin yün paltosunun tanıdık şekli ve platformda ona doğru yürüdüğümü görünce parlayan yüzü kanıma yeniden hayat dolmasına neden oldu. Anne babama ders çalışmak için Londra'ya erken dönmeye karar verdiğimi söyledim. Bu, biraz isyankâr hissettirdi, evden kaçıyor-muşum gibi.

Lucy bizi arabayla deniz kıyısına götürdü. Birbirimizi sadece iki haftadır görmüyorduk ama bir sürü yeni haberi vardı. Güzel, mutlu ve normal haberler: Sınav sertifikalarını almak için okul buluşmasına gitmişti, kız kardeşiyle

Bluewater'da indirim alışverişine çıkmıştı ve küçük yeğeni Chloe'yi Margate'te Winter Gardens'a pantomim izlemeye götürmüşlerdi ama çocuk gösteriden dehşete düştüğü için arada çıkmak zorunda kalmışlardı.

Ulusal Tiyatro’ya gittiğimi anlattım ama şimdi uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

“Kendi başına mı? Garip gelmedi mi?”

“Sanırım biraz,” diye itiraf ettim. “Belki bir ara birlikte gideriz?”

“Kesinlikle,” dedi.

Plaja giden dar küçük sokaklardan birine park ettik. Arabayı kıskanılacak bir özgüvenle kaldırımın kenarındaki dar alana geri geri park etti.

“Eee, Noel’in nasıldı?” dedi.

Anlaşılan hafif bunama yaşayan ve ateşi söndürmek için sürahiyi Noel pudinginin üzerine döken büyükannesi Cynthia gibi neşeli hikâyelerim yoktu.

“Sakin,” dedim.

Burası bildiğim deniz kıyısı gibi değildi. Wight Adasında pudra şekeri gibi ince, soluk renkli kum vardı ama burada daha çok inşaat kumu gibi kaba ve koyu renkliydi. Kanala o kadar dik iniyordu ki basacak yer bulmak meseleydi. Dik durabilmek için spor ayakkabılarımızı yere gömmek zorunda kaldık. Lucy’nin aşağı doğru ilk kayışında eldivenli elini yakaladım ve dengesini bulur bulmaz bıraktım. İkincisinde plajdan çok yukarıdaki gezinti yerine çıkana kadar elimde tuttum.

“Hadi bir kahve içelim,” dedim eski tarz bir İtalyan kafenin penceresinin önünden geçerken.

İçerideki buharlı sıcaklık gerilimi yumuşatıyordu.

“Buranın dondurması ünlü,” dedi Lucy ve sonra kendisi için sıcak çikolata söyledi.

“Ben bir Knickerbocker Glory istiyorum,” dedim garsona ve Lucy’nin kahkaha attığını gördüm.

“Ne? Dondurmayı severim!”

“Çok...” Bir kelime arıyordu.

“Aptal mıyım?”

“Orijinalsin.” Lucy bu kelimeyi dikkatle seçmişti.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Çok hoş!” dedi ve sonra çok şey söylemiş gibi kızardı.

“Sen de çok hoşsun,” dediğimi duydum.

Elim pembe formika masanın karşısına uzandı. Eldivenlerini çıkarmıştı, parmakları soğuktu. Nazikçe elini elime aldım, garson siparişlerimizi getirince elini hızla bıraktım.

Lucy uzun cam fincanından bir yudum alıp masaya koydu.

“Ne oldu?”

Üstündeki krema köpüklü ama altındaki sıvı kaynar...”

“Ağzını mı yaktın?”

“Biraz.”

“Dondurma ye.”

Vanilyalı dondurmadan bir top alıp uzun kaşıkla masanın diğer tarafına uzattım. Dudaklarım açmadan önce tereddüt etti. Tüm kaşığı ağzına alıp ağzının kenarlarını kâğıt peçeteyle silerken kasıklarımda bir uyarılma hissettim.

“Daha iyi mi?” diye sordum.

“Evet, teşekkürler doktor!”

Sonrasında devam eden sessizlik söylenmeyen düşüncelerle doluydu, ben kaşıklayıp yutarken o da bazen bardağına değen kaşıkla içeceğini karıştırdı.

“İstersen benim evime gidebiliriz,” dedi.

“Tamam,” dedim, kot pantolon ve kareli gömleğin ailesiyle tanışmak için uygun olup olmadığını düşünerek.

“Bizimkiler Büyükanne Cee’yi Rye’a geri götürüyorlar.”

“Rye mı?” diye tekrarladım.

“Orada bir bakımevinde. Hemen Rye’ın dışında.”

“Bu oldukça uzun bir yol, değil mi?” Aslında mesafeden bahsetmiyordum.

“Bir buçuk saat kadar. Yemeğe kalacaklar.” O da öyle. Lucy sıcak çikolatasını karıştırmaya devam etti.

“Neden onun içine biraz dondurma koymuyorum? Soğutması için?”

Kıkırdadı. “Komiksin...”

Komik veya orijinal olmadığımı biliyordum ama onun yanındayken iyiymiş gibi hissediyordum, sanki donmuş duygularım yavaş yavaş çözülmeye başlıyordu.

Ailesinin evi şehrin hemen dışında yeşillikler içinde Özel bir mülkteydi. Tudor taklidi özellikleri olan büyük müstakil bir evdi, ön kapı yarı ahşap yarı buzlu camdı ve ev toprağın bol olduğu ve bu tür yerleri alabilecek durumda olan insanların önde ve arkada düzgün bir bahçesi olması beklendiği dönemlerde inşa edilmişti. Biz geldiğimizde yarım daire şeklindeki girişte park edilmiş bir Volvo vardı, bir şeylerin ailesinin Rye’a gidişini engellediğinden korktum. Lucy aklımı okudu. Arabanın annesinin olduğunu söyledi. Babasının Audisiyle gitmişlerdi. İçinde olduğumuz Renault Clio’yu ortanca ablasıyla paylaşıyordu.

“Kaç kız kardeşin var?” diye sordum, olmak üzere olanın beklentisiyle havadan sudan konuşmayı giderek daha zor bularak.

“İki. En büyüğü Helen evli, Chloe adında bir kızı ve yolda bir bebeği var. Ortanca, Pippa şu anda Kanada’da.”

“Peki yakın mısınız?”

“Hepimiz çok farklıyız ama oldukça iyi geçiniyoruz. Kendi başına olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Lucy bana öyle keskin baktı ki tahmin edip etmediğini merak ettim.

Ona Ross konusunda hiç doğrudan yalan söylememiştim ama bunun yanlış izlenimi düzeltmek için bir fırsat olduğunu biliyordum. Muhtemelen bunu söylemememin sorun olmaması için son şansımdı.

Hiçbir şey söylemedim.

Ironik biçimde Ross benim umutsuz bir yalancı olduğumu söylerdi çünkü yeterince hızlı bahane bulamıyordum. O zamanlar sessizliklerim beni ele verirdi. Şimdi beni biraz gizemli ve bilinmez yapıyor gibiydiler.

“Böyle olmana şaşmamalı. Bu kadar...” Lucy doğru kelimeyi aradı.

Umarım “şımarık” demez. Tek çocuklara böyle diyorlar değil mi?

“Kendine yeten.”

Geniş hol parlak plastik çocuk oyuncaklarıyla doluydu. Mavi yeleli sarı bir oyuncak at dağınık haldeki çok daha küçük çiftlik ve hayvanat bahçesi hayvanlarının üzerinde dev gibi duruyordu.

“Annem haftada iki gün yeğenime bakıyor,” dedi Lucy. “Böylece Helen yarı zamanlı çalışabiliyor.”

“Helen ne iş yapıyor?”

“Pratisyen hekim.”

Lucy’nin babası da pratisyen hekimdi, annesi sağlık görevlisiydi, bir kız kardeşi pratisyen hekimdi, diğeri fizyoterapist olmak için eğitim alıyordu.

Babamın bu aileyi etkilemek için ne kadar hevesli olacağını hayal ettim.

“Kahve?” diye sordu Lucy.

Arkasından geniş bir mutfağa girdim, bizimkinin aksine mutlu bir ailenin üreteceği her türlü öteberiyle doluydu; birbirine uymayan buzdolabı magnetleri, taksi kartları ve çocukların çizimleri; masada açık kahvaltı gevreği kutuları; bir kâse kedi maması ve bir kâse su.

“Dağınıklık için üzgünüm,” dedi. “Buraya geleceğini düşünmemiştim.”

“Hoşuma gitti.”

Dalga geçiyormuşum gibi bana baktı. Çaydanlığı dolduran suyun sesi orantısız biçimde yüksek geldi.

Bacaklarımın arasında tüylü bir şey hissedince zıpladım, aşağıya bakınca iri, kızılımsı sarı bir kedi gördüm.

“Bu Marmelat. Normalde yabancıları sevmez. Evcil hayvanın var mı?”

“Küçükken bir kobay farem vardı ama tilki kaptı.” “Ah!” Lucy’nin yüzü düştü ve ortamı bozduğum için kendime kızdım.

Başladığımız yere geri dönmüş gibiydik. Veya ondan bile gerideydik, sanki yeni tanışmıştık ve sohbet etmekte zorlanıyorduk.

“Kahve mi, çay mı?”

“Kahve lütfen.”

Tezgâhın üzerindeki hazır kahve kavanozunda sadece bir kişilik kahve kalmıştı. Lucy yukarıdaki dolaptan almak için uzandı.

“Dur. Ben alayım.”

Arkasmdaydım, kavanoza uzanıyordum, bir an sonra dönüp bana baktı ve öpüşmeye başladık. Gözlerim sıkıca kapalıydı, tüm duyabildiğim ısıtıcıdaki suyun fokurdayarak kaynaması ve sonra kapanmasıydı.

Tadı çikolata gibiydi. Tüm istediğim onu öpmek ve yeniden öpmek, yüzünü ellerimin arasına almak ve parlak saçlarının limon kokusunu içime çekmekti. Önce kolları hareketsizce yanında duruyordu ama ona bakmak için geriye çekilince ellerini yumuşakça sırtımda öyle bir noktaya koydu ki kıvrıldım ve zevkle sertleştim.

Sonra elimi tuttu ve beni mutfaktan çıkardı.

Oyuncakları tekmeleyip holün parke zemininde; köşeleri sırtımıza batarken halı

kaplı merdivende; ikimiz duvardaki tam boy aynada yansırken sahanlıkta yapmak istedim.

“Bende... yok,” diye kekeledim, üzerinde *Lucy’nin odası* yazan boyalı bir porselen plaka olan kapıyı açtı.

“Sorun değil. Hap kullanıyorum,” diye fısıldadı.

ifade o kadar klinik ve beklenmedikti ki olayın sponta-neliği ereksiyonumla birlikte kayboldu.

Lucy’nin soyunup üzerinden çıkardığı her bir parçayı düzgünce konsolun yanındaki tabureye koyuşunu izlerken aklımdan bin türlü soru geçiyordu. Benim gibi onun da bakire olduğunu, beni kıyaslayacak birinin olmadığını varsaymıştım. Bunu planlamış mıydı, öyleyse ne zamandır planlıyordu? Ve neden fark etmemiştim? Yoksa başka insanlarla seks mi yapıyordu? Toby’le değil, elbette?

Sutyen ve çamaşırla kalınca yatak örtüsünü köşesinden kaldırdı ve yatağa girdi. O zaman onunla birlikte soyunmuş olmayı diledim çünkü şimdi bana bakıyordu. Döndüm ve gömleğimi, kot pantolonumu, çoraplarımı çıkardım. Baksırım üzerimdeyken yatağa girdim. Tek kişilik bir yataktı. Birbirimize dokunmadan yatabilmemizin imkânı yoktu ama ikimiz de hareket etmeye cesaret edemiyorduk.

Ayaklarım dışarı taşıyordu. Lucy tamamen hareketsizdi. Şimdi içeri birisi girse ne kadar garip görünürdük! Fikrini mi değiştirmişti? Yoksa beni mi bekliyordu? Mutfakta ihtiyacım öylesine acildi ki kendimi zor tutuyordum. Şimdi nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

“Gergin misin?”

“Evet.”

Neden fısıldadığımızı merak ettim. Evde sadece biz vardık.

“Daha önce hiç yaptın mı?” diye sordu.

“Sayılmaz...”

“Bu ne demek?”

“Hayır demek,” diye itiraf ettim.

Kahkahası korkumu hafifletti.

“Ben de.”

“Biz tıp öğrencisiyiz,” dedim. “Anatomi falan bilmemiz gerek. Bak sana ne diyeceğim...” Dirseğimin üzerinde doğruldum, “...seni muayene edeceğim?”

“Tamam,” diye kabul etti kararsızca.

“Sadece rahatla ve bana acıyıp acımadığını söyle.” Kulağını öptüm.

“Hayır!” Yine kahkaha attı.

“Peki ya bu?” Omzunu öptüm.

“Hayır.”

“Ya bu?”

Göğsünün üzerine öptüm.

“Bu hoş,” diye iç geçirdi.

“Daha yakından bakalım.”

Yarak örtüsünü biraz aşağı çekip sutyeninin dantelli kenarını ortaya çıkardım ve oradan öptüm. Gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Örtünün altına girdim ve dilimi göbeğinden çamaşırının lastiğine kadar gezdirdim ve orada hemen kasık tüylerinin üzerinden öptüm.

Birden kollarını ve bacaklarını bana doladı ve ağzı ağzımdaydı. Soyunmak için debelendik. Gözlerimi kapattığımda benim için açıldığını hissettim, şenlik ateşinin ışığında hayretle altın gibi parlayan yüzünü hatırladım ve kafamın içinde havai fişekler patlamaya başladı.

Sonrasında birbirimizin kollarında çıplak halde uzanıp birbirimizin nefesini

soluduk. Gözlerimle odasının temizliğini ve düzenini inceledim. Perdelerde eski tarz pembe gül desenleri vardı, beyaz, konsol beyaz döşeli dolaplarla uyumluydu. Pembe halının üzerinde tavşan şeklinde, gri, aşırı büyük iki tüylü terlik duruyordu.

Lucy bakışlarımı takip etti. “Noel hediyesi. Aslında gerçekten sıcak tutuyorlar.”

“Umarım üremezler...”

Kıkırdadı.

“Ne zamandır hap alıyorsun?” diye sordum kendimi tutamadan.

“İki aydır.”

İki aydır! Düşünmeye çalıştım. Kasım. Bonfıre Kutlaması.

“Helen istiyorsam hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi.”

Ablasıyla konuşmuştu!

“Benimle mi?” Sorar sormaz, “Hayır bir başkasıyla,” demesinin imkânı olmadığını fark ettim.

“Tabii ki seninle aptal.”

“Keşke bilseydim.”

“Sen de istedin mi?”

Gülümsedim ve ona sarıldım. “ Iabii ki istedim.

“Ne zaman?”

“Seni ilk gördüğüm anda,” dedim. Kulağıma tam da Ross’un söyleyeceği türden bir şey gibi geldi.

Tekrar öpüşmeye başladığımızda doğru mu söyledim diye düşündüm. Yoksa onu mutlu etmek için mi böyle söylemiştim?

İkinci seferimiz keşiflerle dolu ve daha uzundu, ikimi/i de zamanın nasıl

geçtiğini fark etmediğimiz rüya gibi bir tatmine ulaştırdı.

Birden dışarının karanlık olduğunu ve ebeveynlerinin yakında döneceklerini fark edince aceleyle giyinip dışarı çıktık.

Lucy beni istasyona bıraktı ve Londra'ya giden trene koşmak zorunda kaldım.

Öpücükler arasında soluk soluğa yarın onun da gelmesine karar verdik. Birlikte ocak sınavlarına çalışacaktık.

Tren ayrılırken platform boyunca koştu, yetişebildiği kadar elimi tuttu, sonra bıraktı ve arkamdan el salladı.

"Daha fazla ders çalışmak için sabırsızlanıyorum!" diye seslendim.

Bundan sonra bu özel şifremiz olacaktı.

Vagonda oturup geceye baktım, ısıtıcı, ayaklarımın çevresinde etkisizce çalışıyordu. Lucy'yi hâlâ derimde ve kasıklarımda hissedebiliyordum, gözlerimi kapattığımda hâlâ kısa, keskin soluklarım duyabiliyordum. Gürültülü ve cereyanlı vagonda hayat birden katlanılır geldi. Penceredeki bir yüzün yansıması bana gülümsüyordu. Bir an için kendimi tanıyamadım.

İKİNCÎ KISIM

9

1998

GUS

"Turnayı gözünden vurdun!"

Arkadaşım Marcus ve ben Gloucester Arms'ın bira bahçesinde dışarıda bir masada otururken mini kot etek ve pembe bir yelek giyen Lucy'nin birer içki daha almak için bara girişini izledik.

Nedenini anlayamamama rağmen kadınlığın bu mükemmelliğe yakın örneği bana âşık olmuştu. Marcus böyle söylememişti ama ne düşündüğünü biliyordum. Marcus'un bariz onayı, kız arkadaşımla daha da çok gurur duymama neden

oluyordu. Sadece güzel yüzü ve harika vücudu yüzünden gurur duymuyordum, Marcus un hukuk okuduğu Bristol'deki hayatı ve yaptıklarıyla ilgili onu da sohbete çekme becerisi de gurur vericiydi. O üniversite hayatını daha çok tartışma ortamları ve içmekle geçiriyor gibi görünüyordu. Tanıdığım dili tutuk çocuk l.ucy nin sorularına neredeyse geveze bir biçimde yanıt veriyordu.

Önümüze iki fıçı bira daha koyduktan sonra Lıicy akşam tekrar buluşmak üzere bizden ayrıldı. Birkaç kız arkadaşıyla sinemaya gidecekti.

"Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır," dedi.

Erken akşam güneşinde saçları altın renginde parlarken ikimiz de gidişini izledik.

Barda Dünya Kupası yarı finali büyük ekranda gösteriliyordu, hava birden tezahüratla doldu. Kimin gol attığını anlamak için boyunlarımızı uzattık. Bir bir.

"Sence penaltılara gider mi?" diye sordu Marcus.

"Muhtemelen."

"Brezilya kazanmak zorunda, değil mi?"

"öyle gibi."

Arkadaşlığımız sohbetten çok paylaşılan suskunluğa dayanıyordu. İkimiz de katılmak yerine gözlemlemeye eğilimli olduğumuzdan yatılı okulun ilk gününde yemek sırasının arkasında tanışmıştık, birbirimizi tarttıktan sonra ikimiz de Arsenal taraftarı olduğumuzu anlamış ama bu ittifakı herkesin önünde kutlamamayı hızla öğrenmiştik. Bizim okulda futbol alt sınıflar ve ezikler içindi, gerçek adamlar ragbi oynardı. Sahada benim hızım ve Marcus'un yeteneği en kötü hırpalanmalardan kaçınmamızı sağladı. Yurtlarda ve duşlarda birbirimizi kolladık ve birbirimizle ilgilendik. O yıl abimin Okul Temsilcisi olması beni şiddete karşı korumamıştı. İronik biçimde Ross her zaman "Seni öldürmeyen şey daha güçlü yapar," felsefesinin heyecanlı bir savunucusuydu.

Birçok erkek arkadaşlığında olduğu gibi Marcus ve benim aramda dostça bir rekabet vardı. Bir yıl aradan sonra onu değerlendirince ondan daha çok büyümüş olduğumu düşündüm. Alrıncı sınıf olarak kadınların bizimle yataklarda yuvarlanacağı ve sonra yaptıkları hatayı anlayınca sabahın soğuk ışığında

yeniden uzaklaşacakları vahşi öğrenci partileri hayal etmiştik. Şimdi cümlelere "biz" diye başlıyordum ve klitoris uyarılmasını biliyordum, üstelik bunu sadece ders kitaplarından öğrenmemiştim. Marcus'un İbiza ilişkisinin büyük bir başarı olmadığını anladım. O zamandan beri birkaç kızla vatmış olsa da hâlâ ciddi bir kız arkadaşı yoktu ve sekse hâlâ "vuruşmak" diyordu.

Tıp öğrencileri sıkı çalışmaları kadar eğlenmeleriyle de ünlüdürler ama Lucy ve ben saçma biçimde orta yaşlıydık. Neredeyse her cumartesi sabahı uyandığımda bana bir fincan kahve uzatıyor, sonra dar yatakta yanıma kıvrılıp diş macunu kokan bir öpücük veriyordu. Lucy seksi de diğer birçok şey gibi bir sürü araştırmayla yapıyordu. Konu üzerine okuduğu tüm dergi yazıları, ne sevdiğin konusunda açık açık konuşmayı öneriyordu, bu yüzden birbirimize zevk verme konusunda oldukça uzmanlaştık. Bazen Lucy fantezilerim olup olmadığını sorardı, her zaman bu halimizden memnun olduğumu söylerdim çünkü bunun doğru yanıt olduğundan emindim.

Elbette bunların hiçbirini Marcus a anlatmadım.

İkinci yıl için Marcus yurttan bir grup çocukla eve çıkmayı planlıyordu; Lucy ve ben aynı evde kalacaktık.

"Yani aşk, öyle mi?" diye sordu Marcus biraz yorgunca.

Lucy ve ben sekse sevişmek eliyorduk. "Bu hissi seviyorum," veya, "Bu akşamı sevdim," gibi şeyler, hatta "komik/aptal/ciddi halini seviyorum," gibi şeyler söylememize izin vardı. Ama "seni seviyorum" sözcükleri sanki bize geri alınmaz bir büyü yapacakmış gibi hâlâ kendi başına söylenmemişlerdi. Bir keresinde özellikle inişli çıkışlı bir orgazm sonrasında soluk soluğa bunları duyduğumu sandım ama emin değildim ve açıklama isteyemezdim.

"Aşk ne demekse!" diye yanıtladım Marcus'a bu konuyu sorun etmediğimi göstermeye çalışarak.

Gerçek şu ki Lucy'ye âşık olup olmadığımı bilmiyordum. Ondan çok hoşlanıyordum. Onunla olmak çok kolaydı ve benimle hayatımda hiç kimsenin ilgilenmediği kadar çok ilgileniyordu; taneli fıstık ezmesini akıcı olana tercih etmem gibi küçük, alakasız şeyler de dahil, söylediğim şeyleri fark ediyordu. Belki de bu, kızlara has bir şeydi? İlk kız arkadaşım olduğu için bilmiyordum. Benimle ilgilendiği için sürekli olarak şaşırıyor ve talihli olduğumu hissediyordum. Bu aşk mıydı? Devam eden sessizlikte Marcus ve ben

biralarımızdan uzun, ciddi yudumlar aldık.

“Lıicy’ye Ross’tan bahsetmedim,” diye birden itiraf ettim.

Bunu da çözememiştim. Gerçekten anlayışlı olup bu konuda konuşmak için ısrar etmesini istemiyor muydum? Yoksa omzumu çıkardığında ayrılmak zorunda kaldığım Hazırlık Okulu kaleciliği veya “kazara” kafesini açık bıraktığı kobay farem Toffee’de olduğu gibi Ross’un değer verdiğim şeyleri mahvetme gücüne halâ sahip olduğuna dair mantıksız bir korku mu besliyordum?

Marcus bu ifadeyi o kadar uzun süre düşündü ki gerçekten duyup duymadığını merak etmeye başladım. Sonunda konuştu. “Gerek yok sanırım.”

Anında rahatladım.

“Senin için yeni bir dönem.”

“Evet.”

“Ross tam bir psikopattı,” dedi Marcus. “Elbette huzur içinde yatsın.”

Maç penaltılara gitti.

Brezilya’nın finale çıkışını izlerken sohbet durdu.

“Hâlâ squash oynuyor musun?” diye sordum.

“Evet. Sen hâlâ koşuyor musun?”

“Her sabah.”

Olağan rotam beni Camden’ın kirli ana sokaklarından Parkway’e ve Regent’s Parkın kapısından içeri sessiz cennetine götürüyordu. Olağan bir rotaya sahip olmak önemliydi böylece düşünmek koşmanın yarattığı dalgınlığı bölmüyordu. Kışın, çimlerin üzerindeki don, gökyüzünün pembemsi rengi, ağaçların narin yapıları buharlı nefesimle bulanıklaşıyor ve çevreye empresyonist bir tablo havası katıyordu. Baharda kendimi düzgün İtalyan bahçelerinde lalelerle dolu taş vazolar ve manolya çiçeklerinin balmumsu taç yaprakları gibi daha küçük güzellikleri fark ederken buluyordum. Yaz, rotamdaki Inner Circle’da çardakların üzerine gül asmaları getirirdi. Uzun bir düz koşuyla hayvanat

bahçesinin zürafa evlerini geçip kanalı aşarak yeniden Primrose Hill'in alçak eğimine geri dönerdim.

Güneşli günlerde beni demiryolu köprüsüne götüren geniş ve kıvrımlı sokakta kafe sahipleri çıkardıkları masa ve sandalyelerde oturuyor olurlardı. Klasik işletmelerin kahve ve taze, lezzetli yiyecek talebiyle yanşamadığı, Londra'nın süslıı bölgelerinden biriydi. Bir yıl içinde çamaşırhanenin kapanıp İtalyan büfesi olarak yeniden açılmasını görmüştüm.

Bir gün, işin çoğunu kendisi yapan sahibi, ben geçerken bir merdiven üzerinde uğraşıyordu. Durdum ve *PIAT-TINI* yazan tabelayı düzeltmesine yardım etmeyi teklif ettim. O zamana kadar o günün spesiyallerini tebeşirle tahtaya yazarken birbirimize dostça *buon giorno* demiştik. Yemek isimleri yani *polenta con funghi trifolati, salsiccia al finocchio, granita alla mandorla* ve mutfaktan taşan kokular ağız sulandırıcıydı.

Menünün üzerinde *GARSON ARANIYOR* yazısını gördüğüm gün her zamanki gibi koşarak geçtim, sonra durdum ve geri koştum. Salvatore bana bir akşamlık deneme süresi verdi, çalıştığım saatlerin parasını ödedi ve işi sevip sevmediğimi sordu. Sanırım bu başarı beni, ilk yıl sınavlarını geçmemden daha çok gururlandırmıştı.

"Demek yazın Londra'da kalıyorsun?" diye sordu Marcus.

"Plan bu."

Lucy'nin bizim için bulduğu daire akademik yılın sonunda boşalacaktı ve şimdi bir işim olduğundan eve gitmeme hiç gerek yoktu.

"Annen baban nasıl?"

"İyi sanırım."

Onları her on beş günde bir falan arıyordum. Eve son gidişimden beri babam alt kata yeniden karo döşemiş ve harekete duyarlı bir güvenlik sistemi takmıştı, sanırım her iki proje de zihnini daha zorlu sorulardan uzak tutmak içindi. Annem dikişe başlamıştı. Bana her şeyin yolunda olup olmadığını sorduklarında evet dedim. Onlara en küçük bir zevk verebilmenin tek yolunun doktor olmam olduğunu düşünüyordum. Kepli bir fotoğrafımın oturma odasında şömine rafında olması, arkadaşlarına gösterecek bir şey verirdi. Bana kalsa muhtemelen

okulun baskısı altında çökerdim ama Lucy ikimizin de çalışmasını sağladı, çalışmalarımı güncel tutmama ve pratik yapmama yardımcı oldu.

“Felsefe yazısı değil,” demişti, fazla çaba harcadığımda. “Tüm bilmek istedikleri neleri daha iyi yapabileceğin. Hasta insanları iyileştirmek için eğitim alıyorsun, hayatlarım değiştirmek için değil.”

“Peki ya sen?” diye sordum Marcus’a. “Planın var mı?”

“Interrail yapmayı planlıyorum,” dedi Marcus, beni bu yüzden görmeye geldiğini düşünmeme neden olan bir omuz silkmeyle. Bir an için İtalya’ya geri dönme ve önceki sene beceremediğim tatili yapma fikri beni baştan çıkarmıştı. Ama kendi paramı kazanma ihtiyacı daha baskındı. Anne babam eğitim masraflarımdan hiç bahsetmemiş olmasına rağmen elimden geldiğince bağımsız olmaya karar vermiştim.

Paddington istasyonunda vedalaşırken Lucy Marcus’a sarıldı. Dönüp resmi biçimde elimi sıkmak için elini uzatınca erkeklerin de sarılmasına izin verilmesini diledim. Kolejde Lucy’yle birlikte olmaya başladıktan sonra daha az görüşmeye başladığım Toby ve satranç oynamadığı zamanlarda bir şeyler içmek için yanına gittiğim ciddi çocuk Jonathan gibi erkek arkadaşlarım vardı ama Marcus kadar iyi tanıdığım kimse yoktu. Sırdaşa en yakın Nash vardı ama onunla arkadaşlığım Lucy’yi rahatsız ediyordu. Lucy’nin Nash’le ilgili söylediğini duyduğum en eleştirel şey “biraz fazla” olduğuydu. Nash özellikle sarhoş olduğunda çok daha net oluyordu. Beni, bana meydan okumayan birisiyle kolay yolu seçmekle suçluyordu, ben de buna, “Peki senin bununla sorunun ne?” diye yanıt veriyordum.

Bu onu daha da kızdırıyordu ama bir şekilde sonunda daha çok gülüyorduk.

Daire Caniden ve Euston Caddesi arasında sosyal konutlar içinde büyük bir binanın yedinci katındaydı. Hastaneden on dakika uzaktaki konumu uygundu ve Euston’dan çıkan ana yol ve sonrasında Camden, Gospel Oak ve Hampstead Heath’e doğru kuzey ve doğuya bakan manzarası vardı. Önceleri sıkıcı ve grafıtili beton arazi biraz sert geldi ama giriş çıkış rotalarını öğrenince bir savaş alanı gibi olmadığını anladım.

Lucy ve ben yatak odalarından birini aldık, arkadaşları Harriet ve Emma diğer ikisini aldılar. Üniversiteye kadar kadınlarla arkadaşlık etmemiştim ama bunu okuldaki tamamı erkek ortama göre daha hoş buldum. Orada çay poşetleme gibi

(bir başka erkeğin testis torbasını ağzınıza almanız gerekiyor) kabul törenlerine katılmak istememem efeminelik olarak görülmüştü. Buradaysa erkek olarak kabul görmem için tek yapmam gereken cumartesi öğleden sonra spor programı izlemekti.

Ev işlerini paylaştık, ben asansörün ne kadar sık bozulduğunu öğrenmeden önce çöpü aşağı indirmeye ve haftada bir ortak alışverişi yapmaya gönüllü oldum. Role uyum sağladım ve süt, tuvalet kâğıdı gibi temel şeyler için en ucuz yerleri aradım, tezgâhların toplandığı cumartesi öğleden sonralarında Inverness Sokağındaki pazarı gezdim.

Salvatore'ıiin karısı ve haftasonları çalışmaya devam ettiğim Piattini'nin şefi Stefania'nın öğretmenliğiyle yemek yapmakla ilgilenmeye başladım.

"Dört kişi kaç domates yiyebilir?" diye sordu Lucy bana bir paunda mal olan bir kasa domatesle geri dönünce.

Ama biraz zeytinyağıyla kızartılınca, özellikle de üzerine biraz parmesan rendeleyince lezzetli makarna sosu olduklarını itiraf etmek zorunda kaldı.

Sebzeleri yıkamanın ve doğramanın, ocakta çevirmenin, karıştırmanın ve tadına bakmanın ve birkaç çiğ malzemeyle *ribollita* gibi lezzetli bir şey yaratmanın metodik ritmini özlemle bekliyordum. Hastane mesaileri sonunda huzur bulmak için iyi bir yöntemdi, hazır yemek veya paket servis almaktan daha ucuz ve sağlıklıydı, ev arkadaşlarımın ben yapılması gerektiğini fark etmeden önce yapılan evi süpürmek veya banyoyu temizlemek gibi diğer ev işlerindeki etkinliklerini telafi edebileceğim bir şeydi.

Ekim ayında "yaşam koşullarımı" merak eden annemle babam günübirlik Londra'ya geleceklerini ve pazar öğlen yemeği için "güzel, leziz, normalde gidemediğim bir yer bulmamı söylediler. Ama rezene, kırmızıbiber ve sartm-sakla doldurulmuş *porchetta*', yanında biberiyeyle kı/ar-

• Ç N. Domu/, kı/.mm.ısi.

tılmış patates ve yeşil salata hazırlayarak onlara sürpriz yaptım.

"Bu gerçekten çok iyi, Lucy!"

Babam onunla flört etmeye çalışarak utandırıcı baba rolünü oynuyordu.

“Hepsini Gus yaptı,” dedi Lucy babama. “Ben mutfakta işe yaramazım.”

“Gus mı?” dedi annem. “Bak bu sürpriz. Güzel bir sürpriz!”

Adımı mı, heteroseksüelliğimin kanıtını mı yoksa yemek yapmamı mı kastettiği net değildi. Sonunda Ross’un hiç sergilemediği bir beceriyi kanıtladığım için hissettiğim çocuksu gururu, hemen ardından karşılaştırmayı kafasının içinde değil de yüksek sesle yapacağına dair bir korku takip etti. Ama yapmadı. Gün başarılıydı. Ama tekrar etmek istediğim bir şey değildi.

“Anne baban hoş insanlar,” dedi Lucy sonrasında.

Anne baban. Onları Caroline ve Gordon yerine “annem” ve “babam” olarak tanıtmıştım. Caroline ve Gordon’ı kabul edip etmeyeceklerini bile bilmiyordum.

“Sence benden hoşlandılar mı?” diye sordu Lucy.

Benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını bile bilmiyordum.

“Eminim hoşlanmışlardır. Sadece sevgilerini çok fazla ifade etmeyen tipler.”

Bunun nedenini gerçekten hiç düşünmemiştim. Belki de ikisi de tek çocuk olduğu için ihtiyaç duymamışlardı; belki de oldukça sıradan geçmişlerden orta sınıfa yükselen insanlar olarak nasıl davranmaları gerektiğinden emin değillerdi.

“Sen onlar gibi değilsin,” dedi Lucy.

“Rahatladım,” dedim, merakının onu soğuk, cansız evimize götürmeme gerek kalmadan tatmin olmasına sevinerek.

Lucy’nin ebeveynleri kızlarının erkek arkadaşları olmasına alışıktı, bana dengeli bir sevgi ve şüpheyle yaklaşıyorlardı. Kendisine Nicky dememi söyleyen Lucy’nin annesi sıcak ve konukseverdi. Yemek yaparken köriye ne kadar baharat koyacağına veya eti ne kadar pişireceğine dair fikrimi soruyordu. Masayı temizlemesine yardım etmek için kalktığımda temizliği tencereleri lavaboya koyup üzerine su dökmekten ibaret sanmayan bir adamla tanışmanın ne kadar hoş olduğunu söyledi. Öte yandan Lucy’nin babası ona Bili dememi söylemedi. İhtiyatlı kaşları, kol yenimle bir kahvaltı gevreği kâsesini sürüklemem ya da çimende yaprakları temizlemesine yardım ederken bir tırmığa takılmam gibi biraz sakar davranışlara neden oluyordu.

Onlarınki benim alışık olduğumdan daha açık bir ev hayatıydı, isterseniz pazar günü uyuyabiliyor veya günün her saatinde kendinize tost yapabiliyordunuz. Nicky Noel için onlara katılmak isteyip istemediğimi sorduğunda davete neredeyse uygunsuz bir hevesle atladım ve anne babama Noel arifesinde geç vakte kadar restoranda çalışacağımı, bu yüzden onları ziyaret edemeyeceğimi söyledim. Aslında bu doğruydu ama istersem izin alabilirdim.

Lucy'nin ailesi öğle yemeğinden önce sürpriz hediyeleri açtı. Benim hediyem büyük yumuşak terliklerdi; Lucy'nin ablası Helen için uzun uzun üzerinde düşündükten sonra seçtiğini şey baloncuk yapma makinesiydi ve bu, küçiik kızı Chloe'yi çok sevindirdi. Melen en az sevdiğim kız kardeşti. Sizde sanki görünüşünü beğenmediği semptomları görmüş gibi hissetmenize neden olan, doktorlara has soğuk ve mesafeli bir havası vardı. Ona bir keresinde yarı şakayla pratisyen doktor olmak istemediğimi çünkü oturup soğuk algınlığı teşhisi yapacak kadar bile kendime güvenmediğimi söyledim. Gayet keyifsiz biçimde bana çoğu soğuk algınlığına virüslerin neden olduğunu ve hastaya bağışıklık sistemi işi görünceye kadar bol sıvı alması tavsiyesinde bulunmak dışında yapacak bir şey olmadığım söyledi. "Ama peki ya menenjite dönenlerdense?"

"Hepimiz bundan endişeleniyoruz."

"Olay şu ki," dedim, "ben kendimi insanlar için karar verirken göremiyorum..."

"Otuz tanesi bekleme odasında oturmuş sayfaları yıpranmış *Hello!* okurken," dedi hemen, "bu şeyleri fazla düşünmek hiç iyi bir fikir değil."

Ortanca kardeş Pippa çok daha eğlenceliydi: Biraz heyecanlı ve alınmaya meyilliydi ama sevgisini de hızlı gösteriyordu. Diğer ikisine kıyasla biraz asiydi. Gençliğinde bulimiya yaşadığı için (doktorlarla dolu bir ailede bu, masada konuştukları türde bir şeydi) şimdi de bahçenin sonunda kaçamak sigaralar içerek kendini sopa kadar ince tutuyordu. Ailelerin çocukların boyunlarına astıkları etiketlere göre "muhraç" olan oydu.

"Peki o zaman Lucy ne?" diye sordum bir seferinde Nicky'ye, ilişkimiz bu tür konuşmalar yapacak kadar ilerleyince.

"Lucy hiç sorun değil olanı," dedi bana.

"Muhtemelen herkes benimle ilgilendiği için," dedi Lucy.

“Ne demek istediğimi anladın mır” dedi Nicky.

Aslında Lucy de biraz muhtaç olabilirdi. Örneğin Piattini’de müşterilerle ilgili anekdotları anlattığımda her zaman, biraz dudak bükerek, “Bence o işi tıp öğrencisi olmaktan daha çok seviyorsun,” derdi.

Ben de ona, “Hayır tıp öğrencisi olmaktan (yani seninle olmaktan) hoşlanıyorum,” derdim, “sadece restoranda bir sürü farklı hikâyesi olan, her türden insanla karşılaşıyorum.”

“Hastanede de öyle,” derdi.

“Ama onların hepsi hasta!”

Lucy sık sık aslında niyetim olmasa da komik bir şey söylediğimi sanırdı.

Kafamızda kâğıt taçlarla gün ortasında Noel yemeğimizi yedik. Et suyu ve sebze kâselerini masada ileri geri uzattık ve kızılcık sosunu doğrudan kavanozdan yedik. Sessiz yemek odamızda tütsülenmiş somonumuzu doğru çatal kaşıkla görev gibi yiyen ebeveynlerimi düşündüm ve korkunç bir suçluluk sancısı hissettim.

Öğle yemeğinden sonra yetişkinler kükreyen ateşin etrafında oturdu ve Noel hediyelerimizi açtık. Bir sürü kararsız aramadan sonra Lucy için mükemmel hediye olduğunu düşündüğüm şeyi bulmuştum. Uniondaki Noel maskeli balosu için *Creasex.cn* Sandy ve Danııv gibi giyinmiştik, l ucy saçını atkuyruğu toplayıp, ellilerden bir elbise giymiş bir hayır kurumu mağazasında bulduğu plastik kemeri takınca da harika görünmüştü. Herkes öyle demişti. Neal Sokağında eski tarz Amerikan kıyafetleri satan bir dükkânda benzer giyinmiş bir mankenin kolunda gerçekten ellilerden kalan bir çanta görünce asıl bütçemden fazlasını ödedim.

Ama onu anlamlı kılan bir kıyafet olmadan beyaz çanta klasikten çok çöp gibi duruyordu. Üstündeki toka hafif paslanmıştı, plastikleşmiş kumaş köşelerde çatlamış ve kırılganlaşmış». Düşünce sürecimi açıklamaya çalışırken Pippa kahkahasını tutamadı ve Helen bana sanki ayakkabımda pis bir şey varmış gibi baktı.

“Sevdim!” dedi Lucy sadakatle ve dikkatle paketine geri koydu. Hediye etiketinde adım yazan ağır bir paketi bana verdi.

İçinde bir çizim defteri, birkaç çizim kalemi ve ahşap bir kutu içinde sulu boya vardı.

Cömert ve pratik doğasını tam olarak yansıtan bir hediyeydi. L ucy kendisi sanatla ilgilenmiyordu. Birlikte birkaç sergiye gitmiştik ve hemen saatine bakmaya başlamıştı. Ama resim yapmayı sevdiğimi biliyordu ve beni cesaretlendirmek istemişti.

“Gus küçükken ressam olmak istiyormuş,” dedi ailesine.

“Gus’ın küçük olduğunu hayal edemiyorum,” dedi Helen.

“Ben edebiliyorum, çok çocuksu bir yüzü var,” dedi Pippa.

“Gus kim?” diye sordu Büyükanne Cee.

“Hadi, bir şeyler çiz!” diye meydan okudu Pippa.

Böylece, tüm aile eleştirel değil de dostça bir tarzda izlerken ateşin önünde uyuyan Marmelat’ı çizdim.

“Ama bu gerçekten iyi!” dedi Lucy çizim defterini çevirince heyecanla.

Şaşırmasıyla gururlanmalı mıyım yoksa biraz alınmalı mıyım, emin olamadım.

Sayfayı koparıp ona verdim.

“Bunu çerçeveleteceğim!”

“însan çizebilir misin?” diye sordu Pippa.

“Gerçekten hiç denemedim.”

“Şimdi dene!” dedi. “Hadi!”

Çalışmalarımın görülmesini engellemek için defteri kasıklarımda neredeyse dik halde tutarak Lucy’nin yüzünü yakalamak için elimden geleni yaptım. Yüz ifadesinde yorgun, canı sıkkın veya mutlu olsa da çok değişmeyen bir durgunluk fark ettim. Onu çizmeye çalışmadan önce bunu fark etmemiştim ama şimdi ailesinin şömine rafındaki tüm fotoğraflarda bunu görebiliyordum, Lucy az çok hep aynı görünüyordu. Evdeki şömine rafında benim benzer fotoğraflarımda

kızgından morona kadar bir sürü ifâde vardı.

Ailenin çizime bakmasına izin verdiğimde memnun göründüler. Lucy'nin memnuniyet aurasını yakaladığım için oldukça gururluydum.

"Geriye ittiğinde gözleri kapanan o bebeklerden biri gibi," dedi Pippa kardeşinin omzunun üzerinden bakarak. "Aslında tam olarak böyle görünüyorsun! Belki dc ressam olmalıydın, Gus!" "Ama bunda para yok, değil mi?" dedim.

"Van Gogh bile yaşarken hiç resim saramadı," dedi Lucy.

Bu, sanatla ilgili hiçbir şey bilmeyen insanların her zaman söyledikleri iki şeyden biriydi. Diğeri çok paraya saçılan çağdaş sanatın gerçekte hiç de sanat olmadığıydı. Ama koyun cesetleri veya dağınık yataklar üzerine bir tartışma başlatıp neşelerini kaçırmak istemiyordum.

"Pip adına özür dilerim," dedi Lucy o akşam tekli yatakta birbirimize sarılırken.

"Hayır, ondan hoşlandım. Eğlenceli."

Lucy, "Muhtemelen ben de daha eğlenceli olmalıyım," deyince söylediğime hemen pişman oldum.

"Sen çok eğlencelisin," dedim, bazen yaptığı gibi birden ona kadar bir ölçeğe koymamı istememesini umarak.

"Bir hafta içinde bir yıl olacak," dedi Lucy.

Bizden bahsettiğini hemen anlamamıştım.

Kart almalı mıydım? Veya çiçek? Veya ikisi birden?

"Evet," dedim.

"Sana daha kısa mı geliyor yoksa uzun mu?"

Muhtemelen bunun doğru bir yanıtı vardı ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Eğlenirken zaman daha hızlı geçerdi, bu yüzden muhtemelen daha kısa demeliydim ama tam olarak emin değildim. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.

"Bir yıl gibi geliyor," dedim belirsizce. Hazırcevap olmaya çalıştığımı düşünüp

gülünce onu kandırıyor-muşum gibi hissettim.

10

1999

TESS

Hope’a aldığım pembe parti elbisesinin etiketi 7-8 diyordu ama üzerine çok dar oldu. Esnek, küçük pullarla süslü kumaş yanlış yerleri öne çıkarıyordu. Hope tam olarak şişman değildi ama vücudu fıçı şeklinde gibiydi ve bacakları yapılı ve biraz çarpıktı. Sınıftaki bit salgınından sonra koyu saçlarını oldukça kısa kestirmiştim, elbiseyi kafasından geçirince statik elektrikle hepsi dikildi. Hope kendisine aynada baktı.

“Bir resim kadar güzel görünmüyor musun?” dedi. Bunlar okulun son gününde elbiseyi giydiğinde Bayan Corcoran’ın söylediği sözlerdi.

Hope annemin söylediği şeyleri söylemeyi kesmişti. Tüm rahatlatıcı küçük cümleler sanki annem onu terk etmiş gibi Bayan Corcoran’ın gözlemleriyle yer değiştirmişti.

“Meme kanseri için bir paund aldın mı?” diye sordu Hope okula yürümek üzere evden çıkınca.

“Evet,” dedim çantama vurarak. “Ama gerçekten meme kanseri *için* değil Hope, meme kanserine *karşı"*

Okulun sivil elbise gününde desteklediği yardım kuruluşu Meme Kanseri Birliği olarak ilan edildiği için pembe giyebilecekleri duyurulunca tüm küçük kızların, “Yuppiii!” diye bağırmasını biraz rahatsız edici bulan tek ben miydim bilmiyorum. Bu arada yardım kuruluşu seçimi sadece ben ve Hope için değildi. Birisini kaybettiğinizde aynı dertten neredeyse diğer herkesin etkilenmiş bir arkadaşı veya akrabası olduğunu görüyorsunuz. Böylelikle acınızın başka bir anlam kazanacağını düşünürsünüz ama ne yazık ki öyle olmuyor.

Hope yaşıtı çoğu çocuğun yaptığı gibi önemsiz meseleler üzerine sohbet etmiyordu, bu yüzden okula yürürken sayma oyunu gibi oyunlar oynuyorduk. Çiçekler veya hayvanlar gibi bir kategori seçiyorduk ve ana yola kadar yürüyüşü tespit ederek, kalanını da gördüklerimizi sıralayarak geçiriyorduk. Genelde Hope’un listesi benimkinden çok daha uzun oluyordu çünkü bir duvardan çıkan

tüm o küçük mor çiçekleri veya çimenlerin arasındaki hindibaları ve papatyaları görebiliyordu.

Hope'un en sevdiği sessizlik oyunuydu, ilk kısımda sessiz kalıyor, sonra birbirimize duyduğumuz sesleri anlatıyorduk. Hope bunu hep kazanıyordu çünkü sadece bir otomobil kapısının kapanmasını ve evin girişindeki çakılların gıcırtısını değil, tıklayan bir göstergeyi ve çoğu zaman tanıyabildiği araba radyosundaki bir şarkıyı bile duyuyordu.

"Meme kanseri için bir paund getiren herkes elini kaldırsın," dedi Hope'un sınıf öğretmeni, tüm çocukları önündeki halıya oturtunca.

"Meme kanseri için değil, meme kanserine karşı!"

"Bu düzeltme için teşekkürler, Hope. Şimdi benim için tüm paundları toplar mısın?"

"Hayır."

Sınıfta bir kahkaha dalgalanması oldu.

Hope'un biraz farklı olması, çoğu çocuğun hâlâ kendi halinde olduğu ilk sınıfına göre kendini daha çok gösteriyordu. Sınıfta her zaman bir iki tane olan, genelde en uzun boylu ve en zeki, iyi annelerinin onlarla bazı çocukların bazı şeyleri yapmayı daha zor bulduğuna dair konuştuğu yıldız kızlar bile evcilik ve doktorculuk oyunlarına Hope'u dahil etmeye çalışmaktan vazgeçmişlerdi çünkü işbirliği yapmayı veya kendisine verilen rolü oynamayı reddediyordu.

ilk birkaç dönem boyunca Hope diğer çocukların doğumgünü partilerine davet edilmişti ama artık sinema gezileri veya su kayağı parkına gitmek gibi daha küçük arkadaş gruplarında bir şeyler yaptıklarından bunlar da kesilmişti. Hope'u çağırmak beni de çağırmak demekti ve bu, ne anne ne de çocuk olduğumdan, ayrıca çocuklar bana Bayan Costello dediğinden garip oluyordu.

İyi yanından bakarsak hediyelere vereceğimiz paradan kurtulmuştuk ve mesleki bir mesafe koymak daha rahattı. Öğretmen Asistanı olarak ayrıcalıklı bir konumdaydım. Gün içinde Chantelle'in on altı yaşındaki ablasının bir bebeği olacağını, bu yüzden kendi dairesine çıkabileceğini ve Kaylie'nin annesinin ailede birilerinin "lanet bir yer israh" olduğunu düşündüğü gibi bir sürü kişisel şeyi duyuyordum.

Hope dışlandığını fark etmiyormuş gibi görünüyordu ama çocukların klasörlerine eve gidecek postalarını koyarken üzerinde onun adı yazan küçük pastel renkli zarf görmeyince acı çekiyordum.

Aynı şey okul diskosunda da geçerliydi. Bu gerçekten biraz deliceydi çünkü Hope'un müzikten daha çok sevdiği bir şey yoktu ama sanki çevresinde diğer çocukları ondan uzak tutan görünmeyen bir çit varmış gibi kendi başına dans ediyordu.

Genelde DJ kilisede sosyal organizasyonları yapan ve *Magic Moments* gibi şarkılar çalan Bryan Learyydi. Ama bu kez Bayan Corcoran'ın sekreteri farklı bir adam bulmak zorunda kalmıştı çünkü Bryan'ın su şebekesinde sorun vardı. Yeni DJ, Müzik Adamı'ydı, posterinde yazan adı buydu.

Yeni DJ çok daha gençti. *Ben Müzik Adamıyım* şarkısıyla başladı. Sonra *HitMe Baby One More Time* şarkısının ilk notalarına girerek biraz daha yaşlı personelin birkaçının kaşını kaldırmasına neden oldu.

Müzik Adamı sesi azaltarak mikrofonuna konuştu. "Don oynamayı kimler biliyor?"

Eller kalktı. Müzik devam etti.

"Ah, baby baby!.."

Hope şarkıyı sevdi ama oyunu gerçekten anlamadı. Müziğin kesilmesine tepkisi durmak yerine kızgınca bakmak oldu.

Müzik Adamı'nın ilk onu çıkarmaması için sessizce dua ettim.

" Tamam, çocuklar," dedi. "Bu sadece denemeydi. Bu kez müzik durduğunda siz de duracaksınız, tamam mır"

Daha net olamazdı ama Hope kendi Britney dünya -sındaydı. Sanırım Müzik Adamı, dışarı atıldığında Hope'a yakın olmak için salonun arka tarafına doğru sokulurken yüzümdeki panik ifadesini görmüş olmalı.

"Bu sefer gerçekten dikkatli dinleyeceksiniz..."

Müzik durdu; dört çocuk durmadı. Emma ve Kaylie kendi hallerindeydi,

Patrick’in omzuna dokunmak gerekti.

“Dışarı çıkman gerek, Hope,” diye fısıldadım.

“Hope hile yapıyor!” diye bağırdı çocuklar.

Umutsuzca DJ’ye baktım. Müziği başlattı ve neredeyse anında kesti, böylece tüm sınıf atıldı.

“Kim bir oyun daha ister?” diye sordu. "Duyamıyorum! Daha yüksek! Sizi duyamıyorum! Kim bir ovun daha ister? Biraz daha yüksek!”

Bu o kadar sıradışı bir komuttu ki zeki çocuklardan bazıları bağırmadan önce onay almak için Bayan Corcoran’a baktılar.

“Beeennnn!”

“Dans yarışması yapacağız. Bu şarkıyı kimler biliyor?

Steps in *Tragedy* şarkısının açılış notalarını çaldı.

Hope’un eli neredeyse odadaki tüm kızlarla birlikte fırladı.

“Kim bu şarkıyla dans edecek?” Hope’un eli sıkı biçimde havada kaldı.

“ lamam o zaman. Dansa başlayın. Ve unutmayın! İzliyorum."

Hope özenle kendini hazırlayarak müziğe uyum sağladı, birkaç diğer kızın da aynı rutini yapmaya çalıştıklarını ama hiçbirisinin Hope kadar ritme uyarmadığını fark ettim. Öğretmenler birbirini dürtüp onu göstermeye başladı. Kasıklarında neredeyse çamaşırına kadar çıkan parlak pembe elbisesinin içine bir sosis gibi sokulmuş Hope birilerinin ona baktığından tamamen habersizdi.

“Ben inanılmaz bir dansçıyım,” dedi o akşam babama.

“Bu doğru mu?”

“Müzik Adamı öyle söyledi.”

“Müzik Adamı, öyle mi?”

“Gerçekten öyle," dedim. “Dans yarışmasında şeker kazandı, değil mi, Hope?”

“Dans etmeyi nerede öğrendin?” diye sordu babam. “Televizyondan,” diye açıkladı Hope.

“ Televizyondan, öyle mi?”

Babam hiçbir zaman gerçekten dinlemezdi. Bizimle iletişim kurma biçimi genelde sadece cümlelerimizin sonunu tekrarlamaktı.

“Lanet bir muhabbet kuşu gibi,” derdi annem. Dışardan yiyorduk, bu da muhtemelen atlardan para kazandığı anlamına geliyordu.

“Belki Hope bale dersine gidebilir?” diye önerdim. “Diğer kızların bazıları gidiyor.”

“Bale mi?” dedi babam. “Ona bir baksana, Tess?”

O sözcüğü kullandığım için kendime kızdım. Onun gözünde bale Kevin’ın çöküşüydü.

“Yaşıtlarına göre çok iyi,” dedim. “Gerçekten baba, dans edişini görmeliydin.”

“Bale dersiymiş!” Babam hemen bu fikri çöpe attı. “Para mı basıyorum sanıyorsun?” diye ekledi sesinde en kötü ihtimalde ne olacağına dair yarı tehdit dolu bir tonla. İkimiz de ona karşı çıkmamamız gerektiğini biliyorduk.

Hope yatınca küveti ve ortalığı temizlemek için banyoya gittim. Hope’un üzerinden çıkarıp yere attığı pembe elbiseyi aldım.

Pembe meme kanseri için çok mutlu, neşeli bir renkti. Bir renkle ilişkilendirmemi isteseniz ben siyahı veya çok koyu griyi seçerdim.

Sanırım burada maksat güç vermekti. İnsanların kanserle ilgili kullandıkları dil, sanki hakkından gelmen gereken bir dış tehdit varmış gibi savaşmak, yenmek ve cesur olmakla ilgiliydi. Ama sadece doğru tavra sahip olmakla ilgili olsaydı, çoğu insan bundan kurtulurdu, değil mi?

Kanseri daha çok zekâmla yenmem gereken gizli bir uyuyan hücre olarak hayal ediyordum. Göğüslerimi düzenli olarak kontrol etmem gerektiğini bilecek kadar

çok dergi yazısı okumuştum. Annemin ölümünden sonraki aylarda birkaç şişkinlik ve dikkatimi çeken toplaşmalar gördüğümde kendimi ikna etmiştim. Doktor randevusu alana kadar kaybolduklarında da boş yere zamanlarını harcıvor-muşum gibi hissetmiştim.

Üçüncü ziyarette kadın bir doktor vardı.

“Göğüsler hormonal değişimlere çok meyillidir,” dedi. “Bu yüzden ayda bir kere kontrol en iyisidir. Adetinden birkaç gün sonra normalde en iyi zamandır. Kendini nasıl muayene ettiğini bana gösterir misin?”

Muayene masasında sırtüstü yatıyordum. “Yatakta,” dedim, doktorun yanında onlara dokunmak istemeden ellerimi göğüslerimde gezdirerek.

İyi bir Katolik kız olarak büyütüldüğümden dehşet ve utanç bileşimiyle karanlıkta, yatak örtümün altında bunu yapmak yeterince kötüydü. Peder Michael’ın kilise kabul töreninde “beden zevklerine” dair ciddi uyarıları gizlice beynimde yankılanıyordu.

“Sanırım ayakta daha kolay olur,” dedi doktor. “Banyo aynasının önünde duruyorum, böylece görünüş, renk değişimi veya kırışıklığı görsel olarak kontrol edebiliyorum, sonra metodik olarak her bir memeyi inceliyorum.”

Bunu onun da yaptığını bilmek güven vericiydi. Bir şekilde olayı daha klinik hale getiriyordu.

“Ama sen ne aradığını biliyorsun,” dedim.

Gülümsedi.

Aslında Teresa sen benden daha iyi anlayabilirsin çünkü kendi göğüslerini tanıyorsun. Ya da tanımalısın. Devam ettikçe daha çok kendine güveneceksin. Sence bunu deneyebilir misin?”

Tavsiyesiyle silahlanıp biraz takıntılı olan kontrolleri ayda bire indirmeyi başardım ama bugün Meme Kanseri Farkııdalık Günü olduğundan banyo kapısını kilitledim ve belime kadar soyundum.

On iki yaşında alrı ay içinde sıfırdan E-bcdene çıkarak çok hızlı geliştiğim için göğsüm konusunda her zaman biraz çekingendim. Hâlâ dokunmadan önce

kendimi nefesimi tutarken buluyordum. Her mememin etrafını hissederken nabzım korkuyla hızlanıyordu. Bir sarmal gibi bastırarak meme ucuna kadar çıktım ve sonra kolumu kaldırıp koltukaltımı da kontrol ettim. Tespit edebildiğim bir değişiklik yoktu. Rahatlayarak uzun bir nefes verdim. Bir ay daha bitmişti ve Hope sürekli büyüyordu. Onu on sekiz yaşına getirene kadar yüz otuz beş ayı daha geçirmeyi başarırsam o zaman kanser olup ölmem o kadar önemli olmazdı.

Küçük bir çocuktan sorumlu herkes benim gibi endişeleniyor muydu acaba? Yoksa endişelenen sadece ben miydim? Endişeyi itiraf etmek zor değil miydi? İstediğiniz son şey diğer insanların endişelenmenize endişelenmeleriydi, bu yüzden bunu kendinize saklamaya meyilli oluyordunuz ve bu da hepsinin birikmesine neden oluyordu.

Yaz tatilinden önce son öğleden sonra Hope ve ben kayıp bir bez ayakkabı yüzünden okuldan son ayrılanlar olduk. Boş oyun sahasını geçerken, ayak seslerimiz dört yüz çocuğun yaz tatiline çıkmasıyla aniden gelen sessizlikte yankılanıyordu. Bir başka yılın daha bitmesinden mutluydum. Çok fazla aksilikle karşılaşmadan bunu da atlatmayı başarmıştık. Disko Hope un özsaygısını kazanmasında harikalar yaratmıştı. Hava sıcaktı. İşler kesinlikle iyi gidiyordu.

“Müzik Adamı!” Onu önce Hope kırk etti.

“Hev, Hope!" dedi bejlik çakmak için çömelerek ama eli havada kaldı çünkü Hope beşlik çakmıyordu.

“Bu Müzik Adamı, Tree!”

“Tree!”

“Teresa'nın kısaltması. Ben ablasıyım,” diye ekledim Hope'un bana neden Bayan Costello demediğini açıklamak için.

“Onlardan birisi olduğunu düşünmemiştim,” dedi. Gülümsemesi benim de gülümsememe neden oldu.

“Evet, onlardan birisiyim ama yine de teşekkürler.”

“Sana yetişmeyi umuyordum,” dedi.

“Nedenmiş o?”

“Sanırım salonda bir şey bıraktım.”

“Ah, tamam. Nedir?” diye sordum.

Mahcup göründü.

“Son kısmı unut.”

“Salonda bir şey bırakmadın mı?” diye sordum bir öğretmen gibi durumu netleştirmeye çalışarak.

“Sadece seni görmeyi umuyordum.”

Birden benimle sohbet ettiğini fark ettim. Doll ne yapması gerektiğini bilirdi, gözlerini kırpıştırır ve belki bir an için koluna dokunurdu.

“Neden peki?” Sesim soğuk çıktı.

“Bir ara kahve içmeye gitmek ister misin diye soracaktım,” dedi.

“Hope’un da gelmesi gerek,” dedim birden.

“Bana uyar, Tree,” dedi.

“Tess,” dedim. “Bana Tess derler.”

“Yakışıklı kim?” diye sordu Doll.

Pembe Volksv/agen Beetle’ın tavanını indirmiş, elinde Hope için dondurmayla kapının dışında bekliyordu.

Yakışıklı mıydı? Müzik Adamı (o kadar kafam karışmıştı ki adım bile sormamıştım) hemen hemen benim boyumdaydı, kahverengi saçları vardı. Gerçekten DJ olarak düşünülecek birisi gibi değil de itfaiyeci veya sağlık görevlisi gibi üniforma giymesi gereken birisi gibi temiz tıraşlıydı.

“O Müzik Adamı,” dedi Hope.

“Anladımmm,” dedi Doll, sanki adamı bir sır olarak saklıyormuşum gibi sondaki

m’yi iyice uzatıp ben Hope’un kemerini takarken anladım bakışı atarak.

“Bir ara kahve içmeye gitmek ister misin diye soracaktım.” Hope tam olarak aynı kelimeleri aynı ses tonuyla söyledi.

“Anladım,” dedi Doll yine kontağı çevirirken.

Gerçekten öyle değil, diyecektim ama demedim çünkü yeni ve bir çocuk değil de biraz daha büyük ve neredeyse büyüleyici bir işi olan birisiyle tanışmak özel hissettirmişti. Doll onu görmemiş olsaydı işler biraz daha ilerleyene kadar onu sır olarak saklardım dive düşündüm. Ama muhtemelen aceleci davranıyordum.

Doll’un pembe Beetle’ı ilk yıldöniimleri için Fred’den hediyeydi. Fred artık premier lig futbolcusuydu ve ikisi plan yapmadan satın aldıkları yepyeni evlerine taşınmak üzereydiler.

Doll anahtarları uzattığında kapılar bipleyip yavaşça açıldı.

“Bahçede hâlâ düzenlenmesi gereken şeyler var,” dedi. “Ne düşünüyorsun?”

Verandada sanki bir tapınağın önündeymiş gibi iki beyaz sütun yükseliyordu.

“İnanılmaz!”

Bayan O’Neill sık sık onu ilkokulda görmüş olsanız Fred’in bu kadar iyi iş çıkarmasının bir mucize olduğunu söylerdi.

“Roma temasını seveceğini düşünmüştüm,” dedi Doll. “Spor salonunda bir jakuzi ve havuz var.”

“Spor salonu mu var?”

“Yani, makineleri koyana kadar aynaları olan bir oda. Hâlâ yapacak çok şey var!”

Balkona çıkan büyük Hollywood merdivenleri olan giriş iki katlıydı.

“Hope, neden gidip bakmıyorsun?” dedi Doll.

Hope onu duymazdan geldi.

“Fred'in buna parası gerçekten yetiyor mu?” diye sordum.

Fred in gelirinin önceki yaz Fransa’daki Dünya Kupası için seçileceği dedikodularından sonra roket gibi yükseldiğini biliyordum. Fotojenik genç İngiliz forveti olmak için iyi bir zamandı. Böyle olsa bile bu ev bir servete mal olmuş olmalıydı.

“Umarım yetiyordur,” dedi Doll. “Mali işlerine ajansı bakıyor. Londradaki evlerden daha ucuz ve Fred hâlâ memleketini ve çocukluk aşkını sevmesinin imajı için harika olduğunu söylüyor. İki hafta içinde *Hello!* dergisi gelecek! Her şeyin hazır olması için işime ara verdim!”

“İşine ne oldu?” Fred’le birlikte olmaya başladığından beri Doll ve ben takılmaktan çok telefonda konuşmuştuk. İşinden en son ne zaman bahsettiğini hatırlamıyordum.

“Tüm bu açılışlar ve bağış organizasyonları yüzünden artık zamanım yok, Tess. Fred’in meme kanseri için bana aldığı pembe elması gördün mü?”

Parlak taşı bana göstermek için boynundaki ince altın zinciri çekti.

“Meme kanserine karşı,” dedi Hope.

Doll ona bir bakış attı.

“Her etkinlik için ayrı elbise giymem gerek, ağdaiar falan bilirsin, bu yüzden hayatımın yarısını hâlâ kuaförde geçiriyorum!” diye devam etti. “Sence köpek almalı mıyım? *Hello*!da hep o küçük köpeklerden var, değil mi? Veya bir bebek. Ama yere pislemelerini istemezdim. Mermer, leke emiyor, biliyor musun? İç tasarımcı döşendikten sonra söyledi yoksa meşe kaplama olurdu. Kırmızı şarap yok. AJt katta en azından.”

“On beş günde bebek ayarlamak zor olur...” dedim bunu sohbete dikkatimi çekmek için katıp katmadığını merak ederek.

“O kadar değil. Bu, annemi öldürürdü, değil mi? Fred ve benim aynı eve çıkmamız yeterince kötü. Broşürü görünce, [1]E zaten beş yatak odası var,’ dedi. Evlenene kadar bekleyeceğimizi düşünüyor.”

“Evleniyor musunuz?”

“Fred’in menajeri İngiltere seçmelerine kadar beklememizi söyledi. Böylece düğün için para ödemeyeceğiz!” “Buna Fred’in menajeri mi karar veriyor? ’

“Endişelenme, Tess, o bir numaralı taraftarım. Fred’in kulüplerde gezip küçük orospularla takılmasını istemiyor.” Gizlice Hope’un tarafını işaret ettim. Neyi tekrar edeceğini asla bilemezdiniz.

“Aman Tanrım! Hope!” diye bağırdı Doll.

Hope’un dondurması ellerinden aşağı akıyordu. “Mermerime damlıyor!” diye bağırdı Doll.

Başka zaman olsa muhtemelen bu sözcüklerin aptallığına kıkırdardık ama Hope’un ruh hali çöktü. Gerçekten yüzüne düşen koyu bir gölge gibiydi. Kaşlarını çatarak bize baktı. Sanırım çığlıkları tercih ederdim.

“Sence onun bir sorunu mu var?” diye fısıldadı Doll. Kız kardeşimle ilgili üçüncü şahısta konuşunca koruyucu damarım kabardı.

“Lanet dondurmayı sen aldın!”

“Ben sadece Fred’in söylediğini söylüyorum.”

“Fred şimdi de pediyatrist mi oldu?”

Doll’un yüzünde onu çok daha kötü bir şeyle suçluyor-muşum gibi bir ifade gördüm.

“Çocuk doktoru demek.”

“Sen ve büyük sözlerin!”

Doll’un bunu söylemesinden nefret ediyordum, aptal gibi görünmeye çalışıyordu ama hiç de öyle değildi. Aslında bu kendimi kötü hissetmeme neden olma yöntemiydi. “Öğrenmeli,” dedi Doll.

“Neyi öğrenmeli, mermerin leke tuttuğunu mu? Okulda bu yok. Sen bile lanet dekoratörün sana söyleyene kadar bilmiyordun!”

“Onu demek istemedim-”

“Ve sadece vanilya,” dedim ıslak mendil alarak. “Bak, görmüyorsun bile.”

Dizlerimin üzerinde, neredeyse ağlayacak halde yeri siliyordum.

Doll birden her şeyin kontrolden çıktığını anladı. “Üzgünüm, Tess...”

Doll’a ne olmuştu? Parlatılmış granit yüzeylerden ve yerden ısıtmalardan oluşan yeni dünyasında nelerin önemli olduğunu unutmuş gibiydi. Ya da belki de sadece yeni bir eve taşınmakla kalmıyor, bizden gerçekten uzaklaşıyordu.

“Doll’dan hoşlanmıyorum,” dedi Hope evden çıkarken.

Onun bir sorunu mu var? Doll’un sözcükleri kafamda tekrarlanıp durdu. Bazı insanların böyle düşündüğünü biliyordum. Bazen ben de böyle düşünüyordum ama Hope birçok bakımdan zekiydi, onda bir sorun olamazdı, değil mi? Evdeki CD’lerdeki tüm sözleri biliyordu. Artık hepimiz, Hope’un bir kelimeyi anlamadığında uydurduğu komik değişiklikler de dahil hepsini biliyorduk. Babamı tıraş olurken banyoda ayna karşısında *Chicken Tikkayı* söylerken yakalamıştım. Beyaz köpükten sakalının ardında kızarmıştı.

Annem hep, “Hope sadece olduğu gibi,” derdi. “Herkes aynı olsa dünya sıkıcı bir yer olmaz mıydı?”

Ama bazen ona dürüstçe onun da endişelenip endişelenmediğini sormuş olmayı diliyordum.

Müzik Adamı o akşam aradı. Açık olması hoşuma gitti. Çok hevesli görünmemek için birkaç gün ara vermek oyununu oynamak yerine böyle açık davranması çok daha yetişkinceydi. Adı Dave Newbury’ydi ve çekirdekten yetişme bir tesisatçıydı. Yani babam bunu sorun etmez diye düşündüm yine fazla ileriyi düşünerek.

Ertesi gün öğleden sonra saat kulesinin altında buluştuğumuzda ilk kez ilkokuldan beri tanımadığım birisiyle çıktığımı fark ettim. Çok gergindim ve hiç alışık olmadığım biçimde aklıma konuşacak bir şey gelmedi. Bize bakan birisi ne düşünür diye hayal etmeye çalıştım. Bir çift gibi mi görünüyorduk yoksa birbirimizi gerçekten tanımadığımız bariz miydi?

“O elbiseyle güzel görünüyorsun,” dedi Dave.

Sıcak bir gündü, Principles'ta indirimden aldığım baskılı kolsuz elbiseyi giymiştim ama bunu söyleyince acaba kot pantolonla mı gelseydim diye düşündüm. Yoksa işe giderken giydiğim pantolonlarla güzel görünmediğimi mi ima etmişti? Ne söylemem gerekiyordu? 'O gömlekle iyi görünüyorsun,' dalga geçiyormuşum gibi gelebilirdi. Ama iyi görünüyordu. Geniş mavi ve beyaz çizgili kısa kollu gömleği gözlerini hatırladığımdan daha mavi gösteriyordu. Dikkatle ütülenmiş gibiydi. Hâlâ aile evinde yaşayıp annesi mi çamaşırlarını yıkıyor yoksa kendi evi mi var acaba, diye düşündüm.

"Hope dans yarışmasını sevdi," dedim kardeşimin yanında yürürken. Hope'un bir elinde Dave'in aldığı bir lolipop, diğerinde yunus şeklinde bir helyum balon vardı.

"Sen büyük bir S Club 7 hayranısın, değil mi, Hope?" dedi Dave, son hit şarkıları *Bring it ali Back'm* nakaratına başlayıp onunla birlikte tüm hareketleri yaparak.

Hope'un kolları havaya kalkmadan bir an önce ne olacağını öngördüm ama bunu önleyecek kadar hızlı değildim. Hope'un elinden kurtulan balon gökyüzüne yükseldi. Hepimiz gidişini izledik ve sonra sanki birden geri dönüp aşağı inmeyeceğini fark etmiş gibi Hope elleri havada zıplamaya ve geri alamadığı için ağlamaya başladı.

"Endişelenme." Dave onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bir tane daha alırız."

"Hayır, gerçekten sorun yok!" dedim.

Daha en başta ona iki şey birden alması cömertçeydi. Bir üçüncüsü için para harcamasını istemiyordum ama şimdi Hope teklifi duyduğundan kendini kaldırıma yapıştırma numarasını yaptı. Bu sadece ikimiz varken yeterince kötüydü, hiç tanımadığımız birisiyle çok daha kötüydü. Şimdi insanlar gerçekten bize bakıyordu çünkü Hope bu tarz bir davranış için çok büyüktü. Daha da kötüsü balon satıcısında başka yunus yoktu ve Hope bir balık, korsan gemisi ve hatta küçük midilliye razı olmaya hazır değildi.

"Hope, kes şunu! Kes şunu!" Ondan bıkmıştım ve Dave'in önünde utanmıştım. Dave ise Hope'a bir rüzgâr gülü, çubuk şeker ve hatta plaj topu önermişti. Ama şimdi elinde Hope'un dev lolipopu, yüzünde yenilgiyle bizden biraz uzakta duruyordu.

Hope’ta işe yarayan tek şey dikkatini dağıtmaktı, bu yüzden yanına çömeldim.

“Bence o yunus nereye gidiyor biliyor musun?..” Hope bir hikâye beklentisiyle hemen durdu.

'Betice hayvanat bahçesine gidiyor. Muhtemelen tüm o midilliler arasında tek yunus olarak yalnızdı ve eve dönmeye karar verdi."

“Yunuslar hayvanat bahçesinde yaşamaz,” dedi Hope.

Kahımı kaldırıp Dave’e baktım ama, “haklı,” der gibi omuz silkti.

“Biliyor musun Hope, haklısın,” dedim. Yunus gerçekleri için beynimi kurcaladım. “Yunuslar hayvanat bahçesinde yaşamaz. Nerede yaşarlar?”

“Denizde?” dedi Hope.

“Bu doğru. Sana bir yunusla karşılaştığımı anlattım mı? İrlanda’da Dingle denen yerdeydi. Körfezde yaşayan bir yunus vardı, adı Fungi’ydi ve insanlarla yüzmeyi seviyordu. Onunla yüzemeyecek kadar küçüktüm ama onu tekneden gördüm. Belki senin yunusun Fungi’yi görmeye gitmiştir?”

Hope hâlâ şüpheli bakıyordu.

“Benim yunusum gerçekten bir yunus mu, yoksa balon mu?” diye sordu.

“Şev, aslında o bir balon yunus. Oldukça nadir çünkü çoğu yunus gibi yüzmek yerine uçuyor. Adı ne bu arada?”

“Balon Yunus,” dedi Hope.

İsimler konusunda böyleydi. Oyuncakçıdan aldığımız zürafanın adı Rafa’ydı.

“Peki, sence Balon Yunus nereye gidiyor?” diye sordum. İkimiz de kafamızı kaldırdık. Hâlâ gökyüzünde güneşin balonun parlak yüzeyindeki yansımasını görebiliyordum. Acaba o haberlerde bazen gördüğünüz hava balonları gibi uzaya kadar yükselecek miydi?

“Cennet?” dedi Hope.

Balon Yunus’un gülümseyen yüzünü her akşam dua ettiği Prenses Diana, Rahibe

Teresa ve annemden oluşan üçlünün yanında hayal ettim.

“Herne Körfezine doğru gidiyor,” dedi Dave.

Aslında balon diğer yöne gidiyordu ama bundan bahsetmedim.

“Herne Körfezi nedir?” diye sordu Hope. Ayağa kaldırıldığını fark edemeyecek kadar sakinleşmişti.

“Sahil boyunca uzanıyor. İstersen minibüsümle Yunus Balonu takip edebiliriz,” dedi Dave.

“Balon Yunus,” diye düzelttim onu.

Hope yolcu koltuğuna oturdu, ben de arkada yere oturdum. Bu, muhtemelen yasadışıydı ama Dave dikkatli bir sürücüydü ve pencereler açıkken ve yüksek sesle A*Tow That's What I Cali Music!* çalarken Hope Balon Yunus u unutmuş gibi görünüyordu.

Yola konsantre olurken ve bazen de nakaratlarda Hope’a katılırken dikiz aynasında Dave’in yüzüne baktım. Müzik çalmanın sorunu çözeceğini biliyor muydu yoksa sorunu çözen bilinmez bir yere doğru sürmek miydi? Ne olursa olsun işe yaramıştı. Birden aynada bana gülümsediğini fark edince gizlice onu süzerken yakalanmışım gibi kızardığımı hissettim.

Herne Körfezi daha sıcak yerlere ucuz uçuşlar yüzünden kötü günler yaşayan, ölmekte olan İngiliz sahil tatil yerlerinden biriydi. Ama kıyıda daha ilerde olan Whitstable gibi yerler modern Londralılar için gözde haftasonu kaçamak yerlerindeıdi.

“İnsanlar Herne Körfezinin yeni gözde yer olacağını söylüyor,” dedi Dave deniz kıyısında yürürken.

“Balon Yunustan iz yok,” dedi Hope umutsuzca.

“Belki de Balon Yunus Fransa’ya gitmeye karar vermiştir,” dedim düşünmeden yanıt vererek.

“Fransa nerede?”

“Denizin karşısında.” O tarafı gösterdim. “Orada Paris adında güzel bir şehir var. Belki Balon Yunus, Eyfel Kulesini görmek veya Nötre Dame çatılarının üzerinden uçmak istemiştir.”

“Veya Avrupa Disneyi’nindiye katıldı Dave.

“Fransa’ya gidebilir miyim?” diye sordu Hope.

“Bir gün,” dedim çünkü ona hayır dememek daha akıl-lıcaydı.

Kendimi Balon Yunus’un kaçışının bir terslik değil de bir fırsat olabileceğini düşünürken buldum. Yatma zamanında Balon Yunus hikâyeleri uydurabilirdik ve belki de Hope bu arada biraz coğrafya öğrenirdi.

Sınıfı Mısırlıları işlerken Balon Yunus Piramitleri ziyaret edebilirdi. Roma’ya ve hatta Floransa’ya gidebilirdi. Balon Yunus’un maceraları onu şu an beşinci kez okuduğumuz *James ve Dev Şeftalide*n vazgeçirebilirdi. Kev’in Nevv York'ta yaşaması ve bir gün onu görmeye gitmemiz Hope’un ilgisini çekiyordu, elbette bir şeftali içinde değil, uçakla.

Rıhtımın girişinde çocuklar için birkaç değişik oyuncak vardı.

“İtfaiye arabasında bir yolculuğa ne dersin?” diye önerdi Dave. “Hemen dönerim.”

Lavaboya gideceğini sandım.

Araba Hope’tan daha küçük çocuklar için tasarlanmıştı. Aracın içine sıkışarak oturdu, hareket etmeye başladığında çok hareketsiz ve şüpheciydi. Her geçişinde zili çalmasını istediğim için kaşlarını çatarak bana baktı.

“Müzik Adamı Balon Yunus u bulmuş!” diye bağırdı birden Dave’in hızla bize doğru geldiğini görünce.

Dave bu kez balonun ipini Hope’un bileğine iki kere bağladı.

Güneş batmaya başlamıştı ve gökyüzü mercan, turkuvaz ve gri katmanlara ayrılmıştı. Hope üzerinde yeni Balon Yunus’la mutlulukla önümüzde yürüyordu.

“Böyle bir akşamda burası kadar iyi yer yoktur,” dedi Dave.

Bu ifade biraz itici gelmişti çünkü babam bizi gerçek bir tatile götürmekten kaçmak için hep bunu kullanırdı. Abilerim evi terk ettikten sonra gittiğimiz Tenerife'ye bir kere daha gitmekten bahsettiğimde, "Plajdan iki kilometre uzakta yaşarken o kadar yol gitmenin ne anlamı var?" derdi.

Önce paramız olmadığını düşünmüştüm ama şehrin dışında yeni alışveriş merkezi inşaatında iki yıl boyunca saha müdürü olarak çalışmıştı, bu yüzden istediği son şeyin sadece ikimizle on beş gün uzaklaşmak olduğunu fark ettim.

"Balon Yunus'u nereden buldun?" diye fısıldadım Dave'e. Bir an için sanki orijinali bulduğunu sanmışım gibi bana kaşlarını çattı, sonra Hope bizi duyabilir diye oyuna devam ettiğimi anladı.

"Geçen hafta parti malzemeleri satan bir dükkâna sızıntı için çağrıldım. Balon sattıklarını hatırladım ve hepsinin aynı tedarikçiden aldıklarını düşündüm."

Şanslıydı diye düşündüm. Ama hepimizin ihtiyaç duyduğu bu değil miydi? Biraz şans?

"Kim balık ve patates kızartması ister?" dedi Hope için mükemmel bir öğleden sonrayı tamamlayarak.

Çok sıcak akşam yemeğimizi kordonda bir dizi renkli ışık altında, bir bankta yedik. Gerçek bir tatilde yapılan bir şey gibi geldi.

Hope eve giderken minibüste uyudu. Karanlıkta CD çaların sesi kısılınca atmosfer birden samimileşti.

"Biliyor musun çok harika bir gülümsemen var," dedi Dave alçak sesle, dikiz aynasından bana bakarak.

"Bu, genelde şişman veya çirkinlere söylenir," dedim.

Kahkaha attı. "Şişman değilsin, değil mi? Güzelsin de. Ama yine de söylüyorum."

"Ah..."

"Daha sık gülümsemelisin."

Artık duramazdım. Birbirimize hikâyelerimizi anlattık.

“Onunla harikasın,” dedi, Hope’a nasıl bakmak zorunda kaldığımı anlatınca.

Benden dört yaş daha büyüktü ve hemen kıyıdaki Sheppey Adasından gelmişti. Ebeveynlerinin ikisi de hayattaydı ve onlarla yaşıyordu ama başka bir yere taşınmak için peşinat biriktiriyordu. Butlin’de geçirdiği çocukluk tatilleri yüzünden DJ olmayı istemişti ama düzenli bir müşteri listesi oluşturunca tam zamanlı yapmayı umuyordu. İki ablası vardı ve ikisinin de çocukları vardı.

“Bunda bu kadar iyi olmanın nedeni bu olmalı,” dedim iltifatına karşılık vererek.

Boş zamanında spor salonuna gidiyor ve haftada iki kere golf oynuyordu.

“Beni evden çıkartıyor,” dedi. “Peki ya sen?”

“Okurum,” dedim. “Beni evden çıkarıyor. Elbette farklı bir biçimde...”

“Gezi kitapları falan mı? Yani o tür şeyler mi?” diye sordu Dave.

“Çoğunlukla roman,” dedim.

Günün dört gözle beklediğim kısmı Hope’u yatırdıktan sonra yatak odamın kapısını kapattığım ve evin tamamen sessiz olduğu zamandı. O zaman Viktorya dönemi Londra’sına veya Hardy’nin Wessex’ine veya 1960’ların İrlanda’sına gidiyordum. Edna O’Brien annemin en sevdiği romancılardan birisiydi. The *Country Girls* üçlemesini okumak, annemin benim yaşımdayken arkadaşlık, erkekler ve diğer şeyler hakkında nasıl hissettiğini merak etmeme neden oldu.

Dave de güzel gülüyordu. Sadece ağzından bahsetmiyorum. Fred’in gülümsemesi o ultraviyole beyaz dişlerle ilgiliydi ama Dave gözleriyle gülüyordu. Güzel, yumuşak gözleri vardı.

“Uzun, esmer ve yakışıklınızı unutun,” derdi annem Doll ve ben Robbie Williams için deli olurken. “İhtiyacınız olan şey kim olduğunuzu anlayan, nazik ve kibar birini bulmak.”

Sonra da iç geçirirdi. Babamın böyle olmadığını hepimiz biliyorduk. Yakışıklı bir adamdı veya azından gençliğinde öyleymiş. Formundayken çok eğlenceli olabilir ve gerçekten iyi zaman geçirmenizi sağlayabilirdi. Ama onu kibar biri

olarak gördüğümü sanmıyorum. Babam hep kendiyle ilgiliydi. Kevin New York'ta bir dans grubunda iş bulduğunda söz konusu olan babamın kederiydi, Kevin a aferin bile demedi. Üniversite için teklif aldığımda hep maliyeti söz konusu olmuştu. Annem bunun onun gurur duyma biçimi olduğunu söylerdi ama bunun onun değil annemin kibarlığı olduğunu bilirdik.

Doktor annemin dördüncü evre, yani ölümcül kanser olduğunu söylediğinde babamın tepkisi, "Yüce Tanrım, ben bunu hak edecek ne yaptım!" olmuştu.

Dave evimizin dışında park ettiğinde motoru durdurmadı. Kaçmak için acele ettiğinden mi yoksa onu içeri davet etmemi beklediğinden mi bilemedim. Ev karanlıktı, yani babam muhtemelen dışarıdaydı ama gelip elbisemle ilgili yorumlar yapması veya varsayımlarda bulunması riskini almayacaktım. Veya iyi davranması riskini. Çünkü babamın ne yapacağı belli olmazdı. DaveTe arkadaş olması Dave'i dışarı atmasından daha kötü bir olasılıktı.

"Bu uzun zamandır geçirdiğim en iyi gün oldu," dedim egzoz gürültüsünün üstüne düşen biraz gergin sessizliği ilk bozan olmak için ama hemen bunun fazla istekli göründüğünü düşündüm.

Dave muhtemelen bizden bıkmıştı. Terk edilmeye hazırlanıyordum, bu yüzden konuştuğunda neden bahsettiğini anlamam bir iki saniyemi aldı.

"Önümüzdeki cumartesi bana yardım edersin, değil mi? Bir düğün için iş aldım, bahçede büyük çadırlı işlerden ve sen de gelirsen harika olur. Hazırlanmama yardım edersin."

"Böyle bir şeye Hope'u getiremem."

"Hayır," dedi.

Gitmek istemiyormuş gibi davrandığımı fark ettim.

"Arkadaşıma Hope'a bakıp bakamayacağını soracağım, olur mu?" dedim hızla.

"Harika," dedi Dave. "Seni haftaiçi ararım."

Ön koltukta otursaydım uzanıp beni öpeceğini hissettim ama ben arkada otururken garipti. Dave motoru kapattı ve gelip Balon Yunus'u çıkarmama yardım etti.

“Hadi, Hope. Yatma zamanı...” Uyandırmak için nazikçe dürttüm.

“Yorgun değilim!” dedi Hope gözlerini açar açmaz.

“Balon Yunus’un yatmak istediğinden eminim,” dedim.

“Balonlar yatmaz, Tree!” dedi kızarak.

“Bir düğün, ha?” dedi Doll.

“Öyle değil,” dedim.

Bir sürü denemeden sonra giymem için en uygun şevin siyah kot pantolon ve beyaz gömlek olduğuna karar verdik ama Doll “kıyafete uyması için” bir çift: küpe; iki büyük tekli inci verdi. Oldukça şık görünüyordum. Ayrıca hediye olarak dantelli bir çamaşır almıştı, elbette görünmüyordu ama biraz da olsa kendimi seksi hissettim.

Cumartesi sabahı saçımı yapmak için erken geldi, düzelterek ve ortadan geriye yatırarak uzun düz bir atkuyruğu yaptı, hu ciddi görünmeme neden oldu ama .soluk pembe ruj sürünce görünüşüm tamamen yumuşadı.

Doll geri çekilip çalışmasını değerlendirdi.

“Ciddi gibi ama cazip.”

Aynadaki insan bana hiç benzemiyordu.

“Sence bu, sabah için biraz hızla değil mi?” diye sordum

“Vay!” dedi Dave minibüse bindiğimde.

On koltuğa oturmuştum, bazen ona bakarken garip hissediyordum. Yola konsantre olmuştu ve haritadan ona yön söylemem dışında ikimiz de konuşmuyorduk. Belki de işlerin yürümesini sağlayan Hope olmadan bu iş olmayacaktı.

Sonunda bir soru düşündüm. “Peki bu işi nasıl aldın?”

“Arkadaşlarımdan biri aşil tendonunu incitti,” dedi. “Doktoruyla sohbet ederken doktoru düğününde her şeyi planladığını ama DJ’in onu ektiğini söylemiş.

Arkadaşım da ona benden bahsetmiş. îlk düğünüm.”

O da gergin diye düşündüm, muhtemelen beni de bu yüzden davet etti.

“İyi olacaksın,” dedim. “Bryan Leary’den çok daha iyi.”

“Çok sağol!” dedi.

ikimiz de kahkaha attık ve arabanın içinde hava yine yumuşadı.

Yaşadığım yerden birkaç kilometre uzakta olsa da sahil yolunun bu kısmına hiç gelmemiştim, otobüs hattında değildi.

“Sanırım burası,” dedim özel bir mülkün girişini görünce.

Biiyük müstakil **evlerden birinin** kapısına bağlanmış, bir sürü kalp şeklinde gümiiş helyum balonları vardı. Dışarıda birkaç çiçekçi minibüsü vardı. Birkaç servis elemanı bir diğer minibüsten beyaz tabak çanakları indiriyordu.

“Zenginler böyle yaşıyor,” dedi Dave.

11

1999

GUS

“Birisi şuna bakabilir mi?” diye seslendi Nicky üst kattan.

Kadınlar hazırlanırken koridorda bekliyordum ama o “birisine” ben dahil miydim emin değildim. Tüm sabah boyunca teslimatlar olmuştu. On büyük, yuvarlak masa ve sekiz sandalye; bir balya beyaz masa örtüsü; ayrı kutulardaki şimdi birleştirilen üç parça pasta ve çiçekler, bir sürü çiçek, hepsi beyaz ve uzun sarmaşıklar, zambak yaprakları, havayı yasemin kokusuyla dolduran çelenkler ve her bir masa için beyaz güllerle dolu süs tabakları. Ne yapılacağını biliyordum ama benim evim değildi. Ben karar veremeden beklerken Helen üzerinde geceliği ve büyük bigudilere sarılı saçlarıyla koşarak merdivenlerden indi.

“Yaıı kapıdan arkaya doğru,” diye talimat verdi insanlara. “Organizatörümüz sizi orada karşılayacak.”

Kapıyı kapatıp, “DJ burada, Pip!” diye bağırdı.

“Ne? Ah, Tanrıya şükür!” Yukarıdan sesi kısık bir çığlık gelmişti.

“Biraz erken değil mi?” dedim Helena.

“Geç kalmaktansa erken olması daha iyidir,” dedi yeniden üst kata koşarken. Yorumunun dün gece gelmem gereken aile yemeği yerine bu sabah gelmemle ilgili olduğunu düşündüm. Cuma akşamlan restoranın en yoğun zamanlarıydı ve cumartesi izin almak için geç saate kadar çalışmam gerekmişti. Temizlik ve ortalığı toplamayı bitirdiğimde sabahın biri olmuştu. Sonra da, bundan Lucy’ye bahsetmememe rağmen, Nash’i görmeye gittim çünkü Edinburgh Fringe Festivali’nde tanıştığı aktör onu terk etmişti ve bana ihtiyacı vardı. Yeniden gülmesini sağlamak için neredeyse tüm gece uğraşmıştım ve kanepesinde ancak birkaç saat uyuyabilmiştim. Trene binmeden önce takım elbisemi almak için Moss Bros'a koşmak zorunda kalmıştım.

Buna rağmen henüz hiçbiri hazır değilken ben duş almış, tıraş olmuş ve giyinmiştim. Tören kırk dakika içinde başlayacaktı ve yukarıda bir sürü koşturmaca vardı ama gelin veya nedimelerden hâla iz yoktu. Koridorda öylece durduğum için kendimi biraz aptal gibi hissettim ama oturma odasında oturup gazete okumak istemiyordum çünkü daha önce hiç smokin giymemiştim ve kuyrukla ne yapacağımdan emin değildim.

“İyi misin, dostum?”

Üzerinde *Müzik Adımı* yazan beyaz tişörtlü tıknaz, bir adam kolunun üzerinde bir elektrik kablosu rulosuyla mutlak kapısında duruyordu.

“Bunıı nereye takacağıma dair bir fikrin var mı?” dedi. “Sanırım düğün organizatörü büyük çadırda,” dedim protokolü ihlal etmekten çekinerek.

“Orda çiçekçiler dışında kimse yok, dostum!”

“Bekle...”

Helen'a seslendim.

“Ah, Tanrı aşkına!” dedi, elbisesiyle aynı soluk mavi renkteki ipek ayakkabılarını merdivende takırdatarak. Adamla birlikte aceleyle mutfağa girdi

ve birkaç dakika sonra geri döndü.

"Her şeyi ben yapacaksam neden organizatör tutma zahmetine girdim bilmiyorum!”

“Bunda çok iyisin,” dedim.

“Sorun da bu.”

I-ucy’ye söylesem işe yarayacak türden bir yorumdu ama Helen’a söyleyince hem yalaka hem de ukala gelmişti kulağıma.

Helen ön kapıdaki küçük pencereden dışarı baktı. “Lanet çiçekçiler arabalar gelmeden minibüslerini çekmek zorundalar”

“Onlara söyleyeyim mi?”

Bana doktor bakışıyla baktı.

“Senin yer gösterici olman gerekmiyor mu?”

“Sanırını.”

“O zaman kilisede olman gerekmiyor mu?”

“Lucy’yle giderim diye düşündüm.”

“Arabada nedimelerle birlikte sana yer olmayacak, l’ippa'yla da gidemezsin. Babam ve büyükannemle gitmiş olmalıydın,” dedi.

“Yürüyeceğim o zaman, olur mu?”

“Oldukça uzun bir yol...”

“Sorun olmaz,” dedim daha fazla soruna neden olmak istemeden. Ama Pippa’nıı eski Rolls’u yanımdan geçtiğinde mesafeyi küçüksediğimi fark ettim.

Boyunuz bir doksan üçse ve elinizde bir şapkayla smokin giymiş halde koşuyorsanız dikkat çekmeniz çok zor değildir. Sonunda kiliseye geldiğimde Lucy ve Helen öfkeyle bana bakıyorlardı ama Pippa kahkaha atıyordu.

“Çok düşüncelisin, Gus,” dedi. “Bana endişelenecek bir şey verip aklımı diğer şeylerden uzak tutuyorsun.” “Çok üzgünüm,” diye kekeledim. “Bu arada çok güzel görünüyorsun.”

Normalde Pippa’ya “çok güzel” dememeliydim çünkü kız arkadaşınızın ablası için biraz fazla kişisel bir yorumdu ama soluksuz kalmıştım ve gerçekten düşünmüyordum. Üstelik doğruydu. Kilisenin içinde loş serinlik, şakaklarımdan aşağı inen damlaları hissetmeme neden oldu. Beyaz gömleğimin de ceketimin altında sırtıma yapıştığını hissedebiliyordum. Nicky’nin heyecanla beni ön tarafa çağırdığını fark ettim, sonra org *Arrival of the Queen of Sheba* çalmaya başladı. Birden Pippa ve babasının arkamda yerlerini aldıklarım ve yollarını kapattığımı fark ettim. Toplanan herkes bana bakarken arkadaki sıralardan birine çöktüm.

Kafile geçerken Pippa babasının koluna çok sıkı sarılmış halde kırılgan görünüyordu; Lucy’nin bakışı eğlenmişten çok asıktı; Helen benim olduğum tarafa bakmaya hazır bile değildi. Yüksek belli buz mavisi elbiseleriyle ve önlerinde babalarıyla dizi ailesine benzediklerini düşündüm. Mihrapta Greg ve sağdıcı olmak için gelmiş ikiz kardeşi Jeff vardı. İkisi de uzun oldukları kadar geniştiler. Bir an Pippa için yer kalacak mı diye düşündüm ama sonra Jeff kenara çekildi.

Ailedeki genel görüş Greg’in Pippa için iyi olacağıydı. Banff’taki okulunda tanışmışlardı. Kanlı canlı ve gürbüz olduğundan bir ayıyla güreşeceğini düşündüğünüz türden bir adam demiştim Lucy ye birkaç ay önceki nişan yemeğinden sonra. Greg’in Pippa’ya yavru köpek gibi tutkun olduğu belliydi, bu Pippa'yı etkilemişe benziyordu. Ama sanırım bu arzulu sevgisi benzer bir Ingilizden gelse Pippa onu aptal bulurdu. Adamın yatakta çok iyi olduğunu düşündüm.

“Ondan hoşlanmıyor musun?” diye sormuştu Lucy bana.

“Gerçekten benim tipim değil,” demiştim eşcinsel taklidi yaparak. Lucy kıkırdamıştı.

Anlaşılan Pippa’nın tüm önceki erkek arkadaşları puşttu, hatta biri uyuşturucu bağımlısıydı. Bu yüzden sonunda ona bakabilecek, güvenilir birisini bulması büyük rahatlık yaratmıştı. Ama sanki bildik sözcüklerin olağanüstülüğü biraz aptalcaymış gibi yemini hafif bir kahkaha atarak söylediğini duyduğumda elimde olmadan ertesi gün onun yanında uyandığında ne halt ettiğini merak

edeceğini düşündüm.

Gelin, damat, sağdıç ve her ikisinin de ebeveynleri imzalan atarken Lucy'ye katılmak için koridorda sessizce ilerledim.

"Güzel değil miydi?" diye fısıldadı Lucy. Sonra yüzü birden dalgın halinden paniğe geçti. "Yaka çiçeğin yok!" Ziller çaldı, org Mendelssohn'un *Düğün Marşım* çalmaya başladı. Hazırlığı ve provası aylar süren tüm olay bitmişti. Ama bitmemişti çünkü zorunlu pozlarla dolu albüm fotoğraflarının çekilmesi gerekiyordu.

Önce gelinin ailesi çekildi, bu biraz garipti çünkü ne ben ne de Lucy benim dahil olup olmadığımı biliyorduk. Helen'in kocası James ve kızları elbette oradaydı. Bensiz çekilen birkaç fotoğraftan sonra Nicky beni çağırdı.

"Hadi gel, Gus! Birisi ona bir çiçek verebilir mi, lütfen?" Sonra, damadın ailesi çekildi; dördü kilise merdivenlerinde dokuzumuzun kapladığı kadar yer kaplıyordu. Sonra nedimeler; gelin ve nedimeler, jartiyerini göstermek için elbisesini yukarı çeken gelin ve nedimeler. Son olarak smokinli yer göstericiler tamamen uyduruk bir spontane hareketle şapkalarını havaya atarken.

"Neden?" diye sordum beni eve bırakan James'e. "Sanırım silindir şapka bu iş için var," dedi.

Gelin ve damat pastayla fotoğrafçektirirken ön bahçede şampanya servisi vardı.

Elimde olmadan düzenli aralıklarla beni değerlendirmeye gelen Lucy'nin akrabalarının ilgi odağı olduğumu fark ettim.

"Demek bu Gus! Tanrım çok uzunsun, değil mi?" "Silindir şapkayla neredeyse iki metre!"

"Ve sen de tıp öğrencisisin?"

"Evet, öyleyim."

"Ne kadar heyecan verici."

Aslında kimse sırada biz mi varız diye sormadı ama takdir eden gülümsemelerin ardında bu hesapların yapıldığını hissedebiliyordum.

Büyük çadırda en öndeki masaya oturduk. Beyaz şarap kadehlerimiz dolduruldu. Kendiminkini içtim, sonra Lucy'ninkini içtim ve onun peşinden büfe masasına gittim. Uykusuzluğun üzerine alkolden kaynaklanan akşamdan kalma türü bir açlığım vardı. Susuzluğumu şarapla gidermeye devam ettim. Aslında o zaman suya geçmem muhtemelen mantıklıydı. Sıra konuşmalara geldiğinde sarhoş olma yolunda bayağı ilerlemiştim.

Lucy'nin babası Pippa'nın kızları içinde en az tahmin edilebilir olanı olduğu üzerine konuştu. Bu Greg için bir uyarıysa biraz geç kalmıştı. Greg'in konuşması tamamen Kanada ve karısına ülkesinin sunduğu şeyleri göstermeye ne kadar hevesli olduğu üzerineydi. O ve kardeşi Amerikan başkanlarının yakalarına yıldızlı bayrak takması gibi yakalarına küçük akçaağaç yaprağı rozeti takmışlardı.

"Bunu neden yapıyorlar?" diye fısıldadım Lucy'ye. "Sanki nereli olduklarını unutacağız."

"Şişşt," dedi.

"Geldiğim yerde," dedi Greg, "sabahları denizde yüzüp öğleden sonra dağlarda kayak yapabilirsiniz."

"Gitmek istediğim son yer falan," diye mırıldandım.

"Bence kulağa hoş geliyor," diye itiraz etti Lucy rahatsız olmuş halde.

Bıyık eklenmesiyle kardeşinden belirgin biçimde ayrılabilen geniş yüzüyle Jeff ayağa kalktı.

"Onlardan iki tane mi var?" diye sordu Büyükanne Cynthia.

"Sence Jeff bugüne özel mi bıyık bıraktı?" diye sordum Lucy'ye.

"Kes şunu..."

Çocukken Greg'le balık tutmalarıyla ilgili bir anekdot anlattı. Görünüşe göre Greg balık yakalamak için tüm yemi kullanmış ama tek bir balık bile yakalayamamıştı. Şimdi anlaşılan sezonun en büyüğünü yakalamıştı!

"Zavallı Pippa," diye fısıldadım Lucy'ye gelin ve damat için kadeh kaldırmanın

ardından gelen alkış sırasında.

“Neden öyle diyorsun?”

“Sadece büyük değil hem de balık. O büyük bir balık.”

“Sadece uygun kişi olduğunu söylemeye çalıştı,” dedi Lucy. “Yüksek sesle konuşuyorsun. Dikkat etmezsen videoda sesini duyacaklar.”

Odada bir kameraman geziyordu. Onu daha önce haşlanmış somon üzerindeki ince dantel gibi mayonez sosuna zoonı yaparken fark etmiştim. Belki de bunu balık tutma anekdotuna eklerdi?

Lucy’den birkaç sandalye ileride oturan Greg’in annesi çatalını kadehine vurdu ama odadaki herkes itaatkâr biçimde ona dönünce telaşlandı.

“Endişelenmeyin, konuşma yapmayacağım!’ dedi.

“Rahatladım!” diye mırıldandım.

“Lütfen susar mısın?” diye tısladı Lucy.

“Kuzey Amerika’da cama vurduğunuzda gelin ve damat çadırda neredeyse birbirini bulup öpüşmelidiı!” diye bilgi lendirdi bizi Greg’in annesi.

O anda hâlâ yan yana oturmakta olan Greg ve Pippa dediğini yaptılar.

Herkes alkışladı.

Pastayı kesme zamanı gelmişti. Gelin ve damat biraz daha fotoğraf için büyük gümüş bir bıçakla konumlandılar. Gregin babası çatalını kadehine vurdu, bu yüzden öpüştüler. Sonra yenmemiş kekin alt katı catering ekibi tarafından küçük parçalara ayrılmak üzere götürülmeden önce törenle kesildi.

Misafirler tatlı almak için büfe masasına giderken Greg ve Pippa odayı dolaşıp aile ve dostları tek tek selamladılar. Çadırın farklı köşelerinde olmalarını beklerseniz bu kadehe vurma işi oldukça eğlenceli olabiliyordu ama üçüncü yapışımda kadehime aşırı hızlı vurdum ve tıngırdatmak yerine kırdım. Şansıma bunu fark eden sadece beyaz gömlek ve siyah pantolon giymiş, atkuyruklu uzun bir kızdı. Yüzü muhteşem bir hınzırlık, neredeyse komplocu bir gülümsemeyle

aydınlandı.

“Bana bir bardak getirebilir misin?” diye sordum.

“Ben garson değilim,” dedi.

“Ben garsonum,” dedim anlamsızca.

[u]O zaman kadehi nerede bulacağını biliyorsundur,” dedi yeniden gülümseyerek.

Bir an için gözlerimiz kenetlendi, ikimiz de şaşkındık. Onu bir yerden tanıyor muydum?

“Kimsin sen?” dediğimi duydum.

Ve sonra Lucy[7] bir faraşla yanımda belirdi.

Demek insanlar fark *etmişti.*

“Sanırım biraz hava almalıyım,” dedim.

“Çok iyi Fikir,” dedi Lucy soğuk bir sesle.

Dışarısı şimdiden kararmıştı ve serin akşam havası tütün bitkilerinin kokusuyla sertti. Karanlık, boş bahçe *La Vida Locayla,* gümbürderken zaman ve mekân kavramlarımın belirsizleştiğinin az çok farkındaydım. Kendimi salıncak koltukta otururken buldum, ben sallandıkça gıcırdıyordu. Çimenin öte tarafında parlayan çadır ve basın vuruşları çok uzak geliyordu.

Uyandığımda kafam zonkluyordu ve çizgili yastıktaki yüzüm soğuktu. Saatler geçtiği müzikten anlaşılıyordu. Robbie Williams *Angeîs* şarkısını söylüyordu. Çadırın yanlarında *sloıv* müzikle dans eden çiftleri görebiliyordum

Çadırda bir yer açıldı ve çimene üçgen şeklinde ışık düştü. Garson olmayan garsonun uzun siluetini tanıdım. Arkasındaki ışık üçgeni kapandı. Karanlık hareketsizlikte gölgeli hatlartnı görebiliyor ve bir şekilde üzücü bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum.

Çadırdan bir adam çıkarken çime yine ışık vurdu.

“İyi misin?” diye sordu adam.

“İyiyim,” dedi kız.

“Sen olmasan bunu yapamazdım,'’ dedi adam.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi.

Adam ona bir adım daha yaklaştı.

“Diğer kadınlar gibi değilsin,” dediğini duydum adamın.

“Peki bunu nasıl anladın?”

“Harika bir gülümsemen var ama bir de kafanın içinde dönen bir sürü şey var.”

“Şimdi kulağa biraz deli gibi geliyorum!”

Kız arkadaşım olacak kadar deli misin?”

Uzun bir sessizlik.

“Bir sürü yıldız var, değil mi?” dedi adam tereddütle elini kızın omzuna koyarak.

Sonra kız ona doğru döndü ve adam onu öptü. Hiç hareket etmeden evden birilerinin ışığı yakıp özel anlarına tanıklık ettiğimi ortaya çıkarmaması için dua ettim.

“Neredeydin?” diye sordu Lucy Fransız kapısından salona girince.

“Bahçede uyumuşum.”

“Cidden!”

“Çok şey kaçırdım mı?”

“JefF in bana salsa öğretmesini kaçırdın. Pip ayrılmak üzere. Jeff ve ben arabaya gümüş balonlar bağladık.”

“Sen ve Jeff ha?”

“Sağdıç ve baş nedime için ne derler biliyor musun?” “Helen baş nedime değil miydi?”

“İkimiz de öyleyiz!”

“Jeff şanslıymış!”

Lucy şakayla koluma vurdu.

“Endişelenmeli miyim?”

Boynuna burnumu sürttüm.

“Bilmiyorum,” dedi benden kurtularak. “Sence?” “Muhtemelen bıyıkla olmaz,” dedim.

Bu sefer biraz daha az şakalı bir vuruş geldi. Pippa merdivenlerin başında ince yazlık bir elbise ve üzerinde kot ceketle duruyordu. Greg ütülenmiş kino pantolon ve polo gömlek giymiş olarak hemen arkasından geldi. Saçı duş yüzünden ıslaktı. Az önce şiddetli bir seks yapmış gibi görünüyorlardı.

Giriş yolunda onları havaalanı oteline götürmek için beyaz bir Jaguar bekliyordu. Pippa arabaya binmek üzereyken Helen aceleyle koşup ona kilisede taşıdığı beyaz gül demetini verdi. Pippa’nın Lucy’ye baktığını gördüm, Lucy fark edilmeyecek biçimde kafasını salladı. Bunun üzerine Pippa buketi okuldan en iyi arkadaşının olduğu tarafa attı ve kadın çığlık atarak yakaladı.

“Bu neydi?” diye sordum Lucy’ye, arabaya el sallarken.

“Bundan sonra evlenme sırası buketi yakalayan kişide,” dedi.

Bunu bilmeyecek kadar aptal değildim. Kız kardeşler arasındaki sessiz bakışmayı kastetmiştim, anlaşılan Lucy gördüğümü anlamamıştı. Bana olan ilgisini kaybetmesine neden olacak kadar çok mu kızdırmıştım onu? Daha en baştan bende ne gördüğünü anlamamıştım.

“Dans etmedik,” dedim onu tekrar çadıra götürerek.

Westlife’ın *Flying uıithout Wings* şarkısı çalıyordu. Önce Lucy kollarımda biraz katıydı ama onu daha yakına çekince göğsüme yaslanıp rahatladı ve

affedildiğimi hissettim.

“Seni seviyorum,”diye saçlarına fısıldadığımı duydum.

Bir adım geri çekilip yüzüme baktı.

“Öyle mi?”

O kadar memnun görünüyordu ki belki de seviyo-rumdur, diye düşündüm.

12

2001

TESS

“Asperger sendromu mu?” diye tekrarladı babam sanki ne olduğuna dair bir fikri varmış gibi.

Hayatımda ilk kez onun için küçük de olsa acıma hissettim çünkü Hope’ta bir sorun olduğuna dair söylediklerime inanmamakta o kadar inatçıydı ki aksini, özellikle de benim önümde söylemeleri, küçük düşürücü olmuş olmalıydı. Ona bakmamaya dikkat ettim ama otoritesinin darbe aldığını hissediyordum ve bu bir şekilde doktorun odasındaki varlığının daha küçük görünmesine neden oluyordu.

“Yani otizm değil o zaman?” diye sorduğunda babamın gösterdiğinden daha endişeli olduğunu düşündüm.

Doktor gözlüklerinin üzerinden bizi inceledi. Adamda soğuk, hissiz bir hava vardı. Çocuklar konusunda uzmanlaşmış birisinden çok banka müdürü sanırdınız. Oda karaktersizdi, masadaki gümüş çerçeve hariç şahsi hiçbir şey yoktu, o da adama dönük olduğundan fotoğrafı göre-miyordum.

“Asperger sendromu otisdk spektrum içinde tanımlanır. Ama Hope’un ciddi öğrenme sorunu varmış gibi görünmüyor, hafif uçta olduğunu söyleyebiliriz.”

“Yani tam olarak otizm değil?” diye zorladı babam.

“Öyle demek isterseniz.”

“Peki Asperger sendromu nedir?” Babamın terminolojiye direnmesi yüzünden

eve bilgi almadan gitmemeye kararlıydım.

Londra'da çocuk birimine sevk almak aylar sürmüştü ve tüm sabah testle geçmişti. Hope şu anda beni Hope'un annesi sanan bir stajyer doktorla dışarıdaki bekleme alanındaydı. Kız neredeyse benimle yaşıttı, yani Tanrı bilir ne kadar berbat görünüyordum. Babam uslu olursa Hope'u hayvanat bahçesine götüreceğinin sözünü vermişti. Ama o oradayken soramayacağımız soruların hepsini sormak için sonsuz bir fırsatlar penceresi yoktu.

Bu günlerde internetten bakılıyor, değil mi? Ama o zaman herkesin bilgisayarı yoktu. *GoogUlamak* bir hil olmamıştı. Okuma kitapları almak için her halta kütüphaneye gittim ama kurgudışı bölümü çok sınırlıydı ve tıp sözlüğünde otizm üzerine bir şey okumuş olsam bile Asperger sendromundan bahsedildiğini duymamıştım.

"Sosyal iletişim, sosyal etkileşim ve sosyal hayal gücünde zorluklarla kendini gösterir," diye açıkladı uzman doktor.

Babam bu sözcüklerden benden bile daha az şey anladı.

"Biraz örnek verebilir misiniz, lütfen?" diye sordum.

"Her insan farklıdır elbette. Bazılarının son derece iyi dil becerileri vardır ama ironiyi anlamazlar. Arkadaş edinmekte zorlanabilirler. Sadece ilgilendikleri tek bir şeyle ilgili konuşmak isterler..."

"Hope ve CD'leri gibi, değil mi, Tess?" dedi babam heyecanla.

Bunu kabul etmesi devasa bir adım gibi geldi. "Rutinlerden veya aynı oyunu oymamaktan hoşlanabilirler," diye devam etti doktor. "Fiziksel koordinasyonda bazı sorunları olabilir. Ayrıca endişe ve depresyon sorunları olabilir..."

Bu da aksiliklerinin nedeniydi.

Sadece haklı olduğunu babama kanıtlamak için Hope'ta görülen tüm semptomları mı sayıyor yoksa Hope tam bir örnek mi merak ettim.

İnce, kemikli elinde bir alyans vardı. Gümüş çerçevedeki karısının resmi miydi? Yoksa çocuklarının mı? Çocuklarda bir sorun olduğunda bunu anlayan ilk kişi mi son kişi mi oluyordu?

“Peki Asperger sendronuına ne neden oluyor?” diye sordu babam.

“Oldukça yakın dönemde, doksanlarda adı kondu, lam nedeninden hâlâ emin değiliz.”

“Karımın ölmesi bizi mahvetti,” dedi babam. “Tess im elinden geleni yapıyor ama o da genç, ne demek istediğimi anlıyor musun, doktor?”

Bunu söylemiş olduğuna inanamıyordum! Hope’a bakmak için her şeyden vazgeçmiş olmama, babamın hayatının neredeyse hiç değişmemiş olmasına rağmen, bir şekilde Hope’un sorunları için suçlanan bendim! Boğazımda bir öfke yumrusu yükseldi, bilinçli olarak dudaklarımı kapattım ve hemen o anda oradan kalkıp gitmek yerine oturmak için sandalyeyi sıkıca kavradım. Bunun Hope’a bir faydası olmazdı, değil mi?

“Bunun yetiştirmeyle hiç alakası yok, Bay Costello,” dedi doktor.

Masanın diğer tarafına koşup ona sarılmak istedim.

“Korkarım bu Hope’un doğumuyla gelen bir şey. Ve tüm hayatı boyunca onunla olacak.”

O zaman sarılmam için neden yoktu.

“Tedavisi yok mu?” dedi babam. Sesi o kadar şaşkın çıktı ki onun için yine üzülmeye başladım.

“Yapabileceğimiz şey, Hope ve hayatındaki insanlara bazı stratejilerle yardımcı olmak.”

“Stratejiler mi!” diye bağırdı babam. “Stratejiler için mi bizi buraya kadar getirdin! Park için ne kadar para ödediğimizden haberin var mı?”

Hayvanat bahçesine giderken Regent Parktaki çocuk oyun alanında durduk ve babam bize büfeden buzlu şekerleme aldı. Sanırım hepimiz uzun süre kapalı alanda kalmaktan, hastane havası solumaktan ve hayatımızı derinden etkileyecek şeylerin bizi hiç tanımayan insanlar tarafından söylenmesiyle tükenmiştik. Ne babam ne de ben konuşuyorduk ama aldığımız sonuçlan yeniden yapılandırırken beyinlerimizde işleyen çarkların sesini duyabilirdiniz.

Bir tanı konmasıyla rahatlamıştım çünkü bu, tıbbi yardım için rapor alabileceğimiz anlamına geliyordu.

Böylece Hope eğitimli bir yardımcı için ödeme alabilirdi. Ama ayın zamanda değerlendirmeye girmesi için ısrar ettiğimden kendimi suçlu hissediyordum. Gerçekten hiçbir şey değişmeyecekse babam haklıydı, bunun amacı neydi?

Bir de bu garip, boş kayıp hissi vardı çünkü bir daha asla kendime hiçbir şey olmayabilir diyemeyecektim.

Hope tırmanma iskelesinin tepesine doğru çıkarken yüzündeki kararlılığın sıkışınca öfkeye dönüşeceğini bilerek izledim. Öfke de bir duygu değil miydi? Neden onu becerebiliyorken sevgi, empati veya hayatını kolaylaştıracak diğerlerini beceremiyordu?

“Gel, canım,” dedi babam onu omuzlarına alıp diğer çocuklar gibi aşağı kayabilmesi için kaydırağın tepesine koyarken. Tanı babamın içini boşaltmış, onu o an için yumuşatmış gibiydi. “Hayvanat bahçesine gidiyoruz, gidiyoruz..." diye şarkı söylemeye başladı.

“Sen de gelebilirsin, gelebilirsin...” diye karşılık verdi Hope.

İkisini yalnız bırakmak iyi bir fikir olabilir diye düşündüm.

“Sonra buluşsak olur mu?” diye sordum babama.

“Ne yapacaksın?’’ diye sordu hemen şüphelenerek.

“Sadece biraz dolaşacağım, bilirsin...”

“Saat dörtte hayvanat bahçesi çıkışında ol yoksa yoğun saate yakalanırız,” diye uyardı.

“Yoğun saat nedir?” diye sordu Hope.

“Saat beşten altı buçuğa kadar çok berbat trafik olur çünkü herkes işten eve gider,” diye açıkladı babam.

“Beşten altı buçuğa bir buçuk saat eder,” dedi Hope.

“Akıllı kız,” dedi babam sesinde biraz yutkunmayla. “Bunu anlayacak kadar akıllı, değil mi, Tess?”

Babam, Doll ve hatta Dave bile sadece orada durup hayatımın nasıl olacağını hayal etmek için University College avlusuna gittiğimi bilse deli olduğumu düşünürdü. Öğrenciler gruplar halinde çimenlerde oturmuş öğle yemeklerini yiyordu, bazıları sırtüstü uzanmış okuyordu, eylül güneşini engellemek için kitaplarım kaldırmışlardı. Ben hastane için şık bir lacivert pantolon ve bluz giymişken onların haftaiçi kesik şort ve parmak arası terlik giymelerine izin veren rahat özgüvenle benden daha genç göründüklerine emindim. Burada olmamam gerektiğini düşünmeme neden olan sorgulayan bakışların farkındavdım ama muhtemelen sadece büyük sütunlu girişe bir tür tapınak gibi boş boş bakan bu çılgın insanın ne yaptığını merak ediyorlardı.

Londra’da sevdiğim şey her birinin kendine özgü karakteri olan karmaşık bulmaca gibi birbirine geçmiş mahallelerdi: Üniversite bölgesinin zarif George dönemi meydanları; Britanya Müzesinin sağlam iyon sütunları; Seven Dials çevresindeki dar, taş döşenmiş sokaklar ve vitrinlerinde güzel çay kutulan. Horansa kâğıtları veya devasa sarı güllerle süslü **1950** lerden kalma bir elbisenin üzerine atılmış motorcu ceketi gibi, satın alabilirseniz hayatınızı değiştireceğini düşündüğünüz şeyleri sergileyen dükkânlar.

Nehre kadar gittim ve Waterloo Köprüsünün ortasında durup manzaraya baktım, saçlarım rüzgârda dağılıyordu ve sütlıi kahve rengindeki nehir, altımda hızla akıyordu. Doll ve ben gençken gelip keşfe çıktığımız ve geleceğimizle ilgili hayaller kurduğumuz zaman yaşadığım saf heyecan hissini unutmuştum.

Millennium Kulesi ufku değiştirmişti. London Eye, South Bank’e sıkışıp kalmış devasa, uygunsuz bir yandan çarklı gemi gibiydi. Doğuda şehirde yeni gökdelenler yükseliyordu ve aynalı camları güneşte parlıyordu. Hemen nehrin aşağısında eski bir elektrik istasyonunu Tate Modern Müzesine dönüştürmüşlerdi.

Saatime baktım. Bugün gitmek için zaman yoktu ama geri gelmemi engelleyen şey neydi? Dave hep Londra’yı sevmediğini söylerdi ama sadece bir kere okul gezisiyle Doğal Tarih Müzesine gitmişti. Müzelere veya sanat galerilerine gitmek *zorunda* değildik. Ona Doll ve benim keşfettiğim yerleri gezdirebilirdim veya yenilerini keşfede-bilirdik. Kentish Town, Pimlico, Swiss Cottage, isimleri bile ilgi çekiciydi. Dave, Portobello Caddesini hiç duymamıştı ama barların,

antik dükkânlarının ve lezzetli tropik meyvelerden piramit oluşturmuş pazar tezgâhlarının sevilmeyecek nesi vardı?

Chalk Farm'a 168 numaralı otobüse bindim. Gençken metro haritasını ve ana otobüs hatlarını öğrenmek için çok uğraşmıştım. Tren yolculuğunda Doll'a sorular sorardım.

"Charing Cross'tayım. Holland Parka en hızlı rota nedir?"

"Neden bunu yapmak zorundayız?" diye inlerdi Doll hep. "Her istasyonda harita var, değil mi?"

"Haritayı okursak Londralı gibi görünmeyiz, değil mi?"

Otobüs Bloomsbury'den yavaş yavaş ilerleyerek Euston Caddesini geçip Camden Tovvn'a gitti. Son durakta indim ve demiryolu köprüsünü geçip Primrose Hill'in alt kısmına doğru kıvrılan yola yürüdüm. İnsanlar İtalya'da olduğu gibi kafe masalarında oturmuş acele etmeden kahvelerini içiyorlardı ve çocukları geniş kaldırımlarda koşuyordu. Kömür ızgaralarının iştah açan kokusu restoran kapılarından çıkıyordu, akşam spesiyalleri dışarıdaki tahtalara tebeşirle yazılmıştı.

Yunan, İtalyan ve hatta Rus yemeği seçebileceğiniz ve haftanın her akşamı farklı bir film veya oyun görebileceğiniz bir yerde yaşamak nasıl olurdu? Kim olduğunuzu kimsenin bilmediği, böylece gerçekten olmanız gereken insanı keşfedebileceğiniz bir yerde?

Hayvanat bahçesine zamanında varmak için son birkaç yüz metreyi koşmak zorunda kaldım.

Babam sokakta göz gezdiriyor, sonra saatine bakıyordu. "Aslan uyuyordu, Tree," dedi Hope, arabaya doğru giderken.

"Ama yüzlerce başka hayvan vardı, değil mi? Hepsi de uyanıktı." Babamın sesi Hope'la üç saat geçirmeye alışık olmayan birinin ses tonuna sahipti.

"Aslan uyuyordu," dedi Hope.

The Lion Sleeps Tonight[1] şarkısını mırıldanmaya başladım.

“Artık biraz hızlansanız!” dedi babam adımlarını hızlandırarak, yetişmek için koşmak zorunda kaldık. “Böyle giderse karaokeyi kaçıracağım.”

1 Ç. N. lng. Aslan Bu G«ce Uyuyor.

“Karaoke mi?” dedi Doll sonraki pazar günü.

Fred’in takımı Birleşik Arap Emirlikleri’ndeki sezon öncesi kamptan daha yeni dönmüştü. Doll ve ben Fred’in Range Rover’ında arka koltuktaydık, Fred sürüyordu ve Dave ön koltuktaydı.

Dördümüz için hoş bir öğle yemeği olacaktı ama organizasyonu Doll yapınca sadece öğle yemeği olarak kalmamıştı. Oteldeki hizmetleri okuyunca bizim için spada kızlara bakım günü programı ve erkeklere de günü çıkarmaları için golf turu ayarlamıştı.

“Babam evlenmeden önce şarkı söylerdi,” dedim. “Adil olmak gerekirse sesi iyidir. Banyoda *Islands in the Stream* şarkısıyla pratik yapıyor. O ve Hope birlikte...”

“Hope şimdi Kylie,” dedi Dave, Fred’e. “Kafasının üzerine bir şey geçiriyor ve *Can t Get You Outta My Head* şarkısını söyleyip dans ediyor. Sesini aynı Kylie Minogue’a benzetiyor, değil mi, Tess?”

Nedenini bilmesem de Dave’in Hope’la ilgili Fred’le böyle konuşmasından hiç hoşlanmadım, aslında Dave ve Hope’un harika bir ilişkisi vardı. Dave pop şarkılarını ansiklopedi gibi biliyordu. Albümlerdeki her şarkıyı doğru sırada sayabilir ve ne kadar sürdüğünü saniyesine kadar söyleyebilirdi. Bazen arabayla bir yere giderken Hope torpido gözünden onun CD’lerini çıkarır ve onu denemek için şarkılarının sırasını yüksek sesle okurdu. Evimize geldiğinde Dave de onıı kendi koleksiyonuyla ilgili sınava tutardı. Dokuzuncu doğumgünü için Hope’a kendi kişisel CD çalarını almıştı. Hope bunu devasa bir madalya gibi boynuna asmıştı, kulaklıkları vardı ve bu herkesin hayatını kolaylaştırmıştı. ABBA’nın *Besi* O/albümünü dinleyebileceğiniz bir sınır var.

“Peki babanın Dolly Parton’ı kim o zaman?” diye sordu Doll bana.

“Ne demek istiyorsun?”

“Islands in the Stream\ Bu bir düet, değil mi?”

Şimdi o söyleyince öyle olduğu çok barizdi. Babam son zamanlarda kendi bakımına çok dikkat ediyordu. Kendisine birkaç çift yeni gömlek bile almıştı ama hayatında bir kadın olduğu fikri hiç aklıma gelmemişti. Bugün Hope'a bakıcılık yapmakta bu kadar gönülsüz olmasının nedeninin bu olup olmadığını merak ettim.

Babamı kabarık saçlı bir kadınla bir dart tahtasının önünde mikrofonlarla birbirilerine şarkı söylerken hayal ettim. Ne zamandır devam ediyordu? Ve ciddi miydi? Kendimi kadınla evi paylaşmaya hazırlamalı mıydım? Hope'a nasıl tepki verecekti? Ve Hope ona nasıl tepki verecekti? Şimdi üçü Carvery'deki her zamanki masamızda mı oturuyorlardı?

Range Rover'ın ön tarafında Fred ve Dave futbol direktörü olsalar transfer sezonunda kimi alacaklarını konuşuyorlardı.

Tanışmadan önce ikisinin nasıl geçineceğini merak ediyordum. Dave ona ilk söylediğimde çok etkilenmişti çünkü bir ömürdür Fred'in takımını tutuyordu, imza falan isteyecek diye dehşete düşmüştüm. Çok şükür istemedi. Dave biraz daha büyük olduğundan ve lavabo açmak veya buhar kazanı takmak gibi erkek işlerini yapabildiğinden Fred ona saygı duyuyordu. Golfte, Fred profesyonel futbolcu olmasına rağmen Dave oyunla ilgili en az onun kadar bilgili görünüyordu. Rüya takımlarını seçmelerini dinlerken ikisinin konuşmasının Dave'in Hope'la konuşmasına ne kadar benzediğini fark ettim. Doktor Asperger sendromunun erkeklerde kadınlara göre daha yaygın olduğunu söylemişti. Belki de onlarda da bir parça var diye düşündüm. Belki hepimizde var.

"Bu ikisi kanka oldular, değil mi?" dedi Doll koluma girip beni spa girişine yönlendirerek. Personel bize büyük kabarık bornozlar, terlikler ve aromaterapi kozmetiklerinden bir sepet verdi.

"Komik," dedi soyunma odasında soyunurken. "Zengin olduğunda insanlar hep sana bir şeyler veriyor. Yastığın üzerinde çikolata, çanta... çok daha fazla minnettar olacak olsan da Travelodge'da bunları almıyorsun, değil mi? Bu arada," pembe deri askılı çantasına uzandı, "senin için Dubai'den bir şey aldım."

Küçük karton çantanın içinde Day-Glo sarı Gucci bikini vardı.

"Küçük olduğu konusunda haklısın." Küçük parçalan bornozumun üzerine tuttum.

“Kendime de bir tane aldım,” dedi Doll aynı bikininin Day-Glo pembesini çantasından çıkararak. Şimdi içim daha rahattı.

Elimde olmadan Doll’un tüm vücut tüylerinden kurtulduğunu fark ettim. Bu biraz şoke ediciydi çünkü minyon vücuduyla yine çocuk gibi görünmesine neden olmuştu. Aynanın önünde utanmadan çıplak durarak dekolte yaratmak için küçük göğüslerini yukarı doğru itti.

Doll’un kendisini kontrol etmesi çok daha kolaydır diye düşündüm çünkü araştıracak et yoktu, parçanın kayıp saklanabileceğini düşüneceğiniz bir yer de yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Fred onları yaptırmamı istiyor.”

“Silikon mu?”

“Senin için gerek yok,” göğsümü işaret etti, “ama diğer herkesin var.”

Bornozuma daha sıkı sarıldım. Göğüslerimi bir avantaj olarak görmüyordum. Elbiseler hiçbir zaman üzerimde görünmesi gerektiği gibi durmuyordu, sanırım modeller bu yüzden düz göğüslüydü. Dave’le tanışıncaya kadar o kadar iyi bir Katolik kızıydım ki göğüslerinize dokunulmasına izin vermenin sadece ilişki ciddi olduğunda yaptığınız bir şey olduğunu sanıyordum çünkü erkekler arzularının peşinden giderdi. Benim de hoşuma gideceği hiç aklıma gelmemişti.

“Yeni kıyafetler alman gerekir,” dedim.

“Beni caydırman gerek, cesaretlendirmen değil!” Doll kahkaha attı, bu rahatlatıcıydı çünkü bir anlığına ciddi olarak ameliyatı düşündüğünü sanmıştım ve bu konuda tarafsız olmak benim için zor olurdu. Annem bir göğsünü aldırmıştı, hoş değildi ve çok ağrılı olmuştu. Bu yüzden sağlıklı kadınların gönüllü olarak bıçak altına yatmasını anlamıyordum.

Masaj masalarımız yan yanaydı. Işıklar kısıktı ve bir yerlerden akan suyun yatıştırıcı sesi geliyordu. Sesin oradaki bir şelaleden değil de hoparlörden geldiğini düşündüm.

“Dave pornoya meraklı mı?” diye sordu masörlerimiz şaşırtıcı derecede güçlii parmaklarım sırtımızda gezdirirken.

Damlayan su sesi yüzünden “porno” dediğinden yüzde yüz emin değildim ama karıştırmış olabileceğim benzer bir sözcük bilmiyordum. Daha yüksek sesle “porno” mu diye tekrarlamayacaktım.

“Yani ilk birlikte olduğunda her şeyi denemek istersin, değil mi?” diye devam etti Doll. “Ama Fred’le hep yeni bir şey olmalı, şimdi de sık sık filme çekmek istiyor!”

Tüm vücut ağdası, kaşlarını cımbızla almaktan bir şekilde daha iyi olan iple aldırmak gibi üç yıllık düzenli güzellik bakımlarından sonra Doll insanların onun için bir şeyler yapmasına o kadar alışmıştı ki artık onları fark etmiyordu. Salonda müşterilerinin yapmasından nefret ettiği şeyleri yapıyordu.

“Sen orada değilmişsin gibi birbirileriyle konuşuyorlar!” diye bağırırdı öfkeyle.

Seks söz konusu olduğunda Doll’dan çok gerideydim ama Dave’le bekâretimi kaybettikten sonra safça ona yetişeceğimi düşünmüştüm. Görünüşe göre masum olan hâlâ bendim çünkü bırakın kendim yapmayı porno aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Fred S-M olayına yatkın falan değil,” diye devam etti Doll. “Ama işte ben de lanet bir jimnastikçi değilim, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

İçimde bir parçam hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmek istiyordu, böylece bana anlatırdı çünkü diğer insanların neler yaptıklarını merak etmek normaldir, değil mi? En iyi arkadaşınızla bile seksin böyle bir tabu olması garipti. “Aşağıda” veya annemin dediği gibi “kapalı kapıların ardında” neler olduğuyla ilgili özellikle konuşmuyordunuz.

Dave ve Fred golf sahasında fantezilerini tartışıyorlar mı diye merak ettim. Yoksa daha kötüsü performansımız üzerine istatistikleri mi kıyaslıyorlardı? Dave’e tamamen güveniyordum. Her zaman bana karşı nazik olmuştu. Doll’un şimdi açıkladıklarından sonra öyle bir adama sahip olduğum için kendimi daha bile şanslı hissettim.

“İş nasıl?” diye sordu Doll yüzümüz özel bir deniz yosununa sarılmış kille kaplı halde gözkapaldarımızda birer dilim salatalıkla sırtüstü uzanırken.

Yeni okul yılı daha yeni başlamıştı. Doll’un tüm seks ve alışverişinden sonra Viktorva Günümüz oldukça ezik görünüyordu. Hope ve ben yüzlerimizde is

lekeleriyle baca temizleyicileri gibi giyinmiş ve okula kadar tiim yol boyunca *Chim Chiminee* şarkısını söylemiştik.

Okula vardığımızda beni utandırıcı bakışlar karşılamıştı çünkü meseleyi yanlış anlamıştım. Yetişkinler Viktorya dönemi öğretmenleri gibi giyineceklerdi, lam siyah Kraliçe Viktorya elbisesi ve kafasında beyaz bir dantel şapkayla Bayan Corcoraıı Hope'a gidip yüzünü yıkamasını emretti. Bu da her türden soruna neden oldu çünkü Hope onun rol yaptığını anlamamıştı. İsle kaplı bir gömlek ve bir lastikle tutturulmuş babamın eski pantolonlarından biriyle berbat bir gün geçirmiştim.

Doll o kadar çok kahkaha attı ki maskesi kuraklıkta bir su birikintisi gibi çatlaklarla doldu.

"Tüm bunları özledim," dedi.

"Okulu mu?" Şaşırmıştım.

"İşi demek istiyorum. Gerçekten çalışmayı özlüyorum. Çok aptalca, değil mi? Dedikoduyu özlüyorum. Fred'in idmanda olduğu günler oluyor ve hiç kimseyle konuşmuyorum."

"Diğer kızlarla dışarı çıkmıyor musun?"

"Onlar senin gibi değiller, Tess. Aslında benim gibi değiller," diye ekledi hüzünle. "Alabileceğin ayakkabı sayısının bir sınırı vardır. Şuna bak, ben ne diyorum! Bunları söyleyebileceğim aklımın ucundan geçmezdi!"

Gözeneklerimiz temizlenmiş ve cildimiz yenilenmiş halde ayaklarımızı bir havuza sallandırarak oturduk, küçük balıklar kuru cilt parçalarım yiyordu. Biraz gıdıklıyordu ama kesinlikle kötü değildi.

"İşe geri dönmeni engelleyen nedir?" diye sordum. "Model falan olsam farklı olurdu ama saç stilisti gerçekten bir şey sayılmaz, değil mi?"

Sınıfımızdaki neredeyse tüm kızların kuaför olmak istediği zamanı hatırladım. O zaman en havalı şey gibi görünmüştü.

"Fred bebek sahibi olmanın bana yapacak bir şey vereceğini söylüyor..."

Doll’u bunun böyle arada geçmesinin daha büyük bir endişeyi gösterdiğini bilecek kadar tanıyordum

“Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?” diye sordum dikkatle.

En iyi arkadaşınızın erkek arkadaşı söz konusu olduğunda çok dikkatli olmalısınız çünkü hiçbir zaman yeterince iyi olduğunu düşünmeyeceksiniz. Ama birlikte kalmaları ihtimaline karşı da eleştirinin bir sınırı olmalı, değil mi?

“Sadece yirmi bir yaşındayım ve Fred’in kendisi de büyük bir çocuk,” dedi Doll. “Sence önce evlenmek istemek eski moda mı?”

“İstediğin buysa hayır,” dedim silikon, porno ve bebeği düşünerek. Ona ne oluyordu?

“Fred önce çocuk sonra nasıl gittiğine bakarız diyor.” “Bu sadece Fred’e kalmamış ama değil mi?”

Doll’un yüzü güldü.

“Bunu söylediğin için çok rahatladım, Tess,” dedi. “Deniyormuş gibi yapabilirim, değil mi?”

Aslında benim önerdiğim bu değildi.

Öğle yemeği için bir araya geldiğimizde elimde olmadan Fred’e yeni bir gözle baktım. Yakışıklıydı evet; pek zeki değildi ama yeterince güler yüzlüydü. Pornoyu unutursanız ki ben unutamıyordum, muhtemelen yeterince iyi bir baba olurdu. Ama ev, araba, kıyafet, mücevher ve lüks tatiller onu Doll’un evlenmesi gereken kişi yapar mıydı? Dave gibi ortalama bir geliri olsa yine de onunla birlikte olur muydu? Bedava öğle yemeği yiyip balıklı pedikür yaptıran ben onu nasıl yargılayabilirdim?

“Bayan O’Neill’la kiliseye gittim,” dedi Hope ben kapıdan girer girmez. “İlahi söyledik.”

Masajın omuzlarıma sardığı sıcak mutluluk pelerini hemen aşağı indi.

“Peder Michael çok iyi olduğunu söylüyor!” dedi babam. “Koroya katılması gerektiğini söyledi.”

“Bana sorabilirdin,” diye mırıldandım.

Hope bir rutine alışınca bundan kurtulmak zordu.

Annem öldükten sonra Hope’u ayine götürmeyi kesmiştim. Bu olmadan da yeterince şey yaptığımı düşünüyordum. Annemin bundan hoşlanmayacağını biliyordum ama kendisinin de dediği gibi Tanrı’ya inanmak için ayine gitmeye gerek yoktu. Hâlâ inandığımdan emin değildim ama kendimi sık sık dua ederken buluyordum; diğer çocukların takım oyunlarında Hope’u seçmesi için, tepesinin atmaması için ve hatta hastanede testler sırasında tepesinin atması için, çok uslu davranırsa her şeyi benim uydurduğumu sanmaları tehlikesi vardı.

“O benim kızım, Tess!” dedi babam.

“Peki onunla birlikte gittin mi?” diye sordum gitmediğini çok iyi bilerek. Bara gitmişti. Yüzünde görebiliyor, kıyafetlerinden kokusunu alabiliyordum.

Sonrasındaki sessizlikte Hope, “Babam Anne’i almaya gitti,” dedi.

“Bu karaoke eşin, değil mi?” Öfkeli bakışlarına karşılık verdim.

Bu onu şaşırttı. Yüzündeki “sana bunu kim söyledi” ifadesi bana küçük bir zafer tadı verdi.

“Anne nasıl biri peki?” diye sordum Hope’a.

“Anne çilekli çizkek seviyor,” dedi.

Dürüst olmak gerekirse ertesi hafta bizi davet edince öğrendiğim üzere Anne’in kendisi bir lütuftu. Kocası Sandovvn

Parkta büyük bir kuponun son yarışında ciddi bir kalp krizi geçirmişti. Adam son nefesini verirken atı kazanmıştı ve Anne’in deyişiyle mutlu ölmüştü. “Hepimiz bir ara ölmek zorundayız, değil mi?” demişti. Anne ikisi için de kazançlarının keyfini sürüyordu. Yeni müstakil bir ev ve ilişkileri duyulur duyulmaz babamın kullanmasına izin verdiği üstü açılır iki koltuklu, kırmızı bir Mazda almıştı. İlişkilerinin ne kadar süredir devam ettiği biraz belirsizdi, hiç öğrenmeye çalışmadım. Hepsinden iyisi Anne’in mutfak-yemek salonunda ellili yıllardakine benzeyen ama CD çalan bir müzik kutusu vardı.

“Hope istediği zaman buraya gelebilir,” dedi.

Elbette Hope’un o noktada neler yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu; Anne sadece babama yaranmak istiyordu. Bunu anlayamıyordum çünkü babamdan çok daha üstündü. Ama babam kendine çekidüzen vermişti ve işine geldiğinde çok cömert ve çekici olabiliyordu.

Hayatı tam yaşamak Anne’in felsefesiydi ve sanırım babamın tam olarak ihtiyacı olan buydu. Kül sarısı saçları ve onu her gördüğümde farklı olan dar elbiseleriyle kesinlikle çekici bir kadındı. Babam gibi elli bir yaşında olduğunu iddia ediyordu. Boynunun görünüşünden, birkaç yıldır bu yaşı değiştirmediğini düşündüm ama Doll bunun güneşten dolayı olabileceğini söyledi. Anne in parlak pembe ruju, tam dekoltesi ve korsesinin üstündeki o küçük yağ sarkmasını en iyi özetleyecek kelime dolgun sanırım. Tam gaz kahkahası ve odaya getirdiği parftim ve sigara kokusuyla annemden ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Anne'in muhtemelen iyi bir şey olduğuna karar verdim ve yii’/üklü elini koluma koyup, “Baban o olmasa ne yapardım diyor," diyerek beni övmeye çalışmasını umursamadım. Babamın böyle bir şey söylemediğinden emindim.

Dergilerinden birinde Asperger sendromu üzerine bir yazı bulan da Aıine’di. Yazıda Albert Einstein’da da bu sendromdaıı olabileceği vardı. Bunu yapması iyi olmuştu çünkü babama bunun hakkında, neredeyse övünecek biçimde konuşma fırsatı yaratmıştı. Babam hikâye anlatmayı severdi.

13

2001

GUS

Sıradan bir gün gibi başladı ya da belki saatin biraz daha farkındaydım çünkü hastanede yapılan ve gerçek doktor gibi davrandığımız Entegre Klinik Bakım dersinin başlangıcıydı. Acil servisin en dibinde olmaktan mutluydum ve bunu hastalar için olduğu kadar kendim için de bir ölüm kalım sınavı olarak görüyordum. Yaralanmış insanlarla uğraşamıyorsam, uğraşamadığımı bir an önce öğrenmem daha iyi olacaktı. Bir inşaat işçisinin ezilmiş elini ve gazeteler ve güvercinlerle dolu sosyal konutta telle bağlanmış bornozuyla bulunan adamın kıçındaki cerahatli yaralan incelerken o kadar hassas olmadığımı fark ettim.

Ne Lucy ne de ben insanların bize bakmasının yarattığı baskıyı ve akranlarımızla iş sonrası yaptığımız kahve-bar sohbetlerindeki kara mizah emniyeti olmadan ne yaptığımı/.» biliyormuşuz gibi davranmak zorunda kalmavı bekliyorduk. İlk akşam ikimiz de eve tükenmiş halde geldik. Lucy ertesi sabah nefesimizin kokacağım ve zaten acı çeken hastalarımızı bir de kokuyla rahatsız etmemeyi düşünmemiş olsa Hint mutfağından bir şeyler alacaktık. Onun yerine peynirli tost yaptım.

“Nasıldı?” diye sordu Lucy bana ikimiz de kanepeye çökerken.

“Kimse ölmedi,” dedim. Bu klişenin tıp öğrencileri için acımasız bir anlamı vardı. Detaya giremeyecek kadar yorgundum.

Beni şaşırtacak şekilde Lucy ayakta tedavi edilen pedi-yatri hastalarını beklenmedik biçimde güç bulmuştu.

“Sana öğretmedikleri şey, olayın sadece çocuklarla uğraşmak olmadığı, mesele ebeveynleriyle uğraşmak. Uzman doktoru azarlayan bir baba vardı, koridorda çocukla beraber, bunu duymamış gibi oturdum... Durumla nasıl baş edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tamamen işe varamazım!”

“İşe yaramaz değilsin. Harika bir doktor olacaksın.” Onu canlandırmaya çalıştım. “Gerçekten buna para yatırırdım.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette sadece bir beşlik.”

Onu güldürmek kolaydı. Ertesi sabah işe ondan daha hazır hissediyordum. Euston Caddesindeki kavşakta hızla öpüştük, sonra yollarımız ayrıldı. Işıkların değişmesini beklerken Lucy nin yürüyerek uzaklaşmasını, dönüp bana el sallamasını umarak izledim. Ama yürüyüşünün sertliğinden kafasının meşgul olduğunu anlayabiliyordum. Dönmedi ve varı kalkmış kolum hızla geri indi.

Bir görüntünün kafanıza takılması garip. Şimdi orada aralıksız Londra trafiği gürültüsünde hafıfsert eylül esintisi saçlarımı savururken kız arkadaşımın benden uzaklaşmasını izlemem sanki hayatımda bir dönüm noktası gibiydi.

Acil servis sürekli olarak yoğundu: Metroda bir Japon kız bayılmıştı ama kahvaltı etmemiş olmasından daha ciddi bir gösterge yoktu; hayvanat bahçesinde

bir bebeği arı sokmuştu ve kulağı panik yaratacak şekilde şişmişti, anti-histamin verilmiş ve gözlem altına alınmıştı, annesine ilerde arı sokması olursa diye aile doktoruna gidip EpiPen alması söylendi; motorundan düşen bir kuryeye beyin sarsıntısı teşhisi konmuş, röntgeni çekilmiş ve hastaneye yatırılmıştı.

Ara verdiğimde biraz temiz hava almak için çıkacakken ambulansların geldiği girişte, tekerlekli sandalyede tek başına oturan yaşlı bir kadın fark ettim.

“Ambulans görevlilerini bekliyorum,” dedi bana.

Sorma hatasını bir kere yapınca uzaklaşmak zor geldi çünkü gevezeydi ve birçok yaşlı insan gibi sorun çıkardığı için özür dilemeye meyilliydi. İşteki kızını aradığını ve onun da acil servisi aramasını söylediğini anlattı. Kendisinin yaptığı bir şey değildi, zaten muhtemelen bir şeyi yoktu, sadece kolu biraz garipti.

“Nasıl garip?” diye sordum. Bu doktorun soracağı türden bir soru muydu?

“Yani elim tamamen soğuk. Ve hava dondurucu değil, değil mi?”

Hastaneye girince tüm zaman ve hava hissini kaybedersiniz ama Iucyyle işe yürürken güneşin parladığını hatır lıyordum.

Bunu ilk ne zaman fark ettiniz?” diye sordum.

Şimdi birkaç saat olmuş olmalı. Birden bir garip oldu. Ve sonra tamamen soğudu. Isıtamıyor gibiydim. Ambulansı aramamı söyleyen kızımdı. Onlara ne olduğunu anlatırken biraz kaçık gibi hissettim, ‘Kolum soğudu,’ dedim.”

“Doğru şeyi yaptınız.”

“Yani sence ciddi mi?”

Safça güven verme girişimim sadece onu panikletmişti. Beni rahatlatacak şekilde iki ambulans görevlisi adam göründü.

“îyi misiniz, Bayan Collins?”

“Bu hoş doktorla konuşuyordum. Ciddi olabileceğini düşünüyor.”

Ambulans görevlileri normal profesyonellerin öğrenci doktorlar için sakladığı

bir küçümsemeyle bana baktılar. “Şimdi seni triyaj hemşiresine götüreceğiz, detaylara o bakacak.”

Düşüp ayak bileğini kıran veya inciten bir dans öğrencisine bakmam için çağrıldım.

Ondan sonra öğle yemeği aram vardı, bu yüzden Bayan Collins’i yeniden gördüğümde bir saatten fazla zamandır bekliyor olmalıydı.

“Kolunuz nasıl?”

“Çok beyaz...”

“Bir doktorla görüştünüz mü?”

“Bekliyorum. Çok yoğun, değil mi?”

Soğuk ve beyaz kol görünce aklıma gelen tek nedeni kan gitmemesiydi. Bu durumda sıkı bir kol yeni veya turnike yoksa bu, arterin tıkandığının göstergesiydi. Ve bir arterin kapanmasının akhma gelen tek nedeni de pıhtıydı. Ve bu iyi bir şey değildi.

Bir başka açıklama düşünmek için beynimi zorlu-yordum. Ben kimdim ki yıllardır hasta gören triyaj hemşiresinden daha iyi bilecektim? Ama kafamda alarm bir kez çalmaya başlayınca durmazdı. Masaya gittim ve Bayan Collins’in nesi olduğunu sordum, yaşlı kadın beni bıktırmış gibi davranmaya çalışıyordum. Masadaki hemşire ekrana baktı ve Bayan Collins’in uzman kardiyo-loğu beklediğini söyledi.

“Acil olduğunu söylediniz mi?”

Yetkilerimi aştığımı söyleyen bir bakışla karşılaştım ki bunu zaten biliyordum ama sorun çıkaran olarak damgalanmayı göze aldığımdan zaten olan olmuştu ve geri adım atmaya hazır değildim.

Okulda göz kırpmama yarışmalarında hiç iyi değildim ve Ross’u yenmeyi hiç ama hiç beceremediştim ama hemşirenin ahizeyi kaldırmasını sağlamaya kararlıydım. Numarayı tuşladı ve sonra ahizeyi bana verdi. “Belki sen açıklaşan daha iyi olur.”

Sesinde bir zafer tınısı vardı.

Uzman doktorun kesinlikle uğraşılmaması gereken biri olduğu anlaşılıyordu.

“Evet?” Ters bir kadın sesiydi.

“Merhaba... Aa... Ben stajyer doktorum ve hatalı olabilirim ama burada acil görmeniz gereken birisi var sanırım...”

“Neden?..”

Bayan Collins’in kolunu anlatmanın ortasındaydım ve boş hatta konuştuğumu fark ettim. Masadaki hemşirenin yüzünde bir sırıtma parladı.

Uzmanı uyarmıştım. Tüm yapabileceğim buydu. Bu bir pıhtıysa bile kan seyreltici ilaç vermeye yetkim yoktu. Değilse ve verirsem kanama riski olurdu. Zaten damar yolu açmada hiç iyi değildim. Yardım etmesi için hemşireyi çağırdığım birkaç seferde bu kesin olarak kanıtlanmıştı. Nihayetinde kendimi şunu düşünürken buldum: *Şimdi ölürse benim hatam olmayacak.*

Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Bu cümleden nefret ediyordum.

Çok değerli ve samimi görünüyor, sanki şu anlama geliyordu: *Her şeyi denedik, elimizden geldiğince çalıştık, gerçekten düşündük.* Ama aslında bu nadiren doğruydu. Doktorların tembel olduğunu veya kasıtlı olarak hata yaptıklarını söylemiyorum ama yoğun olduğunda işler karışıyor veya gecikiyor. Çoğu zaman hayatta kalmak sadece şans meselesi.

Ambulans girişine doğru ilerledim, egzoz dumanlarının arasında dikildim; beyaz önlüğümü çıkarmayı, özgür bir adam olarak yürüyüp gitmeyi hayal ettim.

Tıp öğrenciliğinin ilk yılında ebeveynlerimi yüzüstü bırakmamaya kararlıydım. İkinci yıl Lucy diğer herkesin de benimle aynı endişe ve güvensizlikleri olduğuna dair beni ikna etti. Üçüncü yıl, diğer üniversite öğrencileri mezun olup para kazanmaya başlarken çok az insanın gerçekten sevdiği işi yaptığını fark ettim. En azından doktor olarak iyi para kazanmak mümkündü. Ama ne

zaman baskı altında olsam kafamın içinde çığlık çığlığa bağıran sesi susturmayı

başaramıyordum: *Bunu yapmak istemiyorum!*

İçeri geri girerken neredeyse çoğu doktorun aksine iliklediği beyaz doktor önlüğü içinde çok zayıf bir kadına çarpıyordum.

Merak uyandıran bir biçimde çok dar siyah çorap veya tayt dışında giydikleri görünmüyordu.

“Angus?”

Yıllardır annem ve babam dışında kimse beni bu isimle çağırmamıştı.

“Charlotte?”

“Senin için Dr. Grant!”

Bu bir şaka mıydı yoksa emir mi? Muhtemelen ikisinden de biraz.

“Dr. Grant.”

Sırıttım.

O sırıtmadı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Elbette hastanede çalışıyordu ama onu burada görmemiş veya adını acil servis tahtasında fark etmemiştim.

“Ben kardiyoloji uzmanıyım. Lanet bir stajyer beni çağırdı diye aşağı indim. Ya sen?”

“O lanet öğrenci benim.”

Sabırsızca iç geçirdi.

“Peki o zaman. Nerede?”

Onu Bayan Collins’in yatağına götürdüm, perdeyi çekince uzaklaştım. Bunun neden prosedür olduğunu hiç anlamıyordum çünkü hastaya yanlış bir mahremiyet

hissi veriyor ve komşularını daha da meraklı yapıyordu. C harlotte'un sakin ve profesyonel muayenesinden bir şeyler öğrenmeyi umarak orada durdum.

“...tamam, peki, Bayan Collins, şimdi yapacağımız şey diğer kolunuzdan ilaç verebilmemiz için hemşire çağırmak. Bakalım bu kolu kısa sürede iyileştirebilecek miyiz?”

Perde umduğundan daha erken açıldı ve kulak kabartırken yakalanmış gibi hissettim.

Sesinden, Charlotte’un durumu sıradan bir şey olarak düşündüğünü sanmıştım ama hemşirenin masasına giderken ve Bayan Collins’e hemen damardan heparin verilmesini söylerken öfkesi barizdi.

“Sonra benim bölümüme yatırılmasını istiyorum, anlaşıldı mı? Bu hastanın triyajından kim sorumlu?”

Masadaki hemşire sindi. “Öğle arasına çıktı.”

“Şansı varmış!”

Yeniden Charlotte umduğumdan daha erken döndü ve onu takip ediyormuşum gibi hissetmeme neden oldu.

“İyi karar, Dr. Macdonald.” Geçip giderken göz kırptı. Koridorda ilerleyip kaybolduktan sonra birkaç saniye boyunca parfümünün egzotik kokusu havada asılı kaldı. Acil servis bölümüne yayılan yoğun sepsis ve bok kokusunu maskelemeyi hiç başaramayan her zamanki dezenfektan kokusundan bir anlık kaçış sağlamış oldu.

Okul gününün sonu çeşitli top yaralanmaları olan bir sürü çocuk geldi ama alkolle ilgili vakalar doluşmaya başlamadan önce, akşamın ilk saatlerindeki o azalma o gün olmadı. Çünkü birisi ölümcül, on yedi yaralanmayla bir zincirleme kaza olmuştu.

Öğleden sonra beşte kalıp kalamayacağımı sordular. Ayrı yerlerde olacağımızı anlayınca aldığımız yeni cep telefonundan Lucy’yi arayacak zamanım ancak oldu. Cep telefonlarının internete bağlanmadığı ve sadece acil durumlar için taşındığı bir zamanı hatırlamak garip. Sirenlerin çığlığı gittikçe yaklaşırken ambulansların geldiği yerde durdum çünkü hastane içinde arama yapmanıza izin

yoktu.

Hassas olmadığımı söylemem bu yüzü yanmış insanları görmeden önceydi. Garip biçimde, bu dehşet dışarı çıkmak istememe neden olmadı çünkü faydalı olabileceğimi biliyordum. Adrenalin devam etmenizi sağlıyor. Yapmanız gereken şeyi yapıyorsunuz. O anda yaşıyorsunuz. Ambulanslar arasında ancak nefes almaya zamanım oldu. Daha önce uzaklaşıp gitmeyi hayal ettiğim aynı yerde dururken kendimi, *bu işi seviyorum,* diye düşünürken buldum.

Bu, sigara içmeye başladığım akşamdı. Sağlık riskleri yüzünden doktorların içmeyeceğini sanırsınız. Ama öyle olmuyor. Hayatın ne kadar belirsiz olduğuna şahitlik ediyorsunuz ve gelecekteki belirsiz sağlık fikrine o kadar önem vermiyorsunuz. Okulda sigara içmiştim. Tırsak olarak etiketlenmek istemiyorsanız içmeliydiniz. Bu yüzden yanımda duran erkek hemşire bana sigara uzattığında bunu almanın bir tiir dayanışma hareketi olacağım hissettim.

On altı saat boyunca tetikte kalarak on bire kadar çıkmamıştım. Yorgun değildim ama hastane girişinde Chaılotrc'a rastlanmanı direkt eve gidecektim.

'Angus," dedi. "Yine sen!"

Yeniden karşılaşmamızın hoş mu karşılandığını yoksa rahatsızlığa mı neden olduğunu anlayamadım.

Kendi mesaisini yeni bitirmişti.

"Bayan Collins nasıl?" diye sordum.

Hepsi çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. O zamandan beri birkaç ömür yaşamıştım.

"Sanırım kolunu kurtarmayı başardık," dedi. "Gerçekten araman bir mucize. Meslektaşım durumun aciliyetinden haberdar edilmemişti."

Birinin nöbetini mi almıştı? "Eee, hoşuna gidiyor mu?" diye sordu hemen önümde yürüyerek ve konuşmak için kafasını hafifçe arkaya çevirerek. Bacaklarına dizlerinin hemen üzerinde değen düz siyah eteğin üzerine yumuşak, gri kaşmir bir ceketi gelişigüzel giymişti. Topukları kaldırımda ses çıkarıyordu.

"Hoşlanmak muhtemelen doğru kelime değil..."

“Kaza mı?” Anlaşılan haberler hızlı yayılmıştı. “Kötü müydü?”

Gördüğüm yaralanmalar için “kötü” hafif bir kelimeydi.

“Oldukça kötü.”

Tottenham Court yolundaki kavşağa geldik. O güneye gidiyordu bense kuzeye.

“Bir yerlere gitmen gerekiyor mu?” diye sordu Charlotte birden. “Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Bir tekliften çok tanı gibiydi. Kıdemli meslektaşlarla sosyalleşmenin bir protokolü var mıydı?

Bu Charlotte dedim kendime. Onu on üç yaşımdan beri tanıyorum.

Saatime baktım. Barlar kapanalı çok olmuştu. “Nereye gideriz bilmiyorum,” dedim.

Hafif bir kahkaha attı.

“Benim kulübüme gideceğiz,” dedi yaklaştığını fark etmediğim taksiyi durdurmak için bir kolunu havaya kaldırırken.

Kulüp kameralı giriş telefonu ve resepsiyonda karizmatik personeli olan şık Soho *netıvork* yerlerinden biriydi. Yirmilerinde ve otuzlarında entelektüel tiplerle doluydu.

“Çoğunlukla medya,” dedi Charlotte kalabalıkta yolumuzu açarken. “Ama tanıdığım birisi komitede.”

O birisi bir kadın mıydı yoksa erkek mi? Önümdeki simsiyah saça bakarken bunu düşündüm. Bir adam diye karar verdim. Charlotte çok tehdit ediciydi, Lucy gibi bir sürü kadın arkadaşı olacak birisi değildi. Gözlerim barı taradı; duvarlarda modern sanat, şeflerin çalıştığı mutfak tezgâhı, tebeşirle kara tahtaya yazılmış spesiyaller; adaçaylı kabak ravioli, yavaş pişirilmiş et, kısık ateşte pişirilmiş hindiba. Tüm detayları anlamaya çalıştım, böylece var olduğunu bile bilmediğimiz bu gece partileri dünyasını tam olarak anlatabilecektim.

“Her zaman böyle midir?’ Sesimin duyulması için bağırmam gerekti.

“Sanırım bu akşam *Roma imparatorluğunun Gerileyip ve Çöküş Tarihi* gibi,” dedi Charlotte.

İnsanların plazma ekranda ilk başta bir felaket filmi olduğunu sandığım şeyi izledikleri bir oda boyunca ilerledik.

Bir an için durdum ve yayının Amerikan haber kanalından geldiğini fark ettim, bir uçağın Dünya Ticaret Merkezi kulelerinden birine dalmasını tekrar ve tekrar gösteriyordu. Sonra iki kulenin uzaktan çekimi: Birinden duman çıkıyordu, diğerine kuş kadar bir uçak yaklaştı ve doğruca içine daldı.

“Aman Tanrım!” dedi muhabir giriş noktası patlayınca.

“Neler oluyor?"

Şaka yaptığımı sanınca Charlotte kaşlarını çattı ama şaşkınlığımın gerçek olduğunu anladı.

“Ah, Tanrım, gezegende bunu bilmeyen tek insan sen misin? Sence dışarısı çıkılamayacak kadar soğuk mu?”

“Hayır, hadi...”

Charlotte beni dar merdivenlerden yumuşak ışıkları ve lüks bahçe mobilyası olan bir çatı terasına açılan kapıya götürdü. İçki içenlerin terli sıcaklığından sonra gece havası canlandırıcıydı.

Hint kamışından köşe divanın keten kaplanmış yastıklarına çökünce bir garson yaklaştı. “Size ne getirebilirim?”

“Bir Grev Goose Martini istiyorum, sek, çalkalanmış.”

“Aynısı,” dedim garson bana dönünce.

Grey Goose’un votka olduğu ve hiç şüphesiz inanılmaz pahalı bir marka olduğu ortaya çıktı. İlk tur geldiğinde hesabı kimin ödeyeceğine dair endişe hissini ikinci tur yatıştırdı. Martiniler son derece soğuktu ve sağladığı rahatlık o kadar hızlıydı ki morfin almaya en yakın şey olduğunu düşündüm.

Charlotte New York’ta neler olduğunu bildiği kadarıyla anlatırken günün ikinci

sigarasını yaktım. Kırmızı

Marlboro içiyordu. Ne kadar raşaklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. İnce sigara veya Marlboro Lights onu kesmezdi. Dudaklarına bakmamaya çalışarak her şeyi havalı diye düşündüm.

“Londra üzerindeki hava sahasını kapatmamalarına şaşırdım,” dedi.

Gözlerimiz Heathrow’a doğru gece göğünde yavaşça batıya alçalan uçakların ışıklarım izledi.

“Sence dünyanın sonu mu geliyor?’’ dedi.

Geliyorsa da ne biçim geliyor! diye düşündüm. Charlotte’la sokaktan görünemeyen çan kulesi ve barok sütunlarıyla büyülü bir çatı katında kokteyl içerken geliyor. Beni burada onunla konuşurken, hatta arada kahkaha atmasını sağlarken görse Ross nasıl da şaşırırdı. Ve ne kadar mor...

“Ne zamandır buraya üyesin?” diye sordum.

Soruyu biraz düşündü. “Sanırım birkaç yıldır.”

RossTa üye olmamıştı o zaman.

Sigaralarının yarısını içtiğini fark ettim. Yarısına gelince sanki sigaralara ve kendisine artık onlara ihtiyacı olmadığını söylüyormuş gibi kararlı bir şekilde söndürüyordu.

“Peki ya arkadaşın? Komitedeki?”

Sarhoşluğun kendi sesimi duyduğum ama bir başkası konuşuyormuş gibi geldiği evresindeydim.

Minderlerin üzerinde bir kedi gibi gerindi.

“Kişisel geçmişimi öğrenmeye çalışmıyorsunuz, değil mi, Dr. MacDonald?”

“Hiç de değil!”

“T iyatroya sık sık gidiyor musun? diye sordu.

Soru çok alakasızdı, konuşmanın büyük bir kısmını kaçırıp kaçırmadığımı merak ettim.

“Hiç,” dedim.

“Ah. Son seferinde tiyatroya gittiğini söylemiştin.”

Son seter mi? Ross’tan sonraki ilk Noel’i mi kastediyordu? Neredeyse dört yıl önceydi ve daha çok olmuş gibi görünüyordu. Londra’nın sunduklarıyla heyecanlanmış bir çocuktum. Hatırlamasına inanamıyordum.

“...yani sandım...”

“Evet, şey hâlâ tiyatroyu seviyorum,” dedim. “Sadece hiç gitmiyorum.”

“Gitmeliyiz,” dedi.

Boş martini kadehine baktım ve saçmalayanın tek ben olmadığımı düşündüm. Benimle flört mü ediyordu?

“Bir tane daha?” diye sordu.

“Neden olmasın?”

Saçma biçimde kontrollü hissettiğiniz kayıtsızlığın hemen öncesindeki sarhoşluk seviyesine ulaşmıştım.

Kaç tane içtik, hesap nasıl ödendi veya Soho Meydanındaki küçük Tudor evini, terk edilmiş Oxford Sokağını geçip hepsi kapalı Yunan restoranlarının ve pizzacıların sıralandığı Tottenham Court Caddesine paralel sokak boyunca kendimi onunla yürürken bulmadan önce ne konuştuk hatırlamıyordum.

“Charlotte Sokağı...” diye okudum sokak tabelasını, rüya görüp görmediğimi merak ederek.

“Evet, mükemmel değil mi?” dedi canlı, aşağılayıcı kahkahasıyla. “Burası benim evim.” Bir gazete bayisinin yanındaki kapıyı işaret etti.

Akşam bir noktada Battersea’den hastaneye yakın bir yere taşındığını bana söylediğini belirsiz de olsa hatırladım ama beynimin anlaması bir an sürdü.

“Kahve içelim mi?”

Binanın son katında dolapların saçaklara girdiği ve Fransız kapılı büyük çatı penceresinin küçük bir çatı terasına açıldığı stüdyo bir daireydi.

“Otur,” diye talimat verdi Charlotte, su ısıtıcısını çalıştırırken. Küçük mutfak ayakta duramayacağım kadar alçaktı.

Oturulabilecek tek yer iki katlanır ahşap sandalyesi olan küçük yuvarlak masa veya ağır beyaz pamuk ve dantel yatak örtüsüyle kaplı olan büyük boy yataktı. Tavandan sarkan renkli cam çiçekli bir avize vardı. Odanın stili Boulevard Saint-Germam in arka sokaklarındaki halka açık değilmiş gibi görünen seçkin antika dükkânları gibiydi.

Charlotte birbirine uymayan porselen fincanlarla döndü.

“Başını sokacak küçük bir yer aslında ama şu manzaraya bak.” Fransız kapıları açmak için sürtünerek yanımdan geçti.

Bir tarafta inanılmaz biçimde yakın ve büyük Telecom Kulesi; diğer tarafta Londra’nın merkezi için şaşırtıcı derecede karanlık çatılar vardı. Soho’daki çatıda olmayan bir banliyö durağanlığı vardı, sadece yazın pencereler açık olduğunda bizim dairemizden de duyabildiğimiz, bazen Eustondan çıkan ana hat üzerindeki trenlerin uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu.

“Bak,” dedim, “.sanırım eve gitme zamanını geldi.” “Ah...”

lamanı değil. Sadece “Alı...”

Çan terası o kadar küçüktü ki fincanından gelen papatya buharının, parfümünün güçlü etkisiyle karışan kokusunu alabiliyordum. Kokuyu üzerine yeni mi sıkmıştı? Bunu neden yapmıştı? Benden hoşlanıyor muydu? Elbette hayır! Öyle değil. Peki tüm bunlar şaka mıydı? Aşağıda zihnim çok netti. Yürüyerek votkanın etkisinden kurtulduğumu sanmıştım. Ama şimdi, sıcak, koyu kahveyle yeniden aktive olan alkol yeni bir momentum kazanmış gibiydi. Gergindim, hatta korkuyordum çünkü bir şekilde bir derece bile olsa ona doğru dönersem tehlikede olacağımı hissediyordum.

Hareket eden o oldu, içeri girdi ve ayakkabılarını çıkardı. Yarağa oturup uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu.

“Tanrım!” dedi.

“Ne?” Yatakta yanına tünedim.

Televizyonda çöken kulelerin görüntüleri vardı, o büyük, sembolik kuleler harabeye dönüşüyordu ve sokakta koşan insanların peşinden toz ve enkazdan oluşan devasa bir tsunami geliyordu. Görüntüler dünyanın bir daha aynı olmayacağı anlamına geliyordu.

ikimiz de sessizce ekrana baktık, sonra Charlotte bana doğru döndü. Korku, yüzünü daha da güzelleştirmişti. Birden yapabileceğimi anladım. Sonra sanki gerçeği silmek ister gibi gözlerimiz kapalı halde öpüşüyor ve birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk.

Uzun çorap giyiyordu, baldırlarının çevresinde geniş dantellerle bacağında kaymadan duruyorlardı.

CharlotteTa yatmak bir film yıldızıyla yatmak kadar gerçekdışı ve heyecan vericiydi. Esnek vücudu, aç ağzı, baştan çıkarıcıya karşı koyamamanın bilinçli eylemi beni daha önce hiç ulaşmadığım ve hatta varlığını bile bilmediğim bir zevk doruğuna ve hassas bir acıya ulaştırdı.

Abimin ince ve şaşırtıcı derecede güzel kız arkadaşı göğsüme yaslanmış halde bacaklarım açık yattım, olanlara inanamıyor ve fantezi birden yapışkan bir utanca dönüşmesin diye hareket etmiyordum.

Sonunda Charlotte yüzünü kaldırdı, dudakları öpüşmekten koyulaşmıştı, uzun saçları dağınık halde omuzlarına dökülüyordu.

“Kesinlikle büyümüşsün,” dedi.

Konuşmaya cüret edemedim.

Üzerimden yuvarlandı, yanımda uzanması için kolumu çektim.

“Biliyor musun,” elimi aldı ve bacaklarının arasına götürdü, “sanırım dahası var.”

Günah yalan gibidir. Bir kere yapınca tekrar yapmak daha günahkâr görünmez.

İlk seferinde zihnim ne istediğini anlamaya o kadar çok odaklanmıştı ki gözlerimi sıkıca kapalı tutmuştum. Şimdi dorukta kaybolduğu o harika anı gördüm, parmaklarım onunla ıslanmış ve kafam kısa soluklarıyla doluyken hiç bitmesin istedim.

“Teşekkürler,” dedi sonrasında.

Ne demem gerekiyordu? Hiçbir şey söylemedim.

“Yakışıklı olmuşsun. Biliyor muydun? Yıllar sana yaramış.”

“Peynir gibi mi?”

“Ya da şarap,” derken kahkaha attı.

Ona söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım ama kafamda denediğim her iltifat ahmakça ya da etkisiz geldi. Hem çıplak hem de küçümsenmiş olmak istemiyordum.

“Gitmeliyim...” Burnunun güzel ucunu öptüm.

“Gerçekten mi?” Mükemmel küçük yuvarlak göğüslerinin üzerine bir çarşaf çekti.

Biraz kızmış mıydı? Gidiyorum diye? Bunu o değil de ben söyledim diye?

“Gerçekten,” dedim.

Giyinmemi izledi.

“Görüşürüz o zaman,” dedim. Hiçbir şey söylemedi.

Dışarı çıktım ve dar merdivenlerde dört katı koşarak indim.

Eve yürürken şafak söküyordu. Doğruca banyoya girdim ve küveti doldurdum. Ne yaptığıma inanamadan arındırıcı suda uzandım.

Kazaydı.

Votka yüzünden oldu.

New York’taki cehennem yüzündendi.

Bir daha asla olmayacaktı.

Peki Lucy’ye ne kadarını anlatacaktım? Bir anlık sarhoşlukla tüm hayatımı tehlikeye attığımı anlamaya başladım. Garip olansa o zamana kadar suçluluk hissetmemiştim çünkü Charlotte Lucy’yle olan hayatımdan çok ayrıydı. Birisine ihanet ettiysem bu Ross’tu.

Her şeyi itiraf etmeli ve yoluma devam mı etmeliydim? Açıklarsam Lucy’nin beni affedeceğinden neredeyse emindim. Yoksa etmez miydi? Neden onu incitecektim ki? Bir daha asla olmayacaktı. Charlotte’la şimdiye kadar karşılaşmamıştım ve ona bir daha rastlamam olası değildi. Birbirimizi görürsek hiçbir şey olmamış gibi davranırdı. İkimiz de öyle yapardık. Muhtemelen şimdiden pişman olmuştu. Hayat çizgimizde bir biplemeydi. Geçmişten gelen bir dalga şimdiye uzanmış, binlerce köpükle kırılmış ve tekrar geri çekilmişti.

Havluyla kurulanırken ne anlatacağımı düşünmeye başladım. Seksi anlatmayacaktım, çatı katı daireyi de, kulübü de, yani Charlotte’u da. Ellerimi ağzıma tutup kendi nefesimi koklamaya çalıştım, acaba alkolden bahsetmeden kurtulabilir miydim? Hayır. Olayları anlatışımda belki de bana sigara veren erkek hemşirenin eline bir şişe votka koyardım. Travmatik bir gün olmuştu, işten sonra bir içkiye ihtiyacımız vardı.

Oturma odasındaki kanepeye uzandım ve Lucy birkaç saat sonra beni ölü gibi rüyasız bir uykudan uyandırdığında önceki geceye dair hiçbir şey gerçek gibi gelmedi.

“Burada uyuman çok düşünceli,” dedi bana bir fincan sıcak çay vererek. “Ama gerçekten beni uyandırabilirdin, sorun olmazdı.”

Hiçbir şey söylemedim.

Kafam garip biçimde netti ama sanki terimde votka varmış gibi gergin ve biraz nemliydim. Sanırım kanımdaki alkol seviyesi hâlâ hasta bakmak için makul seviyenin üzerindeydi ama ilk haftada hasta izni almamın yolu yoktu. Bıı yüzden ben de kendime tost ve bol tereyağlı kızarmış yumurta yaptım, Lucy bir kâse müsli yedi.

“Çok korkunç, değil mi?” dedi radyoda haberleri dinlerken.

“İnanılmaz,” dedim.

Günün geri kalanında akşamdan kalmalığım çarpıntılardan bir kalp atımı uzaktı. Mesaim bittiğinde hemen çıktım, yürüyerek daireye geri geldim ve Lucy eve gelmeden çok önce uyudum. Şafaktan önce uyandım ve koşmaya karar verdim, o hafta ilk koşumdu. Döndüğümde duş aldım ve kahvaltı için krep yaptım. Birbirinden ayrılan tüm parçalarım yeniden kaynaşıyoımuş gibi hissettim.

Haftasoıu hava güzel olursa Lucy’nin ebeveynlerinin Broadstairs’taki evine dönmeyi konuştuk. Benimle birlikte Luston Caddesi kavşağına yürüyen Lucy bu sefer kolunu kaldırdı ve el salladı. Dünya sona ermemişti. Her şey iyi ve normaldi. Bir daha Grey Goose veya başka marka martini içmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Öğleni yarılamışken, stetoskopla küçük bir çocuğun göğsünü dinlediğim sırada çağrı cihazım öttü. Bu iş bana çocukça bir heyecan veriyordu. Çocuğun annesiyle konuşurken çağrıyı görmezden geldim. Çocuğun göğsü temiz gibiydi, bu yüzden astım olasılığını araştırmalıydık. Kadının yüzündeki panik Lucy’nin ebeveynlerle uğraşmakla ilgili söylediklerini hatırlamama neden oldu. Yetişkinler kendi tanılarını duymak konusunda çocuklarının tanılarını duymaya göre daha sağlamdılar.

Çağrı cihazım yine öttü. Mesaj benim için iç hatta bir çağrı olduğunu söylüyordu.

“Beş dakikanız var mı, Dr. Macdonald?”

Charlotte’un keskin tonu hemen yanlış bir şey yaptığımı düşünmeme neden oldu.

“Üst kata gel,” dedi.

Asansörlerin yavaş olduğunu herkes biliyordu, merdivenlerden çıktım. Bu sayede sahanlıktaki cam kapıdan bakıp iliklenmiş beyaz önlüğünü ve uzun çoraplarını bir iki saniye inceleyebildim. Bir ayağından diğerine geçip saatine bakarken sabırsız bir havası vardı.

“Dr. Grant?”

“Dr. Macdonald,” dedi onu şaşırtınca topuklarının üzerinde dönerek.

“Görüşünüzü istediğim bir konu var. Beni takip et.”

Beni bir kapıdan geçirip merdivene götürdü ama hasta koğuşlarına gitmek yerine bir kat merdivenine ve çatıya acil çıkışın olduğu bir başka sahanlığa geldik. Kapıya sırtını yaslayıp elimi aldı ve beyaz önlüğünün altına götürdü.

Daha alt merdivenlerde aşağı yukarı çıkan insanların seslerini ve asansörün vızıltı ve uğultusunu duyabiliyordum. Kısa, keskin nefeslerle soluk soluğa kalmaya başlayınca içgüdüsel olarak sesi kesmek için diğer elimle ağzını kapattım, bu onu daha da vahşileştirdi. Fermuarımı açarak bacaklarım bana doladı, ayakkabılarının ince topuklarıyla kalçalarımı sabitledi ve orgazmın dalgalarında gezinirken bana içine girip boşalmak dışında bir seçenek bırakmadı.

Daha önce hiç ayakta yapmamıştım. Hiç kıyafetlerim üzerimdeyken yapmamıştım. Hiçbir hastanede veya bir merdiven sahanlığında kapıya yaslanıp gözlerimin önünde yeşil koşan adam varken yapmamıştım. Kirli ve yanlış ve harika hissediyordum.

Kilitlenmiş halde birbirimizin boynuna soluyarak ayakta durduk, sonunda beni uzaklaştırdı. Fermuarımı çektim ve parmaklarıyla saçlarını taramasını, topuzunu ve önlüğünü düzeltmesini izledim.

“Onun altına bir şeyler giydiğin oluyor mu?” diye sordum.

“Bunu hep yapmıyorum, düşündüğün buysa.”

Değildi. Ama şimdi öyleydi ve bunun durumu daha kötü mü yoksa iyi mi yaptığını bilmiyordum.

“Bunu yapamam,” dedim. “Bir kız arkadaşım var.”

“Peki bu neden sorun?..”

“Onu seviyorum,” dedim.

Bir kaşını hafifçe kaldırdı. İkiyüzlü hissetmeme yetecek kadar.

“Eh, bu kötü oldu,” dedi Charlotte. “Birlikte iyiyiz.” Uzanıp yüzüme dokundu, elinin yanağımı okşaması daha önce yaptığımız her şeyden daha yakın hissettirdi. Onu yine öpmek zorundaydım. Öpüşmede çok iyiydi, yavaş ve baştan

çıkarıcıydı.

“Sen ne güzel bir şeysin,” dedim.

“Sen de öyle,” dedi. “Sen en iyisisin, Angus. En mükemmeli.”

14

2002

TESS

Dave üçüncü yıldönümümüz için Londra’da bir hafta-sonuyla bana sürpriz yaptı. Benim hiç haberim olmadan Hope’un babamın artık gerçek anlamda birlikte yaşadığı Aıine’de kalmasını ayarladı ve nerede kalacağımıza dair Doll’a danıştı. Sabah dokuzda bira içen Arsenal taraftarlarıyla dolu bir trene yetiştik, Dave istatistikleri karşılaştırarak ve skor tahmini yaparak harika zaman geçirdi. Londra’ya vardığımızda ve tüm kırmızı-beyaz tişörtlüler neşeyle metroya doluştuğunda, Dave’in onları takip edip maça gitse çok memnun olacağını biliyordum.

Doll anlaşılan bizim için Hilton’da yer ayırtmayı önermişti. Ne kadar cömertçe bir teklif olsa da Dave’in kabul etmediğini öğrenince rahatladım. Gerçi Southampton Rovvcia seçtiği otel biraz pejmürde ve kişiliksizdi, bu yüzden biraz hayal kırıklığına uğradım. Odamız binanın merkezindeki mutfaklardan gelen havalandırma borularının duman üflediği kirli bir kuyuya bakıyordu.

“Zaten odada çok zaman geçirmeyeceğiz, değil mi?” Elimden geldiğince iyi hissetmeye çalıştım. “Çok heyecan verici. Daha önce Londra’da bir gece bile geçirmedim. Ve çiçekler çok güzel!”

Dave ilk defa öpüştüğümüz düğün çadırında beyaz güller olduğu için bana her yıldöni'ımümüzde verdiği beyaz güllerle odayı önceden donatmıştı. Annemin tabutuna beyaz gül koyduğumuzu ona hiç söylemedim.

Öğle yemeği için Costa’da sandviç yiyip kapuçino içtik, her iki dükkândan birinde espresso makinesi ve süt köpür-tücü olmadığı günlerde kapuçino hâlâ özel sayılıyordu. Dave öğleden sonranın geri kalanında yapacaklarımızın bana bağlı olduğunu çünkü Londra’yı daha iyi bildiğimi söyledi.

“London Eye’a ne dersin?” diye önerdim yapmak istediği şeylerden biri olduğunu bildiğimden.

“Öğleden sonrayı sırada geçirmek yazık olur...” dedi. Doll ve benim eskiden yaptığımız gibi etrafta gezinmekle daha mutlu olacağında ısrar etti. Ama metro

istasyonuna giderken bir barın önünden geçerken ekrandaki maçı görmek için boynunu uzattığını fark ettim.

Neden sonrasında otelde buluşmuyoruz?” dedim.

“Emin misin?”

Doğruca Waterloo Köprüsüne ve oradan nehir kıyısı boyunca Iate Modern Müzesine yürüdüm.

Anish Kapoor’un devasa, kan kırmızısı bir heykeli bir uçak hangarındaki jıımbo jet gibi Türbine Hall’un geniş alanını doldurmuştu. Bana göre devasa bir insan organına benziyordu, adının *Marsyas* olduğunu okuyunca mantıklı geldi çünkü bu, derisi yüzülmüş mitolojik bir karakterdi.

Galeride Matisse’ıı *Salyangoz* adlı kes yapıştır resmine bakarak uzun zaman geçirdim. Parlak renklerin spirali öylesine bir zevk hissi verdi ki Picasso’nun tüm hayatı boyunca bir çocuk gibi resim yapmayı öğrendiğini söylediğini okumuş olsam da, Dave orada olup da dört yaşındayken böyle resim yaptığını söylemediği için memnundum. Ne zaman Picasso’nun bir eserinin rekor fiyatla satılması gibi modern sanatla ilgili bir haber çıksa bu yorumu yapardı.

Galerinin dışındaki lobide ilkokul çocuklarının Matisse’in *Salyangoz* unu beyaz A4 kâğıt üzerine kesip yapıştırdıkları renkli kâğıtlarla kopyalama girişimlerine dair küçük bir sergi vardı. Birkaçı gerçekten iyiydi; diğer-leri tam olarak aynı öğeleri içermelerine rağmen bir şekilde

0 kadar iyi değildi. Picasso bunu nasıl yapardı diye merak ettim. Hope’un sınıfının da sanat dersinde benzer bir şey deneyebileceğini düşünerek hediye dükkânından bu çalışmanın bir kartpostalını satın aldım.

Haftaiçi akşamları galeride ücretsiz dersler olduğunu duyuran posterler vardı. Londra’da yarasaydım diye düşündüm gidip sanat üzerine bir şeyler öğrenirdim ve yazın da Proms[1] için sıraya girip klasik müzik hakkında bir şeyler öğrenirdim. Öğrenci değilken bile yapacak bir sürü şey vardı.

Sallanan köprüde durunca Globe Tiyatrosu ve St. Paul’ü inşa ederken Sir Christopher Wrcn’in yaşadığı evi

1 V- N. Sıkı/ haftalık kl.ısık müzik konserleri.

ve Tower Bridge'e kadar her yeri görebiliyordum. Yürüyerek nehrin kuzey yakasına geçtim ve Fleet Street'ten Aldw)rch'e giden bir otobüsü yakaladım. Covent Garden'a doğru yürürken Kraliyet Opera Evi'nin kral girişi önünde durdum, krem rengi sıvalı sütunları altın bir ışığa bulanmıştı. Dış duvarlar boyunca yeni bale sezonunu duyuran çerçeveli posterler vardı.

Birkaç hafta önce Kev bize üç bölümlü bir program göndermişti. Daha önce de bir sürü gösteride yer almıştı ama hiç program göndermemişti. Adını oyuncu listesinde görünceye kadar neden gönderdiğini anlayamamıştım. İlk solo dansını yapacaktı. Programın yanında Empire State binasının bir kartpostalını göndermişti ve arkasına, *Ne zaman bizi görmeye geliyorsun?* yazmıştı. Uzun zaman önce Hope'a New York'a gideceğimize söz vermiş ve neredeyse gerekli parayı biriktirmiştim ama 11 Eylül olduğunda her şey dağılmıştı. Kevin sahne performansını görmek inanılmaz olurdu, Hope hâlâ çocuk ücretlerine tabiyken cesaretimi toplamam gerektiğini biliyordum.

Opera Evi'ne giren kalabalık, fuayenin zenginliğiyle uyumluydu. Kadınların asla ne çok zengin ne de çok ince olabileceğini kim söylediyse muhtemelen operaya giden birisiydi. Adamların bazıları frak giyiyordu. Kadınlarda dergilerde gördüğünüz mücevherli el çantaları vardı ve asla bulamayacağınız yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyorlardı. Onlarla birlikte içeri, kırmızı halı kaplı merdivenden yukarı sürüklendim.

Sağımda ara salon vardı, insanlar parlayan kristal avizeler altında gösteri öncesi yemek yiyordu. Avizeler odanın sonundaki devasa aynada yansıyarak salonun sonu olmayan parlak bir hol gibi görünmesine neden oluyordu. Solumda şampanya içen zengin insanların şamatasıyla yankılanan büyük bir oda vardı.

Bir kapıdan geçtim, bu kapı beni kırmızı bir merdivenden yukarı çıkarıp ahşap kapıların sıralandığı kıvrımlı bir koridora götürdü. Kapılardan birini açtığımda kendimi, montlarınızı asmanız için kancaların olduğu bir locanın girişinde buldum. Oturma alanına indim, oturdum ve geniş, boş oditoryuma baktım. Sıraları küçük güzel lambalarla ve yaldızlı kıvrımlarla süslenmişti. Sonra köşesinde altın halatlar olan ve üzerine kraliçenin ba$ harflerinin işlendiği ağır kızıl kadife perdeye baktım. Binlerce beklenti dolu yüz sana bakarken sahneye çıkmak gerçekten cesaret istiyor olmalıydı. Kev'in bu kadar gergin olmasına şaşmamak gerekti.

Locanın kapısı açılınca zıpladım.

“Ah, affedersiniz!” dedi uzun bir adam yeniden çıkarak.

“Hayır, sadece bakıyordum,” diye mırıldandım. Gözlerimi sanki bir şey satın alamayacağım lüks bir dükkâna girmişim gibi yere dikip onun ve kadın arkadaşının yanından geçip uzaklaştım.

Dave kızarmış ördeklerin ve garip görünümlü sosislerin pencerelerde asılı olduğu Çin Mahallesi restoranlarında bir şey denemeye hevesli değildi, Aberdeen Steak House'ta pencere kenarında bir masaya geçtik. Burada ne yediğimizi biliyorduk. Mantar, soğan halkaları ve bir sürü başka şeyden bolca yiyecek vardı.

Farklı tiplerde insanların hızla geçip girmesini izlemeyi seviyordum; benzer sırt çantaları taşıyan yabancı gençlerden oluşan gruplar, tüm gün yürüdüğü için sızlanan çocukları olan aileler, kısa bir sigara molası için mutfaklarından çıkmış şefler, ilk randevularında olan genç çiftler ve birbirine huysuzlanan yaşlı çiftler.

“Anlaşılan gösterinin başını kaçırmışlar ve kadın öfkeli çünkü biletleri aylar öncesinden ayırtmış,” dedim pencerenin diğer tarafında tartışan çift için.

“Onları tanıyor musun?” diye sordu Dave.

“Elbette hayır!”

“Bazen garip davranıyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?” dedi.

Garson siparişlerimizi aldı ve karides kokteyline eşlik edecek restorana özel beyaz şarap için kadeh getirdi.

“Hayat bu işte!” dedi Dave. “Şerefe!”

Kadeh tokuşturduk.

Masanın karşısına uzandı. “Üç yıl olduğuna inanabiliyor musun?”

insanlar hep bağlılık için zorlayanın kadın olduğunu söyler ama bizim ilişkimizde bu daha çok Dave’di. “Bizim” hakkımızda konuşmaya başladığında hep biraz kafam karışırdı çünkü ilk erkek arkadaşım, seks yaptığım tek adamdı ama hayatımı paylaşmayı hayal ettiğim ruh ikizim olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. Romantik eğitimimi romanlardan almıştım ve tüm sevdiğim kadın

kahramanlar gerçek aşkı ararken umutsuzluğa kapılmışlardı: Bathsheba Everdene ve Gabriel Oak, Dorothea Brooke ve Will Ladislaw, Meggie ve Ralph de Bricassart. Hiçbirisinin ben ve Dave gibi kolay bir ilişkisi yoktu. Beni yanlış anlamayın, ondan gerçekten hoşlandım ve birlikte iyi zaman geçirdik. Çekici ve cömertti ve bazen, bu hafta&onu gibi, umulmayan inceliklerle bana sürpriz yapıyordu. Ama bir sonraki adım için hazır olduğumdan emin değildim, bazen onun niyetinin bu olduğunu da düşünmüyordum.

Bir kabinde yüz yüze otururken konuyu değiştirmek zordu ve uzun bir yemek olacaktı. Ben, gelip geçenler ve etin kalitesinden mi yoksa bıçağın kalitesi yüzünden mi kesmek bu kadar kolay gibi sorularla biftek üzerine gevezelik ettim. Yemeğin yanında içmek için bir kadeh kırmızı şarap söyledim ve Dave'e de içmesini söyledim. Tüm öğleden sonra bira içtiğinden dumanlı bir duygusallıktan rakip takıma verilen penaltının adaletsizliğini anlatmaya oldukça hızlı geçti.

Restorandan ayrıldığımızda *Mamma Mia*!hin gösterildiği tiyatrodan seyirciler kahkahalar atarak ve oyuna adını veren şarkıyı mırıldanarak çıkıyorlardı. Bir kutlama havası sokak satıcılarının karamelde pişirdikleri fıstıkların lezzetli kokusuna karıştı. Bu fıstıkları hiç denememiştim çünkü tadının güzel kahve gibi hayal kırıklığı yaratacağını düşünüyordum.

"Hope bunu severdi, ha?"

Hope bir şekilde bizimle olmadığında bile bizimleydi.

'İstersen onu Noel'de müzikal izlemesi için getirebiliriz," dedi Dave.

Parasına değip değmeyeceğinden emin değildim. Onu Winter Cîardens'taki pantomim gösterisine götürdüğümüzde şarkıya o kadar yüksek sesle eşlik etmişti ki ünlü komedyen birlikte şarkı söylemek için onu sahneye davet etmişti. Hope tatillerde kendi kıyafetlerini seçtiğinden sarı bir elbise ve mor tayt giyiyordu, beyaz şeritli süs kısmında ışıkları olan bir Noel Baba şapkası takmıştı. Kadın eğlenmekle dalga geçmek arasına bir çizgi çekmeyi başarmıştı ama Hope'un sahneyi terk etmesini sağlamak zor olmuştu. Londra'da kimse bu tür bir davranışa müsamaha etmezdi.

Otel odamıza geri dönünce Dave televizyonda maç programı açarken ben de duş almak için banyoya girdim. Evde küvetimiz vardı, bu yüzden duş hoş bir değişiklikti. Güçlü akışıyla su sırtımdan aşağı akarken ve şarap hâlâ beynimi

bulandırırken Dave şeffaf plastik kapıyı açıp yanıma gelince sıçradım.

Şimdi bile ışıklar açıkken çıplak olmaktan biraz utanıyordum. Dave'in vücudu yapılı ve güçlüydü. Bir yetmiş dokuz olduğunu iddia ediyordu, bu da teknik olarak benden daha uzun olduğu anlamına geliyordu. Ama üzerimde kıyafet yokken onun yanında durduğumda sanki kollarım ve bacaklarım bir şekilde fazla uzunmuş gibi hissediyordum. Onun bana tutkuyla baktığı gibi ona bakıp bakmamakta kararsızdım. Bir şekilde çok kişisel geliyordu. Dave beni öptü, önce kısa bir öpücük. Soma mmmlar uzayıp yoğunlaşırken duşakabinde bana yaslandı, sertleşen ereksiyonu göbek deliğimdeydi. Gözlerinde bir parıltı vardı, sevgiden aciliyete dönüştü. Orada, su üzerimizden akarken yapmak istiyordu. Beni yukarı kaldırınca fayanslardan destek almaya çalışırken yanlışlıkla elim çarptı ve sıcaklık ayarını ılıktan haşlama derecesine getirdim.

"Lanet olsun!" Dave bir vuruşla kadranı dondurucu soğuğa getirdi.

Suyu kapatmak zorunda kaldık ve bu da her şeyi mahvetti.

"Filmlerdeki gibi değil, değil mi?" Dave kahkaha attı.

Bu sürekli söylediği şeylerden biriydi. Komik ve affedici anlamda söylediğini biliyordum, bu yüzden ben de güldüm. Ama bu söz biraz da sekste çok iyi olmadığımı hissetmeme neden oluyordu.

Dave beni büyük beyaz bir havluya sardı, sonra beni kaldırıp yatak odasına taşıdı ve yanıma uzandı. FJimden geldiğince kendimi kuruladım ve havludan kafama bir türban yaptım böylece ıslak saçım yastığı ıslatmayacaktı.

Dave üzerime çıktı ve beni tekrar uzunca öptü.

Çok nazikti ama göğüslerimi okşayınca benim kaçırdığım bir şeyler bulmasını beklediğimden biraz geriliyordum. Sanki Dave patlamamış malzemeyi kontrol eden bir bomba uzmanıymış gibi orada nefesimi tutup yatıyordum.

Dave her zaman iyi zaman geçirmemi isterdi ama bazen ona "hadi, işine bak, bana fark etmez" demek istiyordum. Bunun yerine gerçekten de filmlerde yaptıkları gibi soluk soluğa kalır ve kulağına inlerdim.

En çok hoşuma giden kısmı, sonrasında onu memnun ettiğimi bilerek sıcak ve hoşnut halde kollarında yatmaktı.

“Biliyor musun ilk tanıştığımızda,” dedi Dave bir dirseğinin üzerine kalkarak, “dönemin son gününde okuluna geri döndüğümde.”

“Evet...”

"Sana salonda bir şey unuttuğumu söylemiştim...” Hatırlıyordum ama şimdi üç yıl sonra bundan bahsetmesi garipti çünkü kayıp eşyaya gitmişse bile şimdiye muhtemelen atılmıştı.

“Kalbimdi,” dedi Dave. “O koridorda kalbimi bıraktım, Tess. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.”

Yeterli bir yanır düşünemedim, üstelik sözcüklerle iyi olması gereken bendim. Sonrasındaki sessizlik çok uzun gelmeye başladı, bu yüzden, “Ben de seni seviyorum,” dedim.

Ertesi gün öğleden sonra Dave’in London Eye için sıraya girme isteksizliğinin nedeni belli oldu. Gittiğimizde bizi öne geçiren bilederden ayırtmıştı.

Neredeyse tepedeydik ve ona önemli yerleri gösteriyordum. “Bak, işte Nelson Sütunu ve işte Telecom Kulesi.” Sonra turistlerle dolu tüm kabinin sessizleştiğini fark ettim. Dave’e döndüğümde onu bir dizinin üzerine çökmüş, bana küçük mavi kadife bir kutuda yüzük uzatırken buldum.

“Üç yıldır birlikteyiz, Tess...” diye başladı açıkça prova ettiği konuşmasına. “Hayatımın en iyi üç yılı oldu çünkü sen tanıdığım en iyi, en eğlenceli insansın.”

Sesinde bir titreme vardı. Lütfen Tanrım, diye dua ettim, ağlamasın!

“Güzel olmadığını düşündüğünü biliyorum...”

Neden herkese bunu söylüyordu ki?

“...ama benim için güzelsin. Senin için mutlu bir hayat kurmak istiyorum, yani, eminim şimdi ne olacağını bili-yorsundur. Benimle evlenir misin?”

Kalabalık sanki hep birlikte nefeslerini tutuyormuş gibi iç geçirdi. İngilizce tek bir kelime bilmiyorsanız bile neler olduğu oldukça netti. Pencereden dışarı bakan kamera lensleri şimdi bana odaklanmıştı.

“Manzaraya bakın!” diye bağırmak istedim onlara. “Bir dakika sonra ineceğiz ve bir tur daha binmenize izin vermeyecekler!”

“Çok güzel bir haftasonu oldu-”

Bunun doğrudan bir “Evet!” olmayacağını fark eden Dave “ama” kısmına gelmeme izin vermeden kendinden emin bir şekilde sözümü kesti.

“Bunu düşünmelisin,” dedi İngilizce konuşanlar için, “Çok düşünür!” diye ekleyerek.

Kimse yanıt vermedi. Çoğunlukla Çinli ve benden çok daha kısa olduklarını, müzede dinozor iskeletine bakan çocuklar gibi kafalarını kaldırmış bana baktıklarını fark ettim.

“Yine de yüzüğü al,” dedi Dave.

Ben de aldım çünkü bu surat asmadan yeniden ayağa kalkmasını sağlayacaktı. Sonra hızla öpüştük ve küçük bir alkış aldık.

“Dave sana evlenme teklif edeceğini söylemedi, değil mi? diye sordum, Doll pazartesi günü haftasonuıun nasıl gittiğini öğrenmek için geldiğinde.

“Hayır ama tahmin ettim. Her şeyi doğru yapmaya çok istekliydi! Yüzüğe bakayım o zaman,” dedi.

Mavi kadife kutuyu almak için üst kata çıktım. Küçük elmaslarla çevrelenmiş bir inciydi. Doll’un kolunda

sallanan elmaslı bileziğe kıyasla çok mütevazı görünüyordu, sevmiştim.

“İlk öpüştüğümüzde inci taktığım için,” dedim.

“Onlar benim incilerim değil miydi?”

“Öyleydi."

“Eee,” dedi Doll sabırsızca, sanki anlatının akışını kesen benmişim gibi.

“Evet dedin?”

“Sayılır.”

“Sayılır mı?”

“Bu iş karmaşık, değil mi?” dedim. “Yani buraya mı taşınacak? Dairesi hepimiz için yeterince büyük değil. Hope’u da düşünmeliyim.”

Mutfakta oturuyorduk çünkü Hope oturma odasında şarkı yarışması izliyordu.

“Dave Hope’la çok iyi,” dedi Doll.

“Biliyorum. Sadece... evliliğin farklı olacağım düşünmüştüm, aynı değil,” diye itiraf ettim sonunda.

“Garip davranıyorsun, biliyor musun?”

“Dave de hep böyle söylüyor. Hayır demedim. Sadece düşünmek istedim.”

Seninle kalırsa tabii. Bunu düşünmek ister misin?!” diye uyardı Doll. “Dave yakışıklı ve iyi. Nazik bir adam, Tess! Annen çok mutlu olurdu!”

Olur muydu? Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ve dürüst olmak gerekirse bunu söylemenin Doll’a düştüğünü de sanmıyordum.

Zaten annemin söylediği şeyin ilk kısmını, kim olduğunuzu anlayan bir adam bulmakla ilgili kısmını unutmuştu.

Dave’in beni sevdiğinden şüphem yoktu. Ama Londra’da yaşamak, bir şeyler öğrenmek, nelerden hoşlandığımı ve neler yapabileceğimi keşfetmek isteyen tarafıma dair hiçbir şey bilmiyordu.

Doll, o kadar üzgün bir sesle, “İlk senin evleneceğini kim düşünürdü?” dedi ki bir iki dakika sessizce oturduk. “Ben ve Fred ayrıldık.”

O zaman üzüntüsünün sebebini anladım ve Doll’un önce benim iyi haberlerimi duymak için çaba harcamasını takdir ettim.

“Çay yapayım mı?” diye sordum.

Arkadaşlığımızın işleyişinde onun sorunlarını dinlerken onun bana tavsiye vermesine göre daha rahat hissediyordum. Belki ailenin bebeği değil de ablası

olmakla ilgili bir şeydi.

“Çalışmamla ilgili tartıştık,” diye başladı Doll. “‘Benimle evlenmeyeceksen kendi başımın çaresine bakmam gerek, değil mi?’ dedim. Ama o, ‘Hadi evlenelim,’ demedi, sadece, ‘Keyfîn bilir!’ dedi. Dört lanet yıl, Tess! *Keyfin bilir!* ‘Tamam o zaman!’ dedim. Ve bu kadardı. Dört yıl! Buna inanabiliyor musun? Artık o boka ihtiyacım yok. Bundan bıktım, Fred’in kolunun lanet bir...”

“Uzantısı olmaktan mı?”

“Herneyse,” dedi Doll. “Fred’den ne gibi beklentilerim olabilir ki? Bebekler ve botoks, bu kadar.”

“Kminsin yani?”

“Tüm eşyalarımı eve geri taşıdım.”

Bencilce olduğunu biliyordum ama yine yolun aşağısında olmasına sevinmiştim. “Salona geri dönecek misin?”

“lam sayılmaz..." Dolla garipçe gülümsedi. “Geleceği gördüm, Tess ve gelecekte tırnaklar var."

“Tırnaklar?"

Bir an için bir şeyleri tutturmak için kullanılan metal tırnakları düşündüm ama sonra Doll’un elini uzattığını fark ettim. Her bir tırnağı soluk parlak pembeydi ve çapraz dizilmiş küçük taşlarla parlıyordu.

“Herkesin saç kesimine ihtiyacı var, değil mi?” dedi. “Artık herkesin tırnaklarını yaptırmaya da ihtiyacı var. Ama bir tırnak salonu açmak daha ucuz çünkü çok fazla alan ve ekipmana gerek yok, saçları kesebilen insanlara da ihtiyaç yok.”

“Ama işyerini işletmeyi biliyor musun?"

“Tess, Fred aracılığıyla bir sürü işinsanıyla tanıştım. Zeki ve eğitimli falan olduklarını sanırsın ama değiller. Fred’in ajansı para kazanmanın iki yolu olduğunu söylüyor. Ya Bili Gates gibi büyük bir fikrin olur ya da küçük bir fikrin olur ve bunu tekrar tekrar yaparsın. Yani benim yapacağım şey tırnaklar, sadece tırnaklar. Bunu iyi ve insanların ödeyebileceği fiyatlara yapacağım. Bu alanda ilk

olacağım.”

“1 ırnaklarmı yaptırmak geçici bir moda değil mi?” “Bana güven, Tess, ben eğitimli güzellikçiyim. Bunda geri dönüş yok Cadılar Bayramı gibi.”

Aradaki bağlantıyı anlamadım.

“Biz çocukken tüm bu kart, hediye, kostüm, oyun ya da şeker olayları yoktu. Şimdiyse olmazsa olmaz, değil mi?’ Haklıydı. St. Cuıhbertte biz bile Cadılar Bayramı temalı hafta yapmıştık.

“{finin adı ne olacak?” diye sordum.

“Maria O’Nail’i düşünüyorum. Ne dersin?”

“Peki ya Dolls House’a ne dersin?” diye düşündüm heyecanına katılarak.

“Bu harika, Tess!”

Pembe Mulberry çantasından pembe deri bir defter çıkartıp bunu yazdı.

“Yanlış yere kesme işareti koydun,” dedim. “Dolls House olabilir o zaman senin yerin olur veya Dolls’ House olabilir o zaman birden fazla bebeğin yeri anlamına gelir.” “Kesme işaretini siktir et!” dedi Doll. “Yani kimin umurunda? Toys R Us da gramere uymuyor, değil mi? Ama dur bir saniye, The Dolls House kulağa tek bir yermiş gibi gelmiyor mu?”

“Aceleci davranmıyor musun?!”

“The Body Shop’un da bir sürü şubesi var ama değil mi?” Doll düşündü. “Ve bir sahil şehrinde işe başladı, değil mi? Yapman gereken bir marka kurmak...”

Belki de arkadaşımda gereken özellikler vardı. Her zaman paraya ilgisi vardı. Daha on üç yaşındayken yerleri süpürmek için kuaförde işe girmişti, birkaç hafta sonra müşterilerin saçını yıkayarak bahşiş alıyordu. On beşine geldiğinde bir beşlik karşılığında kilise toplantılarında annesinin arkadaşlarının saçlarını yapıyordu. Okul mezuniyet balosunun olduğu gün O’NeiU’ların banyosunda saç yapımı ve makyaj için arka arkaya randevular vardı. Resimlerde iyi çıkmak dışında bir işi olmadığı, sadece futbolcu sevgilisi olduğu tüm bu zaman boyunca not almıştı.

“Elbette reklama ihtiyacım var ama dergilerde iyi bağlantılarım var,” diye devam etti Doll. “Harekete geçmeliyim çünkü ‘Maria O'Neill futbolcu nişanlısı l'red’den ayrıldıktan soma Dolls I lotıse’u açtı’yla ‘Kim?’ arasında sadece birkaç- ay var."

“IVk sorun $ıı,” dcılim biraz gerçeklilik katmak isteyerek, "bira/ paraya ihtiyacın yok mu?”

Fred’in elmas bileziğini geri vermediğini fark ettim. Ne kadar eder acaba diye dükündüm.

“ChaıuTimle bankaya gittim,” dedi Doll.

“Beş Numara mı?” Aklımda annemin, “Zengin bir adamla evlenirsen, Tess, sana alacağı koku bııdır!” dediğini duydum.

“Parfüm değil şapşal, lakım elbisem! Siyah beyaz çizgili, yakası/ ceket ve doğru miktarda bacak gösteren eteği bilirsin! İşe yaramış olmalı çünkii sorun olmayacağını söylediler.”

İşlerinde bu kadar ileri gittiğinden biraz dışarıda kalmış hissettim.

"Bana yardım edersin, değil mi, Tess?” diye sordu Doll, çünkü beni düşündüğümü anlayacak kadar tanıyordu.

"Elbette ederim,” dedim. "Edebilirsem.”

“Şimdiden isim buldun!”

Önüne bir kupa çay koydum,

“Hayat bu!” Doll karamelli bisküviden aldı. “Biliyor musun, less, dışarıda büyük heyecanlı bir dünya olduğunu sanıyorsun ama Dubai, St. Tropez ve Florida ya gittim, beş yıldızlı otellerde kaldım, yine de dürüst olmak gerekirse mutfağında oturmak ve bisküvi yemek gibisi yok. Bazen en iyi şeyler hemen gözünün önünde oluyor, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

GUS

Stajımızın birkaç haftası geride kalınca Lucy kısa bir ara için bir yer ayarladı.

“İnternette bu son dakika rezervasyonunu buldum. Brighton’da dört yıldızlı otel. Deniz manzarası lalan da var/' dedi cuma sabahı tüm gece süren mesaiden döndüğümde. “Vay!”

“Temizden pis bir haftasonu geçirebiliriz, dedi.

“Bu terimler çelişkili değil mir" l.Aicy kahkaha attı.

“Peki ne zaman gidiyoruz?” diye sordum.

“Bu akşam, aptal. Son dakika! Bir fiyatına iki gece. Geç varacağız ama yarın ve pazar günü istediğimizi yapmak için tam iki günümüz olacak!”

Kurnazca bir bakış attı. Pis haftasonu fikri Lucy’ve o kadar yabancıydı ki biraz panikledim.

“Ne?” diye soıdıı yüzümdeki ifadeyi görerek.

“I liç, yok bir şey,” dedim. “Charlotte’un tiyatro biletleri vardı ama başkasını bulur.”

“Kmin misin?” dedi Lucy. Yanıt beklemediği bir soruydu.

Onu hr/.la öptüm ve işe gitmek için çıktı.

Charlotte aradığımda telefonuna yanıt vermedi, ben de kısa bir mesaj bıraktım ve kapata bastığımda bir rahatlama hissettim. Bugün doğumgüni’ıydü. Memnun olmayacaktı ve bu da bunun sonu olacaktı.

Bu ilişki başladıktan birkaç hafta sonra Lucy’ye Charlotte’tan bahsetmeye karar vermiştim, ondan bir aile dostu olarak bahsetmiştim. Dürüst olmak gerekirse, Charlotte’u bazen bir oyun veya operada eşlik etmenin neredeyse görevim olduğu, oldukça ümitsiz birisi olarak göstermiş olabilirim. Lucy Charlotte’la tanışmış olsa daha çok şüphelenebilirdi ama ironik biçimde “opera arkadaşım” olması fikri hoşuna gitmişti çünkü sanırım birlikte gitmemizi teklif etmemden korkuyordu.

Kendime Charlotte'un benden "çok daha büyük" olduğunu veya yalnız birisi olduğunu düşündüğümü söylerken aslında yalan söylemiyordum. Charlotte da aynı gün başladığım sigaralar gibi bırakması düşündüğümden çok daha zor olan bir alışkanlık olmuştu.

Neden bar gibi koktuğuma dair bahanelerim bittiğinde Lucy dehşete düşmüştü.

"Ne zamandan beri?" diye sordu sigara içtiğimi itiraf edince.

"11 Eylül'den heri," dedim samimiyetsizce. O zaman yarı gerçekleri söylemek konusunda oldukça ustalaşmıştım.

Başlangıçta bunun olduğuna inanamamıştım. Devam edince bu durumu makul kılma sürecim şöyle devam etmişti: Charlotte benimle ilişki yaşamak konusunda ciddi olamazdı. Ondan beş yaş daha küçüktüm ve daha da önemlisi eski erkek arkadaşının kardeşiydim. Ross'a kıyasla toy, deneyimsiz ve çelimsizdim, yani hayatındaki rolüm sadece gerçek bir rakip gelene kadar geçici bir oyuncak olmaktı.

Sorumluluğumu inkâr etmeye çalışmıyorum ama erkek cinsinin yirmili yaşlarının başındaki toy, deneyimsiz ve cılız bir üyesi olarak denginiz olmayan ve abinizin çarpıcı derecede güzel kız arkadaşı kadar istekli birini geri çevirmek imkânsızdı.

Birkaç defa durmaya çalıştım, bir keresinde Regents Park etrafında günde iki defa elimden geldiğince hızlı koşarak neredeyse iki hafta dayanmayı başardım. Ama sabah altıda koşan Charlotte'a rastladığımda, normalde düzgün kakülünün dağınık biçimde alnına yapıştığını, o mükemmel omuzlarının terle parladığını görmek çok fazla gelmişti. Orada parkta, düzgün bahçelerin hemen yanındaki küçük bir kafenin arkasında yaptık. Hoş sabah nefesi kulağımdaydı, uzun düzgün kasıkları benimkine kenetlenmişti, içine girerken ipeksi bir ıslaklıkla hazırdı ve alnım pis kokan bir ahşap parçasına çarpıyordu.

Eninde sonunda Charlotte'un arrık bıkacağından kesinlikle emindim. Kendimi Lucy'yle ilişkime zaten verdiğimden daha fazla zarar veremeyeceğime dair ikna etmiştim, bu yüzden günahım ihanetten çok fırsatçılıktı.

Lucy ve ben güney kıyısına geldiğimizde çok geç olmuştu, istasyondan bir taksiye bindik. Öğrenci bütçesinde bu kadar uzun yıllar geçirdikten sonra küçük müsriflikler bize hâlâ yeni geliyordu. Noel ağacı şeklinde araba kokusunun

havasız ortamında Lucy’nin heyecanını hissedebiliyordum.

Otelin solmuş bir Viktorya dönemi ihtişamı vardı. Resepsiyona yaklaşınca, “Bay ve Bayan Smitlı olarak mı giriş yapmalıyız?” diye fısıldadım.

Lucy’nin gözlerinde bir sorgulama parıltısı oldu ve beceriksizce kıkırdadı. O zaman altı yıldır birlikteydik ve düzgün maaşlar kazanmak üzereydik ama hâlâ evlilik sorusundan kaçıyorduk.

Fransız pencereleri açtım ve balkonda durdum. Meltem taze ve tuzluydu, rıhtım renkli ışıklarıyla parlıyordu. Bazen rüzgâr pop müzikten bir parça veya dalgaların kıyıya hafif vuruşlarının arasında lunapark oyuncaklarından bir çığlık taşıyordu. Şehrin baskısının omuzlarımdan kalktığını hissedebiliyordum.

“Sigara içmek zorunda mısın?” dedi Lucy sigaramı yakınca.

Yüzü sağlığımla ilgili endişeleri yüzünden çatılmıştı ve bu, her gün birkaç defa yaptığım gibi, onunla olduğum için ne kadar şanslı olduğumu ve nasıl bir bok çuvalı olduğumu düşünmeme neden oldu. Sigaramı balkonun beton zeminine kesin bir şekilde bastırıp söndürdüm ve kendi kendime bunun sonuncu olduğunu söyledim. Ama bu sözü yüksek sesle vermedim çünkü Lucy’nin de bana hatırlatacağı gibi bunu daha önce defalarca yapmıştım, sonra başarısız hissettiğimde tüm bu döngü yeniden başlamıştı.

Denize bakarak vücudu benimkine rahatça yaslanmış halde birlikte ayakta durduk. Ondan ilişkimizin ilk günündeki gibi hoşlandığımı ve buraya gelme nedenimiz olan seks yapma beklentisiyle neredeyse aynı derecede gergin olduğumu hissettim. Sevişmelerimizin azalan sıklığını fark etmeyeceğini nasıl düşünebilmiştim, yoksa kendime onun böyle tercih ettiğini mi söylemiştim?

Sabah el ele rıhtımın aralıklı tahtalarının üzerinde yürüdük. Lucy lunaparklarda bindiği şeyler üzerine, tam bir İngiliz kahvaltısından sonra Waltzer’a binmenin midesini bulandırıp bulandırmayacağından ve dün geceki iktidarsızlığımın sadece yorgun olmamdan daha büyük bir önemi olabileceği anlamına gelecek olası bir sessizlikten kaçınmak üzere her şeyden konuştu.

Charlotte sitem etmek için arayınca telefonum cebimde titredi. Birden yürümeyi kestiğimi ve Lucy’nin bana bir soru sormuş olduğunu fark ettim.

“Efendim?”

“Jeton makinesi için bozuğun var mı? Gerçekten Gus, bazen yok oluyor gibisin! Buranın tadını biraz çıkarabilir misin?”

On paundu bozdurdum ve hangisine bineceğimize karar vermeden önce birkaç araç gezdik. Booster en tehli-kelisiydi. Yüksekte dönen bir kolun her bir ucunda dört koltuk vardı, diğerleri yanında çocuk oyuncağı gibi görünüyordu.

Gel! Lucy niıı elini yakaladım ve onu Booster a doğru çektim. “Yukandan manzara harika olacak."

Lucy tıin ilkel korku ve heyecan karışımıyla artığı çığlıklar, beni havaya sokmuştu çiınkü tepkileri her zaman çok ölçülü olurdu. Hızlandıkça korku dağıldı ve tek yapabildiğimiz şevi yapıp saf bir heyecanla kahkaha atarken zevk zirveye çıktı. Araç yavaşlamaya başladığında histerimiz sakinleşti ve en az beş dakikadır Charlotte’u düşünmediğimi fark ettim.

Havalı hokey masası bizi oyun alanına çekti ve kollu meyve makinelerinin gürültü ve sesleri arasında Lucy birkaç defa kazandı. Gerçekten birlikte yaptığımız tek spor tenisti, boy ve hız avantajım olduğundan daha iyi tekniği olmasına rağmen sadece ben izin verdiğimde kazanıyordu. Havalı hokeye yaklaşımı benim güçlü vuruşlarımdan çok açılarla ilgiliydi ve bire bir mücadelede beni yendi. Son disk kaleme girdiğinde ve neşe yüzüne yayıldığında ona olan sevgimle dolup taştığımı fark ettim.

Dar yollardaki iki dükkândan biri antika mücevher dükkânıydı. Vitrinler tek taş yüzüklerle parlıyordu. Lucy bir şey söylememiş, diğer çiftlerdeki kadınların yaptığı gibi uzun uzun oyalanmamış olsa da önceki akşamı telafi etmek için dizlerimin üzerine çöküp evlilik teklif etmeyi düşündüm. Bunu söylemek çok gülünç ama beni durduran bir onur hissiydi. C 'harlotte’la işim kesin olarak bitene kadar Lucv ye evlenme teklif etmenin adil olmayacağını biliyordum.

Doğumgiinii için Charlotte'a Liberty "den bir Paul Smith ipek şal aldım, teşekkür etti ama takmadı.

“Ben de sana bir hediye aldım,” dedi.

Agent Pıovocateur kutusunun içindeki ince kumaşı açtığımda deniz kabuğu pembesi kombinezon ve bir çift ince dokuma fildişi rengi çorap buldum. “Bunlar senin için, değil mi?”

Kafasını salladı. “Senin için. Ben sadece giyeceğim. Çorapları giymemi mi, yoksa onlarla beni yatağa bağlamayı mı istersin?”

Bazen Charlotte’un üst sınıf bir eskort olarak bir yan işi olması gerektiğini, muhtemelen de böyle bir işi olduğunu düşünüyordum. Bu şeyleri nereden öğreniyordu?

Seks hiç olmadığı kadar akıllara durgunluk vericiyse bunun nedeni son kez olduğunu bilmemdi. Sonrasında kalktım ve ona söylemek istediklerimi söylemeye çalışırken çok savunmasız hissedeceğimi bilerek duş alıp giyindim.

“İşte başlıyoruz,” dedi ben kapıda dikilip bir o ayağımın bir bu ayağımın üzerinde hafifçe sallanırken.

“Bunu daha önce söylediğimi biliyorum ama bu gerçekten son kez olmalı,” dedim.

“Gidip karma anlatmadın, değil mi?”

“Ona öyle deme.”

“Hamile falan değil, değil mi?’

“Bildiğim kadarıyla değil,” dedim kayıtsız görünmeye çalışarak ama göt gibi görünerek.

“Bu garip olurdu...”

“Neden?” dedim. Lucy hamile olsa bunun Charlutte'la hiçbir alakaM olmazdı. Daha iyi bile olurdu diye düşündüm ama Lucy hata yapmayacak kadar hassastı.

“Çünkü ben öyleyim,” dedi Charlotte. “Hamileyim.”

Sonra, uzun bir duraksamanın ardından, “Biraz daha mutlu olamaz mısın?” dedi.

“Nasıl?”

“Canım, bu ortaokul konusu, değil mi?”

“Yani...” Elbette bir şeyler kullanıyordu, değil mi?

“Polikistik yumurtalık. Hamile kalacağımı hiç düşünmedim.”

“Ama bana...”

“Hiç sormadın ki.”

Bu nasıl olmuştu? Tanrı aşkına ben doktordum. Neden tüm kuralları hiçe saymıştım? Çünkü her seferi kolaylıkla mahvedebileceğim, hayatta bir kez olacak bir fırsat gibi görünmüştü.

“Kaç aylık?” Sanki sorulması gereken sorulan bir başkası soruyormuş gibi sesim kafamın içinde yankılandı.

“Adet dönemim veya adet görmememi anlatıp seni sıkmayacağım ama normal göstergelerin yokluğunda en az üç, muhtemelen dört aylık.”

Karnı hâlâ düzdü. Bu garip bir şaka mıydı? Şaşkın görünüyor olmalıydım.

“Ve evet, öyle,” dedi.

“Ne?”

“Senden.”

“Peki sen doğura?..” O noktada durumu hâlâ başka kimseyle değil de sadece onunla ilgili bir şey gibi görüyordum.

“Bunu çok düşündüm. Elbette beklenmedik ama otuz yaşındayım ve benim yumurtalıklarımla bir daha doğal

olarak gerçekleşmeyebilir. Kariyerimde kaybedeceğim zaman da muhtemelen önce cerrah olup sonra tüp bebek denemekten daha az olacak.”

“Peki, ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum. “Onurumu kurtarmayı teklif etmeyecek misin?”

Dalga mı geçiyordu?

“Benimle evlenmek mi istiyorsun?”

“Bu kadar şaşırtıcı mı? Seninle seks çok iyi. Zeki ve kültürlüsün. Bence iyi de

bir baba olursun.”

Söylediği her şey bana o kadar yabancıydı ki halüsi-nasyon gördüğümü sandım. Sanki o soluk ipek çamaşırıyla, dudakları ve meme uçları seks yüzünden koyulaşmış halde, karnında büyüyen yarısı bana ait bebekle sürrealist bir çalışmaydı. Vücuduna bakarken küçük fetüsün içine kıvrıldığı karnında yeni bir yuvarlaklık görebildiğimi hissettim.

Lucy’nin doğum ve gebelik kitaplarından birinde bebeğin gelişiminin tüm evrelerinin yiyeceklerle anlatıldığı bir çizim var. Dört aylıkken bebek bir fasulyeden çok daha büyüktü ama muhtemelen daha greyfurt olmamıştı.

Bir şey söylemeyince Charlotte, daha önce hiç duymadığım hüzünlü bir tonla konuştu, “Eğlenceli olabilir... sence de öyle değil mi?”

Bir an için öylesine hassas göründü ki ona sarılıp her şeyin iyi olacağını söylemek istedim. Ama hâlâ bunun karmaşık bir oyun olup olmadığından emin değildim ve bunu öğrenebilmek için aklıma gelen tek soru bu oldu: “Peki, benimle evlenir misin?”

Bazen bir tiyatro fuayesinde bir şeyler içerken insanların bizi normal bir çift sandığını hayal ediyordum anu o noktaya nasıl geleceğimizi hiç düşünmemiştim ve düşünmüş olsam bile böyle olmazdı.

“Ah, Angus, (,ok tatlısın!’'

Yatakta diz çöktü, elimi tuttu ve ciddiyetle, “Evet,” dedi. Sonra beni en hassas, en duygusal öpücükle ödüllendirdi.

Altı yıllık kız arkadaşınıza istemeden hamile bıraktığınız bir kadınla beklenmedik biçimde nişanlandığınızı nasıl anlatırsınız? Hiç bahsetmediğiniz abinizin eski kız arkadaşı olan bir kadınla?

Charlotte Sokağından eve yürürken derin nefesler aldım ve kafamda konuşmamı hazırlamaya çalıştım ama inşa ettiğim, başlarda çok önemli değilmiş gibi görünen yalan piramitleri şimdi ölçülemez kadar büyük görünüyordu.

Sadece ve sadece benim olduğunu düşündüğüm yalanlar ortaya dökülürken Lucy’nin de hayatını yıkacağımı ilk kez anlamaya başladım. Bunu yapabilir miydim bilmiyordum. Ama yapmalıydım. Bebek vardı. Charlotte vardı...

Geri döndüğümde Lucy evde değildi, bazı kız arkadaşlarıyla sinemaya ve sonrasında Nando'ya gitmişlerdi. Eve geldiğinde açıklamaya başlamak için çok geçti çünkü zaten yatmış, uykuya dalmış numarası yapıyordum.

Ertesi gün ona anlatmış olmalıydım ama hamile bir anneye bebeğinin kalbinin artık atmadığını söylemek zorunda kalmıştı. Bunu bana anlattıktan sonra bir şey söyleyemedi m.

Haftasonu yapacağıma dair kendime söz verdim ama perşembe giinü babam aradı ve annemle kendisinin bana yüz yüze verecekleri haberleri olduğunu söyledi.

"Hasta değilsin ya?"

"Hayır, öyle değil."

Ama kulağa ciddi bir mesele gibi geliyordu, emeklilik veya taşınma gibi bir karardı.

"Gidip bizimkileri görmeliyim," dedim Lucy'ye.

"Ben de gelebilir miyim?"

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ebeveynlerimin evine hiç gelmemişti. Şimdi ziyaret için en iyi zaman gibi görünmüyordu.

"Neden?"

Anlık bir bahane bulamayınca aslında bunun, haberleri açıklamadan önce Lucy'yi ilişkimizi sorgulaması için cesaretlendirmenin bir yolu olabileceğini düşündüm.

Babam bizi istasyonda bekliyordu. "Doğrudan konuya gireceğim," dedi arabayı çalıştırınca. "Annen ve ben ayrılmaya karar verdik."

"Babanın hemşiresiyle ilişkisi var." Kapıdan içeri girer girmez annem durumu böyle özetlemişti.

“Belki de siz bensiz?..” diye başladı Lucy açıkça utanmış halde. Bu tür kişisel açıklamalar kesinlikle beklediği şey değildi.

“Hayır, güzelliğini ve libidonu kaybettiğinde başına gelecekleri duysan iyi olur,” dedi annem.

Bu ona hiç uymayan, dobra bir açıklamaydı. İçiyor muydu yoksa gündüz kuşağı programı mı izliyordu?

“Annen ve ben bir süredir mutlu değiliz-”

[1] Ondan sonra nasıl olabiliriz?” diye sordu annem.

“—ve şimdi böyle bir şansım var, denemem gerektiğini hissediyorum-”

“Kadın otuz yedi yaşında,” dedi annem.

Uygun bir yorum bulamayınca babama bakma hatası yaptım.

“Ah, anladım,” dedi annem bana dönüp. “Başından beri biliyordun, değil mi?”

“Kesinlikle hayır!” diye karşı çıktım.

“Gerçekten bilmiyordu,” dedi Lucy.

Annem dik dik bana baktı. Ne söylemem gerektiğini veya benden ne yapmamı istediğini bilmiyordum. Babama karşı çıkmalı veya onu durdurmayı mı denemeliydim? Ross olsa ne yapardı? Lucy’nin ahimin şömine rafındaki resimlerini gördüğünün farkındaydım. Ross’un mezuniyet kepiyle sertifikasını tuttuğu fotoğrafı, aynı pozla benimkinin tam yanındaydı.

Sessizlik sonsuz gibi geldi.

“Peki ne olacak?” diye sordum sonunda.

“Bu evden ayrılmıyorum,” dedi annem hemen. “Tüm hayatımı buraya verdim.”

“Ben taşınacağım,” dedi babam.

“Bunu bir fedakârlık gibi göstermeye çalışma!” diye bağırdı annem.

“Ben de bu eve çok şey verdim,” dedi babam acınası bir sesle.

“Ve şimdi hepsini yok ettin!” dedin annem, sonra hızla odadan çıktı.

Onu sık sık ağlarken duymuştum ama bu ses farklıydı, yaralı bir hayvan gibiydi.

“Annem mali olarak iyi olacak mı?” diye sordum, binlerinin onun çıkarlarını koruması gerektiğini düşünerek.

“Evet, evet!” dedi babam sabırsızca. “Bak, sanırım bunu sana bıraksam daha iyi olacak. Düzenlemelerle ilgili konuşuruz.”

“Tamam,” dedim. Sonra başka bir şey düşünemediğimden elimi uzattım, elimi sıktığında buna şaşırmış ve minnettar kalmıştı.

“Arkasında bırakamıyordu,” dedi sesi ona uymayacak şekilde duyguyla çatallanmıştı. “Bunu istememe bile izin vermiyordu.”

Onları kederle bağlı bir birim olarak görmüştüm ama her birimiz aynı şekilde yalnızdık.

“Umarım mutlu olursun,” söyleyebildiğim tek şeydi.

Gözlerinden alay ettiğimi sandığını anladım ama açıklama yapmak için artık çok geçti.

“Bu adil görünmüyor, değil mi?” dedi Lucy, babamın Lexus’u çıktıktan sonra otomatik kapılar kapanırken. “Anneni otuz yedi yaşında bir adamla düşünemezsin, değil mi?” Resimlere daha yakından bakmak için şömine rafına yürüdü: Çıkmış dişlerinin boşluklarıyla Ross; hazırlık okulu kepi, spor ceketi ve şortuyla Ross; ragbi kupası alan Ross; hepsi birden kayığı kalalarının üstünde tutan Ross ve sekiz kişilik ekibi; arkasında karlı bir dağla kar gözlükleri takan Ross.

Derin bir nefes aldım.

"Bu abim,” dedim. “Ben üniversiteye başlamadan önceki Noel'de bir kayak kazasında öldü. İnsanların beni yas tutan birisi olarak görmesini, bana ne söyleyeceklerini bilemeyecek durumda olmalarını istemedim, bilirsin?”

"Ah, Gus, çok üzgünüm!”

Lucy’nin gözleri yaşlarla doldu, böyle planlamamıştını.

“Senin için çok korkunç bir şey olmalı...”

“Şey, evet. Ama biraz önce dediğim şeyi yapıyorsun.”

“Üzgünüm.”

Üzgün olması gereken o değildi. Onu yanlış yönlendirdiğim için kızgın olması gerekiyordu.

“Ne oldu?” diye sordu nazikçe.

Yıllar önce ebeveynlerim, sonra arama ekibi ve en son polis hariç kimsenin sormadığı bir soruydu. Düşünmekten kaçındığım bir soruydu.

"Pist dışında kayıyordu ve bir ağaca çarptı. Beyin hasarı o kadar ciddiydi ki yaşam desteğini kapatmaya karar verdiler.”

"Orada miydin?”

"Kapattıklarında mı? Hayır. Annem ve babam oradaydı.”

I.ucy bir şey söylemedi ama sorduğunun bu olmadığını biliyordum.

"Bahsetmediğim için beni affedebileceğini sanmıyorum.”

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz zamanlamasının yanlış olduğunu anladım. Sonuçlarını anlaması için beklemeliydim.

“Ama affedecek bir şey yok ki!” dedi Lucy. “Sadece yanında olamadığım için çok üzgünüm!”

Dönüp bana sarılmaya çalıştı ama kollarımı ona dolaya matlı m. Bunu bcıiim için kolaylaştırma girişimleri her şeyi daha zor hale getiriyordu.

“Çok yakışıklıymış,’ dedi Ross’un ara verdiği yıl, sırt çantasıyla evden ayrıldığı fotoğrafını alarak.

“Evet, yakışıklı, havalı ve her şeyde iyiydi. Herkes ona hayrandı.”

“Ve bu da kız arkadaşı mı?”

Charlotte ve Ross’un Morticia ve Fester Amca gibi giyindikleri resmi unutmuştum.

“Evet.”

“Çok güzel.”

“Evet.”

Lucy günün geri kalanında çok sessizdi ama annem aşağı inip bizim için yemek hazırladığında yüzü asık değildi. Tavuklu pırasalı börek. Annem kendinde olsaydı Lucy için misafir odasını hazırlardı ama o kadar kendinden geçmişti ki bunu düşünmedi. Bu yüzden eski yatak odamda yattık. İkimiz de seks havasında olmasak da ilk kez Lucy’nin Broadstairs’taki tek kişilik yatağında yaptığımız gibi ona arkasından sarılmış halde yatnıa şeklimize yeniden kavuşmak dokunaklı ve hoştu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra onun da benim gibi uyuyamadığını fark ettim.

“İyi misin?” diye sordu karanlıkta.

“Daha iyi günlerini oldu.”

“Üzgünüm. Benim aptallığım.”

“Hayır. Sorun değil. Seni tüm bunlara dahil ettiğim için üzgünüm.”

‘Uztilme. Keşke beni dahil olsaydın. Bana Ross’tan bahsetmemiş olman çok garip. Hayatının çok önemli bir parçası ve ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, seni tanıdığımı sanırdım.”

İkimiz de uyumaya çalışıyormuş gibi yaparken birkaç dakika daha geçti.

“Kalbin gerçekten çok hızlı atıyor,” dedi Lucy. “İyi olduğuna emin misin?”

“Hayır! Değilim!” diye çığlık attım.

Birden paniğimi daha fazla kontrol edemedim. Oturdum. O da oturdu. Işığı

yakmak için uzandı ama bana bakarken söylemem gerekenleri söyleyebileceğimden emin değildim.

“Yapma!”

"Sorun nedir?”

“İyiyim. Hayır, değilim. Bok çuvalıyım!”

“Gus, sakin ol. Sorun değil. Büyük bir şok yaşadın. Gerçekten, Gus. Panik atak geçiriyorsun. Sadece nefes al. Sana su getireyim.”

“SU İSTEMİYORUM!”

Daha önce ona hiç bağırmamıştım. Şimdi sessizlik kırgınlıkla yüklüydü.

“Lucy. Üzgünüm ama ayrılmamız gerek. Ebeveynlerimden çok önce tüm hafta sana söylemek istiyordum.” “Aptal olma!”

“Ciddiyim.”

Yüzünü doğru dürüst göremiyordum ama bana inanmadığını, muhtemelen şokun getirdiği geçici bir delilik olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Birisiyle ilişkim vardı ve onunla evleneceğim.”

Bunu karanlıkta söylemek korkaklıktı!

Bu sefer yatak başındaki ışığı açmasını durdurmadım. Açtığında yüzümden şaka yapmadığımı anladı. Beklediğimi yapmadı, ağlamadı, henüz ağlamayacaktı.

“Neden?” diye sordu sakince.

Ne kadar da iyi bir doktor olacaktı.

“Hamile,” dedim iç geçirerek. “Bebeği doğurmak istiyor.”

“Peki onu seviyor musun?”

Garip ama bu soru aklıma gelmemişti. Charlotte’un aklına gelip gelmediğini merak ettim. İkimiz de aşktan bahsetmemiştik. O çok rahattı, ben de öyle olmaya

çalışıyordum.

“Evet, seviyorum.”

Bunu söyleyince Lucy’ye yakın kalamadığımdan yataktan çıktım ve çıplaklığımı gizlemek için kapının arkasındaki askıdan bir sabahlık aldım. Hemen hemen on iki yaşımdayken alınmıştı, üzerime ancak oldu.

Yatağın kenarına oturmaya gittim.

“Sakın!” diye çığlık attı Lucy, korunmasız ve aptal hissederek yeniden zıpladım.

“Korunmuyor muydunuz?” Lucy’nin beyninin içindeki çarklar yerlerine oturuyordu ve suçlarım birikmeye başlıyordu.

“Sandım ki...”

“Beni hem aldattın hem de hastalık riskine mi soktun?”

İşlerin hastalık tarafı aklıma bile gelmemişti.

“Eminim...”

Hap kullandığından emin olduğun gibi mi? Adı neydi bu arada?”

"Charlotte.’'

"Opera arkadaşın değil, değil mi? Aman Tanrım. Ne kadar da aptalmışım! Sana güvenmiştim, Gus. Çok tatlı olduğunu sanmıştım. Sana güvenmemek aklımın ucundan bile geçmemişti!”

“Biliyorum!” dedim.

“Charlotte beni biliyor mu?’'

“Çok konuşmuyoruz...”

“Sadece seks mi? Yoksa gerçekten operaya gidiyor musunuz? Tanrım, Gus! Delirdin mi?”

“Belki.”

“Benimle yaşıyorsun! Onunla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Bu çılgınlık! Bu çılgınca, Gus!” Donmuş gibi hissettim. Bahane yoktu. Açıklama yoktu. Birden Lucy kendini üstüme attı ve yumruklarıyla göğsümü dövmeye başladı. “Senin sorunun ne?” diye bağırdı bana. "Senin sorunun ne, Gus? Transa girmiş gibisin!” Tepki alamayınca dizlerinin üzerine çöktü, ağzı sessiz bir acı inlemesiyle yamulmuştu, sonra gürültülü bir hıçkırık seli başladı.

Onu bu kadar üzgün ve kontrolsüz görmekten nefret ediyordum, masum arkadaşım, eşim. Normal hissetmemi sağlayan insandı ve karşılığını ona bu kadar kötü davranarak ödemiştim. Onu teselli etmek için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sonunda uzun bir soluk alıp kendini yeniden topladı.

‘ Ross yüzünden, değil mi?” dedi.

Charlotte a olan çekimimden bahsediyor sandım. Bunu görecek kadar zekiydi.

Ross’un jakuziyi denemesi için evimize getirdiği gün beyaz bikinisiyle Charlotte’un görüntüsü zihnimde canlandı. Ama aşağıdaki fotoğrafı gördüğünde güzelliğiyle ilgili yorum yapmış olmasına rağmen Charlotte’un Ross’un sevgilisi olduğunu bilmediğini fark ettim ve bu bağı hiç açıklamadım.

“Bir şeyle ilgili yalan söyleyince yalan söylediğin insana saygını kaybediyorsun,” diye devam etti Lucy yüksek sesle düşünerek. “Bana bunu söylemediğin için beni ciddiye almadın ve bu da diğer yalanları daha da kolaylaştırdı sanırım.”

Bu da oldukça zekiceydi.

“Helen’i dinlemeliydim,” dedi Lucy her şeyi boşlayan bir iç çekişle. “Tüm bu dalgın saçmalıklarına hiç güven-memişti.”

Saçma derecede küçük sabahlığımla dikilirken kafasını kaldırıp bana baktı. “Beni yalnız bırak. Gus.”

Ross’un odasına gittim ve kupalarla dolu rafı parlayarak bana bakarken tüm gece boyunca cep telefonuyla konuşan kız arkadaşımın kısık sesinin mırıltısını dinledim.

Sabah saat yedi gibi kapı zili çaldı. Aşağı ko*up kapıyı Nicky'ye açtım. Lucy konuşmadan yanımdan geçip gitti ve annesinin arabasına bindi.

"İstediğim son şey onu incitmekti! dedim bocalayarak.

"Ah, Gus, *gerçekten tnP.* dedi Nicky, bana öyle bir hayal kırıklığıyla baktı ki tüm aileye ihanet etmişim gibi hissettim.

"Neler oluyor?" ön kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde annem sabahlığıyla merdivenlerde duruyordu. "Lucy'den ayrıldım."

"Burada mı? Neden?"

"Korkarım onu yüzüstü bıraktım."

"Babanınki gibi değildir umarım."

Karşı çıkmak istedim. Hayır, öyle değil demek. Ama ne fark ederdi?

Sessizliğim suçumu ele verdi.

"Neden?" Annem birden kafasını lanet eder gibi geriye atarak tavana bağırdı.

"Ross da melek değildi!" dedim. Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum.

Annemin boş bakışları her zamanki hafif hayal kırıklığından çok daha rahatsız edici bir şeyler taşıyordu. En azından o an benden nefret ettiği gerçeğiyle ürpermeme neden oldu.

"Neden buradasın bilmiyorum," dedi elini sabırsızca sallayarak ve dönüp merdivenlerden çıktı. "Gider misin lütfen?"

Londra'ya geri dönerken trende artık kendimi bulamıyordum. Penceredeki yansımama boş boş baktım. Olduğum insan bir illüzyondu. Utanç ve kendimden nefretle midem bulandı.

Dairemizde bir robot gibi kıyafetlerimi çantama koydum, hediye olarak verilmiş şeyleri bırakmanın mı yoksa almanın daha çok acıya neden olacağından emin olamadım ve sonunda bırakmaya karar verdim.

Son bir kez tüm odaları gezdim, bir daha bu yatakta uyanmayacağımı, bir daha o ocakta Lucy'ye kahvaltı hazırlamayacağımı, kışın aşırı büyük terliklerimiz battaniyenin ucundan çıkarken bir daha asla o kanepede ona sarılama-yacağımı düşünemedim.

Bir dürtüyle cep telefonu numarasını tuşladım.

"İyi misin?"

"Ne sanıyorsun?" Yorgunca iç geçirdi.

Sessizlik.

"Endişelenme, Gus. Aptalca bir şey yapmayacağım."

"Düşünmedim..."

"Hayır, düşünmedin."

Bir başka uzun sessizlik.

"Beni bir daha arama, Gus," dedi ve kapattı.

Anahtarımı posta kutusuna attım.

Bir kez olsun asansör çalışıyordu.

Valizimi kalabalık yolda çekerken farklı bir endişeye kapıldım. Hareket için istikrardan vazgeçiyordum ama ya bunların hepsi oyunsa? Charlotte ve ben hafta başından beri konuşmamıştık. Şimdi bir asır önce gibi geliyordu. Ya yüzüme gülerse? Nereye giderdim? Nash muhtemelen kanepesinde kalmama izin verir diye düşündüm ama önce kadınlara davranışımla ilgili bir nutuk çekerdi ve bir başkasını daha hayal kırıklığına uğratabileceğimi sanmıyordum.

Charlotte'un diyafona yanıt vermesi uzun sürdü ve konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Evet."

"Benim, Angus!"

Kapışı açıp beni içeri aldı. Valizimi merdivenlerden yukarı taşıdım. Dairesinin kapusı açıktı ve pembe sabahlığıyla yatağına uzanmıştı.

"Cesaretin olmadığım düşünmeye başlamıştım!” Yanına gitmemi işaret etti.

Beyin ne kadar da çabuk uyum sağlıyordu: Bir an sokakta karamsar bir evsiz olarak dikiliyordum; bir sonrakinde piyango kazananının hissettiğine benzer çılgın bir inanamamazlıkla sevgilimin üzerine çıkıyordum.

İnsanlar genelde piyango kazanmanın peri masalı gibi olduğunu söyler ama peri masallarının karanlık bir tarafı olduğunu unuturlar. Benim için, Hansel'in kabul etmemesi gerektiğini bildiği şeker sunulduğunda hissettiği heyecan ürpermesi hep oradaydı.

Evlenmeden önceki üç hafta içinde Charlotte ve ben birbirimiz hakkında birlikte yaşamadan bilemeyeceğimiz şeyler keşfettik. Charlotte yemek yapamıyordu. Son doğum-gününı için Nicky[r]’nin bana verdiği, kızartma için de kullanılan sığ Le Creuset güveç tavasını bıraktığıma pişman oldum. Çatı katının düzenli halinin de haftada iki defa gelen bir temizlikçiye bağlı olduğu ortaya çıktı. Aradaki günlerde Charlotte kıyafetlerini asla asmıyor veya çamaşır sepetine koymuyordu. Charlotte’un bunun için açıklaması ekonomiydi. Birilerine işini yapması için kazandığından daha azım ödeyebiliyorsan neden zaman harcayasın ki?

Bu mantık yüzünden veya uzun süre garson olarak çalıştığım için bazen Charlotte’un kıyafetlerini ütülediğimde veya yatakta ona kahvaltı getirdiğimde kendimi uşak gibi hissediyordum. Ama uşaklar genelde baksır şortlarıyla gezmez, evin hanımı kahvaltısını bitirince parlak yağlı dudaklarım öpmez veya üzerlerine kıvrılıp galetayla ciltlerini zımparalarken onlarla yatmazlardı.

Marylebone Evlendirme Dairesi’nde evlenmeye karar verdik. Bu şeyleri hemen yapmanıza izin olsa muhtemelen sokaktaki iki yabancıdan birleşmemize tanıklık etmelerini isterdik. Ama tebliğler için zaman vermek gerekiyordu, biz de ebeveynlerimize haber verdik. Charlotte’unkiler uzun zaman önce boşanmışlardı. Babasını uzun yıllardır görmemişti ve adam yeni ailesiyle İskoçva’da yaşıyordu ama bize bir kart ve bin paundluk bir çek gönderdi. Friends Reunited’da buluştuğu çocukluk aşkı Robbie’yle Balearik Adalarına taşınan annesi törene gelmekte ısrar etti.

Haberlere tepkilerinden sonra benimkilerin ikisini de davet etmemeye karar verdim.

‘Ama Lucy tatlı bir kız!..” Babam olay sırasını çözmeye çalıştı ve bunu kendisi için bile çapkınlık ölçüsünde fazla buldu.

“Ross’un Charlotte’unu demiyorsun herhalde?” dedi annem.

O zaman büyük bir şirket için sözleşmeli avukatlık yapan Marcus’u aradım ve sağdıcım olmasını istedim.

“Onur duyarım,” dedi. “Ajandama bakayım. Bu yıldan mı bahsediyoruz?”

“Önümüzdeki çarşamba,” dedim. “Anlık karar olayı.

“Ah, tamam. Tebrikler. Konuşmama çalışsam iyi olur!”

“Endişelenme, sadece hızlı bir tören olacak, sonra Piattini'de öğle yemeği. Aynı akşam New York’a uçuyoruz.”

Ne güzel!” dedi. “Son zamanlarda gittiğim düğün sayısı bana bir eve mal oldu. Sanırım kıyafet zorunluluğu yok?”

“Kıyafet zorunluluğu yok.”

Marks & Spencer’dan siyah bir takım elbise aldım, hazır giyimde iç bacak boyu yeterince uzun olan sadece o vardı. Charlotte kendisine krem smokin tarzı bir ceket ve Liberty elen yeni, kısa, siyah bir elbise aldı çünkü hamileliği belli olmasa da karnının çevresine biraz kilo almıştı. Kıyafeti dairenin Fransız kapılarının üstünde perdeliğe asılmıştı.

“Elbiseni görmem kötü şans getirmez mi?” diye sordum düğünden önceki gece yattığımızda.

“Ah, tüm o şeylerden nefret ediyorum. Yetişkin kadınlar bakire gibi sunulmak için paketleniyor. Tanrı aşkına, yirmi birinci yüzyıldayız!”

Pippa’nın düğünü için aylar öncesinden yapılan hazırlıkları, Lucy’yle aynı şeyleri nasıl yaşayacağımızı ve bizim yaptığımızın ne kadar yetişkince olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah uzanıp Charlotte’un yeni siyah çamaşır ve uzun çoraplar giymesini izledim. Kıyafetlerin birbirini örttüğü, en az çıkarması kadar uyarıcı bir tür

tersine striptizin heyecanına alışıp alışmayacağımı bilmiyordum.

Küçük çek çek valizlerimizi takside yanımıza aldık. Balayımız için New York'a karar vermiştik çünkü ikimiz için de yeniydi ve uzun bir haftasonu için uygun biçimde seksi bir yer gibi gelmişti. Bu haftasonu stajımın birinci yılının sonunda alabileceğim tüm izindi.

Taksimiz yanaştığında Marcus, evlendirme dairesinin merdivenlerinde duruyordu. Charlotte arabadan çıktığında yüzünü gördüm, onun gelişinin erkekler üzerindeki etkisi buydu, ona bakmadan edemiyordunuz. Sonra ben çıkıp taksiciye parasını ödeyince aynı yüzde şaşkınlığım gördüm.

"Marcus, bu Charlotte," diyerek onları tanıştırdım.

"Tanıştığıma memnun oldum."

Marcus, Charlotte'un elini sıktı ve gülümsedi, onu hiç görmediğim kadar nazik ve sakindi. Ama bana döndüğünde, *bunu nasıl becerdin*, diyen çocuksu bakışını sakla-yamadı. Bu girmediğim bir yarışmayı kazanmışım gibi hissetmeme neden oldu.

Charlotte'un annesi çok soluk pembe güllerden oluşan ve memurun masasındaki gösterişli kumaş çiçeklerle keskin biçimde çelişen bir demet getirdi. Yine Charlotte'un annesinin ayarladığı pirinç yağmuru altında yeniden sokağa çıktık, pirinçler saçlarımıza ve elbiselerimize takıldı, kahkaha atarken ağzımıza girdi. Sonra dördümüz taksiye binip Piattini'ye gittik.

Burada yüzlerce yemek servis etmiş ve çoğu zaman mutfakta yemek yemiştim ama restoranda hiç yemek yememiştim. Stefania mükemmel altın yaprağıyla süslenmiş tereyağlı safran risottoyla mükemmel bir düğün yemeği hazırlamıştı, ardından az kızarmış bir dilim biftek ve yanına balzamik sirkeli roka salatası vardı, Fatlı olarak çikolaralı ve fındıklı *semifreddo* geldi, karamel katmanları o kadar inceydi ki ilk dokunuştan sonra ağızda dağılıyordu. Bizi tebrik etmek için mutfaktan çıktığında onu alkışladık.

Charlotte'u tanıştırınca bira/, şaşırdığını fark ettim. Avrupalıların yaptığı gibi iki yanaktan öpüştüler. Stefania ve Salvatore \asi ailem değillerdi ama yıllardır parçası olduğum bir aile işiydi, bu yüzden işçi ve patrondan daha yakındık, (lıiaıtı'nin hafit buğusunda Stefania'nın son derece sofistike eşime şaşkınlığım ölçtüm. Marcus'ta aynı ifade muzaffer biçimde iyi hissetmeme neden olmuştu,

Stefanianın yüzüne baktığımdaysa huzurum kaçtı.

Charlotte babasının hediyesini birinci sınıftan yer ayırtmak için kullanmıştı, bu yüzden bacaklarımı uzatmam için yeterince yer vardı. Bebek yüzünden ondan fazla içmiştim ve şimdi de sürekli şampanya getiriyorlardı.

“Buna alışabilirim,” dedim uyuşuk biçimde, ışıklar loşlaşınca kabin memurları bize temiz pamuk kılıflarında yastık vermişti.

“Ben de,” dedi Charlotte. Karanlıkta elinin benimkini aradığını fark ettim.

Ben lüksten bahsediyordum, o bizden bahsediyordu.

Bu basit el ele tutuşma yaptığımız her şeyden daha samimi hissettirdi.

“Gel hadi,” diye fısıldadı boynuma.

Peşinden tuvalet kabinine gittim ve on bin kilometrede elbiselerimizden pirinçler düşerken evliliğimizi tamamladık.

16

2003

TESS

Sanırım buna uçuşa geçmek deniyordu. Olan tam olarak buydu ama Hope kapıya vururken çok eğlenceli olduğunu sanmıyordum. Hope’un kendi başına tuvalete girip kendisini içeri kilitlemesi riskini alamamıştım. Ekonomi sınıfı tuvaletinin daha geniş olduğunu sanırdım ama ikimiz sığa-mayınca bekleyemedik. Bu yüzden sonunda loş ekonomi bölümü boyunca yürüdük. İnsanlar uyumaya çalışırken Hope yüksek sesle, “Kiilodum ıslandı!” dedi.

“Neden havaalanında sana söylediğimde gitmedin'

“Gerek yoktu.”

Hope bir “kaza” geçirmeyeli o kadar u/un /aman olmuştu ki el bagajıma yedek kıyafet koymamıştım ve koltuk için hostesten havlu istemeye de çekiniyordum. Ama tuvalet kabininde Hope çamaşırını indirip kam görünce daha kötü oldu.

Kitapların hiçbiri orta derecede otistik bir çocuğa uçak tuvaletinde ilk adetini gördüğünü nasıl anlatacağına dair tavsiye vermiyordu. Hope sadece on bir yaşındaydı, kilolu kızların bazen daha ortaokula gitmeden adet gördüğünü bilmeme rağmen bunun henüz olmasını beklemiyordum. En iyi zamanda bile, özellikle Hope gibi gerçekçi birisine açıklaması zor bir şeydi. Olayın tek iyi yanı Hope'un çamaşırına doldurulmuş bir tomar peçeteyle oradan çıktığımızda çığlık atmaktan bitkin düşüp uçuşun geri kalanında uyuması oldu.

Kevin ve Shaun bizi geliş holünde ellerinde bir tabelayla bekliyorlardı: *Cead mtlefdilte Teresa and Hope Costello.*

Bu, yurtdışında yaşadıkları zaman İrlandalıların daha çok Irlandalı olması hakkında söylediklerinin doğru olduğunun işaretiydi.

Birisini uzun yıllar görmedikten sonra, çünkü başlarda hep bir acemilik oluyor, birbirinize bakarken sizin de ne kadar yaşlı göründüğünüzü düşünüp düşünmediklerini merak etmek biraz garipti.

Kelleşme korkusu yaşayan erkeklerin saçlarını kaybedeceklerine dair ilk işarette neden tamamen kel olmayı seçtiklerini hiç anlamadım. Muhtemelen arkadan kaşlarınıza kadar durmadan uzanan parlak bir kubbe görmek hoş değildi, yamalı olması daha da kötüydü. Sanırım tıraş olmuş halin, kalan telleri kel yerlere taramaktan daha havalı olduğunu düşünüyorlardı ve buna katılıyordum. Kev sahneye çıkarken peruk takıyor muydu? Hiç kel bir balet görmemiştim, BBC2'de Noel'in ilk gününde ve *Billy*

Eliot'm sonunda tamamı erkek kuğular dışında çok balet görmemiştim. Onların da tüyler yüzünden kafalarını göre-miyordunuz.

Kevin'ın benim için ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Veya vardı çünkü o ve Shaun benim için "imaj değişikliği" fikrini Shaun tatilin ilerleyen günlerinde önermeden çok önce tartışmıştı.

"Uçuş iyi miydi?" diye sordu Kev.

"Kan geliyor çünkü çocuğum olmayacak," diye ilan etti Hope.

Sanırım Kev bile o noktada Hope'un kendi yaşındaki çoğu kız gibi olmadığım itiraf etmek zorunda kaldı.

“İlk adetini gördü... Evet, uçakta... Hayır, beklenmedikti... Bunun dışında mı? Ah iyi, mükemmel uçuştu, teşekkürler.”

“Büyük Elmaya hoş geldin,” dedi Shaun.

Düzgün, hassas bir adam gibi görünüyordu. Daha yeni tanışmamıza rağmen tüm hayatım boyunca tanıdığım Kevin’a göre daha kolay geçinebileceğim birisine benziyordu. Kev her zaman hemen savunmaya geçerdi. Her şeyi yapmam için beni tek başıma bırakmasını mesele yapacak değildim ama o yine de bazen evi ziyaret etmesinin neden imkânsız olduğuna dair tüm nedenleri sıraladı.

Sarı bir taksiyle Manhattan’a gittik. Önce biraz hayal kırıklığı yaşadım. Kenar mahalleleriyle New York da diğer şehirler gibiydi. Önemsiz, sıradan binalar, tozlu park yerleri ve reklam panoları vardı. Düşününce bunu *Muhteşem Gatsby&tn* bilmem gerekirdi. Aynı *Friends* in başındaki gibi tüm ışıkları yanmış Manhattan’ı görür görmez bu fikrim değişti tabii. Brooklvıı Köprüsünün üzerinden geçmek, televizyon ve dizilerden çok tanıdık gelen manzarayı görmek, İkiz Kulelerin gerçekten artık orada olmadığını fark etmeme neden oldu. Bu boş gökyüzü parçasının Ne\v Yorklıılara her gün dünyanın bir daha aynı olmayacağını nasıl hatırlattığını düşündüm.

Kev ve Shaunun Tribeca olarak bilinen şehir merkezinde dubleks çatı katı daireleri vardı. Kev, Robert de Niro'nun, ki onu tanıdığından Bob diyordu, hemen köşede yaşadığını söyledi. Shaun kapıyı açıp beşinci kattaki yatak odalarını gösterdiğinde daire oldukça karanlık geldi. Hope ve benim Wall Street bölgesine bakan, büyük yataklı ve parke zeminde serili Japon şiltesi olan kendimize ait bıı-yarak odamız vardı.

Kev ve Shaun diğer yatak odasındaki devasa çift kişilik yatağı paylaşıyordu. Hope bundan ne çıkaracaktı bilmiyordum. Bir kadın ve erkek arasındaki “öpüşmeli şev” dediği şeye çok hevesli değildi, iki adamın bunu yapmasına nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Onu bir şekilde ha/ırlannş olmam gerektiğini düşündüm ama nereden başlayacağımı bilemedim. Bu yüzden tatilin büyük kısmını inandırıcı bir soru soracağından ve bunun bir şekilde benim hatam olacağından korkarak geçirdim.

Beşinci katta oturma odasına giriliyordu ama yukarıdaki tavan kırılmıştı ve açık plan mutfağa çıkan merdivenler vaıdı. Mutlağın da bir çatı terasına açılan kapıları vardı. Tüm bu camlar mekâna büyiik, havadar bir hava kalmıştı.

“Mutfak neden yukarıda?” diye sordu 1 lope.

“Neden olmasın"’ dedi Kev, dediğim gibi savunmaya geçerek.

“Tree! Mutfak neden yukarıda?”

“Kevin ve Shaun böyle seviyor. Bu yemeğini yerken manzarayı seyredebileceğin anlamına geliyor, gördün mü?”

Hâlâ düşündüğünü anlayabiliyordum. *Neden bunu yapmak is t es inlerdi ki'*

Biz evde, okulda veya yemek yediğimiz diğer yerlerde manzara seyretmiyorduk.

“Eviniz tepe taklak mı?” diye sordu Hope, Shaun’a.

“Sanırım böyle diyebilirsin,” diye kıkırdadı. “Ama lütfen evinde gibi davran.”

Hope’un arası deyimlerle iyi değildi.

“Bizim evimiz düzgün.”

Erken bir akşam yemeği yemeden önce mahalleyi gezdik çünkü bizim için zaten saat geceyarısını geçmişti. Elbise dükkânlarının, vitrinlerinde neon tüp ve belki bir çift ayakkabı ya da askıda tek bir elbiseyle etiketsiz olarak durduğu sanat sergilerine benzediği bir bölgeydi. Shaun bizi hoş bir restorana götürdü ama dil balığıyla kapan balığı arasındaki farkı veya balık olduklarını bile anlayamayacak ve makarnayı sadece “peynirli”, “etli” veya “konserve” olarak bilen insanlarla heba oluyordu. Personel çok yardımsever ve canayakındı, sanırım istesek gidip bir kutu Heinz spagetti bile alırlardı ama Hope’un küçük domates ve keçi peynirli *farfıılle'yle* idare edeceğini söyledim. Bu makarnaya kelebek yerine papyon demek daha iyi olurdu. Shaun’un bıraktığı bahşişin dışarıda yediğim en pahalı yemeğin fiyatından bile daha yüksek olduğunu fark etmeden edemedim. Daireve

geri dönerken, Kevin ilk kez Hope’la yan yana yürüdüğünde Shaun ve ben birbirilerini tanımaları için onlarla aramıza biraz mesafe koyduk. O zaman ona McDonald’s veya KFC’yle de mutlu olacağımızı söyledim.

Bana gülümsedi. “Buradayken ne yapmak istersin?” “Empire State’i görmeliyiz. Yani tepesine çıkmaktan bahsediyorum.”

Bizimkilerin çatı terasından binayı uzaktan görebiliyordunuz.

“Hope müzikale gitmek ister mi?” diye sordu Shaun. “Kevin şarkı söylemekten hoşlandığını söylüyor.”

Tereddüt ettim çünkü bu en çok hoşlanacağı şey olurdu. Bu konuda açık olmak istedim. “Sorun şu ki şarkıyı biliyorsa birlikte söylemeye çalışır. Ve *tüm* şarkıları biliyor.” “Endişelenme, Tess,” dedi Shaun. “Tüm hayatımı sürekli ilgi bekleyen insanlarla uğraşarak geçirdim.”

Shaun yönetmendi, bu yüzden muhtemelen tüm dansçı ve aktörlerden bahsediyordu. Ama kesinlikle kafasıyla Kevin’ı işaret etti ve karşılıklı anlayışın o tatlı, özel anlarından birini yaşadık.

Ertesi akşam Shaun, *Aslan Kral* için bize bilet aldı. Shaun'un davetiydi koltuk dediği koltuklardaydık. Tiyatrodaki insanlar bu koltukları biliyordu çünkü genelde George Clooney gibi birisi son dakikada gelmek ister diye ayrılıyorlardı. Hope, Shaun ve benim arama oturdu. Işıklar sönüp müzik banladığında Shaun kibarca ama kesin olarak Hope’a, “Şimdi Hope, sen seyircisin ve seyircinin işi sessizce oturup izlemektir, yoksa gösteriyi izlememize izin vermezler,” dedi.

Bu riskli bir stratejiydi ama zekiceydi çünkü itiraz etmesine zaman kalmamıştı. Hope beni şaşırtacak biçimde tam olarak kendisine söyleneni yaptı. Sanırım Shaun’un bir erkek olması işe yaradı çünkü babamın bize söylediği şeyleri yapmaya alışıktık. Ayrıca Hope’un izleyeceği çok şey vardı. Oyuncuların Afrikalı hayvanlar gibi hareket etmesi ve müziğin sizi canlandırması inanılmazdı. Gerçekten nefes kesiciydi.

Sonrasında, sokağa çıkar çıkmaz Hope, “Şimdi şarkı söyleyebilir miyim?” diye sordu.

Shaun, ᵘTamam, artık söyleyebilirsin,” diye yanıt verdi.

Böylece eve gidene kadar *Hakuna Matata* dinledik. Bu durum metrodaki diğer yolcuların hoşuna gitse de Kev’i utandırdı. Kev kafasındaki şapkayı çıkartmış olsaydı sanırım şapka o akşam bozukluklarla dolardı.

Bundan sonra Shaun, Hope ve beni Broadway matine ve akşam gösterilerine götürdü. *Wicked, Hairspray, Les Miserables* ve Hope'un en sevdiği *Mamma Mia!* Kcv’in yaklaşan bir gösterisi vardı ve çoğu zaman provadaydı, bu yüzden bize

katıkmıyordu. Biraz keyifsiz olduğunu da hissedebiliyordum. Kev ilgi odağı olmaktan hoşlaıırdı ve belki de kıskanmakta haklıydı çünkü dürüst olmak gerekirse sanırım Shaun'a biraz, âşık olmuştum. Elbette çok yakışıklı bir adam olmasına, mükemmel biçimde temiz koı pantolon ve kaşmir kazak gibi iyi şeyler giymesine ve her zaman çok hoş kokmasına rağmen fiziksel bir aşk değildi bu hissettiğim. Sadece çok düşünceli olduğu ve herkesin içindeki iyiyi ortaya çıkardığı içindi. Sadece Hopc'a değil, bana da iyi geliyordu.

Shaun sanat üzerine doğru dürüst konuştuğum ilk insandı. Kev, Hope'u hayvanat bahçesine götürürken bi/ de birlikte MoMA'ya[1] gittik. Çok hoş Macisse ve Warhol eserleri vardı. Onları gerçekten yapıldıkları şehirde görmek harikaydı. Daha önce sanatla ilgili hiç 'yapıldıkları" dememiştim, hep "resmedildiği" derdim ama bu doğru sözcük değildi. Shaun bana oturma odalarındaki raftan parlak siyah kitaplar seçerek çağdaş Amerikan edebiyatını tanıttı, akşamlan okuyor ve ertesi gün onunla konuşuyordum. Zihnim bilgiye aç, boş bir kap gibiydi. Bunu Shaun'a söylediğimde gülmedi bile, onun yerine okula gitmemi söyledi, Amerika'da üniversiteye gitmemi kastediyordu.

"İngilizce okumak için bir okul kazanmıştım," dedim ona gururla. "London University College'da. Ama annemden sonra gidemedim."

"İşte başladık," dedi Kevin.

Central Parkta oturuyorduk çünkü piknik için yeterince sıcak olduğunu düşünmemize yetecek kadar güneşli günlerden biriydi. Ama bunu söyleyince üzerinde oturduğumuz çimenlik birden biraz fazla soğuk, meltem biraz dondurucu geldi, muhtemelen kalkmalıydık.

insanların kurban olduğumu düşünmelerini veya bana sürekli teşekkür etmelerini istemiyordum ama gerçekten çok zor bir şeyle baş ettiğimi ve bu arada bazı fedakârlıklar yaptığımı hissediyordum. Sempati beklemiyordum ama diğer insanların, sorumluluğu paylaşmak zorunda kalmamak için, bir sorun olduğunu kabul etmeyi reddet-

] (1. N. Modern Nanarljr Mü/oi.

meleri yüzünden hiç takdir edilmemem de bir şekilde adil görünmüyordu.

Bunun gibi bir şeyler söyledim ve Kevin alındı.

“Faydalı bir şeyler de okuyacak değildin,” dedi.

Kev ailenin sanatçı, yaratıcı olanı olması gerekirken tam da babam gibi konuşmuştu.

“Dans etmek gibi faydalı bir şey mi?!” diye tersledim.

“Neden ailedeki herkes dans etmeme karşı?” diye yanıt verdi buna.

“Neden sürekli her şeyi çarpıtıyorsun? Benim yapmak istediğim şeyin hiç olduğunu söyleyen *serisin*.”

Kardeşler ne kadar çabuk çocuklaşıyor. Sen başlattın! Hayır, sen başlattın! Kısa sürede o kadar kızıyordun ki gerçekten kimin başlattığını hatırlamıyordun.

“Kitap okumanı engellemediğini kastediyordum,” dedi Kev. Bunu geri çekilme girişimi olarak görmeliydim. Ama artık iyice kızmıştım.

“Diploma almamı engelledi! Okulda en iyi bendim ve şimdi hiçbir şey için yetkin değilim!”

“Ama hâlâ olabilirsin, Tess,” dedi Shaun. “Ve olmalısın, öyle değil mi, Kevin?”

“Olmalı, öyle değil mi, Kevin?” diye tekrarladı Hope.

Öğleden sonra Manhattan Adası boyunca gezdiren Circle Line tekne turuna gittik.

Güvertede dururken Kevin işaret etri. “İşte orada-”

“Ö/gürlük Heykeli," dedi Hope.

“Bunu uerden biliyorsun, Hope? Şaşkın halde Hope’un kafasının ü/erinden bana baktı.

“Bize kart göndermiştin.”

Etkilendiği kadar memnun olduğunu da görebiliyordum.

Hareket ederken görülecek diğer şeyleri göstermeye devam etti: Staten Island Feribotu, South Street Rıhtımı, Brooklyn Köprüsü, Manhattan Köprüsü...

“Şu bina Birleşmiş Milletler Genel Merkezi,” dedi Hope, Kast River’da hızlanırken. “Haberlerdeki insanların alımda öyle diyor.”

Çoğu insan son Güvenlik Konseyi toplantısı veya konu neyse onunla ilgili söylediklerini dinlemek için muhabire bakarken, Hope binanın şekline dikkat ediyor ve ekranın altındaki kırmızı şeritteki kelimeleri okuyordu. Aynı şeye bakmanın iki farklı biçimiydi. Kevin’ıı Hope’un farklı biçimde zeki olduğunu anladığını görebiliyordum ve çok memnun olmuştum çünkü birilerine açıklamak zordu; kendileri anlamalıydılar.

“Peki ya şu?” diye sordu.

İ.mpirc State, Dev Şeftalinin indiği yer,” dedi sanki sorduğu için tam bir aptalmış gibi.

Doğru! Peki ya şu?” Chrysler’] işaret eni.

'Bilmiyorum.”

“Beıı sana anlatayım, olur mu?”

Kev in kız kardeşine kolunu dolaması ve onunla yerleştiği şehirle ilgili konuşmacım görmek beni neredeyse ağlatacaktı. Sanırım Kev ilk dela Hope’u bir sorun değil de bir hediye olarak görüyordu. Bu bir papazın söyleyeceği türden bir şeydi ima gerçekten de ona bakmanın iyi bir yoluydu

Shauıı’la ben Hope ve Kev’i birbirilerini tanımaları için güvertede yalnız bıraktık.

“Okula gidince ne yapacaksın?” diye sordu Shaun bana.

Hope’un yeni okulunda aynı şekilde öğretmen asistanları yoktu ve olsa bile onunla gitmemin iyi bir fikir olmayacağını biliyordum. Bir noktada Hope dünyayla kendi başına baş etmeliydi ve bu süreci başlatmak için doğru zaman gibi görünüyordu. Yaklaşan sınavlarında paniklemezse normal sınıflarda olmak için gerekli notu alabilirdi. Şimdi Tıbbi Yardım Belgesi de olduğundan, en azından bir süre yanında olabilecek bir bakım çalışanı olabilirdi. Bunların hepsi iyiydi ama akıllara şu soruyu getiriyordu: Ben ne yapacaktım?

“Öğretmen olmak için eğitim almayı düşündün mü?” diye sordu Shaun.

“Herkes bunu söylüyor!”

Okul saatlerinin dışında Hope için hâlâ evde olmam gerektiğinden bu devam etmem için en mantıklı yoldu. Babam artık çoğunlukla Anne’le yaşıyordu ve Anne, Hope’un her zaman orada olmasını istemiyordu.

“Babamın her zaman orada olması yeterince kötüdür zaten,” dedi Kev önceki akşaın Anne’i ona anlattığımda. Bir an için rakip yerine dost olan kardeşler olarak ortak bir anlayışla birbirimize gülümsedik.

Öğretmenlik yoluna girmemi engelleyen birkaç şey vardı. İlk olarak bir diploma almam gerekiyordu, bu da asistan olarak çalışmaya devam ederken akşamlan okula gitmem gerektiği anlamına geliyordu ve bu da en a* üç yıl sürecekti. Sonra bir yıl daha sürecek olan ve gelir gelir meycn öğretmen eğitim kursuna gitmem gerekiyordu. Ama ana itirazım öğretmen olmak istememmemdi.

“Okuldaydım ve sonra üniversiteye gitmek yerine okula geri döndüm ve şimdi lanet hayatımın geri kalanını okulda geçirmem gerekecek!” dedim Shaun’a. “Daha bir şey öğrenmedim bile!”

Shaun yeterince neden dinlemiş gibi ellerini kaldırdı.

“Peki, *nc yapmak* istediğini biliyor musun?”

Yabancı bir ülkede bir turist teknesinde beni hiç tanımayan bir adamlaydım ama kendimi daha önce annem hariç; ki o zaman on yaşındaydım, bu yüzden muhtemelen sayılmıyordu; hiç kimseye, Dave’e, hatta Doll’a bile itiraf etmediğim bir şeyi söylerken buldum. Sanki bu sözcükleri söylemek, kulağa nasıl geldiklerini denemek için bir fırsatmış gibi geldi. Shaun gülse bile alayı evde olduğu gibi sürekli peşimde olmayacaktı.

“Ytzar olmak istiyorum.”

Gülmedi. Dürüst olmak gerekirse güleceğine dair küçücük bir ihtimal olduğuna inansam ona söylemezdim, bu yüzden bu o kadar cesur bir şey değildi.

"Yazıyor musun?” diye sordu.

“Okulda şiir yazardım ve sürekli hikâyeler uyduruyorum. Sence deli miyim?”

“Yazabileceğini düşünüp düşünmediğimi soruyorsan yazdığın bir şeyi okuyana kadar bunu söyleyemem. Bildiğim şey okuduğun ve yazarlar her zaman okur. Ve elbette kendine özgii bir anlatım tarzın var, Tess. Ama tüm söyleyebileceğim bu. Gerisi sana kalmış. Bir şeyler yaz. Bir yaratıcı yazarlık grubuna git...”

Bu konuda i/iıı almışım gibi hissettim ve bu heyecan vericiydi. Ama nasıl geçineceğim sorusu hâlâ duruyordu.

“Doll için çalışabilirim.’’

“Doll?”

“En yakın arkadaşım.”

Shaun’un Doll’u bilmeden beni bu kadar iyi tanıdığına inanmak zordu, bu yüzden arkadaşlığımızın kısa bir hikâyesini anlattım. Doll tırnaklarla ilgili tahminlerinde on ikiden vurmuştu, eski evine dönmüş ve Dolls House’u kurmak için sıkı çalışıp tüm zamanını ve birikimlerini harcamıştı. İş şimdi o kadar hızlı büyüyordu ki dördüncü tırnak bakımı dükkânını açmak üzereydi.

“Girişimci bir kadına benziyor.”

Küçük ve mantıksız bir kıskançlık hissettim. Doll'un yeterince erkek hayranı vardı. Güzel olmak elinde değildi. Bu, erkeklerin ona yardım etmek için çabalamalarına neden oluyordu.

Banka müdüründen logoyu tasarlayan adama, harta lavaboları takmaya ve diğer işlere yardım eden ama ondan sadece maliyeti alan Dave’e kadar herkeste bu avantajı kullanmakta acımasızdı. New York’ta yaşadığı için hiç tanışmama ihtimalleri olsa da Shaun’u Doll la paylaşmak istemedim.

“İsim benim fıkrimdi,” dedim.

“Ama onun için çalışmak istemiyorsun,” dedi çelişkili hislerimi anlayarak.

“Bir, arkadaşlarınla çalışmamalısın derler. Ve iki, bu canlandırma, arındırma ve diğer şeylerle çok ilgilenmiyorum...”

“Belki işiıiiıı entelektüel ve duygusal memnuniyet sağlaması gerekıniyordur? Belki yazman için hayal gücünü serbest bırakacak bir şeyler yapmalısın...”

Tutkumu gerçekten ciddiye alıyordu. “Peki üç numara ne?” diye sordu.

“Görünüşüm uygun değil, değil mi?”

Shaun yüksek sesle kahkaha attı.

“Yani tek derdin buysa, tatlım,” dedi, “sana Kevin ve benim planladığımız şeyden bahsedeyim.”

İmaj değişikliği. Bu isim, muhtemelen olduğundan daha garip görünmesine neden oluyor. Ama estetik cerrahi, botoks veya öyle bir şeyden bahsetmiyoruz.

“Sen boş bir tuvalsin,” dedi Shaun.

“Çok teşekkürler.”

“Demek istediğim, tatlım, sende kullanılmamış potansiyel var. Bunu kullanmama izin verecek misin?”

Shaun stiliste tam olarak ne istediğini anlatırken Hope’la ikimiz saçlarımızı kestirdik: Hope için yüzünün şekline uygun ve bakımı kolay diiz bir kısa kesim; benim için salonun zemininde bir sürü kıvırcık saç ve tanımadığım bir yiiz bırakan radikal bir değişim.

Çocukluğumdan beri ortadan ayrılmış koyu kahverengi kıvırcık saçlarım vardı. Okulda topluyor ya da örüyordum. O zamandan beri Doll saçlarımı uysallaştırmak ve düzeltmek için tiim saç düzleştiricileri ve serumları getirmişti ama hiçbir şey bir iki günden fazla işe yaramamıştı. Genelde büyük, gür bir atkuyruğu halinde arkada topluyordum ve şık görünmek istediğimde spreyle ve rokayla topuz yapıyordum. Ne zaman bunu yapsam insanlar anneme benzediğimi söylüyordu, bu hoştu çünkü annem çekici bir kadındı ama sanırım kastettikleri yaşlı göründüğümdü.

Şimdi salonun aynasına baktığımda genç birisini görüyordum. Kısa kesildiğinde kıvrımlar mucizevi biçimde parlak buklelere dönüşmüşlerdi. Şimdi saçlarım kısaldığından gözlerim çok daha büyük görünüyordu. Shaun bu kesime “gamine” dendiğini söyledi. Sözlükte bu kelime periye benzeyen erkeksi kız olarak tanımlanıyordu.

Dans ekibinin makyaj uzmanı kadın kaşlarımı düzeltti ve elmacık kemiklerimi

nasıl belirginleştireceğimi gösterdi. Onunla bir seanstan ve düşünmeyi hayal edemeyeceğim kıyafetleri denememem için bana cesaret veren kişisel alışve-rişçim Shaun'la mağazaya gittikten sonra farklı bir insan gibi hissettim. Amerikan ölçülerinin de muhtemelen bununla ilgisi vardı; daha önce hiç 36 beden olmamıştım.

Topuklularda dur dedim. Amerika'da sorun değildi çünkü herkes daha uzundu. Dave kısa elbise ve kısa ceketler veya ayak bileklerine yapışan kaprilere zaten kolay alışmayacaktı, kule gibi tepesine dikilmeme gerek yoktu.

"Dave kim?" diye sordu Shaun.

Daha tarih belirlememiş olsak da nişanlımdan daha önce bahsetmemiş olmam muhtemelen yeterince şey anlatıyordu.

"Dave, Müzik Adamı," diye açıkladı Hope sanki bu yeterliymiş gibi.

O akşam uzaklara uzanan parlayan sokak ışıklarıyla Shaun'la çatı terasında oturup Cosmopolitan içerken çok *Sex and the City* havasında hissettim. Uzun bardağım buzla doluydu, misket limon ve kızılcık suyu keskin ve canlandırıcıydı, alkolün tadını da gerçekten almıyordunuz. Bu yüzden muhtemelen çok hızlı ve çok fazla içtim.

"Bu Dave denilen adamla evleniyor musun?" diye sordu Shaun.

"Hoş bir adam, Herne Bay'de kendi dairesi ve bir minibüsü var. Herkes ondan hoşlanır..."

Yakınlardaki bir binaya gözlerimi diktim. O pencerelerin her birinin arkasında yaşanan küçük dramlar var diye düşündüm. Binlerce ve binlerce küçük dram. Şehirleri seviyordum.

"Ama?" dedi Shaun uzanıp bardağımı yeniden doldurarak.

Bir ama olduğu o kadar bariz miydi?

İç geçirdim. "Daha fazlası olması gerektiğine dair bu aptalca fikirden kurtulamıyor gibiyim. Dışarıdaki şeylerin de muhtemelen sandığım kadar inanılmaz olmadığının farkındayım ama bunu kendim görmek istiyorum. Doll için sorun yok çünkü rüyasını yaşadı ve şimdi sevdiği işi yapıyor ama neden

bunun için onun sözlerine güveneyim?”

Shaun bir şey söylemedi.

“Aynı zamanda,” diye kendimle tartıştım, “Dave’i seviyorum. Herkes sever. Ailenin bir parçası gibi. Babam bile ondan hoşlanıyor! Anne de. Hem Hope onsuz ne yapar? Bunu düşünemiyorum bile. Bu yüzden... neden bu durumu kabullenip herkesi mutlu etmiyorum bilmiyorum...”

Eğer bir onay bekliyorsam Shaun bunu sunmayacaktı.

“Bu Dave in suçu değil bu arada,” diye açıklamaya çalıştım. “Beni seviyor. Ama olay şu ki beni tanımıyor!” “Neden seni tanımıyor?” diye sordu Shaun.

Pembe kokteylimden uzun bir yudum daha aldım. “Dave beni ilk gördüğünde çocuklarla çalışıyordum ve çocukların nastl olduklarını bilirsin. Hepsi birden sana aynı anda bir şeyler söylemek ister. Dave de bu ilgili, anne tipindeki insanı gördü. Bir öğrenci partisinde tek başıma dikilirken beni fark edeceğini sanmıyorum...”

Shaun sessiz kaldı ve daha önce dile getirmediğim fikirlerime devam etmem için bana izin verdi.

“Dave’in hayattan istediği güzel, küçük bir ev ve aile. Olay şu ki... ben çocuk bile istemiyorum!”

Hâlâ tepki yoktu.

“Bu dünyaya ASLA AMA ASLA bir çocuk getirmeyeceğim.”

Sözcükler havada asılı kaldı, kilise çanlarının çalmasından sonraki an gibiydi.

“Neden?” dedi Shaun sonunda.

“Çünkü ölüp onları terk etme riskini alamam. Bunu kimseye yapamam!”

Birden yanaklarımdan aşağı yaşlar dökülmeye başladı ve nereden geldiklerini anlamadım.

“Bir çocuğa bakmak dehşet verici, biliyor musun? Sürekli korku içinde

yaşıyorum çünkü ben yanında olmazsam Hope ne halt ederdi?”

Şimdi gözyaşları beni boğuyordu.

“Annem de böyle hissediyor olmalıydı, değil mi? Peki neden kendini kontrol ettirmedi? Bu ÇOK bencilceydi ve

onu atfedemiyorum. Ne düşünüyordu? Bize ne olacağını sanıyordu?"

Sonra ağlamaya başladım. Vücudum sarsılırken aşağıdaki trafiğin vızıltısı neredeyse ağlamalarımın altında boğuluyordu.

“Üzgünüm, anne! Böyle olmasını istemediğini biliyorum... Çok üzgünüm!”

Shaun’un yanımda durduğunu ve bir elini sırtıma koyduğunu hissettim. Bu daha çok ağlamama neden oldu çünkü çok hoştu. İki gün içinde evde olacaktık ve konuşmak için yanımda olmayacaktı. Üstelik artık dört gözle beklediğim bir tatilim de yoktu.

Ve sonra birden uzun bir nefes aldım. Artık gözyaşı yoktu.

Çocukken İrlanda’daki bir yazımızda, plajda küçük bir baraj yapmıştık. Eve gitme zamanı geldiğinde küçük birikinti büyük bir göl olmuştu. Hepimiz orda dikilmiştik ve babam bir iki üç diye sayınca küreklerimizle duvarı yıkmıştık. Plaja ve oradan denize akan bir seli serbest bırakmıştık. Sonra kum bir anda yine düzleşmişti, su denize karışmıştı. Ufukta batan güneşe bakmış ve sanki hayatımın küçük bir parçası gitmiş gibi garip biçimde üzgün hissetmiştim.

“Öfke evresini aşmış olmam gerekirdi, değil mi?” dedim.

“Yas bir liste değildir, Tess, bir süreçtir.”

“Gerçeklen anneme öfkeli değilim,” dedim. “Onu herkesten fazla sevdim. Sadece keşke her zaman diğer herkese öncelik vermeseydi çünkü bu gerçekten işe yaramadı. Hope’un ona ihtiyacı vardı...”

“Senin de ona ihtiyacın vardı, değil mi?”

“Ölmemiş olsa ona bu kadar ihtiyaç duymazdım!”

“Tess, bazen Hope kadar bilmiş davranıyorsun!”

İnsanlar doğa ve yetiştirme üzerine konuştuklarında sanırım yetiştirmenin her iki taraf için de geçerli olduğunu unutuyorlar. Çocukların yetişkinleri taklit ettiği açık ama kimse yetişkinlerin çocukları taklit ettiğinden bahsetmiyor. Ailenin dilinin bir parçası olan küçük komik şeyler genelde çocuklardan geliyor, öyle değil mi? Hope ve benim ortak noktalarımız varsa, belki genetiğimizdendir. Belki o benden bir şeyler kapmıştır ama belki ben de ondan bir şeyler kapmışımdır.

“Bunların bir kısmını açmayı deneyelim mi?” diye sordu Shaun.

“Açma” oldukça sık kullandığı bir sözcüktü ve paketlerden bahsetmiyordu.

Onayladım.

“Bana öyle geliyor ki buradaki ana sorun ölme korkusu, dedi. “Annen erken öldüğü için erken öleceğini mi düşünüyorsun?

“Onun annesi de...”

“Peki yaptırabileceğin genetik bir test var mı?

“Var.” Kısa süre önce okuduğum bir yazıyı anlattım. “Ama insanların sadece yüzde beşi genetiği yüzünden kanser oluyor. Ve yeni düzenlemeye göre yakın bir akrabanın kalıtsal değişim taşıdığına dair kanıt yoksa sana test yapmıyorlar...”

Bu konuda doktora gitmiştim. Genelde gittiğim iyi pratisyen doğum iznindeydi, bu yüzden beni çocukluğumdan beri tanıyan ve hâlâ çocukmuşum gibi davranan çok daha yaşlı bir adam olan deneyimli doktora gitmek zorunda kalmıştım.

“Kaç yaşındasın, Tess?” diye sormuştu notlanma bakarak. “Yirmi dört! Çok gençsin! Genetik teste girmenin çok ciddi sonuçları vardır...”

Bazen yüksek sesle söylerseniz daha olası yapmaktan korktuğunuz için “ciddi sonuçlar” gibi korkutucu şeylerle ilgili soru sormaya cesaret edemiyorsunuz. Ben de bunun yerine başka bir soru sordum. “Peki kaç yaşında olmalıyım?”

“Yani, otuzlarına geldiğinde ve bir ailen olduğunda bunu yeniden düşünürüz. Hayatın tadını çıkar, Teresa! Bu kadar endişeli olma!”

“Bu çılgınlık,” dedi Shaun. “Test varsa bence geri gidip istemelisin. Dave ne düşünüyor?”

“Doktorun neden bahsettiğini bildiğini söylüyor,” dedim. “Bu da yeterince adil.”

Anneme yumurtalık kanseri tanısını o koymamıştı ama annem onu görmeye gitmemişti, bu yüzden onu suçlayamazdım. iyi pratisyen bana hap almanın en azından hastalığa yakalanma ihtimalimi azalttığını söylemişti.”

“Dave’e çocuk istemediğini söyledin mi?”

“Hayır,” diye itiraf ettim.

“Neden?”

“Çünkü, ‘Şimdi öyle diyorsun ama...’ gibi bir şey söyleyeceğini biliyorum.”

“Peki ya, ‘Tess ben de çocuk istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum,’ gibi bir şey söylerse?”

“Söylemez.”

“Ama ya söylerse"” Shaun gözlerini bana dikti.

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Ama birden her şey daha net göründü.

Son akşamımızda üçümüz *Romeo ve Julietıt* balet olarak Kevin’ın performansını izlemeye gittik. Romeo değildi ama ikinci perdede büyük bir solo dansı olan Benvolio’ydu. Teknik olarak Kev müthişti ama en çok sevdiğim arkadaşları Mercutio ve Romeo’yla şakalaşması ve alay etmesiyle role kattığı doğal, delikanlı havasıydı. Evin bahçesinde onunla Brendan’ın top oynamalarını hatırlayınca ağlamak istedim. Çünkü babam orada olsa dans etmenin hiç de efemine bir şey olmadığını ve en büyük oğluyla gerçekten gurur duyabileceğini görürdü. Ve altan alta Kev’in tüm dünyada en çok istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Gösteri sonrası partide ona bunu anlatmayı denedim ama birisinin size söylemesi aynı şey değil, değil mi? Özellikle de o kişi küçük kız kardeşinizse.

Bu arada peruk takıyordu.

Hope’u hiç geri döndüğümüzde babama ve Anne'e yolculuğumuzu anlatırkenki kadar neşeli görmemiştim. Elbette istasyona gelen metro trenlerinin sesleri ve Amerikalıların “kahveyi nasıl telaffuz ettikleri gibi benim hiç fark etmediğim şeyleri anlatıyordu. Onlara müzikallerden şarkılar söyledi. Dokuz kez gittiğimizi söylediğinde babam ona inanmadı ama elbette Hope’un yalan söylemediğini biliyordu.

“Tüm bunları kim ödedi peki?” diye sordu bana.

“Shaun bize davetiyeli koltuk aldı,” dedim bilgiççe. Dürüst olmak gerekirse ödeme yapıp yapmadığını bilmiyordum ama bu açıklama babamı susturmuştu.

“Shaun ve Kevin’la ilgili sıradışı bir şey var,” dedi Hope birden.

Tam da *bî4* sorudan güvenli biçimde uzaklaşmayı başardığımızı düşünüyordum.

Babam en küçük kızının ölümcül günaha maruz kalmasının kaçınılmaz kanıtı için beklerken odanın sıcaklığının azaldığım hissedebiliyordum. Öfkeli gözlerle bana baktı.

“Üst katta mutfakları var!” dedi Hope.

Dave restoranın dışında cep telefonuyla konuşuyordu, bu yüzden yaklaştığımın farkına varmadı. Bir an için onu bir başkasının göreceği gibi gördüm. Düz lacivert bir polo gömlek ve dar kot pantolon giymişti, gerçekten erkeksi ve biraz da seksi görünüyordu. New York’tan beraberimde getirdiğim tüm kararlılık dağılmaya başladı. Gerçekten dışarıda beni daha iyi bir şeyin beklediğine dair belirsiz bir umut için bu hoş adamın gitmesine izin mi verecektim? New York’ta rüya görmek kolaydı ama bu gerçek hayatimdi. Dave beni seviyordu, bana değer veriyordu. Birden öyle kıymetli göründü ki neden riske atacağımı bile düşünemedim. Belki de tüm ihtiyacım olan biraz mesafeydi.

Ona doğru koşan ayak seslerimle kafasını kaldırıp bana baktı ve cep telefonunu cebine koydu.

“Vay!” Şaşırdı. “Farklı görünüyorsun!”

“Hoşuna gitti mi?” Hafifçe döndüm.

“Çok güzel,” dedi.

Dürüst olmak gerekirse çok güzelden daha fazlasını bekliyordum.

Hızlı, neredeyse utangaç biçimde öpüştük. Sadece bir hafta ayrı kalmıştık ama sanki ne yapacağımızı unutmuş gibiydik.

Masaya oturunca onun için aldığım Yankee şapkasını verdim. Şapkayı taktı ve sonra tekrar çıkardı.

“Eee, ne istersin?” Menüyü aldı.

Pizzacıya gitmemiş olmayı diledim çünkü New York'ta pizza çok daha iyiydi. Kendimi bunun üzerine gevezelik ederken buldum, muhtemelen jet lag yüzündendi.

“Başlangıç olarak bir şey?” Garsonu çağırdı.

“Hayır, sağol.”

Neredeyse ilk randevumuz gibi geldi, onu etkilemek istiyordum ama ne tür şeyleri konuşmaktan hoşlandığını bilmiyordum. Kendime farklı bir iş bulma ve yazma planlarımdan, biraz daha ilerlemeden bahsetmemek için söz vermiştim ama her şeyi anlattım.

“Bir yazma grubu mu?” diye tekrarladı Dave.

“Yapıp yapamayacağımı görmek için.”

“Bunu neden yapmak istiyorsun ki?

“Çünkü yaratıcılığımı besleyebilirim,’ dedim Kev gibi biraz huysuzca.

“Sen ve büyük sözlerin!”

Bu cümle aramızda yankılandı sanki.

“Doll’la çok mu görüşüyorsun?” diye sordum. Yeni mağazası için tesisat işlerini kastetmiştim ama Dave in o kadar açık bir yüzü vardı ki birincisi onunla görüştüğünü,

İkincisi tesisattan fazlasını kastettiğimi düşündüğünü anladım.

“Sen ve Doll?” Bocaladım.

Geri döndüğümüzü söylemek için Doll’un telesekreterine mesaj bırakmıştım ama her şevi öğrenmek için hemen aramamıştı.

“Çok üzgünüm, Tess...”

“Sormamış olsaydım bana gerçekten söyleyecek miydin yoksa arkamdan iş çevirmeye devam mı edecektiniz?”

“Düşündüğün gibi değil...”

“Nasıl düşündüğüm gibi değil?”

“Ciddi,” dedi.

Haklıydı çünkü düşündüğüm kesinlikle bu değildi. Ben tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyordum. Bunun daha kötü mü yoksa daha iyi mi olduğunu anlayabilecek durumda değildim.

Her şey biraz dağınıktı, sanki, “Peki bu ne zamandır devam ediyor?” diye sormam gereken bir filmdeydim.

“Sadece bu haha. Yeni dükkânı yetiştirmek için geç saate kadar çalışıyorduk ve-”

Elimi kaldırıp onu durdurdum. Detayları duymak istemiyordum.

“Sadece bu hafta ve *ciddi* öyle mi?” Onun biraz önceki samimi ses tonunu taklit etmiştim.

“Doll ve ben birbirimizi yıllardır tanıyoruz ama değil mi? Mümkün olduğunu düşündüğümden değil...”

Aklı başında her adamın Doll’u bana tercih edeceğine dair bir imaydı. Seksi veya neyi düşünüyorsa, gülümsedi.

“Tanrı aşkına!” diye bağırdım.

Başka söyleyecek bir şey bulamadım ve sandalyemi geriye doğru itip çıktım.

Onu hesapla baş başa bıraktım.

Yarım saat önce tüm bu yeni saçım ve stilimle yetişkin gibi hissediyordum ama şimdi otobüsle eve giderken sanki tüm çocukların Doll'u dansa kaldırmaya cesaret edememelerini ve ben yokmuşum gibi davranmalarını izlediğim okulun ilk partisine geri dönmüş gibiydim.

Kapıyı açtığında Doll'un iri mavi gözleri dondu.

Dave'i beklediğini fark ettim. Sonrasında rapor vermesi için anlaşmışlar mıydı? Oturup tepkimi mi analiz edeceklerdi yoksa aceleyle üst kata çıkıp düzüşecekler miydi?

"Bir anda oldu..." dedi Doll.

"Nasıl?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayırrr!"

Acımın gerçekliğine üzülmüş gibi baktı.

Koluma dokundu. "İçeri gel de konuşalım.

Elini ittim.

"Konuşacak ne var?" diye sordum acıyla.

"Beni seçmek zorunda bırakma, Tess! diye inledi. "Sakın mantıksız davranan benmişını gibi davranıp kendini bahtsız kurban gibi gösterme...

"Bahtsız."

"Şanssız."

"Üzgünüm," dedi. "Kızacağını biliyordum ama ben

düşünmüştüm-"

"Ne? Onay vereceğimi mi düşünmüştün?" Birden çok öfkelendim. "Sorun değil,

Dolk nişanlımı al! İstediğini yap. Hep yaparsın zaten. Sen hep alır, alır, alırsın, değil mi? Bunu alacağım, ah şunu da alacağım, iki rengi de olsun lütfen. Nasılsa bir başkası ödeyecek...”

“Seni lanet pislik!” Doll misilleme yaptı. “Senden ne aldım?”

“Ev ödevlerimi, fikirlerimi... lanet nişanlımı!” diye bağırdım.

“Onu *gerçekten* istemedin ama, değil mi?” dedi Doll.

Bunun bir yanıtı yoktu ve bunu biliyordu. Beni tanımasından kaynaklanan ayrıcalıklı bilgiyi kullanma hevesi en büyük ihaneti gibi geldi.

“Gitme! Lütfen, Tess!” Beni yola kadar takip etti. “Hayalini bulacaksın, bulacağını biliyorum...”

“Niye?” Ona döndüm. “Onu da benden alasın diye mi?”

“Bu adil değil.”

Durdu.

Biraz peşimden gelmesini umarak devam ettim. Ama gelmedi. Daha sonra evimize de uğramadı.

Daha önce sadece bir kere böyle kötü olmuştuk, sekiz yakındayken yaz döneminde Doll birden Cerise McQuarry nin en iyi arkadaşı olduğunu ilan etmişti.

“Bence onsuz daha iyi olursun,” demişti annem.

Tamam ama şimdi kimsesiz kaldım, dedim ona sessizce.

ÜÇÜNCÜ KISIM

17

2005

GUS

“Babalığı öneriyor musun?” diye sordu Marcus bana.

İkimiz de sadece bez ve minik pembe plastik ayakkabılar giyen kızım Flora’nın suyun kıyısına yürümesini izliyorduk. Bebeklerin yürümeye başladıktan hemen sonra kazandıkları inanılmaz denge hissiyle çömeldi ve sarı plastik kovasını deniz suyuyla doldurmaya başladı.

Marcus bizi Kent’in kuzey sahilinde pazar öğle yemeğine davet etmişti. Clerkemvell’deki yatak fabrikasından dönüştürülmüş çatı katı dairesinden kaçmak için kısa süre önce Whitstable’da yenilenmiş bir balıkçı kulübesi almıştı. Büyük bir City hukuk firmasının ortaklığına aday olarak maaşıyla rahatça yaşıyordu ve gözleri yuvalarından fırlatan primleriyle harika mülklere yatırım yapıyordu. Tartışmasız biçimde benim olduğumdan veya olacağımdan daha başarılıydı ama ben çoktan baba olmuştum. Dile getirilmeyen rekabetimizde düşmanca bir şey yoktu ama sanki hayatlarımızı onları karşılaştırarak kontrol ediyormuşuz gibi hep oradaydı.

“Kesinlikle,” diye yanıtladım.

“Bir şeyler yapmanı engellemiyor mu?” diye sordu bir taş alıp suyun üzerinde sektirerek, ikimiz de sessizce sayarak taşı izledik. Bir, iki, üçdörtbeşaltıyedi.

Neredeyse, “Artık operaya gittiğimizde locada sevişmiyoruz,” diyecektim.

Ama bunun dostça üstünlük sağlamayı geçip gösterişe gireceğini biliyordum.

Bir taş alıp sektirdim. Yedi.

“Bu şekilde düşünmeyi bırakıyorsun,” dedim. “İhtiyaçların çocuğunun ihtiyaçlarına kıyasla o kadar önemli olmuyor”

“Nasıl?” Marcus bu meselede inatçıydı.

Bir başka taş daha aldım ama yeterince düz olmadığı için bıraktım ve doğru bir örnek aradım.

“Sonunda para kazanmaya başladığımda hep tatil için İtalya’ya gideceğimizi düşünmüştüm ama kiliseleri gezmek Flora için çok eğlenceli olmaz. Dürüst olmak gerekirse burada da Maldivlerde bir ada spasında olacağı kadar mutlu,” diye ekledim. Charlotte Flora’yla uçakta on saat geçirmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten düşünene kadar ideal bir tatil yeri olarak orayı düşünüyordu.

“Pişmanlık yok yani?” diye sordu Marcus.

“Hiç,” diye onayladım. Tek pişmanlığımın hastanedeki eğitimimden pratisyen hekimliğe geçişim sırasında aldığım doğum izninden sonra işe dönmek olduğunu söylesem nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Sıcak ve sevgi dolu bir ev kurmak tahmin ettiğimden çok daha tatmin edici olmuştu. Haftada iki kere toplanan bir anne-bebek grubuna kaydolmuştum. Kucaklarımızdaki şaşkın bebeklerimizle şarkı söylüyor ve ellerini müziğe göre oynatıyorduk. Öğleden sonraları pazar tezgâhlarından meyve ve sebze alışverişi yapmanın keyfini çıkarıyor ve Flora’ya Aç TırtıPın yediği şeyleri tanıtıyordum. Charlotte’a her akşam yemek olarak lezzetli bir şeyler pişirmeyi ve katı yiyeceğe başladığında Flora için organik ürünlerden püre hazırlamayı rutinim haline getirmiştim. Anne-bebek grubu için yaptığım kurabiyeleri götürdüğümde Charlotte’un sözleriyle “annelerin sevgilisi” olmuştum.

“Elbette eski arkadaşlarını özlüvorsun,” diye kabullendim Marcus’un söylemeye çalıştığı bu mu dive merak ederek. Flora doğduğundan beri ikinci görüşmemi/di.

İlk birkaç ay düzenli olarak gördüğüm tek bebek öncesi arkadaşım Nash’ti çünkü gün içinde ben ve bebek arabasıyla Battersea Parkında gezinecek boş zamanı oluvordıı Ama şimdi Amerikan tıbbi drama dizisinde rol bulmuştu ve l.os Angeles’da yaşamaya gitmişti.

“İş nasıl gidiyor?” diye sordu Marcus.

“İyi,” dedim. “Dik bir öğrenme egri>i elbette.”

Flora’yı güvenip bir başka insana bıiakmak benim için zor olmuştu ama bu kadar çok çalıştıktan sonra doktorluk yapmamak delilik olurdu. Dadı olaıak Polonvalı felsefe mezunu Kasia’yı tutmuştuk. Çocuk bakımı için resmi yetkisi yoktu am.ı

zekiydi, sorumlu bir kişiliği vardı ve İngilizce pratiği yapmaya hevesliydi, bu yüzden Flora şimdi spor salonu ve yii/me gibi birçok erkinliğe gidiyordu. C harlotte, Florayı onun beni özlediğinden çok dalıa. hızla özlediğimi söylerken muhtemelen haklıydı.

Etrafta kimse yokken ve dalgaların yatıştırıcı ritmi çakıllarda kırılırken bir an için Marcus'a sırrımı açıklamak ve pratisyen hekimlikten nefret ettiğimi söylemek istedim ama Charlotte'a sadık kalmaya karar verdim. New York'tan eve uçak yolculuğunda bu fikri paylaşmıştı. Pratisyen hekimlik daha esnek bir kariyer değil miydi? Karşılaştırıldığında ortalama hastane doktorunun maaşını çerez gibi gösteren yeni pratisyen hekimlik anlaşmasına kim hayır diyebilirdi? Ebeveyn iznine ayrılan ben olsam maliyet açısından daha verimli olmaz mıydı? Ne yazık ki daha önce hiç görmediğim, bitmek bilmez bir insan akımyla ilgili kararlar vermek zorunda olmak bazen bir tür kâbus gibi geliyordu. Her bir hastayla gereğinden fazla uzun zaman geçiriyordum, bu da bekleme odasında sıra olmasına, çileden çıkmış meslektaşlara ve ihtiyacım olandan veya istediğimden daha uzun çalışma saatlerine neden oluyordu.

Marcus bir taş daha sektirdi. On bir, muhtemelen on iki zıplama.

Eğildim ve gelgitin yıkayarak düzleştirdiği bir istiridye kabuğu aldım.

"Gel ve şu kabuğa bak, Floss."

"Kayık," diye tekrarladı Flora.

"Ağzına alma, Floss," diye uyardım. "Keskin."

"Keşin."

"Anneye göstermek için yanımızda götürelim mi?"

"Kova."

"İyi fikir. Londra'daki bahçemize bir kova deniz kabuğu götürelim mi, ha?"

Flora bahçelerle ilgili bir çocuk şarkısı söylemeye başladı.

Ben de şarkıya katıldım, kabuklarla bahçeler arasında kurduğu bağlantıdan keyiflenmiştim.

Marcus bana konuyu unutmuşum gibi baktı.

“Wansworth’ta bir bahçeniz mi var?’’ diye sordu.

“Çok küçük bir tane,” dedim.

Charlotte Sokağında, çatıların arasındaki en üst kar dairede hayat uçmak gibiyse \Xandsworth’taki ev bizi yere indirmişti. Mahalleyi genç, potansiyel vadeden ve yine de ev alacak parası olan bizim gibi orta sınıl çiftlerin yaşadığı bir yer olduğu için seçmiştik. Oturup öndeki küçük cumba penceresinden bakınca bizimki gibi üç tekerlekli marka bebek arabalarında bebekleriyle geçen yeni anne baba olmuş çiftleri görebilirdiniz. Ama sokak kasvetliydi ve evin içi karanlıktı.

“Neden taşınmıyorsunuz.?’’ diye sordu Marcus.

“Çünkü hoşumuza giden yerlerdeki fiyatlar ben tam pratisyen hekim maaşı kazanana kadar bizim için fazla," dedim. “Senin yaşayacağın bir sorun değil,” dedim tüm bu soruları neden sorduğunu rahmin ederek.

Kısa süre önce banka ekonomisti Keikoyla evlenmişti ve analitik zihinlerini eheveynliğiıı artı ve eksilerini belirlemek için kullanıyorlardı.

“Peki ya seks?” dedi Marcus, Floranın duymamasından emin olmak için sesini alçaltarak.

Bir an için okulda yine altıncı sınıfa dönmüş gibiydik, o zaman seksin, yeterince talihliyseniz, size garip biçimde gizemli karşı cins tarafından ödül olarak sunulacak bir şey olduğunu düşünüyorduk.

Charlotte ve benim hâlâ harika bir seks hayatımız vaıdı. O kadar sık değildi ve hiç evin dışında olmuyordu. Bu günlerde *La Boheme* dinlerken yapıyorsak performans sırasında değil, CD’den dinlerken yapıyorduk. “Garip ama seks de o kadar önemli değil,” dedim. Bu bir hataydı çünkü hiç yapmıyormuşuz gibi görünmüştü.

Marcus surat astı.

“Ama sen ve Charlotte mutlusunuz?” diye sordu.

Tereddüt ettim. “Mutlu" Charlotte'un tarzı bir kelime değildi. Uyanıp da onu yanımda bulmanın ayrıcalığına şaşırmadığım bir gün yoktu ama ona, “Benimle mutlu musun?” diye sorsam sanırım daha önemli sorunlarla uğraşmakla meşgulmüş gibi gülerdi. Ama Floraya olan ortak sevgimizin yarattığı eşsiz bir bağ vardı.

Tüm ebeveynlerin çocuklarının özel olduğunu düşündüğünü biliyorum ama tarafsız bir gerçek olarak Flora hem sıradışı biçimde güzel hem de gelişmişti. Hükümetin tüm yeni ebeveynlere çocuklarının gelişimiyle ilgili verdiği, çoğu insanın doldurmayı unuttuğu ya da ilk bir iki aydan sonra kaybettiği küçük kırmızı kitaba göre Flora her bir gelişim hedefine ulaşmış ve aşmıştı. İlk doğuıngününden hemen önce ilk adımlarını attı ve on sekiz aylıkken istediği çoğu şeyi sözlü olarak istemek için yetecek kelime dağarcığına sahipti. Annesinin simsiyah saçlı güzelliğini ve benim mavi gözlerimi almıştı. Bu birçok hayran bakışa neden olan şaşırtıcı bir bileşimdi.

“Anne, güzel kayık!” diye bağırdı Flora, Charlotte ve Keiko rıhtımdan aldıkları istiridyelerle plaj yolundan geri dönerken.

“Çok güzelmiş, tatlım,” dedi Charlotte Fiora’yı kucaklayarak. Keşke bu iki benzer yüzü yan yana gülümserken, koyu saçları meltemde dalgalanırken çekmek için kameram olsaydı.

Balıkçı kulübesi tadilat görmüş ve modern minimalist stilde büyük oranda genişletilmişti. Büyük pencereleri ve bir dergiden çıkmış gibi görünen trabzansız bir merdiveni vardı ama bir bebek için tehlikeli bir oyun alanıydı. Flora’nın plastik ayakkabılarının pahalı görünen halıda ıslak kum yığınları bıraktığını görünce dehşete düştüm.

“Lazımlık eğitimi üzerine konuşmak istemeyen yetişkinlerle olmak harika bir şey!” dedi Charlotte, Marcus un bir kadeh şampanyayı alırken, Floranın tehlikeli biçimde yaklaştığı soluk turkuvaz kadife kaplı kanepeye yaslanarak.

“Bugünlerde çok sıkıcıyız, değil mi, Angus'”

Marcus’un dudaklarında bir gülümseme ge/indi. Karımın dikkatinin ışığında arkadaşımı bir zamanlar olduğu sivilceli genç olarak değil de şimdi olduğu çekici ve varlıklı adam olarak gördüm. C harlotte, Marcus un sadece Sekici, başarılı ve zengin halini biliyordu. Porsıhesinin yanına park ederken Charlotıe’uıı gözlerindeki onay parıltısını görmüştüm.

“Anne, kayık ye,” dedi Flora istiridyeyi yiyen Charlotte’u göstererek.

“Ona istiridye deniyor, canım,” dedi Charlotte.

“Kayık, kayık, kayık!” diye bağırdı Flora elini elimden kurtarmaya çabalayarak.

“Kesinlikle donanmada bir geleceği var!” dedi Marcus kızımızın ısrarına garip bir bakış açısı sunarak.

“Al, bir tadına bak...” Charlotte bir başka istiridye aldı ve sıvının birazını Floranın ağzına döktü.

Flora hemen tükürdü ama turkuvaz kadife kaplamayı az farkla ıskaladı.

“Keşin!” diye bağırdı.

Beyninin bir tehlikeyi belirtmek için kullandığım kelimeyi hoşuna gitmeyen bir tada uygulaması hoşuma gitti.

Mutfakta Keiko’nun yetişkinlerin yemeğini hazırlamasına yardım ederken öğle yemeğini yemesi için kendi plastik masasını ve sandalyesini kurdum.

“Bu Japon tarifi mi?” diye sordum Keiko dolaptan levreği çıkartırken. Ben de ahşap bir sıkacakla misket limonları sıkıyordum.

Hafifçe gülümsedi. “Jamie Oliver.”

Salon bölümünde sohbet, görünüşte bizi de dahil etmek için hafif yüksek sesle devam etti.

“Venedik! Şanslısınız!” diyordu Charlotte.

“Bienal için orada olacağız,” dedi Marcus.

“Hep bienale gitmek istemiştim!” dedi Charlotte. “Angus!” diye seslendi. “Neden biz de bienale gitmiyoruz? Eminim Kasia idare eder...”

Ülke dışına uçup Horayı burada bırakmayı hayal bile edemiyordum ama bir şey söylemedim çünkü itiraz edersem Charlotte’un inat etmesi daha olasıydı.

“Bu Caroline’ın da hoşuna giderdi, Angus!” diye seslendi Charlotte. “İnsanlar

neden kaynanalarıyla bu kadar kötüler biimiyorum. Benimki harika!” dedi Marcus’a.

Annemin evliliğimize olan düşmanlığı Floranın doğumuyla kaybolmuştu. Flora aynı Ross’un bebekliğine benziyor dedi bize. Hastaneden arayıp büyükanne olduğunu haber verince ertesi gün haber vermeden eve gelmişti.

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Charlotte.

“En azından kızıl değil!” demişti annem.

“Aynen!”

“Ben burada yokmuşum gibi davranın,” demiştim.

“Bir kız için farklı, Angus!” demişti ikisi birden.

Fazladan bir bebek bakıcısının faydalı olduğunu inkâr edemezdik çünkü Kasia haftasoniarı çalışmıyordu ama annemin hayatımıza yeniden dahil olmasını ne kadar iyi karşılamaya çalışsam da bir şekilde o ortalıktayken yoluna çıkıyormuşum hissini atamıyordum. Özellikle de çocuğumun ne düşündüğünü biliyormuş gibi Flora hakkında birinci çoğul şahısla konuşmasından nefret ediyordum. Bir de Floranın düşüncelerinin çoğu onunkilerle aynı oluyordu.

“Havuç seviyoruz, değil mi? Türlüyü sevmiyoruz, değil mi? Bizce baba bu yemeğe fazla sarmısak koyuyor, değil mi?”

“Belki de Florayı da Venedik’e götürmeliyiz?” diye seslendim oturma odasına.

Charlotte’un, “Ne demek istediğimi anladın mı?” dediğini duydum. “Meseleyi hiç anlamıyor!”

“Aslında şimdi iyi bir otel bulmakta sorun yaşarsınız,” dedi Marcus bana karşı birlik olmayı nazikçe reddederek. “Biz aylar önce yer ayırttık.”

“Modern sanattan hoşlanıyor musun?” diye sordum Keiko’ya, kendi alternatif sohbetimizi geliştirmek için.

“Evet.”

İngilizcesine güvenmediğinden mi yoksa doğal olarak sessiz olduğundan mı emin değildim. İlişkilerde her zaman baskın bir taraf mı vardı? Marcus gerçekten Charlotte gibi birisiyle baş edebilir miydi?

“Eşyalarını arabadan çıkartırken Floraya göz kulak olur musun?” diye sordum Keiko’ya.

Döndüğümde onu sandalyenin yanma çökmüş, parlak siyah saçlarının arkasına saklanıp ce-ee oynarken ve Flora’yı eğlendirirken buldum. Flora domatesli elleriyle saçlarını yakalamaya çalışıyor ve bağırıyordu, “Kay Ko, Kay Ko!”

“Burada bayağı bir öteberi var, değil mi?” dedi Marcus, Flora ve bez çantasını yukarı taşırken.

“Evdeki tüm plastiği düşününce bazen tek başımıza Çin’in ekonomik kalkınmasından sorumluymuşuz gibi hissediyorum!” dedi Charlotte.

Marcus kalkıp beni takip etti.

“Pratik yapmak ister misin?” dedim bez değiştirme örtüsünü banyonun zeminine yayarak.

“Tahmin mi ettin!”

“Ben doktorum.” “Kesinlikle gerekli olana kadar hayır,” derken arkadaşım kederle güldü.

“Sence Marcus ve Keiko bebek yapmayı mı düşünüyor?” diye sordu Charlotte eve giderken arabada.

“Zaten birkaç aylık hamile,” dedim.

“Gerçekten mi?”

Bazen Charlotte’un cerrahiyi seçmesinin iyi olduğunu düşünüyordum. Anestezi altında olmadıkları ve onları kesip açmadığı sürece insanları okumakta iyi değildi.

“Sence bizim bir tane daha olmalı mı?” diye sordu birden.

“Bebek mi?” dedim şaşırmış halde.

“Hayır, bir şişe daha şampanya, neden bahsediyorum sanıyorsun?” dedi Charlotte kızarak.

“Vay,” dedim.

Tek çocuk sahibi olmanın bencilce ve adil olmadığı görüşünün farkındaydım. Florayla dışarı çıktığımda sorulan ilk soru, “îlk çocuğunuz mu?” sorusuydu. İnsanlar daha fazlasının olacağını varsayıyordu. Gruptaki annelerin birçoğu şimdiden İkinciye hamileydi ama bizim İkinciyi yapacağımızı hiç düşünmemiştim. Charlotte çok anaç veya kendi dediği gibi “annecik” olmadığını özgürce ifade ediyordu. Bir çocuk daha isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Belki ben de insanları okumakta o kadar iyi değildim.

“Flora için küçük bir arkadaşının olması iyi olur, değil mi?” dedi Charlotte tatlı dille.

Olumlu bir yanıt mı almaya çalışıyor yoksa sadece Floranın kendi başına gayet iyi olduğunu mu onaylıyor anlamadım. Kendi çelişkili duygularımla kafam karışmıştı. Mora kesinlikle başıma gelen en ivi şeydi ve Charlotte’un bir başka çocuğu önermesi hayatımızdan memnun olduğunu gösteriyordu; ama yerleşmiş ve rahatken bir şeyleri değiştirmek iyi bir Fikir miydi?

Dikiz aynasına baktım ve Floranın uyuduğunu gördüm.

İkinci bir çocuğu da bu kadar sevebilecek miydim?

Evin önünde bir park yeri bulduğumda güneş batıyordu. Koltuğunda uyuyan Flora dahil tüm eşyaları içeri taşıdım. Ev sıcaktı, Kasia çıkmıştı. Sadece üçümüzün bir arada olması ev gibi hissettirdi.

“İçki ister misin?” dedim Charlotte’a. “Terasımızda?”

Küçük kare alana emlakçı bu adı vermişti. Yaz akşamları orada oturmak güzeldi ve Flora yakınlarda oynamadığı sürece sigara içebildiğimiz tek yerdi.

“Votka tonik lütfen,” dedi Charlotte çantasından bir paket Marlboro çıkarıp hınzırca gülerek.

Kadehleri buzla doldurdum.

“Votkamız bitmiş,” dedim dolaba bakarak.

“O zaman cin.”

Çok fazla cin de kalmamıştı. Hepsini Charlotte’a verip yeni bir şişe tonik açtım.

Karıştırıcı buzun üzerinde çıtırdadı.

Dışarıda içkilerimizi içtik ve sigaralarımızın ucu hızla inen karanlıkta parlarken sessizce oturduk.

“Tek çocuk olmak yalnızlıktan başka bir şey değil.” Charlotte konuşmamıza dönmüştü.

İki kişiyken de yalnız olabilirsin, demek istedim.

“Zaten olması oldukça düşük ihtimal,” diye ekledi.

“Son seferinde oldukça kolay olmuş gibiydi,” dedim.

Sessiz kabulüm aramızdaki boşlukta bir elektrik akımı gibi cinsel bir çekim oluşturdu.

İlk seferinde, bebek yapmak aklımın ucundan bile geçmezken bu hissi hiç yaşamamıştım ama bebek yapmaya çalışırken seks gerçekten inanılmazdı. Elbette genetik olarak bundan hoşlanmaya kodlanmışız ama ilkel içgüdü istekle eş zamanlı olduğunda neredeyse yeni, ruhani bir boyut katıyor.

Sonrasında Marcus’u arayıp ona seksin yine de önemli olduğunu söylemek istedim.

18

2005

TESS

Cep telefonu hâlâ işteyken cebimde titrediğinde panik olmama neden olacak kadar yeni bir şeydi. Ara vermiştim ve dinlenme odasında boş sohbetler

etmemek adı konmamış bir kuraldı. Ben de yanıt vermek için kalkıp kadınlar tuvaletine gittim.

“Merhaba, evet?”

Hope’un okulundan aramadıklarını öğrenince oluşan rahatlama, hastanedeki kabul görevlisi olduğunu öğrenince yerini beynimde sesi boğuk bir davul sesine bıraktı. Neredeyse dört hafta bekledikten sonra içimdeki korkuyu bastırmayı başarmıştım ama şimdi tamamen kontrolden çıkmıştı.

“Sonuçlan aldınız mı?” diye sordum kalbim hızlanarak.

Sert havasından telefonda söylemeyeceğini anlayabiliyordum. Yapmasına gerek yoktu çünkü ertesi sabah saat onda danışmanımla bir randevu verdiğinde testin sonucunu zaten anlamıştım. Negatif olsa bana neden randevu versinlerdi ki?

Ama kapatmak için tuşa basarken hayal gücüm hemen durumun bu olmaması gerektiğine dair nedenler bulmaya başladı: Genetik danışmanım Jane’le teste girmeyi tercih etmeden önce yaptığımız sohbetlerde iyi bir ilişki geliştirmiştim. Belki de iyi haberleri yüz yüze vermek ve beni eve göndermeden önce elimi sıkmak istemişti? Veya bana bir evrede Hope’u test ettirmemiz gerektiğini hatırlatmak ve bunu yapmak için bir strateji konuşmak istemişti?

“İyi misin, Kavuncu?” dedi Lewis, mağazanın arkasından kasaya giderken bana göz kırparak.

Manav reyonu müdürü bana karşı boş değildi. Manav reyonu açık saçık imalara karşı en kötü bölümdü. Muzlar değilse salatalıklar söz konusuydu ve taze bir incirle yaptığı hareketler biz kızların çoğunu meyveden soğutmuştu. Ama kötü bir adam değildi. Kendince şaka yapıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu amirim ertesi gün doktor randevum olduğundan geç gelmek için izin isteyince.

“Evet. Sorun yok, kadın meseleleri, bilirsin...”

Oldukça dost canlısı bir ekiptik. Ayda bir bovlinge gidiyorduk. Ama sırrımı paylaşacak kadar tanıdığım kimse yoktu.

Açıldığı günden beri yeni Waitrose’da kasada çalışıyordum. Mülakatta notlarım

yüzünden bana idare için eğitim almayı düşünüp düşünmediğimi sordular ama onlara bunu bir kariyer olarak değil iş olarak gördüğümü söyledim. Shaun'un yazmakla ilgili söylediği yaratıcı alana sahip olmak istiyordum ve burası primler sayesinde diğer süpermarketlerden daha iyi ödüyordu. İşte sadece personel değil "ortak''tık, bana ne dendiğini çok umursadığımdan değil ama kulağa çok daha iyi geliyordu. Bana asıl uyan şey vardiyalarımın esnek olmasıydı, bu Hope'un yanında olabileceğim anlamına geliyordu. Otoparkta alışveriş arabalarını toplayan ortaklardan birisinin öğrenme zorluğu vardı, bu yüzden bu tür şeyleri anlıyorlardı.

Hope'un artık bana çok ihtiyacı olduğundan da değildi. Tüm gençler gibi daha fazla özgürlük için zorluyordu. Bu Hope için deniz kıyısındaki eğlence merkezlerinde arkadaşlarıyla takılmak değildi çünkü hiç arkadaşı yoktu; daha çok okula tek başına yürümek ve kendi CD'lerini ve sanırım One Stop'tan şekerlerini almak için kendi parasının olmasıydı.

O akşam okulda veli toplantısı vardı. Başlangıçta birkaç sorunumuz oldu ama Hope artık iyi gidiyor gibiydi. Sınıfta öğretmen yardımcısının ve ev ödevlerinde benim bolca yardımımla derslerini idare ediyordu.

Genelde görmeyi umduğum öğretmen Bayan Goode'ydi çünkü müzik Hope'un uzmanlık alanıydı. Ama kendi işlerim kafamı yeterince meşgul ettiğinden bana Hope'un artık koroya devam etmesine izin verilmeyeceğini söylediğini anlamam biraz uzun sürdü. Görünüşe göre hoş olmayan şeylerin söylendiği birden fazla olay olmuş ve şikâyet gelmişti. Bayan Goode yanıma oturup gözlerini yere dikmiş Hope'a baktı. Dehşet içinde bu sefer kabadayılık edenin kendi kız kardeşim olduğunu anladım.

"Belki de Hope enstrüman çalmayı öğrenmek ister?" diye önerdi Bayan Goode bir alternatif önermek için hevesle. "Piyanoya meraklı, değil mi, Hope?"

"Piyano derslerini karşılayabileceğimizden emin değilim," dedim. "Ve evde piyanomuz yok."

"Müdürle konuştum ve okul Hope'a bir klavye ödünç vermeye hazır. Yetenekleriyle eminim oldukça çabuk öğrenir. Alabileceğiniz kitaplar var, başlarsa ve hoşlandığım anlarsa ücretine bakabiliriz..."

St. Cuthbert'teki orta sınıf ebeveynlerin çocuklarına müzik enstrümanları aldıkları yer olan Martin Müzikten bahsetti. Yayalaştırılmış alışveriş sokağının

üst kısmında bir ara sokakta, ayakkabı tabanlarını yaptırdığımız dükkânın karşısında, karanlık, küçük bir dükkândı. Sık sık vitrinine bakardık ama hiç içeri girmemiştik. Babam Hope'un bir kayıt cihazına veya küçük boy kemana dokunması fikrinden hoşlanmıyordu, gerçi muhtemelen birçok çocuktan daha iyi ses çıkartırdı.

"Martin Müzik'e gidebilir miyiz?" diye sordu Hope eve yürürken.

"Şimdi kapanmıştır."

"Açık olduğunda gidebilir miyiz?"

"Gidebiliriz, Hope ama kibar olmaya söz verirsen."

Bir şey söylemedi. Pişmanlık duyabiliyor mu acaba, diye düşündüm. Onu tüm hayatı boyunca tanımama rağmen aklından neler geçtiğine dair en küçük bir fikrim yoktu.

"Hope One Stop'un dışındaki o çocuklar sana bağırıp şişko demişlerdi, hatırladın mı?" dedim. "O zaman içinde garip bir şeyler hissettin mi?"

"Garip değil!"

"Yani kötü demek istedim."

Sessizliğini evet olarak kabul ettim.

"Bak işte, Hope, korodaki Emily'ye yanlış notalarla şarkı söylediğini söyleyince o da o kötü hissi yaşıyor. Bu hiç hoş değil, değil mi?"

"Emily hep yanlış notalarla şarkı söylüyor."

Eh, sen de şişmansın, diyecek gibi oldum. Ama bunu söylemezsiniz, değil mi?

O akşam uyuyamadım, sonunda geç saatte uykuya daldığımda rüyamda bir muayene odasının kapısını açıyordum ve danışmanım Jane orada bir şişe şampanyayla duruyordu. Mantar odanın diğer tarafından bana doğru patlarken anında dehşete dönüşen bir sevinç irkilmesiyle uyandım.

Alarmın saatine baktım. Dört saat daha vardı. Şehir hâlâ uykudayken kalktım ve

tepe boyunca bir yürüyüşe çıktım, güneşin suyun üzerinde yükselmesini ve tüm gökyüzünün pembeye boyanmasını izledim. Sabah sabah kızıl gökyüzü. O zamana kadar bilmiyorsam bile o zaman anladım.

Hope'un elbette hiçbir fikri yoktu, bu yüzden onu göndermeden önce uzun uzun sarılmamı hoş karşılamadı. Okula kendi başına yürüyordu ama zamanında orada değilse okulun beni arayacağı saat dokuza kadar nefesimi tutuyormuş gibi hissetmediğim bir gün olmamıştı.

Otobüs şoförü, "Neşelen, canım. Asla olmayabilir!" dedi. Bence biraz düşüncesizceydi çünkü daha demin hastaneye bilet istemiştim.

Samimiyetsizliğiyle tehdit edici bir şekilde gülümsemeye çalıştım, sonra da oturdum. Acaba bunu daha önce bir kadın bir erkeğe söylemiş midir? Ve erkekler bunu söylerken ne düşünürler? Yani gerçekten gününüzü aydınlatmaya mı çalışıyorlar yoksa bu kavga çıkarmadan, "Zavallının tekisin," demenin bir yolu mu?

Danışmanın odasının kapısını gergince açtığımda Jane bilgisayar ekranından kafasını kaldırmadan konuştu, "İçeri gel, Tess!"

"Otur!" Bana gülümsüyordu ama gözlerinde o küçük dehşet titreşimlerini görebiliyordum.

Çok kısa bir an için bunu yapmak zorunda değilim diye düşündüm. Neden ona fikrimi değiştirdiğimi ve öğrenmeden gitmek istediğimi söylemiyordum? Hep en kötüsünün bilmemek olduğunu söylerdim ama birden çekici bir seçenek gibi görünmüştü. Gerçi ben zaten biliyordum.

"Korkarım sonuç pozitif."

Bu sözcükleri duyunca yaşayabileceğim tüm olası hisleri keşfettiğimi sanmıştım. Çünkü bunu yaparsınız, değil mi? En kötüsüne gerçekten inanırsanız olmasını engelleyeceğinizi sanırsınız. Ama bu his, o senaryolardan hiçbirindeki gibi değildi. Sanırım bu yüzden size oturmanızı söylüyorlar çünkü bir boşluğa düşüyormuş gibi hissediyorsunuz. Daha önce oturmanın neden işe yaradığını hiç anlamamıştım.

Jane'in dudakları hareket ediyordu ama söylediklerini duyamıyordum çünkü beynim bulanıktı. Tüm araştırmayı yapmıştım. New York'tan ayrılırken Shaun

bana yazmam için bir laptop hediye etmişti. Eve internet bağlatmam sonsuz bir kütüphaneyi keşfetmek gibiydi, zamanımın büyük kısmını okuyarak geçirdim ve okuduğum tek konu kanser değildi. BRCA 1 veya 2 genleri için mutasyon testinde pozitif çıktığınızda, ki Jane benimkinin BRCA 2 olduğunu söylüyordu, iki seçeneğiniz olduğunu biliyordum. Önleyici ameliyatı tercih edebilirdiniz; önce bila-teral mastektomi, sonra yumurtalıkların alınması ve erken menopoz. Ya da her yıl mamogram ve MRI taramasına girdiğiniz gözlem sürecini seçebilirdiniz; böylece bir şey çıkarsa hemen harekete geçebilirdiniz.

Ama bu aslında benim tercihim değil, diye anlatıyordu şimdi Jane. Kanser nesiller boyunca ilerlerken biraz daha erken ortaya çıkma eğiliminde olsa bile, özellikle daha çocuk sahibi olmadığımdan beni yirmi beş yaşında radikal bir ameliyata alma konusunda isteksizlerdi.

“Ama bana yıllık MRI ve mamogramlar öneriyorsan bunun bir olasılık olduğunu düşünüyor olmalısın?” dedim. “Çok düşük ihtimal.”

“Ama testin pozitif çıkma ihtimali de düşüktü, değil mi?”

Jane notlarına baktı.

“Büyük annen elli bir yaşında ölmüş. Annen kırk sekizde,” dedi. “Zaman senin tarafında.”

“Ama annem ilk kanser olduğunda kırk üç yaşındaydı... yani bu benim için yaşı kırka indirir...”

“Buna bir tarih koyamayız, Tess,” dedi Jane. “Asla olmayabilirsin. Veya yetmişine kadar olmayabilirsin.”

“Ama yarın da olabilirim!”

Jane iç geçirdi. Bana yalan söylemeyecekti.

“Ameliyat olursam kansere yakalanma şansım diğer herkesinkiyle aynı mı olur?”

“Evet.”

“Yani sıfır değil?”

“Hayır, sıfır değil.” İç geçirdi. “Bak, Tess, bunu kabullenmen zaman alacak... Hemen şimdi bir karar vermene gerek yok. Tutunmanı istediğim şey şu, Tess, bilgi güçtür.”

Danışma sürecinde üzerinde anlaştığımız şey buydu. Sonunda test bana önerildiğinde o kadar rahatlamıştım ki asıl savaşın test yaptırmamı kabul etmeleri olmadığını unutmuştum.

Bilgi güçtür. Otobüs durağına yürürken hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Rasgele bir biyolojik eşleşme bana ölüm cezası vermeyi seçmişti ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Hastane randevum olduğu haberi yayılmış olmalı çünkü bugün meslektaşlarım her zamankinden daha sessiz görünüyorlardı, normalde hep biraz şakalaşma olurdu. Belki de korku yüzümden okunuyordu. Mesaimi otomatik pilotta bitirdim, seçenekleri kafamda o kadar yüksek sesle tekrarlıyordum ki birçok kişiye indirim kuponu veya bağış jetonu vermeyi unuttum.

“İyi misin, Tess?” diye sordu amirim, sıkışmış bir kasa rulosunu düzeltmeye gelince.

“İyiyim,” dedim.

Doğruydu, değil mi? Bende bir sorun yoktu. Tamamen sağlıklı bir kadındım ama içimde korkunç, *Yaratık* gibi bir şeyler kuluçkaya yatmış gibi hissediyordum. İşin garip yanı

hiç yabancı değildi. Kendi DNA’mdı. Kıvırcık saçım gibi benim bir parçamdı. Kafamın almasının imkânsız olduğu şey buydu.

Gözetim, bekle-gör yaklaşımı için garip bir sözcüktü çünkü ben onu değil de daha çok kanser beni gözetli-yormuş gibiydi.

Genelde kasadaki zamanımı yaptıkları alışverişe göre müşterilerle ilgili hikâyeler uydurarak geçiriyordum. Alışveriş arabasındaki şeylerden bir insanla ilgili çok şey anlayabilirsiniz. Sadece bir parti verip vermediklerinden veya kedileri olup olmadığından bahsetmiyorum.

Şimdi taşıyıcı bant üzerinde bana doğru gelen her bir ürün ekstra önem taşıyormuş gibiydi.

Nar, kanseri uzak tutan yiyeceklerden değil miydi?

“Onunla ne yapacaksınız ?” diye sordum küçük düzgün bir takım giymiş, genç beyaz yaka kadına. Müşterilerle ilişki geliştirmemiz söyleniyordu.

“Aslında hiçbir şey,” dedi şaşırmış halde. “Salataya falan koyacağım, öyle şeyler.”

Peki neden diyet kola? Amerika’da içindeki malzemelerden birinin farelerde kansere neden olduğunu söyleyen bir etiketi vardı.

Sıcak basması dedikleri kadar kötü müydü? Sepetinde bir paket menopoz vitamini, bir kutu günlük ped ve bir kavanoz düşük kalorili sıcak çikolata olan orta yaşlı kadına bunu sormak istedim.

iki fiyatına üç paket Doritos, bir kavanoz dip sosu ve dördü bira alan adam kilo korumak ve günde üç ana öğünle iki meyve öğünü yemeyi duymamış mıydı?

“Evde mi takılacaksın?”

“Bana katılmak ister misin?” dedi.

Duymamış gibi yaptım. Kaç teklif aldığımı duysanız şaşarsınız.

Ben arabasında Parma salamı, ciabatta İtalyan ekmeği ve bir paket roka olan adamla daha çok ilgileniyordum. Ama partneri için aldığı pedleri tuvalet kâğıdının arkasına saklamayacak kadar ciddi bir ilişkisi vardı anlaşılan.

“İyi misin, Tess?” dedi Lewis, mesaimin sonunda meyve ve sebze reyonlarının arasından yürürken.

Düz bir göğüsle benden hoşlanır mıydı?

Şu anda erkek arkadaşım olmadığından operasyonun yapılması için ideal bir zaman olmaz mıydı? Yoksa en kötü zaman mı olurdu? Ameliyatın amacı sonsuza kadar mutlu yaşamaksa ameliyatı olmak bunu yapma şansımı mahvetmez miydi?

Zamanın kafamdaki tüm bu soruları çözmeme yardım edeceğini düşünerek eve yürüdüm ama gerçekten faydası olmadı.

Ameliyatı olsam bile başka bir şey yüzünden ölebilirdim. BRCA gen mutasyonu pankreas kanseri riskinizi arttırıyordu ve genelde bunu çok geç olana kadar tespit edemiyorlardı.

Peki, ameliyata ne zaman uygun olurdum?

Ve ameliyatta hiç risk yok muydu? Bendeki şansla ameliyat masasında ölürdüm. Peki, o zaman Hope a ne olurdu?

Ameliyat olmakta ısrar edersem geri dönüş olmayacaktı ama ameliyat olmazsam bir tedavi bile bulabilirlerdi.

“Ne yapacağını bilmediğin zaman hiçbir şey yapma,” derdi annem.

Yaratıcı boşluğun sorunu buydu. Düşünmek için çok fazla zaman veriyordu.

O’Neiiriarın evinden geçerken zili çalıp okuldan sonra yaptığımız gibi mutfak masasında bir fincan çay eşliğinde sohbet etmek istedim. Ama Bayan O’Neill bana sadece Tanrının nedenleri olduğunu söyleyecekti. Zaten konuşmaya ihtiyacım olan o değildi. Bir şeyler üzerine uzun uzun kafa yormamı tersine çeviren kişi Doll’du ve artık orada yaşamıyordu.

Doll istediği düğünü ve Dave de karısını almıştı. Bu kulağa kıskançça geliyor olabilir. Ama aslında kıskanma-mıştım çünkü kalbimin derinliklerinde birlikte harika olacaklarını biliyordum. Gazetede ikisinin taşra otellerinden birinde, jakuzileri üreten Jacuzzi ailesiyle birlikte fotoğrafları vardı. İronik biçimde *Fred Bitti* manşetiyle aynı güne denk gelmişti çünkü Fred çapraz bağlarından sakatlanmıştı ve sezonun geri kalanında oynayamayacaktı.

Onlara bir kart göndermeyi düşündüm ama ne yazacağımı bilemedim çünkü Doll’un söyledikleri ve kendi söylediklerim yüzünden hâlâ canım yanıyordu. Ondan nefret ediyorum gibi görünmüştü ve bu doğru değildi ama yaptığı şey de doğru değildi ve olmamış gibi davranamazdık. Ama arkadaşlığımı Doll’dan esirgemenin onun cezası olacağına dair kendini beğenmiş bir fikrim olsaydı bile bu bana yaramazdı çünkü arkadaşlığımızı ve eğlenceyi kaybeden bendim.

Bazen Doll’un öylesine kasama gelmesini, ara verdiğimde kahve içmeye gitmemizi ve bunun o kadar önemli bir olay olmamasını istiyordum. Ama insanlar kendi süpermarketlerine sadık olurlardı ve The Dolls House sürekli büyüyordu, yani muhtemelen artık alışveriş için zamanı yoktu.

Ya da belki birisi ona burada çalıştığımı söylemişti ve benden bilinçli olarak uzak duruyordu.

Hayatınız boyunca tanıdığınız birisi söz konusu olunca o orada olmasa bile belirli bir durumda ne diyeceklerini bildiğinizi sanırsınız ama Doll her zaman kendi açısını sunardı. Ben annemden beri bardağın yarısı boş diyen biriyken o bardağın yarısı dolu diyen biriydi. Şimdi birimizin artık bardak yok tarzı bir şaka yapması gerekiyordu. Tüm önemli olaylarda birlikteydik; okulun ilk günü, ilk komünyon, ilk regl, ilk öpücük, ilk ciddi erkek arkadaş. Bu yüzden ilk önemli sağlık durumumu bilmemesi garip geliyordu.

Yine de onu arayıp testten bahsedersem hemen bir şişe Pinot Grigio ya da muhtemelen levrek filetoyla içmek için alman Sancerre gibi daha pahalı bir şeyle gelirdi. Ama evli olduğundan sonrasında eve gider ve Dave e anlatırdı. İkisinin king-size yatakta seksten sonra uzanıp, “Zavallı Tess!” demeleri düşüncesine katlanamazdım.

İçeri girince Shaun’u aradım. Tüm bu danışmanlık ve testte beni cesaretlendirmişti, bu yüzden şaşkın bir suskunlukla karşılaşınca umutsuzluğa düştüm. Onun sonucun olumsuz çıkacağını düşündüğünü fark ettim, sadece şok da söz konusu değildi, sanki biraz sorumlu hissetmişti.

Kendimi ona güven verirken buldum. “Bilgi güçtür, Shaun. Tutunmamız gereken bu...”

Ama Kev’in partneri olarak Shaun sadece benim için endişelenmiyordu. “Kevin’ın da kötü geni almış olması olası mı?”

“Sanırım yüzde elli olmalı,” dedim biraz rahatsız olarak. Abimin bunu kendi sorunu yapmasına katlanamazdım.

“Lütfen Kev e söyleme,” dedim.

“Sanırım zorundayım, Tess,” dedi Shaun.

Bu da bir başka kapının daha kapanması gibi geldi.

O kadar kötü hissediyordum ki yazarlık dersime gitmeyecektim. Sonra Hope özel küçük bir el arabası üzerinde klavyeyle eve geldi ve hemen denemeye başladı. Evde kalırsam delireceğimden emindim.

Yaratıcı yazarlık dersi kolejin Yetişkin Eğitim Programının bir parçasıydı. Eğitimcimiz Leo, arkaya doğru yatırılmış biraz uzun siyah beyaz saçları ve kirli sakalı olan bir üniversite profesörüydü. Beş öğrenciydik. Liz'in bir tatil gemisinde geçen bir romantik komedi fikri vardı; Violet emekliydi ve torunları onlara anlattığı savaşla ilgili hikâyeleri yazmasını istemişlerdi; Ashley, Snork ve Godroon adında karakterleri olan bir fantastik roman yazıyordu, genç bir inekti.

Hepimiz farklıydık ama kaynaşıyorduk. Tabii bir de emekli polis Derek vardı, kendini geri kalanlarımızdan üstün görüyordu çünkü bir suç romanı yayımlamıştı. Bir akşam otobüs durağına giderken bana yetişti ve benzer sanatsal ruhlarımız olduğunu, içki içmek isteyip istemediğimi sordu. Ona bunun yaratıcı dinamiği bozabileceğini söyledim. Polislerin erken emekli olduklarını biliyorum ama ellisinde bile olsa hâlâ benim iki katım yaşındaydı ve dürüst olmak gerekirse öldürülmüş kadınlara dair korkunç tasvirleri beni biraz ürkütmüştü.

Sadece yazma üzerine okumuyordum. Leo bize becerilerimizi geliştirmemiz için egzersizler veriyordu, getirdiği eski fotoğraflardaki insanlar için karakterler uyduruyorduk, bu biraz annem ve benim kafelerdeki insanlar için bir şeyler uydurmamıza benziyordu. Bunun teknik terimi geçmiş hikâyesiydi.

Bir başka hafta hayatlarımızda olan şeylerle ilgili ikisi doğru birisi kurgu üç anekdot anlatmamız gerekiyordu, sınıf hangisinin kurgu olduğunu tahmin edecekti. Bu hikâye anlatıcılığı becerilerini çalışma yöntemiydi.

Asıl meselenin ortamı iyi tasvir etmek olduğunu anladım. George Clooney'yle tanıştığınızı söylemenin bir faydası olmazdı, detay vermeliydiniz; Leicester Meydanında yürüyordunuz ve sinemanın önünde yıldızların kırmızı halıya gelmesini bekleyen büyük bir kalabalığın olduğunu gördünüz. Birden yanlışlıkla kendinizi güvenlik kordonunun yanlış tarafında buldunuz ve limuzin sizin yanınızda durup tüm fotoğrafçılar yaklaşınca hareket edemediniz. Sonra bir adam çıktı ve talk showlardaki adamlar gibi kravatını düzeltip ceketini ilikledi, sonra geri açtı. Gerginlikle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordunuz ama belki de buruşmasıyla ilgiliydi. Adam o kadar yakındı ki tıraş losyonunun kokusunu alabildiniz. Size baktı ve "Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi? Dur! Şimdi anladın!" der gibi gülümsedi. Sonra dpi gibi bir kalabalığın arasına daldı.

Hepsi bu anlattığıma inandı.

Ödevimiz için Leo “açgözlülük” veya “kış” gibi bir sözcük verirdi, biz bu kelimelerle bir şeyler yazmak zorundaydık, her şey olabilirdi: bir betimleme, bir parça diyalog, bir şiir, bir hikâye, ne istersek. Ama yazmak önemliydi. “Yazarlar ne yapar?” diye sorardı birisi bahane sunarsa. “Yazarlar,” derdik koro halinde.

Yeni bir beceri öğrenmeyi her zaman seviyordum. Sanırım bu benim için gerçeklerden kaçmanın bir yoluydu. Bilgisayarımın başına oturduğumda Word belgesi dışındaki her şey kayboluyordu. Genelde çok fazla yazardım, Leo bana sözlüğü atmamı ve yazılarımı sade tutmamı tavsiye etti.

Ama kendisinin geniş bir kelime hâzinesi vardı ve derslerde sürekli “kavramlaştırmak” ve “Kafkavari” gibi sözcükler kullanıyordu. Ayrıca inanılmaz iyi şeyler okumuştu. Ne zaman hayran olduğu bir yazardan bahsetse kütüphaneden bu kitapları istiyordum; Nabokov, Kundera, Grass. Benim için Yaratıcı Yazarlıktan çok Avrupa Edebiyatı gibiydi çünkü bu yazarlar zaten inanılmazdı. Ben neden uğraşacaktım ki? Ama Leo oraya harika yazarlar olmak için gitmediğimizi, daha iyi yazarlar olmak için gittiğimizi söyledi.

“Bildiğiniz şeyler üzerine yazın,” dedi.

“Kim bir süpermarket üzerine okumak ister ki?”

Bir şekilde sınıfın komiği olmuştum, okulda hiç böyle biri olmamıştım. Kimsenin sizi tanımadığı bir yerde farklı

olabiliyorsunuz, değil mi? Bir şekilde daha çok kendiniz veya olmak istediğiniz kişi oluyorsunuz.

“Kim küçük bir kasabadaki ev kadını hakkında okumak ister ki?” diye karşılık verdi Leo.

“Ben ev kadını değilim,” dedim.

“Ama Emma Bovary öyleydi.”

Bazen Leo bana neşeyle gülümsüyordu, küçümseyici veya babacan değildi. Bu gülümsemeyi hangi kelimeyle anlatabilirim emin değilim.

“Ben Flaubert değilim,” dedim.

“Flayır,” dedi Leo sade biçimde. Keşke hiç şaka yapmaya çalışmasaydım.

Gerçekten zeki veya gerçekten aptal gibi hissetmenize neden olan bir becerisi vardı ve bu ikisi arasındaki gerilim aynı anda korkutucu ve canlandırıcıydı. “Gerilim” Leo’luk bir sözcüktü.

Sınıf genelde dersten sonra bara gidiyordu. Bazen Leo da geliyor ve bizi anekdot ve alıntılarla mest ediyordu. Onda en çok hoşuma giden şey sesiydi. Anthony Hopkins veya Michael Sheen’in sesi gibi melodik ve biraz Gal aksanlıydı, fısıltıdan feryada kadar bir aktör aralığına sahipti.

Bir keresinde yazdığı bir romandan, yayıncının buna berbat bir kapak yapmasından ve reklamlarda nasıl batırdığından bahsetti, bu yüzden kitapçılarda asla bulamıyordunuz.

“Yapamayanlar öğretir derler,” dedi Derek, Leo bara gidince ama geri kalanımız bunu son derece kibirli ve sert bulduk.

Kütüphaneden Leo’nun romanını istedim. *Akade?nik îlgi Üstüne* seksenlerde bir üniversite kampüsündeki İngilizce hocası üzerine kara mizahtı. Hemen okudum. Tonu bana biraz Amerikalı yazar John Updike’ın okuduğum bir kitabını hatırlattı. Bunu söylediğimde Leo’nun gözleri aydınlandı. Bu yüzden bu tür yazıların o kadar da hayranı olmadığımı ona söylemedim.

Ders birkaç saatliğine aklımı test sonuçlarından uzaklaştırdı ama çıkar çıkmaz her şey geri gelmeye başladı. Otobüs durağında dururken o kadar dalgındım ki yanımda bir araba durduğunu fark etmedim, sonunda Leo pencereyi indirdi ve uzanıp yolcu kapısını açtı.

“Atla!” dedi. “Seni bırakayım.”

“Hayır, teşekkür ederim. Çok uzun...”

“Lütfen!” dedi. “Hoşuma gider.”

Reddetmek kabalık gibi geldi.

İlk birkaç dakika sadece ön camdan dışarı baktım ve trafik ışıklarında yavaşladığında bazen bana baktığını fark ettim.

“Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, Tess?” diye sordu sonunda. “Her zamanki gibi değilsin.”

“Uzun hikâye,” dedim.

“Neden anlatmıyorsun?”

Bu bir ödevmiş gibi davranmıştı. İlk başta *Hayır*, diye düşündüm ama sonra *Kaybedecek ne var?* diye düşündüm. *En azından yarım saatimiz daha var ve burada sessizce oturamayız.* Ben de annemin kanserden ölmesiyle başladım ve üzerimde dolaşan bulutu, genetik teste girmek için nasıl tüm ikna gücümü kullandığımı, ironik olsa da şimdi nasıl bunu yapmamış olmayı dilediğimi anlattım.

“Ama kanser değilsin, değil mi?” diye sordu Leo, sesi *Kuzuların Sessizliğindi* değil de *Gölge Topraklardaki* Anthony Hopkins gibi nazik ve tereddütlüydü.

“Hayır,” dedim. “Ama bir noktada olmam oldukça olası.” Bir şekilde, özellikle Shaun artık çok yardımcı olamadığından zeki ve sempatik birisine yüksek sesle söylemek iyi gelmişti.

“Bunu önlemek için atabileceğim adımlar var ama oldukça zorlar ve anlayamıyorum...” diye devam ettim.

“Şimdi karar vermek zorunda mısın?”

“Karar verene kadar kafamdan çıkmayacak. Ben böyleyim.”

Leo son birkaç kilometrede bir şey söylemedi ama evimizin önünde durduğunda motoru durdurdu ve yüzünü bana dönüp büyük bir ciddiyetle gözlerime baktı.

“Masamda,” dedi “tepsiler var, ‘Gelen ve ‘Giden ama bir de ‘Bekleyen’ olarak etiketli bir tepsi var. Bir konuda ne yapacağımdan emin olmadığımda onu ‘Bekleyen’ tepsisine koyuyorum, bununla ilgili kararı sonra veriyorum, anlıyorsun ya?”

Olaylara farklı bir açıdan yaklaşan birisiydi. Sadece bilgi verdiğini sanırdınız ama sonra bunun bir metafor olduğunu anlardınız.

“Şu an için bir karar vermemeye karar vermemi mi söylüyorsun?” diye

netleştirdim.

Neşeli bir gülüşle ödüllendirilince kirli sakalını nasıl aynı uzunlukta tuttuğunu merak ettim. Kesinlikle bir

)’,imliık(cıı kızlaydı yani Ikt iki veya üç günde Kir tıraş oluyordu. Aın.ı ilimim böylcyse, lı.ıli.ul.ı yedi gün vaıkc ıı b.ı/ı perşembe günlerimle tlii\t ıK'iimlen daha lazla uzamış olmasını bckleıdiniz. Belki de sadece bir dela, pazartesi sabahları tıraş oluyordu w .sonı.ı biz oıiıı hep aynı noktada yakalıyorduk, Pazar akşamına kadar muhtemelen bir sakala yaklaşıyordu. O /aman sabah kesiyor ve böylece tüm ıli>nj*i’ı yeniden başlıyordu.

Ağ/ıııa baktığımı laik enim.

"Neden bunlarla ilgili hiç ya/,iniyorsun?” diye sordu nazikçe.

“Biıaz kişisek değil ini?” dedim birden ona fiziksel olatak hiç olmadığım kadar yaklaştığımı fark ederek.

Uzaktan 1 lope'un orgunu duyabiliyordum. Şimdiden, bağış kurumu vü'/iinden her yerde çalan */s /his thc* Uy/)' *to AnhiriHo:* şarkısının bazı notalarını çıkarmayı becermişti.

"Urahaın C îreene ya/arların kalplerinde küçük bir parça bu/ olduğunu sövler,” dedi l.eo. “Sence ne demek istiyor?

“Olavlara iaratsı/. baktıklarını mı?" diye tahmin ettim.

“Kesinlikle!” dedi. “Yazarlar her şeyi malzeme olarak ı\örii iler.'

ıö/lcvv bir an daha benimkilerde kaklı, kısa bir an için beni öpeceğinden emindim ama sonra önümden uzanıp çıkmam için yolcu kapısını açtı. Tek kelime daha etmeden arabayla u/aklaşn. “Mbette beni öpmcvecckıi!” dedim kendime kaldırımda bira/ sersemce dikilirken. l˙vliydi. Karısı üniversitede çalışıyordu. Ama vücudum hâlâ titriyordu \e Uope'u orgun başından kaldırıp yatırırken sesi sürekli kalanım içindeydi.

Bilgisayarın başına oturdum. Leo’mın bize verdiği sözdik “tatıT’di.

Kendimi aile olarak yaptığımız en iyi tatili düşünürken buldum. 1995 yazı

olmalıydı, ironik biçimde BRCA 2 geninin tanımlandığı yıldı. Hope hâlâ bebekti ve erkekler gittiği için evde biraz daha çok yer vardı ama mutlu zamanlar olarak hatırlıyordum. Orta öğretim sınavlarımda iyi iş çıkarmıştım ve annem kemoterapiyi bitirmişti, bu yüzden babam kutlamak için Tenerife'ye bir paket satın almıştı. Playa de los Cristianos'da bir İrlanda barında *The Wo>u!er of Yon* söyleyerek en iyi Elvis Presley taklidiyle bir ödül kazanmıştı ve annem şimdi rafta duran tabağı satın almıştı. Ve aynı anda bir yerde bir laboratuvarda beyaz önlüklü ve maskeli bilimiıısanları, ne zaman genetikle ilgili bir gelişme olsa haberlerde gösterdikleri deney tüplerine renkli sıvı püskürtmek için kullandıkları pipet gibi şeyleri kullanıyorlardı. Bizim için felakete neden olan şeyleri keşfediyorlardı. Elbette bu biliminsanlartmn hatası değildi.

Kendimi Kanarya Adalarında havuz kenarındaki bir aile üzerine yazarken buldum. Kendimi annemin yerine koymak, tek parça mayosunun üst tarafı pamukla doldurulmuş halde tek b.ir bulut bile yokken mavi gökyüzünün altında neler hissettiğini hayal etmek garip biçimde rahatlatıcıydı.

Bunun bir hikâye mi voksa şiirin mi başlangıcı olduğunu bilmiyordum ama başlığa "Bugün Geri Kalan Hayatının İlk Günü" yazdım.

Bir sonraki derste ödevimi okurken hiç olmadığım kadar gergindim çünkü bir şekilde önemliydi.

Bitirdiğimde uzun bir sessizlik oldu.

"Bu, insanların daha fazlasını istediğinin sesi," dedi Leo sonunda. "Ve daha azını isteyen insanların sesinden çok daha iyi," diye ekledi bir şekilde sadece bana göz kırparak ve aynı anda Derek'e doğru başıyla işaret ederek.

19

2007

GUS

Belki de işler iyi giderken daha iyi gitmeleri için kaderi zorlamasanız iyi olur.

İkinci kızımız hayatına Floraya göre daha zor başladı. Hamilelik sırasında Charlotte çok kötü sabah bulantısı yaşadı. Sonra bebek geç kaldı ve bu da tüm düzenini bozdu.

Charlotte mümkün olduğunca erken işe dönmeye istekli olduğundan ben tatil yerine bir aylık babalık izni için pazarlık ettim. Önceden bunun Kasia'nın ailesini görmek için Polonya'ya yılda bir yaptığı ziyaret için iyi bir fırsat olacağına karar vermiştik. Beklenen tarih tam olarak Floranın anaokulundaki yeni dönem başlangıcına denk geldiğinden zamanlama mükemmel görünüyordu. Bebeğin dikkatle planlanmış programımıza uymayabileceği fikri aklımıza bile gelmemişti.

Doğum zordu çünkü bebeğin kafası göğsüne doğru kıvrılmamış sanki neler olduğunu görmek istiyormuş gibi biraz geride kalmıştı. Kız için isim olarak Bella'ya karar vermiştik. Ama doğumdan berelenmiş yüzü ve kırmızı saçlı korkuluk kafası yüzünden en sevgi dolu ebeveyn bile onu güzel bir bebek olarak göremezdi.

Flora gibi uyuyan bir bebeğiniz olduğunda doğuştan rahat ve becerikli bir ebeveyn olduğunuza inanmak kolaydır. Gruptaki annelerin uyku yoksunluğu yüzünden şikâyet ettiklerini duyduğumda gizlice iyi bir ebeveyn olduğumu düşünmüştüm. Bella kendini beğenmişliklerimin cezasıydı. Charlotte on beş gün sonra işe döndü, daha önce onun olan tüm ilgiyi çığlık atan bir bebeğin alması Florayı hiç memnun etmedi ve kendimi sürekli olarak geç saatlerde Bella yanımda bebek koltuğunda trafik ışıkları arasında düzensiz biçimde uyurken Güney Londra'da araba kullanırken buluyordum.

Pratisyen hekim olmak için eğitim almaya başladığımdan beri hastane doktorlarının uzun, düzensiz saat alışkanlığını kaybetmiştim, bu yüzden şimdi sınırlı bir bilinçle, zombi gibi bir haldeydim. Oturduğum an gözka-paklarım ölmekte olan bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu, espresso tüketimim nabzımı bazen kalbimi vücudumda hareket edebilen tek kas gibi hissetmeme neden olan bir seviyeye çıkarıyordu.

Charlotte sanki bu hepimizin seçebileceği bir şeymiş gibi bebek işlerini "yapmadığı" konusunda açıktı. Tükenmişsem de bunu ben seçmiştim. Charlotte bebekle ilgilenmek yerine haftaiçi Floraya bolca kitap okuyarak ve haftasonu onu bale matinelerine ve kelebek evlerine götürerek ihmal edilmiş hissetmemesini sağlama görevini üstlendi. Flora kelime kullanımından ("Gerçekten mi?") kıyafet tercihine kadar her gün annesine daha çok benziyordu. Charlotte, Selfridges'de pembe balerin parti kıyafeti denerken Floranın asistana, "Bunun siyahı var mı?" diye sorduğunu anlatmayı seviyordu.

Altı haftalıkken Bella egzama geçirmeye başladı. İlk birkaç gün yanaklarındaki renk yamalarının sağlıklı bebek olduğunun işareti olduğuna kendimi ikna ettim ama küçük vücudunun tamamına yayılmaya başlayınca artık tanıdan kaçamadım.

Egzama çok fazla sempati yaratan bir hastalık değildir. Enfeksiyona dönüşmedikçe hayati değildir ama kaşındırır ve çocuk için çok kötüdür, bakması da hoş değildir. Sağlıklı bir bebeğiniz olduğunda iyi niyetli yabancıların neşeli bir yorum yapmak için bebek arabasına ne kadar sık kafasını uzattığını anlamazsınız; egzaması olan bir bebeğiniz olduğunda, kabuklu, sızıntılı yarayı gördüklerinde yüzlerindeki gülümsemenin dağılmasının hemen farkına varırsınız.

Çaresiz anneler egzamalı çocuklarını muayenehaneye getirdiklerinde onlara gamsız bir şekilde hidrokortizon krem verip çocuklarının büyüyünce bunu atlatacağını söylediğim zamanlar için pişmanlık duyuyordum. Endişeleri hakkında çok az şey biliyordum ve çocuğun az acı çekmesi için gerekli bakım konusunda tam bir cahildim. Çoğu çocuk iki yaşına geldiğinde bu hastalıktan kurtulurdu ama bebeğiniz sadece altı haftalıkken bu müebbet hapis cezası gibi geliyordu. Üstelik egzama gittikten sonra çocukta astım olma ihtimali de vardı.

Tüm boş zamanımı internette destek organizasyonlarım araştırarak geçirdim ve bunların pratik ipuçları sağlamada çoğu pratisyen hekim meslektaşımdan daha faydalı oldukları ortaya çıktı. Kasia kaşımanın zararını en aza indirmek için Bella’nın tulumuna küçük pamuk eldivenler dikti.

Kendi çocuğunuzsa tam zamanlı çalışırken onu yatıştıracak tek şey kucaklanmak ve hafifçe sallanmak olduğunda gecenin bir yarısı kalkmak için enerji buluyorsunuz. Sadece bir çalışansanız bunun gibi ebeveyn sevgi kaynaklarınız olmuyor. Kasie birkaç ay yükü paylaşmak için elinden geleni yaptı ama Polonya’ya dönmesini ve internet işine yardım etmesini isteyen bir sevgili bulduğunda İngiltere’de kalması için hiçbir neden kalmadı.

Haberi verdiğinde o kadar umutsuz görünmüş olmalıyım ki hoşumuza giden birisini bulana kadar beklemeye söz verdi. Ama bu zordu. Hem Charlotte hem de ben çalışmaya geri dönmüştük. Olabileceğini düşündüğümüz tek adayın görüşmeye geldiği gün Bella’nın cildi özellikle kötüydü. Onu tanıştırmaya çalıştığımızda bakıcı görünür biçimde irkildi.

Egzamanın alerjik bir hastalık olduğuna dair hiçbir gerçek şüphe olmamasına rağmen Charlotte'un geliştirdiği teoriye göre Kasia'nın gitmesi ve yaşadığımız diğer sorunların nedeni Wandsworth eviydi.

"Burası çok alçak ve karanlık. Havanın partiküllerle dolu olduğundan eminim," diye iç geçirdi. Bunu o kadar sık yaptı ki sonunda benden, "Sence taşınmalı mıyız?" diye sormamı beklediğini anladım.

İkimizin de çocukluğumuzu geçirdiği Surrey'nin daha temiz havalı, Londra'nın dışında bir yer düşündüğünü varsaydım ama gözünü diktiği ev Ladbroke Grove'un beyaz sıvalı girişi olan bir bölgesindeydi. Yüksek, zarif ve bütçemizin çok dışındaydı.

"İçeriyi görene kadar bir şey söyleme," diye fısıldadı emlakçıyı ön kapının merdivenlerinden içeri takip ederken.

Bodrum dahil dört kat vardı. "Ve çatıya da çıkılabilir," dedi emlakçı yardımsever biçimde.

Neredeyse benimle yaşıttı ama kırmızı spor araba kullanan ve kısa siyah saçlarını jöleyle diken birisinin özgüvenine sahipti.

"Çoğu insan bugünlerde aşağıda yaşamayı düşünüyor," dedi Charlotte'a göz kırparak.

Charlotte onu kısa, samimiyetsiz bir kahkahayla ödüllendirdi.

Burada yaşlı bir kadın yaşamıştı ve tahminimce ev en azından ellilerden beri tadilat görmemişti. Tek başına duran fırını ve sararan dolaplarıyla mutfakta bir John Osborne oyunu için düzenlenmiş sahne görüntüsü vardı. Tüm mekân kedi kokuyordu.

"Bizim için çok büyük," diye fısıldadım Charlotte'a.

"Kesinlikle," dedi. "Birisi bodrumda diğeri en üst katta iki daire yapabiliriz ve ortada hâlâ güzel bir evimiz olur."

Charlotte'un bizi kapıdan içeri sokabilmesinin tek nedeninin buranın gerçek anlamda harabe olması veya televizyondaki emlakçıların dediği gibi "proje" olmasıydı. İki küçük çocuğunuzun olmasının dezavantajlarından biri o kadar

yorgun oluyordunuz ki televizyondaki her şeyi izliyordunuz.

“Üst kattaki insanların bizim evimizden geçmesi gerekir,” dedim öneriyi neden değerlendirdiğimi merak ederek. Charlotte tanıdığım en beceriksiz insanlardan birisiydi ve ben de raf bile takmamıştım. Bizden emlak geliştirici olmazdı. Bize yardımı dokunabilecek tanıdığım tek insan babamdı. Ama her iki tarafın da çabalamaması ve belki de hoşuma gidenden daha sık gördüğümüz anneme sadakatim yüzünden o ve yeni karısıyla iletişimimiz kopmuştu.

Ben daha düşüncemi seslendirmeden önce Charlotte bu itirazı elemişti. “Kasia bir sürü inşaatçı tanıyor. Sadece bahçeyi görene kadar bekle...”

Bahçenin kendisi oldukça küçük ve otla kaplıydı ama arkasındaki diğer mülklerle paylaşılan küçük özel bir parka açılan bir kapısı vardı. Soğuk bir kasım günü geç saatte bile şehrin kalbinde gizli bir vaha gibi hissettirdi. Büyük, gelişmiş, yaprak döken ağaçlardan birinin alt dallarına bir salıncak bağlanmıştı ve bir diğerinin sağlam gövdesine bir ağaç ev inşa edilmişti. Bir kumrunun dertli ötüşünü duyunca buranın ne kadar huzurlu olduğunu fark ettim. Trafiği duyamıyordunuz.

“Kızlar bunu sevmez mi?” Charlotte kolunu benimkine doladı.

Orada dikilip kendimizi yaz akşamlarında, yapraklı cennet bahçesinde soğuk bir kadeh Sancerre’le, komşularımızın bahçesinden ızgara kokuları gelirken, çocuklarımızın oynadığını izlerken hayal ettik.

“Cumartesi sabahları Portobello Pazarına gideriz.” Charlotte hangi düğmelere basacağını tam olarak biliyordu. “Tüm müzeler parlan karşısında yürüme mesafesinde...”

“Oldukça uzun bir yürüyüş,” dedim.

Neşesini bozduğum için bana kaşlarını çattı.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedi emlakçı cep telefonundan kafasını kaldırmadan.

“Biraz konuşacağız.”

“Bu bildiğiniz gibi vasiyetli bir mülk, bu yüzden satmaya istekliler ama görmek için sıraya giren insanlar var,” dedi. “Bu yüzden ilgileniyorsanız çok

uzatmayın.”

Bunların hepsini Charlotte’a söyledi. Holden geçip kapıya döndü, sonra ellerimizi sıktı ve anahtarlarını kırmızı spor arabasına uzattı.

“Bekle,” dedi Charlotte anahtarları cebimden çıkartınca, zorlama gülümsemesinin arasından karnından konuşarak.

“Tamam,” dedi emlakçı Ladbroke Grove’a dönünce. “Picasso kullanan tiplerden olduğumuzu düşünmesini istemedim.”

“Ama kullanıyoruz,” dedim.

“Evet ama ben kendimi o şekilde görmüyorum,” dedi tersleyerek.

Charlotte kendini çok daha gösterişli bir araba kullanan ve Notting Hill’de güzel bir evde yaşayan birisi olarak görüyordu. Sanırım buna sonuna kadar hakkı vardı çünkü şimdi uzman doktordu ve iyi maaş alıyordu. Daha fazla değilse bile en azından onun kadar kazanan birisiyle evlenmiş olmalıydı.

“İlk ortaklığımı aldığımda,” diye söz verdim, “bu bölgeye bakacağız.”

“Bu çok geç olur,” dedi kararlı biçimde, trafikte beklerken. “Bunun bizim şansımız olduğunu görmüyor musun, Angus? Birkaç ay içinde menzilimizden çıkacak. Noel yaklaştığı için kısa bir ara var ama bahar gelmeye başladığı an piyasa yine yükselecek. Sadece içini yaptırmalıyız çünkü tadilat gerektiriyor.”

“Bu da karşılayamayacağımız paranın üzerine daha çok para demek!” diye karşı çıktım.

“Ama değer katacağız. Dairelerden birini satarak çok daha fazlasını alırız!”

“Mantığını anlıyorum,” dedim olumsuz görünmemeye çalışarak. “Ama peşinatımız yok.”

“Aslında bulmanın bir yolu var,” dedi Charlotte. “Annen evini satarsa ve biz de Wandsworth’u satarsak peşinatı toplarız. Maaşım da kalan krediyi karşılar. En alt katın kendi ön kapısı var. Tamamen bağımsız bir kat olabilir.” Sonunda bunun nereye gittiğini anladım. “Annem bize mi taşınacak?”

“Bu fikri sever, Angus.”

“Bu fikri annemle birlikte mi buldun?”

“Hiç de değil,” dedi Charlotte. Sonra hafif dalgınca konuştu, “Kasia ayrılınca ve biz de böyle kalınca kızlara tam zamanlı bakmayı dert etmeyeceğini söyledi. Bizimle yaşamadığı sürece bu nasıl olur anlamıyorum.”

Gözüme bakmak istememesinden pazarlıkların daha ileri bir aşamaya geçtiğini anladım.

Trafik yeniden hareket etmeye başladı. Biz de biraz ilerledik.

“İşleri çok daha kolay hale getirir,” dedi Charlotte, önerisinin iyice anlaşılması için diplomatik bir boşluk bırakarak. “Ve annen Bella yla çok iyi. Bu mantıklı, Angus!” Annem dişçi hemşiresiydi. Haftasonlarında bebek bakmaya geldiğinde Bella nın banyo ve nemlendirme bakımında çok hijyenikti. Kasiadan işi tam zamanlı olarak almaya gönüllüyse minnetle dolu olmam gerektiğini biliyordum ama her hücrem buna direniyordu.

Charlotte yolcu koltuğunda sakince oturarak eve yolculuğumuzun geri kalanında hiçbir şey söylemedi. Bu arada içgüdülerim beni zorluyordu. Annemin bizimle yaşamasının neden çok kötü bir fikir olduğuna dair makul bir açıklama oluşturmayı denedim ama beceremedim.

“Onu pek görmeyiz, biliyorsun.” Tam zihnim bahanesiz kaldığı anda Charlotte sessizliği bozdu. Gerçekten profesyonel bir poker oyuncusu olmalıydı çünkü ne zaman sessiz kalacağını, ne zaman elini oynayacağını çok iyi biliyordu. “Bağımsızlığına bizim kadar değer verdiğinden eminim.” “Bahçeyi paylaşacağız...”

“Ne bahçe ama!”

Bazen kendinizi hayatınızda bir şeyi değiştirince geri kalan her şeyin de yerine oturacağına inandırırsınız. Ailemizi yeşil ve sakin bir yerde hayal edince hayatlarımızın büyülü biçimde değişeceğini hayal ettim. Sonunda pratisyen hekim olunca yakınlardaki muayenehanede bir işim olacaktı çünkü nehrin kuzeyinden Croydon’a işe gidip gelmemin imkânı yoktu. Belki de larklı bir yerde işim daha çok hoşuma giderdi; meslektaşlarımın beni saçmalayan yeni mezun olarak değil de deneyimli aile babası olarak gördüğü bir yerde yeni bir

başlangıç olurdu; iyi bir maaş alıyor olurdum, bu yüzden Charlotte'un bu kadar çok çalışmasına gerek kalmazdı; kızlar bahçede güvenli biçimde bisiklet sürmeyi öğrenebilirdi; pazar sabahları dördümüz Doğal Tarih Müzesine veya Serpentine üzerinde küreğe gidebilir ve mutlu bir aile olabilirdik.

Sokağımıza döndüğümüzde hava kararıyordu ve Notting Hill'in havadar beyaz villalarından sonra Wandsworth'un alçak kırmızı kiremitli teraslarını daha da bunaltıcı yapıyordu.

"Peki o zaman, bakalım ne diyecek?" dedim evin dışında durunca.

Ertesi haftasonu annem geldiğinde teklifin uzun uzadıya zaten tartışıldığı anlaşıldı.

"Sence de önce görmen gerekmiyor mu?" diye sordum. "Berbat durumda."

"Ah, çoğu süsleme." Annem sırrı açık ettiğini anlayınca kızardı.

Ertesi pazartesi sabahı Charlotte sözleşmeye tabi bir teklif yaptı ve annemin evi ve Wandsworth evi satışa çıktı. Bir hafta sonra Kasia ayrılınca hafif bir dehşet ve heyecan karışımı yaşadım. Kendimizi bilmediğimiz bir yola sokmuştuk ve geri dönüş yoktu.

Annem pazardan perşembeye kadar Kasianın eski odasına taşındı ve haftasonlarında evi toplamak ve temizlik yapmak için cuma akşamı kendi evine gitti. Birkaç hafta boyunca bu sistem inanılmaz iyi işledi. İşe trenle gitmek yerine arabayla gidebiliyordum çünkü çocukları gezdirmek için annemin kendi arabası vardı. Bella neredeyse anında tüm gece uyumaya başladı. Haftasonlarında biraz daha aksi oluyordu çünkü Charlotte'a göre taleplerine biraz fazla yüz veriyordum.

Annem ve ben birbirimize karşı dikkatliydik. Ben beni sinirlendiren şeyler söylediğinde kafamın içindeki çığlıkları bastırmaya uğraştım; o da akşam yemeğinden sonra kendi odasında televizyon izlemek için uysal biçimde ortadan kayboldu. Bir seferinde, gece geç saatte televizyon hâlâ açıkken uyumuştu, televizyonu kapatmak için içeri girmeye çalıştığımda kapısının kilitli olduğunu fark ettim.

"Bağımsız olmasını isteyen şendin," dedi Charlotte, ses yüzünden homurdanarak yatağa döndüğümde.

Flora nın doğumundan beri annem Noelleri bizde geçirmişti. Bu sanırım ikimizin de yılın korkuyla beklediğimiz zamanıydı. Televizyondaki her kanalda kar vardı, haberlerden sonra kayak için hava durumu vardı ve her reklam arasında mutlu geniş aileler birlikte ziyafet sofrasına oturuyordu. Bazen Ross'un hayaletinin bizi oturma odamıza kadar takip ettiğini hissediyordum. Ne kadar sabırlı ve dikkatli bir oğul olmaya çalışsam da varlığımın annem için hoş olmayan bir hatırlatıcı olduğundan emindim, buna çözümüm günün büyük kısmında hindinin çevrilmesi veya sosun karıştırılması gerekiyormuş gibi yapıp mutfakta saklanmaktı. Bazen kafamı salonun kapısından uzatıyordum ve çay veya şampanya isteyip istemediğini soruyordum. Annem, karım ve kızımın Noel şeyleri yapmalarını sanki bir başkasının ailesiymiş gibi izliyordum.

Garip biçimde, yeni yılda taşınma umuduyla Wands-worthtaki son Noelimiz daha az rahatsız edici geçmişti, belki de hepimiz geleceğe dönük bilinçli bir çaba gösterdiğimiz içindi. Annem Noel arifesinde tütsülenmiş somon ve Waitrose'dan pahalı bir pastayla geldi. Hemen Charlotte'la sohbet etmek yerine elinde cin tonikle mutfakta kaldı ve benimle konuştu. İşimin nasıl olduğunu, hindiye mi kaza mı karar verdiğimi sordu. Karşılığında Flora ve Bella için seçtiği hediyeleri övdüm. Sanki ikimiz de birbirimize karşı şikâyetlerimizi unutmaya karar vermişiz gibiydi. Belki de alınmaların bir sınırı var diye düşündüm ve şaşkınlık içinde bunun Ross'un ölümünden sonra onuncu Noel olduğunu fark ettim.

Noel gününde, annemin kolye yapmak için boncukları dizmesinde Flora'ya yardım ettiğini görünce torunlarıyla eğlenebildiği için onunla gurur duydum.

Flora onun kucağından kalkıp bana koştu. "Baba gelecek yıl çok uzun bir Noel ağacımız olacak!" dedi. "Çok uzun olduğundan tepesine yıldız takmak için katlanır merdivene ihtiyacımız olacak!"

"Bu doğru!" dedim müstakbel evimizin yüksek oturma odasının beyaza boyalı yüksek tavanını hayal ederek. "Katlanır merdiven nedir, baba?"

"Kendi başına duran merdiven "

"Benim için deftere çizer misin lütfen?"

Flora sözcüklere çok meraklıydı, bu yüzden ona parlak plastik bir kabı olan bir defter almıştım, içine onun için yeni kelimeleri yazıp çoğu zaman da resimlerini çiziyordum. Katlanır merdiven sözcüğünün yanına Notting Hill evinin giriş katındakine benzer bir cumba önünde duran bir Noel ağacı çizdim, yanında bir

katlanır merdiven ve üzerinde elinde yıldız olan küçük bir kız vardı.

Defteri Flora'ya geri verdim.

"Kat-la-nır mer-di-ven," dedi parmağıyla harfleri göstererek.

"Dört yaşında okuyor!" dedi Charlotte gururla.

"Ross da erken okumuştu," dedi annem. "Ve Angus da geç kalmamıştı," diye ekledi hızla.

"Büyükannenin aşağıda kendi ağacı olabilir," dedi Flora açıkça annemin söylediği bir şeyi tekrarlayarak. "Böylece iki ağacımız olur!"

"Bahçede de bir sürü ağaç var," dedim planlara katılarak. "Belki de onlara da parlak ışıldar takarız!"

Şimdi Charlotte bana gülümsüyordu. Bella kucağındaydı, elinde bir kulağını çekince bipleyen ve karnında salladığında çalan bir zil olan pelüş bir fil vardı. Bella nın cildi iyi bir gün geçiriyordu ve turuncu lülelerinden oluşan haleyle melek gibiydi.

Zihnimde ailemdeki üç nesil kadının görüntülerini yakalamaya çalıştım. Fotoğraf makinesini çıkarsam duruşlarının sertleşeceğini ve çevrelerindeki memnuniyet dalgasının kaybolacağını biliyordum.

"Neden gelip bizimle oturmuyorsun?" dedi Charlotte. " I üm sabah çok çalıştın..."

"Bilezik yapalım, baba," dedi Flora.

Hindi dinleniyordu ve sos hazırdı. Sebzeler fazla pişse ne önemi vardı?

Üzerimde hediye olarak verilen lacivert ve beyaz çizgili önlükle kanepede annemin yanma oturdum. Bana boncuk tepsisini uzattı. Flora kucağıma tırmandı.

Izgaranın gaz alevi titriyordu. Cumbadaki ışık solarken ağacımızın renkli ışıkları daha parlak görünüyordu. Kendimi dışarıdan birisi geçerken içeri baksa mükemmel biçimde mutlu ve uyumlu bir aile görür diye düşünürken buldum.

20

2007

TESS

Noel döneminde İngiltere'nin nüfusunun iki katına çıktığını sanırsınız. Buzdolaplarında o seramik kaplardaki tavuk, parlak jöle ve üzerinde kızılcık için nasıl yer bulunuyor anlamıyorum. Ve Stilton peyniri bu kadar lezzetliyse neden tüm yıl yemiyoruz? Aileler yılın geri kalanında tek bir paket krakerle idare ederken neden herkes birden, "Peynir Bisküvisi"nden bir kutu almak zorunda? Kim üzerinde süslü bir kaplaması var diye bir çikolataya on iki paund verecek kadar kaçık? Ülkede gerçekten Noel pudingi seven birileri var mı? Ve bu arada neden yılın bu zamanında üç paunda iki file portakal alabilecekken ortasında portakal olan pudinge daha fazla ödeyesiniz ki?

Kalabalık, kuyruklar ve harcamalar söz konusuyken süpermarkette yeterince eleman yoktu. Şefliğe terfi etmiştim, bu yüzden zamanımın büyük kısmını müşteri

hizmetleri masasında sürekli şikâyetler ve bazen de puding öfkesi olaylarıyla uğraşarak geçiriyordum.

"Bayan Costello, dördüncü koridora lütfen."

Fırın tezgâhının yanında iki adam son kutu yüzünden tartışıyordu.

"Satacak malınız yoksa neden bu lanet televizyon reklamlarını yayınlıyorsunuz?" diye bağırdı kaybeden, yüzü korkunç bir şekilde pembeydi.

Ona, "Bu yüksek tansiyona değer mi?" diye sormak istedim. Brendili sosa başlamadan kalp krizi geçirecekti.

"Bunun için size telafi olarak bir Noel keki sunabilir miyiz?"

"Ben de bir tane alacak mıyım?" diye sordu rakibi.

"Pudinginizi bu beyefendiye vermeyi kabul ederseniz..."

Kuracağımı hayal ettiğim bir cümle değildi.

Sorunlarla baş etmenin en etkili yönteminin yaltaklanmak ve mümkün olduğunda telafi sunmak olduğunu anlamıştım.

“Durumu yatıştırıyor,” diye açıkladım ücretsiz şeyler dağıtmak için daha fazla açıklama isteyen müdür yardımcısına. “Bu şekilde ücretsiz bir pastayla gidiyorlar ve ailelerine ve arkadaşlarına anlatacak güzel bir şeyleri oluyor. Böylece diğerlerine gitmek yerine bize geri dönüyorlar.”

“Gerçekten pazarlama alanında çalışmayı düşünmelisin,” dedi.

Kariyer fırsatlarını kabul etmeye gönüllü olmamam, kısmen gerçekten “insan becerileri”, “liderlik kalitesi” veya biraz mantık dışında bir şeye sahip olmadığımı anlayacaklarından şüphelenmemdi. Zaman geçtikçe bazen neyi

beklediğimi merak etsem de geleceğimi süpermarkette görmüyordum. Müşterilerin arabalarının içeriğinden onlar için hayatlar uyduran bir kasiyerle ilgili yazdığım kısa hikâye, gönderdiğim dergi tarafından kabul edilmediğinden beri yazarak hayatımı kazanacağıma dair bu çılgınca fikirden vazgeçmiştim. Belki de satış işinden daha iyisi olmayacağını kabul etmeliydim. Bazen en iyi şeyler tam gözünün önündedir, derdi Doll.

Onun için işe yaramıştı. Noelde haberlere çıkmıştı.

“Maria Newbury, Kuzey Kentte yılın girişimcisi!” demişti muhabir suratına bir mikrofon tutup. “Yoksa kadın girişimcisi mi demeliyim?”

“Bilmiyorum, sence?” dedi Doll, her zamanki gibi flört ederek.

“İş hayatındaki kadınlarla ilgili ayrımcılık üzerine çok şey konuşuluyor. Siz bunu aşmayı başardınız mı?

“Dolls House’ta ayrımcılık yok,” dedi Doll. “Sonuçta ben bir kadınım ve ayrımların üzerindeyim, öyle değil mi?

Muhabir bunu sevmişti.

“Maria Newbury, Dolls House’un kurucusu. Kameraya döndü. “Sınırların olmadığı yerin.”

Hope’a Noel için ne istediğini sorduğumda kuyruklu piyano dedi çünkü Martin

in dükkânın üzerindeki evinde bir kuyruklu piyanosu vardı.

O ve Martin (teknik olarak küçük Martin çünkü Martin Müzik'in sahibi olan babası Parkinson hastası olmuştu ve Esplanade'deki bakımevlerinden birindeydi) bir tür ilişki geliştirmişlerdi. Dave'le arasmdakine benzer bir arkadaşlıktı ve müzikle ilgili benzer kütüphane gibi beyinlere sahip olmalarına dayanıyordu. Buna gerçekten sevinmiştim çünkü Hope'un Dave'i özlediğini düşünüyordum.

"Doll'dan hoşlanmıyorum," demişti gazetede evlilik resmini görünce.

Yirmi bir yaşındaki Martin kendi başına işi yürüteme-yecek kadar gençti çünkü sadece dükkân yoktu. Arkada klarnetlerin tamir edildiği, gitarlara yeniden tel takıldığı ve bu tür şeylerin yapıldığı bir atölye vardı. Hope'a Kendi Kendine Org kitabı satın almak için gittiğimizde onu rahatsız ettiğimiz için bize kızmış gibiydi ama sanırım bu kasıtlı kabalıktan çok sosyal izolasyondu. Annesi o çocukken bir caz saksafoncusuyla kaçmıştı, muhtemelen bunun, üzerinde çok etkisi olmuştu. Giderek daha ileri seviye kitaplar için geri döndüğümüzde Hope'un yeteneğinden o kadar etkilendi ki bazen ücretsiz ders verdi.

Noel'de sadece ben ve Hope olacaktık çünkü babam ve Anne, Anne'in Algarve'deki devremülküne gitmişlerdi. Ben de Noel arifesinde dükkân kapanana kadar çalışmak zorunda kalmıştım. Sabahı pijamalarımızla geçirdik ve çikolata yedik. Hope alıp babamın yatağının altına sakladığım tam boy orgdan memnun olmuş gibiydi. Hemen Martinin onun için uygun seviye olduğunu söylediği klasik parçalar kitabıyla çalışmaya başlamak istedi. Orgun okulun verdiğine göre çok daha iyi bir sesi vardı. Hope'un tereddütlü biçimde tüm hayatınız boyunca reklamlarda duyduğunuz ama adlarını bilmediğiniz *Für Elise* ve *Ay Işığı Sonatı* gibi şarkıları çalarken seçtiği moda göre sesi tam bir piyano, kilise orgu veya klavsen gibi çıkıyordu.

Onunla rahatlamak güzeldi. Yemeğimizin ne zaman istersek dört dakikada hazır olacağını biliyorduk çünkü mikrodalgada pişen hindili, sebzeli, ince sosisli Noel yemeklerinden almıştım.

"Neden üç paket var?" demişti buzdolabındaki pakete baktığında.

Hope'un iştahını bildiğimden ikinci bir tanesinin hoşuna gidebileceğini düşünmüştüm, sonuçta Noel'di. Ama bunu ona önceden söylemeyecektim.

“îki fiyatına üç tane vardı,” diye yalan söyledim.

“Martini davet edebilir miyiz?”

Saat öğleden sonra dört olmuştu ve dışarısı karanlıktı.

“Sanırım Martinin kendi planları vardır,” dedim.

“Babasını görecek,” dedi Hope. “Sonra bir şey yok.”

“Onu davet etmek istiyorsan onu aramalısın,” dedim ona. Hemen telefona gidince şaşırdım çünkü Hope telefon kullanmayı hiç sevmezdi. Sanırım olayın belirsizliği onu rahatsız ediyordu.

Kalbimin derinliklerinde üst kata çıkıp giyinmek ve hediye paketlerini temizlemek istemiyordum. Ama Martinin Noel günü yalnız olmasından çok üç hazır öğünün asimetrisini düşünüyor olsa bile Hope’un arkadaşının eve gelmesi fikri beni çok heyecanlandırmıştı.

Martin yarım saat sonra elinde Hope için bir hediyeyle geldi: *Müzikallerden Şarkılar* adında bir müzik kitabıydı, paketlenmemişti, belli ki dükkândan çıkarken raftan almıştı.

Kanepede oturup onun çalmasını ve Hope’un şarkı söylemesini izledim. Arkalarında gümüş simli ağaçlarla ailelerin bir piyano etrafında eğlendiği Viktorya dönemi bir Noel gibiydi.

Hope, *Defying Gravity* şarkısını söylediğinde Martin, “Şan dersleri almalı. Koloratür soprano,” dedi.

Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama iyi Noeller dilemek için aradığında bunu babama söyledim.

“Şan dersleri mi? Zaten şarkı söyleyebiliyor, değil mi?” diye bağırdı barın sesini bastırmak için.

En pahalı patlayan hediye kutularından aldım çünkü Noel arifesi öğleden sonrasında neredeyse bedava dağıtıyorlardı. Böylece Hope, Martin ve ben kafalarımızda altın taçlarla mutfak masasında oturduk. Martinin bir şeyleri sanki bitirmek için değil de Hope gibi ciddiyetle yediğini fark ettim. Tatlı olarak

frambuazlı pavlova vardı ve hâlâ biraz buzluydu. Buzluktan zamanında çıkarmamıştım. Hope İkinciyi istemek yerine bitirir bitirmez kalktı ve orgun başına geri döndü.

Bulaşıkları yıkarken ikisini dinledim ve birden kafamı kurcalayan bir soruna çözüm buldum. Hope'un okulundaki tüm öğrencilerin onuncu sınıfta iki haftalık "iş deneyimi" edinmesi gerekiyordu. Akranlarının çoğu yaşlı insanlara evlerinde yardım etmeyi seçmişti ama hiç kimse Hope'un bunda çok iyi olabileceğini sanmıyordu. Öğretmenlikte kariyer düşünen diğer çocuklar bunu ilkokullarda yaptılar.

Hope'un aksilikleri bugünlerde çok daha azdı ama onu neyin kızdıracağını asla bilemezdiniz. Hem bir okul onu alsa bile muhtemelen ona bakacak birileri olmak zorundaydı ve iş deneyimi böyle bir şey değildi, değil mi? Hope iki haftayı evde geçirmek zorunda kalacakmış gibi görünüyordu ama Martin Müzik'te çalışsa ne zarar verebilirdi ki? Orada çalışmaya başlasa daha ilk sabahtan her müzik eserinin hangi sayfada olduğunu ve her kitabı öğrenirdi. Martin in müşterilere hizmet etmek için bezlerini, balmu-munu ve tornavidalarını aceleyle bırakmasına da gerek kalmazdı.

"Ona para ödemek zorunda mıyım?" diye sordu Martin ayrılırken fikrimi söyleyince.

"Hayır," dedim.

"Tamam, o zaman."

Hope yattıktan sonra oturma odasındaki ağacın ışıklarına baktım ve annemin Hope'un arkadaş edinmesinden ne kadar mutlu olacağını düşündüm. Birden onsuz onuncu Noelimiz olduğunu fark ettim. On yıl Hope'un annemle geçirdiği zamanın iki katıydı. O zaman içinde küçük bir kızdan genç bir kadına dönüşmüştü. Ama geri kalan her şey, yanıp sönen simli ağaç bile aynı kalmıştı.

Küçükken Hope'u mezarlığa hiç götürmemiştim çünkü annemin yeraltında bir kutuda olması fikrinin onu korkutabileceğim biliyordum. Annem bunu istemezdi ama Noel'in ertesi g^inü beraber gitmeye karar verdim. Mezarlığa giderken yolda bir benzin istasyonundan bir demet yaldıza bulanmış karanfil aldık.

"'James'in Sevgili Karısı, Kevin, Brendan, Teresa ve Hope'un Sevgili Annesi,'" diye okudu Hope mezar taşını.

“James kim?”

“Babanım tam adı.”

Babanı bâlâ annemle evli mi?”

“Yani, evet.”

“Annem bizi hep sevecek, Tree.”

“Evet.”

“Annemi hatırlamıyorum, Tree.”

“Şişşt,” diye fısıldadım. “Burada söyleme.”

Annemin bunu gerçekten duyabileceğine inandığımdan değildi tabii.

Hoparlörde Mozart ve atölyesinde Martin ıslık çalarken Hope’u tezgâhın arkasında dikilir halde bıraktım. Kapıdan çıkarken zil tıngırdadı ve Hope eliyle sanki, “Git! Artık sana ihtiyacını yok!” der gibi kışkışlama hareketi yaptı.

Neredeyse kör edecek parlak güneşi ve sert rüzgârı olan o ocak günlerinden biriydi. Deniz kıyısına yürürken gözlerimin yaşarması muhtemelen bu yüzdendi çünkü ağlamak için hiçbir neden yoktu. Aslında inanılmaz rahatlamıştım çünkü birden Hope’un hayattaki yolunu bulması mümkünmüş gibi görünmüştü. Kendine uygun bir yer bulması harika olmaz mıydı? Hope’un kendine yetmesinden daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Bazen mutluluktan da ağlarsınız, değil mi? Annem Kev i uğurlarken aynı anda gülüyor, ağlıyor ve el sallıyordu.

Son 011 yılın amacı zaten Hope’un bağımsız olmasını sağlamak değil miydi?

Ama elimde olmadan düşünüyordum, şimdi amacım neydi?

Yeni yıl normalde günler uzadığı ve dükkânlar Sevgililer Günü kartlarıyla, kalp şeklinde çikolatalarla ve pembe etiketli Prosecco şampanyalarla dolu olduğundan iyimser bir zamandır. Ama ben neşelenemiyor gibiydim. On yıl olayı bir şekilde çok önemli görünüyordu ama bu çok saçmaydı çiinkü dokuz

yıldan birkaç gün farklıydı ve o zaman bunu sorun etmemiştim.

O kadar kötü hissediyordum ki yeni dönemin ilk yazarlık dersini ekmeye karar verdim ama ertesi pazartesi akşamı Leo dükkâna geldi. Önce arabasının içindekileri fark ettim. Köpek maması bir alana bir bedavaydı ama bazen promosyonlar kasada görünmüyordu.

“Size yardım edebilir miyim, efendim?”

“Kesinlikle öyle umuyorum!”

Sesi, sonra yeni tıraş olmuş yüzü... Bu arada tıraş olma teorim doğrulanmıştı.

“Köpeğin olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Biraz gizemli kalmayı seviyorum,” diye fısıldadı flört ederek.

“Bazen yazılımda sorun oluyor,” dedim kasadaki düğmelere basmaya odaklanarak ve kızardığımı fark etmemesini umarak.

“Faturayı verirsen bir geri ödeme ayarlarım.”

“Sorun bu değil,” dedi. “Baksana işten ne zaman çıkıyorsun? Bana bir iyilik yapar mısın?”

İşimi bitirene kadar on beş dakika boyunca beynim ne isteyeceğini rahmin etmek için her türlü hikâye uydurdu ama hiçbirinin doğru olmadığı ortaya çıktı.

Cafîe Nero’da Leo espressosunun ve Jattemin parasını ödedi ve masaya getirdi.

“Küçük bir sorunum var, gelecek cuma Ulusal Tiyatro’da *Much Ado About Nothing* için biletlerim var. Karımın gelmesi gerekiyordu ama o gün iş için akşam yemeğine çıkacağını unutmuş...”

Başımla onayladım.

“...o da, ‘Neden yaratıcı yazarlık dersinde hep bahsettiğin kızı götürmüyorsun?’ dedi.”

Anlamam bir an sürdü çünkü benden gerçekten bir iyilik isteyeceğini düşünüyordum ama bu kendisinin bir iyilik sunmak için çekici yöntemiydi.

“Ben mi?” diye sordum ve tam neşeli gülümsemesiyle ödüllendirildim.

Eve gittiğimde tüm güzel elbiselerimi yatağa serdim ve kıyafetleri denedim. Doll’un bu olayı şık ve rahat olarak değerlendireceğini düşündüm. Sonunda Oxfam mağazasından aldığım ama giymek için fırsat bulamadığım ellilerden kalma camgöbeği mavisi hırkada karar kıldım. Pastel renklerde boncuklu çiçeklerle işlenmişti ve ipek astarı vardı. Yeni dar kot pantolonla birlikte tiyatro için yeterince gösterişli ve trende oturmak için de rahattı. Aynada yüzümü surat asarken bulunca kendimi azarladım: Bu bir randevu değildi; Leo sadece öğrencileriyle ilgilenen harika bir öğretmendi. Ve evli bir adamdı. Aramızda hissettiğim çekim tamamen kafamın içindeydi ve kendimi aptal yerine koymamalıydım. Ama yine de heyecanımı tam olarak bastıramıyordum.

*

İngiltere’nin güneyinde olunca havanın ülkenin geri kalanından daha yumuşak olacağını düşünürsünüz ama bir nedenle bir kar tahmini varsa genelde Kent’e yağar. Hava Hope’un Martin Müzikten eve otobüsünün gecikmesine neden oldu, bu yüzden onun için endişelendim ve sonunda içeri girdiğinde ona bağırdım. Bu da adil değildi çünkü onun hatası değildi ama geç kalacağımdan emindim.

“Neden böyle yapıyorsun?” dedi Hope, bu aksilikleri sırasında ona söylediğim bir şeydi. Bu yüzden kötü hissetmeme neden oldu.

“Hope’u beklemek zorunda kaldım...” Neredeyse treni kaçırmamıza neden olduğum için soluk soluğa Leo’dan özür diledim.

“Hope?”

“Kız kardeşim.”

Sınıfta Hope’tan hiç bahsetmemiştim ve şimdi bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Ama bu daha çok hayatımda onun belirlemediği bir köşemin olmasıyla ilgiliydi.

“Asperger Sendromu var.”

“Bu o romandaki şey, değil mi?” diye sordu Leo.

“Evet. *Süper İyi Günler.* ”

Birçok insan bu roman sayesinde hastalıktan haberdar olmuştu.

“Hiç Hope’un bakış açısından yazmayı düşündün mü?” diye sordu Leo.

Kahkaha attım. “Hayatımın büyük kısmında olayları Hope’un zihninden görmek için uğraştım ve yaklaşamadım bile, dedim. “Sen olmakla ilgili ne kadar az şey biliyorsam Hope gibi olmakla ilgili de o kadar az şey biliyorum!”

“Denemek ilginç olabilir...”

“Belki bir gün yaparım. Şu anda *ben* olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyorum!”

Şehre geldiğimizde ağır kar yağışı vardı, hava South Bank boyunca sokak lambalarının turuncu aurasında dans eden kar taneleriyle doluydu.

“Monet’nin Parlamento Binası resimlerinden birinde olmak gibi,” dedim kültür bilgimi sergilemeye çalışarak. “Tabii sis yerine kar var.”

Leo eğlenmiş gibi gülümsedi.

“Monet’nin Londra’da aslında Prusya Savaşı yüzünden sürgünde olduğunu biliyor muydun?” diye devam ettim.

“Bilmiyordum,” dedi Leo.

“Sanat sitelerinden çok şey öğrenebiliyorsun.”

“Öyle mi?”

“İlk başlarda empresyonistleri kimsenin beğenmemesi inanılmaz değil mi?” diye sordum.

“Gerçek bir sanatçı popülaritesiyle ilgilenmez.” Leo sonunda beni susturmuştu.

Ulusal Tiyatroya perde kalkmadan önce içki alacak kadar erken yetiştik ve cin toniklerle oturup fuayede çalan caz grubunu dinledik. Kıyafetim iyiydi. Kadınların bazıları elbise ve topuklu ayakkabı giymişti, bazılarında sadece kot pantolon vardı. Dışarıdaki tipi, makyajlarına ne kadar para harcamış olurlarsa olsunlar, herkesin biraz dağılmış ve pembe görünmesine neden olmuştu.

Romeo ve Juliet'm filmini izlememe, sınavlarım için *Othello*yu okumuş ve DVD sini izlemiş olmama rağmen daha önce hiç canlı Shakespeare oyununa gitmemiştim. Işıklar sönünce nabzım hızlandı. Kendim için mi gerildim yoksa aktörler için mi bilmiyorum ama endişelenmeme gerek yoktu çünkü iyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyorlardı. Daha resmi ve ağırbaşlı bir deneyim olmasını bekliyordum ama gerçekten komikti, öyle birbirine kafa sallayıp gülümseyecek kadar değil, yüksek sesle kahkaha atacak kadar komikti.

Ara sırasında Leo tuvaletteyken ikinci cin toniğimle duvara yaslanıp çevremde konuşulanları dinlemiyor-muşum gibi görünmeye çalıştım. Londralı tiyatro severlerin sanki diğer insanların görüşlerini duymalarını istiyorlarmış gibi sinemadan çıkanlardan bile daha yüksek sesle konuştuklarını fark ettim.

Yanımda, orta yaşlı iki adam ve bir kadın ilginin odağı olan daha genç bir kadınla birlikte duruyordu. Kadının oyunla ilgili yaptığı zekice yorumlara bakınca kendisinin de aktris olabileceğini düşündüm. Uzun koyu saçlarıyla, sadece düz siyah pantolon ve muhtemelen kaşmir siyah hırka giymesine rağmen, elinde tuttuğu uzun bir ağızlık ve sigarayla bir kokteyl partisinde olması gerekiyormuş gibi duruyordu. Adamlardan biri özellikle ilgiliydi. Hafif yabancı bir aksam vardı ve kısa süre önce gördüğü bir yapımla ilgili konuşuyordu.

"Hiç Salzburg Festivaline gitmediniz mi?" diye sordu oldukça şaşırarak. "Dağlar ve opera, bilirsiniz. Oldukça özeldir."

"Kulağa keyifli geliyor," dedi kadın yeşil gözleri adama parlayarak.

Belki de diğer ikisi tarafından ayarlanmış bir randevuydu? Adam onun için yaşlı görünüyordu. Yaşlı ama zengin. Kesinlikle zengin. Öyle değilseniz açık kahverengi tüvit ceketin altına siyah polo yaka giymezdiniz.

"İçeri girelim mi?" diye sordu diğer adam on dakika zili çalınca.

"Kocamın bunu kaçırması çok yazık..." dedi güzel kadın.

"Benim için büyük şans," dedi hayranı alçak bir fısıltıyla. Kadının geçmesi için kenara çekilirken eli belinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Hazır mısın?" dedi Leo yeniden ortaya çıkınca.

"Evet," dedim onu oditoryuma takip ederken kendi hikâyeme dönerek.

Dışarıda kar tipiye dönmüştü. Nehir boyunca güçbela yürüyerek Charing Cross üst geçidine kadar çıkmayı başardık ama istasyona vardığımızda Kent'e giden tüm trenler iptal edilmişti.

Hope geceyi kendi başına geçireceği için endişeliydim ama Anne'i aradığımda çoktan gidip onu almıştı.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Hayalimde parlak ışıklı bir şehirde, büyülü bir gece için sıkışıp kalan genç bir kadın ve profesörüne dair bir film oynuyordu. Ulusal Galeri'nin merdivenlerinde *Much Ado About Nothingden* replikler alıntılıyor ve parklarda bozulmamış karlar üzerinde kar melekleri yapıyorlardı...

"Premier Inn'i deneyelim mi?" dedi Leo.

Tekli odaları kalmamıştı ve iki yataklı odaları da yoktu. Çift yataklı son odayı aldık. Resepsiyondan, katlanan bir diş fırçası ve küçük bir diş macunu aldım. Banyodan çıktığımda Leo yatmıştı bile. Kar yüzünden kot pantolonum ıslaktı ve boncuklu hırkam, içinde uyunmayacak kadar narindi. Ben de yatağa oturup külotum, atletim ve sutyenim kalana kadar soyundum ve ona bakmadan örtünün altına girdim. Yan tarafımdaki ışığı kapattım.

"Aramıza bir yastık koyayım mı?" Leo cin tonik kokusuyla enseme doğru konuşmuştu.

"Gerek yok," diye kıkırdadım. "Üzerine atlamayacağım!"

Şaka olarak söylemiştim, bunu aklıma bile getirmediğimi göstermek içindi ama daha çok bir davet gibi çıkmıştı.

"Bunu yapsam bile mi?" diye sordu enseme çok hafif bir öpücük kondurup omurgamdan aşağı tüm vücudumun kasılmasına neden olan bir akım göndererek.

Şaka yapıyorsa ve burnumu gülen yüzünden birkaç santim ötede bulursam diye dönmeye cesaret edemedim.

"Peki ya bunu?" diye sordu avucunu kolumun altından kaydırıp göğsümü hafifçe tutarak.

Sonra döndüm, büyük bir ciddiyetle bana bakıyordu. Önce tereddütle, sonra aç kurtlar gibi öpüştük. Kirli sakalı cildimi düşündüğümden daha fazla çizmişti.

Leo, Claudia Cardinale'in vücudunda Audrey Hepburn'ün masumiyetine sahip olduğumu söyledi. Kadını Google'da aratınca bu tanımı daha da çok sevdim. Sanki en üst katman soyulmuş da sinir uçlarımı polyester kumaşa maruz bırakmış gibi mağaza üniformam altında vücut hatlarımın sürekli farkındaydım. Müşteri hizmetleri masasında durup donmuş yiyecek koridoruna boş boş bakarken sesi kafamın içinde "tutkulu" kelimesini tekrarlıyordu. Cep telefonumu en üst cebime koydum, böylece bana mesaj attığında kalbimin yanında titriyordu.

İşten sonra çoğu akşam Leo beni kimsenin bizi tanımayacağı taşra barlarına götürüyordu. Benimle şiir hakkında konuşuyor ve sonra arabasında benimle sevişiyordu.

"Taze hava gibisin," dedi. "Vücuduna doyamıyorum."

Sessiz ve pasif halde iltifatlarını dinlerken tüm hayatım boyunca onu beklediğime dair o boğucu hissi açıklamaya yetecek kelime bulamıyordum.

İlişkimizden kimseye bahsetmedim. Shaun'un görüşünü istemiyordum. Annemin ne düşüneceğini hiç aklıma getirmedim. Yüzünün hatırası ben küçük bir kızken ikimizin birlikte dua ettiği Meryem Ananın boyalı heykelinin yüz hatlarına karışıyordu; cildi düz ve parlak, dudakları sıkı bir gülümsemeyle kapalı, gözleri beni geçip uzaklara bakıyordu. Burada değildi, bu yüzden ne düşündüğünün önemi yoktu.

Gizlilik, Leo'nun sadece bana ait olduğu illüzyonunu güçlendiriyordu.

Sanırım karısının örtülü olarak ilişkimizi başlattığına kendimi ikna etmiştim. Leo ondan nadiren bahsediyordu, onun menopoza girdiğini ve seksten soğuduğunu varsayıyordum. Yağmacı bir martı gibi her bilgi kırıntısını topladım.

İkisi Oxford'da öğrenciyken bir bahçe oyununda John Osborne'un Öfkesini karşılıklı oynarken tanışmışlardı.

Oyunu Amazon'dan sipariş verdim ama Jimmy Porter'ın tiratlarıyla hayal kırıklığına uğradım.

“Sen öfkeli adam miydin?” diye sordum Leo’ya.

“Ben orta sınıfların bölgesinde düşman hatlarına girmiş, işçi sınıfından Galli bir çocuktum,” diye yanıt verdi. “Karakterle varoluşsal umutsuzluğunu paylaşmıştım.”

“Ama şimdi orta sınıfsın...” dedim.

“Bunu bir gelişme olarak görüyorsun, öyle mi?” Bana kaşlarını çattı, sonra birden kahkaha attı. Bu huzursuzluğu hazza dönüştürmüştü.

Tahmin edilemezliği heyecan vericiydi. Sürekli olarak gergin bir hayranlık halatı üzerinde parmakuçlarımda durduğumu ve hoşnutsuzluğa düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu hissediyordum ama gerçek aşkın dehşet verici ve sarp olacağını hep biliyordum. *Doktor Jivago&an İngiliz Hastaya*, kadar tüm büyük aşk ilişkileri, acı veren bir zevkten çalınmış anlarla ilgili değil miydi? Gerçekte acı çekmek “tutku” kelimesinin anlamı değil miydi?

Leo edebiyattan romantik bir kahraman olsa Bay Rochester olurdu. Sadece yaşı ve medeni durumu yüzünden değildi, karısı deli olduğundan veya Leo onu kilitlediğinden de değildi elbette. Ama içinde karanlık, düşünen bir tarafı vardı. Yaratıcılığı iş ve aileyle ilgili ödünler yüzünden bastırılmıştı. Kendime ruh ikizi olduğumuzu söylüyordum. Aşkının beni tamamlaması gibi benimki de onu tamamlayacaktı. Jane Eyre’ın öğrendiği gibi sıkıntılı birisini neşelendirmek zordu, her kaçak

gülümseme daha düşük bir talibin mutluluğunun yüz saatine karşılık gelirdi.

Erken mesaide çalıştığım bir öğleden sonra Leo beni arabayla Whitstable’a götürdü. Plajın yanındaki beton patikada yürüdük. Güneş batarken denizin gümüşi yüzeyi kalaya döndü; denizden esen rüzgâr sertti.

“Gözlerini kapat,” dedi birden.

Ayak sesleri uzaklaşırken beni orada bırakacağına dair mantıksız bir korkuyla titremeye başladım.

“Bakma!”

Sert bir metalin metale sürttüğünü, bir kilidin tıkırtısını ve sonra bana dönen

ayak seslerini duydum. Sıcak bir el elimi tuttu ve ben hâlâ itaatkâr biçimde körken beni yönlendirdi.

“Bu merdivenlerden aşağı! Kafanı eğ!”

Arkamızdan bir kapı kapandı. Istakoz tuzağı, katran-ruhu ve küf, tatlı nemli havlu kokusu.

“Şimdi açabilirsin.”

Bir kulübedeydik. Kitap kolileri ve kırık mobilyalarla çevrili halde iki kanvas sandalye ve bir masa vardı. Masada bir mum, iki uzun kadeh, bir şişe Rioja ve küçük bir tabak badem vardı.

“Bu yeri ilk avansımla aldım,” dedi Leo. “Yazmak için bir yer, bilirsin? Toparlamak için hiç zamanım olmadı. Şimdi bir servet ettiğini söylüyorlar...”

“Burada mı yazıyorsun?” diye sordum.

“Çok soğuk. Belki şimdi sen burada olduğuna göre...”

İlham kaynağı olma fikriyle çok mutlu olmuştum. Şarap yumuşaktı ve içimi ısıtıyordu, bademler yaz böğürtlenleri

gibi tadı ve tuzluydu. Leo elimi tuttu ve dar çatı katına çıkan zayıf merdiveni tırmandık. Orada beni dikkatlice soydu. Ben soğuk ve nemli yatağa yatarken titreyen mum ışığında soluk cildime baktı.

“Sen benim cariyemsin,” diye fısıldadı. “Ve şimdi seninle o kadar sert sevişeceğim ki beni günlerce hissedeceksin.”

Üstüme çıktı ve hemen içime girip vücutlarımız terle birbirine yapışıncaya ve tatmin oluncaya kadar gidip geldi. Tükenmiş ve tatmin olmuş halde ayrıldık, sırtüstü uzanmış, ziftli çatının çıplak tahtalarına bakarken göğüslerimiz inip kalkıyordu. Sonra kolunu bana doladı ve beni göğsüne çekti, sonsuz bir şefkatle yüzümü okşadı.

Mum söndüğünde el yordamıyla merdivenden aşağı indik, arkamızdan kapıyı kilitledik ve dondurucu havada yanan cildim sızlarken karanlıkta sendeleyerek arabasına bindik.

21

2008

GUS

Radyoda kar yağacağını söylemişlerdi.

Uyandığım andan beri içimde kötü bir his vardı. Gece birkaç kez kalkmıştım çünkü Bella soğuk algınlığı geçirmek üzereydi, hafif değildi, göğsünde her öksürmesinde tüm vücuduma acı gönderen bir enfeksiyonu vardı.

Oyalanarak gevreğimi yedim. Charlotte ön kapıdan çıkarken dişlerinin arasında bir parça tostla işe gitmişti bile. Annem mutfak masasında Florayla sohbet ediyordu. Üst kata çıktım ve Bella'nın ateşini tekrar ölçtüm, neredeyse beni işten uzak tutacak kadar yüksek olmasını diledim ama normalin biraz üzerindeydi.

"Bol sıvı alsın," dedim anneme takım elbisemin üzerine kalın kışlık montumu giyerken.

"Benim de iki çocuğum vardı, biliyorsun." Gözleri bir an için boş boş baktı, sonra kendini şimdiki zamana çekti.

"Kötüleşirse beni ara, tamam mı?" dedim karanlık Wandsworth Sokağına çıkınca. Gökyüzü gri ve kapalıydı. "Belki Floss bugün anaokuluna gitmez ve sen de Bellayı bu havada dışarı çıkarmazsın?"

"İyi olacak," dedi annem. "Anaokulunu kaçırmak istemeyiz, değil mi, Flora?"

Trafik muhtemelen hava uyarıları yüzünden her zamankinden daha azdı, işe erken geldim ve bu da sabahın kızı-mınkine benzer kötü öksürükleri olan sonsuz bir küçük çocuk geçidiyle uzamasına neden oldu. Sıvılarla ilgili aynı tavsiyeyi, artan ateş için Calpol'u ve virüslerin antibiyotiklere tepki vermediğini tekrarlayan sözlerle anneleri olduğu kadar kendimi de yatıştırdım.

Öğlen yemeğinde kar sonunda geldi, yumuşak ve sık düşen kar taneleri muayenehane penceremin dışındaki küçük kare bahçe parçasına kendi beyaz ışıklarını getirdiler. Karın gelişinin sadece eğlence anlamına geldiği, çocukluğumdan kalma bir şaşkınlık benzeri anıyla dışarı baktım. Floranın ilk kez

gördüğündeki zevkini hayal etmeye çalıştım.

Haftasonu birlikte kardanadam yapacaktık. Belki de eve giderken yolda bir Toys R US'a uğrayıp kar küreği almalıydım? Flora ve küçük arkadaşlarının anaokulunun camına heyecanlı yüzlerini yaslamış, lastik çizmelerinin altında ezilen yumuşak beyaz halıya çıkmak için sabırsızlandıklarını hayal ettim. Telefonum çaldığında ve anaokulundan olduğunu gördüğümde çağrıyı ben istemişim gibi geldi.

"Birileri gelip Florayı alacak mı acaba?.." dedi anaokulu öğretmeni.

"Affedersiniz?"

"Yirmi dakikadır bekliyor."

"Annem muhtemelen karda kalmıştır."

Beynim hemen aşırı çalıştı, annemin buzlu bir kaldırımda kayıp düştüğünü ve kafasını vurduğunu hayal ettim. Pencerenin dışındaki sağanakta, beyaz dişleri ve aynalı kar gözlüğünün arkasına saklanmış gözleriyle Ross'un yüzü belirdi.

"Burada kar yağmıyor," dedi öğretmen.

"Onu aradınız mı?"

"Cep telefonundan ve ev telefonundan iki kere," dedi.

Annemi kalp krizi geçirmiş halde mutfak zemininde hayal ettim.

Yoksa Bella daha da mı kötüleşmişti? Şimdi ikisini gergin bir halde doktorun odasında beklerken görüyordum.

İşe gelmemem gerektiğini biliyordum.

"Flora'yı orada tutmanız mümkün mü?" dedim kendimce ihtimalleri kontrol altına alıp gerçek bir eylem planı düşünmeye çalışarak. "Mümkün olduğunca erken geleceğim."

"İsterseniz Flora öğleden sonra oturumu için kalabilir. Ona öğle yemeği verebiliriz."

Öğleden sonra oturumu olduğunu unutmuştum.

“Evet! İyi fikir. Teşekkürler. Oradan ben alırım.”

Telefonu kapatıp ellerim titreyerek hızlı aramada evi tuşladım. Yanıt yoktu.

Durumu açıkladığımda kıdemli ortak, masasında sandviçini yiyordu, müdürün önünde okulu asan bir çocuk gibi hissettim.

“Elbette gidebilirsin, Angus,” dedi sıkılmış bir sesle. “Ama muhtemelen hiçbir şey değildir. Genelde öyledir.”

Meslektaşlarımın önlerindeki şeyi sakince ve duygusuzca değerlendirmek olan mesleki görevleri kişiliklerine sızıyormuş gibiydi. Veya belki de pratisyen hekim olmak isteyen insanlar doğal olarak böyleydi ve bende doğru malzeme yoktu.

Geri döndüğümde annemin arabası hâlâ evin dışındaydı. Hava yağmur mu yoksa kar mı yağacağına karar verememiş gibiydi. Kapıyı açtığımda televizyon o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki sorunun sadece telefonu duymaması mı olduğunu merak ettim. Sağır mı oluyordu? Belki de bir duyma testi önerirdim?

Onu ön odada, sandalyenin kolunda tehlikeli bir şekilde dengede duran bir bardak suyla derin uykuda buldum. Televizyonu kapattım. Yukarıda Bella’yı karyolasında uyur halde buldum. Alnı biraz sıcaktı ama göğsündeki hafif hırıltıyı hâlâ duyabilsem de nefes alışı sabahkine göre daha düzgündü. Kimse ölmemişti. Aşağı mutfağa inerken kalp atışlarım normale döndü.

Su ısıtıcıyı doldurdum ve bulaşıklıkta neredeyse boş bir Tesco viski şişesini panikle fark ettim.

Charlotte her zaman Grey Goose alırdı.

Birkaç gün önce Charlotte’un kendine votka tonik koyması aklıma geldi.

“Bana alkol sorunum olduğunu falan mı anlatmaya çalışıyorsun?” diye sormuştu.

“Ne?”

“Votkamı mı sulandırdın?”

“Tabii ki hayır!”

Bardağı kokladı.

“Bunun eskisi kadar güçlü olmadığına eminim!”

“O zaman belki de sorunun vardır!” dedim.

Gülmüştük.

Votka şişesine baktım ve sonra annemin sandalyesindeki bardağı hatırladım. Yakın zamanda alkol tüketiminin beni biraz endişelendirdiği zamanlar olmuştu. Noel yemeğinin ardından üç kadeh şampanya ve sonrasında yemek sırasında şarap ve yatmadan önce birkaç brendi içmişti. Bir şey söylememiştim. Sonuçta Noel’di.

Elbette her gün içmiyordu, değil mi? Gün içinde? Çocuklarımızdan sorumluyken? Araba kullanacakken?

Şişeyi aldım ve koridoru geçip ön odaya yürüdüm.

Annemin gözleri yavaşça açıldı ve elimdeki şişeye kilitlendi.

“Çok küçük bir damla,” diye kekeledi, hızla oturdu ve bardağı yere düşürdü. Bardağı alıp kokladım.

“Sanırım bundan biraz daha fazla,” dedim.

“Uyumasssına yarrrdım ediyorrr,” dedi biraz geveleyerek.

Bir darbe. Bella’dan bahsettiğini anladım.

Mutfağa koştum ve masadaki yarısı boş biberonu kokladım, kapağını açıp sıvının birazını içtim. Mamaya içki katılmıştı. Bu kadar iyi uyumasına şaşmamak gerekti!

Annem şimdi arkamda bahane sıralıyordu.

“Tüm bu ağlama yüzünden ateşi çıkıyor ve sıkılıyor.”

“O bebek!”

“Sen de aynıydın zaten. Çok sancılıydın.”

“Bana da mı alkol verdin?” diye sordum bununla dalga geçmesini umarak.

“Muayenehanenin üzerinde yaşadığımızda bazen bir parça gaz.”

“Lanet olsun! Kafamın bulutlu olmasına şaşmamak gerek!”

Annem sanki evde olma nedenimi anlayamamış gibi kafası karışmış görünüyordu.

“Bana bugün ne kadar içtiğini söyleyebilir misin?” diye sordum sesimi sakin ve doktor tonunda tutmaya çalışarak.

“Sadece bir bardak. Bir veya ikiden fazla değil.”

Hastalara ne kadar alkol içtiklerini sorduğunuzda sorunlu olanlar her zaman önerilen miktarı bilirler ve sanki bunu hiç düşünmemiş gibi bu miktarın biraz altında içtiklerini itiraf ederler.

“Genelde içmiyorum,” dedi annem. “Sajede bugün...”

Pencereden dışarı, kar tanelerinin turuncu sokak lambalarını geçip düştüğü sokağa baktı.

“Kar yüzünden mi?” diye sordum.

Sanki sonunda onu anlamışım gibi yüzüne çılgınca memnun olmuş bir gülümseme yayıldı.

“Peki bir haftada bunlardan kaç tane içiyorsun?” Şişeyi aldım ve sesimi duygusuz tutmaya çalıştım.

“En fazla bir,” dedi.

Tavana baktı.

“Gidip Bellayı kontrol edeceğim, tamam mı?” dedi ama o daha ilk basamağa ulaşamadan ben merdiveni çıkmıştım.

Yatak odasının kapısını kilitlemeyi unutmuştu. Valizinde iki boş votka şişesi

vardı. Pazar akşamı gelmişti. Yani her gün akşam yemeğinde içtiği şarapla birlikte yarım şişe votka içiyordu ve biz fark etmemiştik.

Bella öksürmeye başladı. Kucağıma aldım. Burnu sarı sümükle tıkanmıştı ve bezi doluydu ama bu sabahkinden daha kötü görünmüyordu.

“îşte benim küçük meleğim!” dedi annem onu aşağı indirince, merdivenlerde yaptığımız yarışı unutmuş gibiydi. “Gidip Florayı alacağım, tamam mı?”

“Hayır!”

“Araba kullanacak kadar iyiyim!”

“Tabii ki değilsin!”

Bella ya kar tulumu giydirdim ve arabada yanıma aldım.

Flora diğer çocuklar gibi tam gün kaldığı için çok heyecanlıydı, oyun alanında yaptıkları kardanadamla ilgili gevezelik edip durdu. Bu kadar iyi bir kız olduğu için ona bir Happy Meal aldım. Duran arabanın içinde oturup etrafımızdaki yoğun karı izledim ve ne halt edeceğimizi düşündüm.

Charlotte aradığında kötü bir ruh halindeydi çünkü gösteriden önce nerede buluşacağımıza dair mesajlarına yanıt vermemiştim. Bölüm başkanı tarafından Ulusal Tiyatroya davet edilmiştik.

“Bir şey çıktı, gelemiyorum,” dedim.

“Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun! Kızlar iyi mi?”

“îyiler.”

“Eee?”

“Gerçekten şimdi açıklayamam. Hepimiz iyiyiz.” “Caroline orada mı? Peki neden?..”

“Benim adıma özür dile. Soğuk aldığımı söyle veya daha iyi bir bahane olacaksa feci bulaşıcı bir şey de. Sence sen de eve gelebilir misin?”

“Ah, Tanrı aşkına!” dedi Charlotte.

Geceyarısından sonra hafif kızarmış halde geldi ve oyunun ne kadar harika olduğunu anlatıp beni rahatsız etti. Waterloo Köprüsünde hiç sorun yaşamadan bir taksi bulmuştu.

“Bu lanet ülkenin sorunu ne anlamıyorum,” dedi yatakta yanıma yatarken. “Birkaç santim kar ve her şey duruyor. Yani hiç kar yağmıyor değil. Londra Moskova’yla aynı enlemde. İsviçre’de kar küreyiciler çıkıyor ve her şey normale dönüyor. Pardon, seni uyandırdım mı?”

“Hayır, uyanıktım. Açıklamak istedim.”

“Açıklamak” muhtemelen yanlış kelimeydi çünkü özür diliyormuşum gibi çıkmıştı.

“Evet, büyük gizem nedir?”

“Annem geldiğinden beri Bella’mn çok iyi uyuduğunu biliyorsun? Eh, bugün nedenini keşfettim. Biberonuna votka katıyormuş.”

En azından bir “Aman Tanrım!” bekliyordum.

“Büyükannemin bazen bunu yaptıklarını söylediğini hatırlıyorum,” dedi Charlotte. “Anlaşılan işe yarıyor!” “Sorun olmadığını mı söylüyorsun?”

“Ah, rahatla, Angus, Tanrı aşkına! Hiçbir sorunu yok, değil mi? Çok zarar vereceğini sanmıyorum.”

“Bir bebeğe alkol verilmesini bir doktorun nasıl onaylayabildiğim anlamıyorum.”

“Tamam, tamam. Seni daha mutlu edecekse sana katılıyorum.” Charlotte esneyip sanki konu kapanmış gibi döndü.

“Annem alkolik.”

Bunu söylemek zordu. Alkolikler toplantısına giden insanların yaşadığı bir şeyi yaşayıp yaşamadığımı merak ettim.

“Saçmalama!” diye mırıldandı Charlotte.

“Ne kadar içtiğinle ilgili endişelendiğini hatırlıyor musun? Eh, anlaşılan içmiyormuşsun, o içiyormuş. Votka böyle bitiyormuş ve kendisi de gizlice getiriyormuş. Valizinde iki boş şişe buldum, Charlotte! Anaokulu beni aradı çünkü Flora’yı almamıştı ve buraya geldiğimde sızmıştı, tamamen sarhoştu ama uyandırdığımda hâlâ araba kullanabileceğini düşünüyordu.”

Charlotte birden oturup yatak lambasını yaktı.

“Emin misin?”

“Çocuklar ve kendisi için tehlikeli.”

“Peki, ona yardım bulacağız.”

“Evet, ama o arada...”

“Ne?”

“Başkasını bulmalıyız. Ya da onlara ben bakacağım...”

“Ciddi olamazsın!” diye bağırdı Charlotte. “Haftaya ev sözleşmelerini yapacağız.”

“Yapamayız.”

“Bunu bir düşün, Angus. Bizim satışımız boşa düşecek, Caroline’ın satışı boşa düşecek. O evi kaybedersek asla taşmamayız. Fiyatlar gerçekten her gün yükseliyor!”

“O zaman burada kalmalıyız,” dedim.

Charlotte dik dik bana baktı.

“Hangisi daha önemli?” diye ısrar ettim. “Kızların güvenliği mi yoksa iyi bir yere taşınmak mı?”

“Tanrım amma ikiyüzlüsün!” diye bağırdı Charlotte ve sonra örtüyü de alıp yataktan çıktı, aşağı indi ve salonun kapısını çarptı.

Sabah uyandığımda onu tuvalet masasında makyaj yaparken buldum.

“Bugün çalışıyor musun?” diye sordum şaşırarak. Soruma yanıt vermek yerine aynadaki yansımama baktı ve, “Bir daha kanepede uyumayacağım,” dedi.

“İyi,” dedim uykulu halde.

“Bundan sonra bunu sen yapacaksın. Ya da belki de annen gittiğine göre dadı odasında yatabilirsin.’

“Gitti mi?” Oturdum.

“Bu evde hiçbir zaman hoş karşılanmadığını bildiğini söyledi ve bu buzlu havada arabasına binip gitti, yani umarım memnun olmuşsundur!”

“Ama bu çılgınlık. Bu benim hatam değil. Ona yardım etmek istedim...”

“Her zamanki gibi olayı abarttığını söylüyor.’

“Sen de öyle mi düşünüyorsun?''

“Tüm hayatım boyunca Wandsworth’ta yaşamaya hazır değilim!” diye bağırdı Charlotte ve sonra çıkardığı sese şaşırmış gibi çantasını alıp çıktı.

Seks yüzünden değildi çünkü Bella’mn doğumundan beri o kadar sık olmamıştı. Başlarda dikişlerden dolayı Charlotte’un canını yakmak istememiştim ve sonra hep yorgun gibiydik. Ama yatağı paylaşmayı, karımın soluk bildik nefes alıp verişinin ritmini ve hatta kızımıza bakmak için yataktan çıktığımda hoflayıp yatak örtüsünü kafasına çekmesini özlemiştim.

Garip biçimde mali çöküş bizim için umut oldu. Birkaç ay boyunca Londra’da ev fiyatları düşüşe geçti. Birden pazarlık gücümüz oldu ve Portobello Caddesinde küçük bir ev için düşük bir teklif yaptığımızda kabul edildi. Charlotte bile bizim için çok daha uygun boyutta bir ev olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Çelişkili biçimde bunu mümkün kılan annemin yokluğuydu. Birkaç haftalık ücretsiz izin almıştım, bu durum sonrasında Croydondaki muayenehane başkanının “yolların ayrılması” dediği şeye uzadı. Çocuk bakımı veya yeniden dekorasyon masrafı olmadan ve faizler düşerken neredeyse yeterince paramız vardı. En iyi mortgage anlaşmasını yapmak ve taşınmayı ayarlamak için zamanım da olmuştu. Kızlar büyüdü ve Charlotte harika kariyerini geliştirmek için yapması gerekenleri yapmak için özgür kaldı, geç saatlere kadar çalışıyor ve Monte Carlo ve Doha gibi göz alıcı yerlerde

konferanslara gidiyordu.

Yerleştiğimizde annemi gelmesi için davet ettim ama suçlamalarım yüzünden çok kızgın olduğunu söyledi.

Sorunan daha çok haftasonunu alkolsüz geç iremeyeceği olduğunu sanıyordum. Sonunda kızları birkaç ayda bir onun yanına götüren Charlotte da meselenin bu olduğuna karar verdi. Bir sorunu olduğunu itiraf etmeyen birine yardım etmek için yapabileceğiniz çok bir şey yok.

Haftasonları Portobello Caddesi turistlerden oluşan aşılmaz bir kalabalıkla doluydu ama haftaiçi, özellikle sabah erken saatte gerçek anlamda boş oluyordu. Güzel günlerde, Flora'yı okula bıraktıktan sonra Bella ve ben genelde sokak boyunca yürüyor ve antika dükkânların vitrinlerinde Ayı Paddington'u araytp hangisinin Bay Gruber'inki olduğunu tahmin etmeye çalışıyorduk. Paddington kitaplarını o kadar çok okuduk ki sayfalan koptu. Bir gün Bella dükkânlardan birinin içinde bir şezlongun üzerinde yün paltosu ve Wellington ayakkabılarıyla tam takım giyinmiş gerçek boyutlu bir oyuncak ayıyı heyecanla işaret ettiğinde neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım. Ama ertesi gün gitmişti, belki de müşterilere ikinci el mobilyadan daha çekici gelmişti. Böylece arayışımız devam etti.

Antika dükkânları bitip de sokak yiyecek ve kıyafet pazarı olduğunda Bella genelde uyumuş oluyordu. Ben ile sabahı çoğu zaman en sevdiğimiz kafede gazete okuvaı.ık, kahve içip kahvenin yanında ikram ettikleri üzerinde luıtîf yanık şeker olan lezzetli küçük kremalı tartı yiyerek geçiriyordum. Bir bahar gününde çocuk arabasını kapıdan geçirmeye uğraşırken birisinin bağırdığım duuium. "(ııs!

Gus!"

Kimse yıllardır bana Gus dememişti, bu yüzden Nash'in yolun karşısından bana el salladığını fark etmem biraz zaman aldı. Floranın bebekliğinden beri onu yüz yüze ilk göriişümdii ama bazen onu televizyonda izliyordum çünkü oynadığı Amerikan acil servis dizisi İngiltere'de de çok tutmuştu. Saçları koyu kızıla boyanmış halde öncekinden çok daha şık görünüyordu. Araba için uygun yeri olan kafenin arka taralındaki masaya geçerken onu tanıyan diğer müşterilerin birbirini dürttüğünü görebiliyordum.

"Ne kadarlığına döndün?"

“Korkarım belirsiz. Motosiklet kazası yaptım,” dedi.

“İyi misin?”

“Hayır, aslında öldüm,” dedi Nash. “Ah, bir saniye, siz burada daha ikinci sezondasınız değil mi? Taşaklı kadın başrol olunca böyle oluyor. Ya evcilleştiriyorlar ya da ölüyoruz...”

“Ne kadar yazık,” dedim ve hemen ekledim, “Herkes harika olduğunu düşünüyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Nash.

Düzgün dış görünüşünün altında o eski çekingenliğini bir anlığına gördüm.

“Charlotte bile,” dedim. “Bu arada o gerçek bir uzman doktor oldu.”

“Vay! dedi Nash parlayan saclarını geriye atarak. “Foe, bu günlerde sen ne yapıyorsun?”

"Hâla çocuklara bakıyorum. Bu atada bu Bella.”

“Şirinmiş,” dedi Nash uyuyan çocuğuma bakarak. Sonra bana uzun bir bakış attı. “Seni hiç doktor olarak göremedim...”

“Nasıl yani?” Şimdi çekingen olan bendim.

“Çok güvensizsin. Karar vermek için özgüven olmalı... rol için çok araştırma yaptım...”

“Anlaşılıyor,” dedim.

“Peki ne yapacaksın, Gus?” diye sordu.

Londra’nın kalıcı sorusu. Gelişen başkentte işiniz sizi tanımlıyordu.

“O kadar uzun düşünmedim,” dedim Bella hareketlenmeye başlayınca. “Bak, neden öğle yemeği için bize gelmiyorsun?”

Ön kapımız doğruca oturma odası, yemek odası ve mutfak olarak kullanılan büyük odaya açılıyordu. Duvara kızların yaptıklarını sergilemek için keçe

tahtalar asmıştım, arada bir iki de benim çizimlerim vardı.

Ben domates sosu ve fesleğenli makarna yaparken Nash çizimlere baktı.

“Bunları kim yaptı?”

“Ben yaptım.”

“Bunlar iyi, Gus. Gizli bir yeteneğin olduğunu hep biliyordum!”

“Belki de bu yapabileceğim bir şeydir... bilirsin, Covent Garden’da turistler için çizim yapanlar gibi?”

Nash dik dik bana baktı. “ Emrim, Gus, otuz yaşındasın ve sokak sanatçısı olarak kariyer düşünüyorsun!”

Önüne sıcak makarna koydum.

“Peki ya çocuk portresi sanatçısı olsan?” Dolu çatalını üfledi. “Burada zengin ebeveynler olmalı?”

“Oyun günlerinde çocuklarını aldıklarında birkaç ebeveyn bunu istedi ama ücret almayı hiç düşünmedim.,.’' “ Tanrım, Gus, hiç değişmemişsin!” Nash kahkaha attı. “Neden böyle diyorsun?”

“Çok, doğru kelime ne bilmiyorum, sevimlisin belki? Saf. Hayalcisin.”

“Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Bahsettiğim özellik itici değil.” “Charlotte öyle olduğunu düşünüyor.”

Bunu düşünmeden söyledim.

“Öyle mi?” diye sordu Nash.

Charlotte’la aramızın düzeleceğine hep inandım. Yeni evde genelde ayrı yatak odalarında uyuyorduk ama hâlâ çocukların doğumgününden sonra ellerinde çantalarıyla tüm küçük konuklarımız gidince ve kızlarımız yeni oyuncaklarına sarılıp yattığında birlikte çıktığımız yolculukta bir dönüm noktasını kutlamak için açtığımız şampanya gibi durumlar oluyordu. Bir iyi geceler öpücüğü daha

samimi bir şeye dönüşüyor ve vücutlarımız birbirini çok iyi tanıdığı için fiziksel zorunluluk devralıyordu.

Her şeyin büyülü biçimde eski haline döneceği bir zamanın geleceğinden emindim, belki tatildeyken. ComwaH'un kuzey kıyısında bir haftalığına bir kulübe kiraladık. Plajda, rahat ama iyi giyinmiş, güneş ışığında gülümseyen ve çok ona sınıf, Boden kataloğunda göreceğiniz bir aile gibiydik. Çocuklar için Charlotte ve ben hep aynı cepheydik, sofra adabı konusunda hemfikirdik, şekerli abur cuburu sınırlıyorduk, bize söylediklerini dinliyor ve onları kaya havuzlarım keşfetmeleri ve deniz yosunuyla resim yapmaları için cesaretlendiriyorduk. Charlotte benim gibi kazma işine girip kirlenmemişti ama rekabetçiydi; bu yüzden bir oyun veya kum kalesine kadar yarış teklif etiğinizde hemen kabul ederdi. Yağmurlu günlerde Eden Project ve Tate St. Ives'i ziyaret ederek eğlendik ve yapıştırıcıyla kendi sanatımızı yapmak için büyük bir torba ithal deniz kabuğu alıp mutfakta yere serdik.

Kızlara iyi geceler öpücüğü verdikten ve odalarındaki ışığı kapattıktan sonra bizim ilişkimiz de bitiyordu. Charlotte'un kitabı vardı, ben bulaşığı yıkıyordum. Çocukların söylediği ve bizi güldüren bir şeyden bahsediyorduk ama bunun dışında aramızda aşılmaz bir sessizlik denizi vardı. Yatağa önce giriyor ve Charlotte yanıma yattığında uyuyormuş gibi yapıyordum. Uyku üzüntüyü silene kadar sabit ve gergin halde uzanıyordum. Yeni sabah yatağa tırmanan küçük çocukların harika kaosuyla başlayıp bir başka gün için enerji yaratıyordu.

"Neden sen ve annem evde büyük yatakta yatmıyorsunuz?" diye sormuştu Flora bir seferinde.

Yanıt için Charlotte'a baktım. Gerçekte bir anlamı olmayan kelimeler bulmakta hep benden daha iyiydi.

"Baban çok gürültülü horluyor, anne uyuyamıyor ve annenin işe gitmesi gerek," dedi.

Gözlerimi kapatarak ve mümkün olduğunca gürültüyle horlayarak ona uydum, kızlarımın kahkahaları etrafımızda çınladı.

2010

TESS

Anne lüks bir restoranda bir yemek organizasyonu yapmak istiyordu; ben Hope'un Pizza Express'te daha mutlu olacağını düşündüm ama mükemmel öneriyle gelen babam oldu. "Bu Hope'un on sekizinci yaş günü. On sekizindeyken ne yaparsın? Bara gidersin!"

İtiraz etmek üzereyken, "Ve perşembe günü karaoke akşamı!" diye ekledi.

Biz de erken bir akşam yemeği için masa ayırttık, açık büfe et ve aynı zamanda ne kadar aç olduğunuza bağlı olarak salata barları vardı. Hope, "Martin gelebilir mi?" diye sordu.

Hope artık Martin Müzik'te tam zamanlı çalışıyordu. İş deneyiminden sonra Martin cumartesileri gelmesini istemişti, ona asgari ücret veriyordu. Hope'un bana gururla dediği gibiydi. "İşe yarıyorum, Tree."

Lise bitirme sınavlarından sonra ona tam zamanlı bir iş teklif etmesi doğal olandı.

Müşteriler geldiğinde Hope, Martinden çok daha az kaba davranıyordu, bu düzenleme Martinin daha çok kârlı enstrüman tamiri işi almasını sağlıyor ve böylece her ikisine de uyuyordu.

Barın ağır kapısını açınca sanki birisi daha benimle içeri gelmiş gibi bir rüzgâr hissettim. Arkamı döndüm.

Annem düğünler için giydiği mavi elbisesini ve ceketini giyiyordu.

"Aman Tanrım! Buradasın!" diye bağırdım.

"Bunu hayatta kaçırmazdım, değil mi?" dedi bana gülümseyerek.

Uyandım, soğuk sabah havasında sevincim duruldu. Gözlerim kapalı halde uzandım ve varlığının hissini hatırlamaya çalıştım, "Hope on sekiz oldu, anne. Ve iyi. Burada olsan onunla gurur duyardın!" dedim.

Ve eklemek istedim, "...benimle de!"

Ama tek bir gözyaşı yanağımın serinliğinde aşağı kaydı, son söylediğimden çok emin değildim.

Bize altı kişilik dikdörtgen bir masa verdiler, yani babam ve Anne, Martin ve Hope yan yana oturuyordu ve benim karşımda boş bir sandalye vardı. Annem için diye düşündüm. O sabah onu bu kadar net gördüğümden kafam hâlâ karışıktı.

Masanın ucunda oturan evde kalmış teyze gibi hissediyordum ama en azından Anne'in yüzüldü parmaklarının kolumu tutmasından ve sigara kokan nefesiyle, çoğu zaman yaptığı gibi, aşk için asla geç olmadığını söylemesinden ve "Doğru Kişi"nin her an gelebileceğine dair güvence vermesinden uzaktaydım.

Hiçbiri âşık olduğumu bilmiyordu. Ama bir süredir kendimi bazen bunun sadece sahte bir ilişki olup olmadığını sorgularken buluyordum. Döküntü baraka düzgün bir çift rolüne büründüğümüz yetişkin oyun evimizdi. Mutfak yerine tek bir gaz ocağımız vardı, yatak odası yerine eski bir yatağımız vardı, birlikte televizyon izlemek yerine yaprakları eskimekten kahverengiye dönmüş küf kokan turuncu kitaplar okuyorduk. Ortalıkta dolaşıyor, kupalarla çay yapıp endişeyle Leo'ya ilham kaynağı olmayı umuyordum. Tamamı cam ve seramik olarak yenilenmiş komşu kulübeye haftasonları Londra'dan tatlı, yarı İngiliz, yarı Japon çocuklarıyla gelen Marcus ve Keiko adındaki çifti kandırmış mıydık? Leo'nun metresi olduğum çok mu barizdi?

Aşkımızın romantik imkânsızlığına öylesine kapılmıştım ki birlikte geçirdiğimiz zamanın diğer çiftlere göre daha cazip olduğuna inanıyordum ve bunun neden böyle olması gerektiği sorusu daha önce hiç aklıma gelmemişti. Şimdi Hope büyüdüğüne ve Leo'nun çocukları evden ayrıldığına göre neden kendi geleceğimizi düşünmüyorduk; Leo'nun çocuklarından biri Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde master yapıyor, diğeri sigortacı olarak bir servet kazanıyordu, Leo bu işten nefret ettiğini söylerdi ama sık sık Marcus'a bununla ilgili hava atıyordu. Onlar kendi yolundayken biz niye en azından normal bir çift gibi bir şeyler yapmıyorduk?

Glastonbury'ye gitme fikriyle ayaklarım yerden kesilmişti.

Tüm dönemlerden gruplar olacaktı...

"Ve çamur," dedi Leo.

"Ama sence de o büyük insan denizindeki enerjiyi yaşamak harika olmaz mı?"

"Tatlı Tess! Nasıl böyle hiç durmadan iyimser olmayı başarıyorsun?"

Bugünlerde üstüne düşündüğümde iltifatları giderek daha fazla eleştiriye dönüşüyor gibi geliyordu.

Ama yine de her zaman işlerin bir gün farklı olacağına dair boşuna umutlandıran bir vaat vardı.

Son seferinde, seksten sonra dediği gibi: “İspanyada bir *fincay*a kaçalım mı, Tess? Bir zeytin ağacının gölgesinde öğle yemeğimizi yer, iyi şarap içer, portakal yetiştirir ve yarın yokmuş gibi sevişiriz?”

“Veya İtalya?” dedim *fincdmn* ne olduğundan emin olmadan. “Hep oraya geri dönmek istedim.”

Bana o kadar eğlenmiş bir ifadeyle baktı ki teklifinin bir dilek kadar gerçekdışı, metaforlarından bir başkası olduğunu anlayamadığım için bir aptal gibi hissettim.

Ama yine de kendime metafor bile bir seviyede istediği anlamına gelir, değil mi dedim.

Martin benimle konuşuyordu. Aslında konuşmuyor, daha çok bir duyuru yapıyordu.

“Hope şan dersi almak istiyor,” dedi. “Artık on sekiz yaşında, ne isterse yapabilir.”

“İyi fikir!” dedim.

“Beni durduramazsın!” dedi Hope. "On sekiz oldum!” Masadaki herkes bana bakarken bir şey kaçırıp kaçırmadığımı ve ne zamandır Leo’yu düşündüğümü merak ettim.

“Seni hiç durdurmaya çalışmadım!” Kahkaha attım. “Müzik dersleri almasına izin vermedin,” dedi Martin. “Dur biraz,” diye itiraz ettim. “Hope’un bir şey yapmasını hiç engellemedim!”

Ona org alan ben değil miydim? Tüm bu yıllarda şarkı söylemesini dinleyen ben değil miydim?

“Derslerin çok pahalı olduğunu söyledin,” dedi Hope. “Evet, doğru, o piyano

dersiydi ve uzun zaman önceydi, değil mi? Kimse şan dersiyle ilgili bir şey söylemedi.” “Martin söyledi.”

“Evet, ama...” Onun nezaketen söylediğini sanmıştım. Destek için babama ve Anıe’e baktım.

“Söylemeliydin,” dedi Anne. “Sorman yeterdi.”

Babam beni kurtaracak gibiydi ama sonra Martin ekledi, “Peki ya kilise korosu? Hope gitmesine izin vermediğini söyledi...”

“İşte bunda haklı, Tess,” dedi babam. “Kiliseye gitmesine hep karşı çıkmadın mı?”

İçimden çığlık atıyordum. *Nasıl cüret edersiniz? Yeterince şey yapmadım mı?*

Anneme kendisi için daha çok konuşmasını söylediğimi hatırladım ama şimdi aynı onun hep yaptığı gibi sessiz kalıyordum.

Sorun şu ki Hope’u bir yük gibi göstermeden konuşmak için bir yol düşünemiyordum ve bunu yapmak istemiyordum. Sanırım annemin sessiz kalmasının nedeni de buydu.

Tabağımdaki sos yığını içindeki gri et dilimlerine ve fırınlanmış patateslere bakınca gözlerim yaşardı. Annem her zaman doğumgünlerinde ağlamamamız gerektiğini çünkü bunun kötü şans getirdiğini söylerdi.

“Biraz başım ağrıyor,” dedim sessizce ve sandalyemi geri ittim. “Sanırım gitmeliyim.”

Hiçbirisi de, “Saçmalama!” veya “Tabii ki gidemezsin!” gibi şeyler söylemedi.

Aslında ön kapıdan arkama baktığımda babam çoktan eline mönüyü almıştı: “Peki, Hope, kirazlı çizkek mi olacak yoksa muzlu karamelli turta mı?”

Bar kapısının hemen dışında sokakta birkaç dakika dikildim. Aşırı hassas davranıp davranmadığımı, içeri geri dönüp dönmemeyi düşündüm. Biraz da birisinin gelip beni geri götürmesini bekliyordum. Bunun olmayacağı anlaşılınca biraz sersem bir halde deniz kıyısına doğru yürümeye başladım. Balon ve bayraklarla süslenmiş eve dönmek istemedim, Leo’vu da arayamazdım çünkü

karısıyla birlikte bir mezuniyet törenine katılıyordu, Caıter-bury Katedralinde cep telefonunun çalması hoş olmazdı.

Sahile bakarak dikildim, karanın koyu çizgisi alacakaranlığın soluk kayısı rengine karışıyordu ve deniz, meltemi gözyaşlarını ı daha da tuzlu yapıyordu.

Tüm bu zaman boyunca fedakârlık yaptığımı sanırken aslında Hope'un istediği şeyleri yapmasını engellemiş miydim? Ondan çok az şey beklediğim için onun olmak istediği kişi olmasına izin vermemiş miydim? Hope'un söyledikleri beni öylesine şoke etmişti ki annemin bile beni rahatlatıp rahatlatamayacağından emin değildim. Sanırım öldüğü zamandan bile daha umutsuz hissediyordum.

Bana bunu söyleyecek dünyada tanıdığım tek bir insan vardı, başından beri yanımda olan tek bir kişi. Kendimi uzun zamandır kullanmadığım numarayı tuşlarken buldum.

Telefon bana yeniden düşünme fırsatı vermeden ilk çalışında açıldı.

"Benim, Tess," dedim. "Konuşabilir miyiz?"

"Neredesin?" diye sordu Doll sesimdeki umutsuzluğu hemen tanıyarak. "Orada kal, Tess! Orada kal. Senin için bir taksi yolluyorum."

Taksi Doll ve Dave'in evine yaklaşınca kapı otomatik olarak açıldı ve cüzdanım için çantamı karıştırdım.

"Ücret ödendi," dedi taksici. "Bayan Newbury'nin hesabı var."

Bayan Newbury. Maria Newbury düzenli olarak *South Today* veya *Meridian* dergilerinde çıkıp kadın aday listeleri veya çıraklıkların önemine dair fikirlerini söylüyordu. Bayan Newbury'nin büyük bir evi ve büyüyen bir işi vardı; ayrı geçirdiğimiz zamana dair benim gösterecek hiçbir şeyim yoktu. Artık farklı bir dil konuşuyorduk ve birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı. Onu neden aramıştım ki?

Zile basmaya gidince kapı açıldı.

"Saçım böyle sevdim," dedi Doll.

İlerledi ve beni o kadar sıkı kucakladı ki tüm pişmanlık ve özrünü doğruca bana

transfer etmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Ben de ona sarıldım, sonunda ikimiz de gözyaşları ve kahkahalarla sarsılıyorduk.

Salonun bir cephesi tamamen cam duvardı. İkimiz de büyük birer beyaz kanepede otururken dışarıda ışık soldu ve pencere ikimizin yansıdığı büyük bir televizyon ekranı gibi karardı.

Doll hiç araya girmeden dinledi ama duraksadığımda konuştu, “Çok rahatladım, Tess, çünkü aradığında kanser olduğunu sandım, biliyorsun annen de gençken hastalandı. Üzgünüm. Yardımcı olmuyorum. Yani, elbette, bu da farklı biçimde kötü...”

“Sence Martin haklı mı?” diye sordum. “Anlatılan hepsi öyle düşünüyor.”

“Öncelikle, Tess, aşırıya kaçmak falan istemiyorum ama baban her zaman kendini haklı çıkarmak için her şeyi söyleyecek bir piçti ve Anne onunla birlikte yaşayan kart karının teki.”

“Aşırıya kaçsan ne derdin?” diye sordum.

“Ve Hope, yani o bir şeyler söyler, değil mi ama senin gibi tam olarak söylediği şeyi kastetmez, diye devam etti Doll.

“Alt metin,” dedim Leo’nun sevdiği sözcüklerden birini kullanarak.

“Herneyse,” dedi Doll. “Hope’un kaba olmak istemediğini biliyorsun. Hope aslında kibar da değil, öyle değil mi? Ve bu Martin denen çocuk da biraz spektrumda gibi. Anlaşılan birbirilerini bulmuşlar.”

“O tür bir ilişki değil,” diye karşı çıktım.

“Değil mi?”

“Hope'un vücudunda tek bir romantik kemik yok!’’

“Nerden biliyorsun?”

“Biliyorum işte!”

“Hope’un bir şeyler yapmasını engellediğini bilmiyordun.”

Bu biraz sertti ama bunun için gelmiştim.

“Ama elbette?..”

Hope’un Martinle ilişki yaşadığını hiç düşünmemiştim. Yine de düşününce Martinin onun ceketini alıp gerçek bir centilmen gibi astığını fark etmiştim. Elbette ikisi?..

“Bu her ebeveynin yaşadığı bir şey değil mi?” dedi Doll. “Bırakmayı öğrenmelisin.”

“Söylemesi kolay ama yanlış giderse parçaları kim toplayacak?”

“Doğru,” dedi Doll.

“Belki aşırı korumacıydım. Belki her şeyi doğru yapmadım,” diye itiraf ettim.

Kimse elinden geleni yapmadığını söyleyemez.”

“Ama yaptım mı? Aslında belki de onu ayine götürmeliydim?”

“Götürseydin de Peder Michael onu uyarsa mıydı?”

‘Beden zevklerine dair,” dedik ikimiz birden uğursuz sesini taklit ederek.

Yaşlı rahip bir gölgede pusuya yatmış dinliyormuş gibi gergince etrafıma bakındım.

“Ered iutbol takımının hiçbir zaman Peder Michael’ın hakemlik yaptığı zamanki kadar hızlı üstünü değiştirmediğini söylerdi,” dedi Doll.

“Kilisede evlenmeme nedenin Peder Michael mıydı?” diye sordum.

“Bu annemi çok üzdü. Hâlâ Dave ve benim doğruca cehenneme gideceğimizi düşünüyor!”

Dave’in adı bir kere geçince aramızda asılı kalmış gibi oldu.

“Dave konusunda üzgünüm, Tess,” dedi Doll sonunda. “Alı, uzun zaman önceydi, buna nasıl kızacağımı bile unuttum,” dedim. “Ya da aslında neden kızdığımı.”

“Senin için Doğru Kişi olduğundan emindim, Tess,” dedi Doll. “Gerçekten, ama sonra o ve ben birlikte olunca sanki kaderde bir kayma oldu ve gerçekten benim için Doğru Kişi oldu.”

“Kadere gerçekten inanıyor musıın?” dedim. “Bu daha çok Dave’in güvenilir, romantik ve becerikli olduğunu görme fırsatına sahip olmanla ilgili değil mi, ona diskoda rastlasan bunları bilemezdin...”

Doll dik dik bana baktı. “Tanrım seni ÇOK özlemişim, Tess! Hiçbir şeyi yanıma bırakmıyorsun!”

“Ben de seni!” dedim.

Zihnim Hope’a kaymaya devam etti.

“Ne yaptıysan yaptın,” dedi Doll. “Her ebeveyn bu hisleri yaşamaz mı? Kimse elinden gelenin en iyisinden daha iyisini yapamaz, değil mi?”

Ben hiç de öyle şeyler söylemiyorken sürekli olarak “ebeveyn” diyerek kendisi de ebeveynliğin zorlukları üzerine düşünüyormuş gibi görünüyordu. Bu da rahmi nimce tek bir anlama gelebilirdi.

“Hamile misin?”

Boş boş bana baktı.

Tanrım, belli oluyor mu?” Eliyle beyaz kot pantolonunun önünü düzeltti.

“Hayır!"

“Peki nasıl anladın o zaman?”

“Çünkü seni tanıyorum,” dedim.

“Çok uzun zamandır deniyorduk, asla olmayacağını sandık. Ama şimdi neredeyse on iki hafta oldu. Sen telefon ettiğinde ilk kontrolüme gitmiştim ve nasıl gittiğini öğrenmek için Dave’in aradığından emindim. Dün akşam fuardan geri gelmesi gerekiyordu ama uçuşu ertelendi. Zaten sen olmana da sevindim,” dedi Doll. “Çünkü bilen ilk insan sensin. Seni en çok böylesi büyük anlarda özlüyorum, Tess.”

“Ben de,” dedim.

Doll uzaktan kumandayı pencereye tuttu ve beyaz bir jaluzi indi.

“Peki ya sen ve senin adam?” Kız kıza sohbete hazırlanarak kanepede dizlerini altına aldı.

“Hangi adam?”

“Hadi ama birkaç hafta önce seni gördüm!”

“Nerede?”

“Whitsrable’da Oysterageda öğle yemeği yiyordum. Bazen oradaki şubelere gidiyorum. Neyse orada bir restoranın önündeki bahçede oturmuş satış rakamlarını falan dinliyordum, o sırada birden elli metre ötede seni bir şezlongda kitap okurken gördüm...”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye kahkaha attım, hâlâ kurtulabileceğimi düşünerek.

“İşte bu adam seni ayağa kaldırdı ve ıızun uzun öptü, sonra plajdan yukarı çıkarken neredeyse birbirinizi soyuyordunuz, ki zaten üzerinizde çok bir şey yoktu, sana Dubai’den getirdiğim neon sarısı Gucci bikinin vardı, Fred’le gittiğimizde almıştım, hatırladın mı?”

“Ne düşündün peki?” diye sordum. Aslında sonunda birilerine itiraf etmek rahatlatmıştı.

“Oldukça olgun bir adam, değil mi?”

“Bir profesör,” dedim.

“Anlaşılıyor,” dedi Doll.

“Nasıl yani?”

“Küçük Kadınlardan Jo ve yaşlı profesör adam!”

“Sen Amy olmak isterdin.”

“Çünkü güzeldi. Ve hoş Laurie’si vardı.”

Elbette vardı.

Bir iki saniye ikimiz de sessizce oturduk.

“Geri dönüp Hope’un şarkı söylemesini izlemelisin, Tess,” dedi Doll. “Seninle gelirdim ama burada kalıp Dave’e ilk fotoğrafı göstereceğim, bilirsin, ultrasonla yaptıkları şeyi?”

Beni kapıya kadar geçirdi ama ben tam kapı koluna uzanmışken kapı açıldı. Dave bir adım önümde duruyordu. Gri bir takım elbise giymişti ve saçı biraz daha uzundu. Zengin insanlardaki her yerde eşit olan güneş yanığına sahipti ama gülümsemesi aynı, belki sadece bira/ daha beyazdı.

“İyi misin, Tess?” dedi.

“İyiyim,” dedim.

“Harika!”

Valizini içeri koyması için geri çekilelim. Hızla ve utanarak birbirimizi yanağımızdan öptük.

“Yazma işi nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Yazma?”

“Sen, son seferinde, bilirsin... bir yaratıcı yazarlık kursuna gideceğini söylemiştin?”

Hatırlamasına şaşırdım.

“Başladım,” dedim. “Sonra durdum.”

Hepimiz kahkaha attık ve aramızdaki gerilim çözüldü.

Leo’yla tüm yaratıcı alanım ilişkimizle dolu gibiydi. Ve sanırım riskler daha yüksekti çünkü ona okuması için bir şey versem ve yırtıp atsa yıkılırdım. Dersine bir daha gitmedim çünkü Liz ve Vi’nin neler olduğunu anlayacağını biliyordum. Bazen benden bahsedip bahsetmediklerini merak ediyordum ama

Leo aptal davrandığımı düşünür diye sormadım.

“Waitrose’da İnsan Kaynaklarında çalışıyorum,” dedim.”

“İyi bir şirket,” dedi Dave.

Terfımden sonra teknik olarak artık bir mağazada değil de yukarıda ofislerde çalışıyor olsam da bir mağazada çalışmak istememi anlamayan Leo hariç herkes böyle söylüyordu. Akademik dünyadan olduğundan Leo dünya çapındaki durgunluğun ortasında iş bulmanın, ne olursa olsun, ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Kısa süre önce raf dizecek birisi için ilan verdiğimizde tek pozisyona yetmiş başvuru almıştık. Ve adayların geçmek zorunda oldukları mülakat sürecini görseniz CEO arıyoruz sanırdınız. Spagetti ve şekerlemeden kule yaptırıp bir yiyecek olsalar ne olacaklarını falan soruyorduk.

“Bölümün sorumlusuyum,” dedim.

“Bundan sonra mağazayı yöneteceksin,” dedi Doll.

Birden birisinin zeki olduğunuzu düşünmesinin ne kadar hoş olduğunu hatırladım.

İkisi de bana gülümsüyordu.

“Neyse, gitsem iyi olur. Hope’un şarkı söylemesini izleyeceğim.”

“Benden selam söyle,” dedi Dave.

“Söylerim. Bu hoşuna gider.”

“Bir daha şarkı söylediğinde bize de haber vermelisin,” dedi Doll.

“Bu sadece karaoke.”

“Onu görmek isteriz, değil mi, Dave?”

“İsteriz,” dedi ve sanki tüm bu “biz’ler yüzünden garip hissetmeye başladığımı hissetmiş gibi içeri girerek vedalaşmamız için bizi yalnız bıraktı.

Doll bir kere daha sıkıca sarıldı.

“İyi şanslar!” dedi. “Seni yarın ararım, olur mu? Nasıl gittiğini öğrenmek için?”

“Tamam, yarın konuşuruz,” dedim eskiden yaptığımız gibi.

Barın kapısını açtığımda babam Hope’u sahneye çıkarıyordu. Babam kendini her zaman biraz Louis Walsh’e benzetirdi, anlaşılan adamın gey olduğu dedikodularından haberi yoktu.

“Şimdi dinleyin,” dedi babam mikrofona vurarak. “Çünkü bu kızda ses var. Adı Hope Costello ve onu ilk kez burada dinleyeceksiniz!”

Hope orada dikilip durdu. Anne ona yarım kollu siyah bir elbise vermişti. Hope bıınıı Gap’ten vişne çürüğü bir kapüşonlu ve spor ayakkabıyla giymeyi seçmişti. Mikrofonu tutarak doğruca önüne baktı, ben de tam orada duruyordum ama o gerilimle beni görebildiğini sanmıyordum.

“Crazy” girişi çalmaya başladı ve Hope ilk sözü kaçırdı. Odada sempatik bir utanç dalgası gezindi. Ellerim yanımda sıkılıydı, kalbim gerçekten hızlı atıyordu ve kafamın içinde bir ses onu teşvik ediyordu. *Hadi, hadi, Hope, lütfen, bunu yapabilirsin!*

Hope sanki kalabalığı uzaklaştırmak ister gibi gözlerini kapatarak ikinci söze tam olarak doğru notada girdi.

Gözlerinizi kapatsanız Patsy Cline’ın kendisiyle aynı odada olduğunuzu sanırdınız. Sanırım şarkıyı Martin seçmişti. Karaoke makinesinde klasiğe en yakın şey muhtemelen buydu. Hope’un sesine neyin uyduğunu kesinlikle biliyordu.

Hope son dizeyi söyleyince enstrümanların son bir iki vuruşu için mikrofondan geri çekildi. Çok kısa bir an için şaşkın bir sessizlik oldu. Ve sonra alkış tufanı koptu.

Bir ay sonra Hope bana Martinin dükkânının üzerindeki dairesine taşınmak istediğini söyledi. İkisinin de bu konuda bir şey hissedeceğimi düşündüğünü sanmıyordum. Hope hiç bir zaman üzgün, yalnız veya tamamen kaybolmuş hissetmemişti.

Hope’a ilişkilerinin doğasıyla ilgili nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. İkisi de fiziksel temastan çok hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu ama kapalı kapıların

ardında ne olduğunu kim bilebilirdi? Hope “öpüşmeli şey” dediği olayları hiç sevmezdi. Ona sarılırsanız bir tahra gibi kaskatı dikilir ve bitmesini beklerdi. Yıllar içinde ne zaman üreme ve doğum kontrolüyle ilgili sohbet başlatmaya çalışsam Hope bunu okuldaki derslerde yaptıklarını söylüyordu.

Genetik testle ilgili yapmamız gereken kaçınılmaz konuşmayı da doğru zamanın geleceğini varsayarak erteliyordum, belki ben kendim ameliyat olmaya karar verdiğimde yapardık çünkü Hope varsayımlar konusunda çok iyi değildi. Şimdi, bir kere daha onu yüzüstü bırakmakla suçlanmaktan korkarak onu iyi pratisyen hekimi görmeye götürdüm. Doktor hap kullanmanın nedenlerini açıklarken dışarıda oturdum, çıktığında elinde reçeteyi görünce rahatladım.

“Sen bu hapları alıyor musun, Tree?”

“Evet.”

“Bebek için hazır değilsen iyi fikir.”

“Evet.”

Bu yaptığımız kadın kadına sohbete en yakın şeydi.

Martini harika kılan Hope’u hiçbir zaman diğer insanlardan farklı görmemesiydi. Doll’un dediği gibi muhtemelen kendisi de spektrumdaydı. Belki bir ölçüde hepimiz öyleydik. “Spektrum”uıı anlamı bu değil miydi?

Elbette ikisi de sosyal konut evimizin kirasını bilmiyordu. Babam orada sadece ben varken kirayı ödemeye devam etmeye hazırlıklı değildi. Neden olsundu ki? Maaşı olan yetişkin bir kadındım ve kendi yaşam düzenimi kurma zamanım gelmişti. Hope alışkanlık insanı okluğu için ve her şeyin değişmesine uyum sağlayamayacağından endişe ettiğimden elimden geldiğince uzun süre orada kaldım. Ama ne zaman milkshake içmek için deniz kıyısında buluşsak aynı şeyi söylüyordu: “İş için daha uygun.”

Martinin dairesi dükkânın üzerindeki üç kata yayılmıştı. Çatı katı denize doğru çatılara bakan büyük pencereli bir müzik odasıydı. Akşamları tüm dükkânlar kapalı olduğundan sessiz olan High Street’te yürürseniz, bazen Martinin piyano çaldığım ve Hope’un şarkı söylediğini duyabilirdiniz. Bazen Martin yanlış nota çaldığında veya Hope sözleri unuttuğunda kahkaha da duyabilirdiniz, sonra yeniden başlarlardı.

Kesinlikle mutlu gibi görünüyorlardı.

Hope'u takip ettiğimden falan değil. Ama bu kadar uzun zaman endişelenince endişelenmeyi kesmek gerçekten zordu. Belki de alışkanlık insanı olan bendim?

Maaşım tek yatak odalı ve kendi küçük bahçesi olan bir dairenin kirasına yetiyordu. Leo'nun köpeği Ebony yüzünden bir parça açık alan istemiştim. Bazen bizimle kulübeye gelen siyah, yaşlı bir Labrador'du. Dürüst olmak gerekirse bir ara kendime ait bir yerim olursa orada daha çok zaman geçireceğimizi varsaymıştım ama Leo ve benim birlikte ev kurmamız gerektiğini düşünmüyordum. Veya belki de kendimi kandırıyordum ve benimle IKEA'ya gelmesini bu yüzden istedim. Ona eşyaları taşıyacak arabası olduğu için çağırdığımı söyledim. Fikre çok sıcak bakmadığını hemen anlamıştım. Gitmeden önceki cuma aradı ve onunla Whitstable'da buluşmamı istedi. Bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmiştim ama plajın yanındaki beton patikada aceleyle yürürken kulübenin kapısını açık görünce kalbim her zamanki gibi onu görmenin beklentisiyle hızlandı.

Kadının saçları uzun ve koyuydu, arada gri çizgiler vardı. Pembe ve turuncu desenli Hint kumaşından yapılmış kapitone ceketlerden giyiyordu, rahat ve şık, bohem bir havası vardı. Turuncu terliklerini çıkardığından ayak tırnaklarının ceketin pembe rengiyle aynı renge boyandığını elimde olmadan fark ettim. Doll'un müşterilerinden birisi olup olmadığını merak ettim.

"Sen Tess olmalısın," dedi patikada dikilen bana bakarak.

Neredeyse, "Teresa," diyecektim çünkü onu tanımıyordum ve bana göre benim sandalyemde oturuyordu.

"Anlamıyorum," dedim.

"Ah, sanırım anlıyorsun. Tüm güzel şeyler bitmelidir, eminim annen sana bunu söylemiştir."

"Annem öldü," dedim. "Ve yaşarken bunu hiç söylemedi."

Kibirli maskesi kaydı.

"Ah, üzgünüm," dedi.

“Sorun değil. Bilemezdin.”

Karısı hayal ettiğimden farklı görünüyordu. Onu her zaman koyu takımlar ve altına yumuşak renklerde boğazlı kazaklar giyen birisi olarak canlandırmıştım. Ona bahşettiğim tek parlak şey ipek bir şaldı. Benim hikâyemde üniversitedeki bir sonraki dersine gitmek için koridorda aceleyle yürürken tıkırdayan kısa topuklu ayakkabılar giyiyordu.

“Sen ilk değilsin, biliyorsun,” dedi. “Sana son fethi, cinsel taciz şikâyetinde bulununca üniversiteden istifa etmek zorunda kaldığını anlattığını sanmıyorum.”

“Bu cinsel taciz değil!” dedim.

Bana alayla gülümsedi. “Onda ne görüyorsunuz hiç bilmiyorum!”

“Peki sen neden onunlasın?” diye karşı çıktım.

Leo’nun eğitimsizliğimi gösteren bir şey söylediğimde yaptığı gibi küçümseyerek iç geçirdi.

“Leonard’la neredeyse kırk yıldır birlikteyiz,” dedi. “Eski arkadaşız. Birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz.”

“Leonard?” diye tekrar ettim.

“Ah, yine şu Leo olayını yapmıyor, değil mi?” Kıkırdadı. “Neden Leo’nun daha iyi olduğunu düşünüyor bilmiyorum.”

Ben biliyordum. Leo yazar adı gibiydi. Romanındaki isim buydu. Leo, Leopold veya Leonardo gibi bir şeyin kısaltmasıydı. Leonard’ın değil. Leonard barda oturan veya düz beyaz şapkayla bovling oynayan yaşlı birisi gibiydi.

Yağmur çiselemeye başlıyordu.

“Burada olduğunu biliyor mu?” diye sordum. Boş boş bana baktı.

“Tatlısın, gerçekten öylesin. Kendi pis işini yapmasında ısrar etmeliydim.”

“Tatlı değilim,” dedim.

Ama sonra, kahve fincanlarını kırmadan veya ona çakıl-taşı atmadan bunu ona

nasıl kanıtlayacağımı bilemedim ve ilişkimize dair sahneler aklımdan geçerken orada öylece dikildim.

“Ona beni dışarı çıkarmasını *sen* söyledin!” dedim.

“Pardon?”

“Ulusal Tiyatro için kullanamadığın bilet. *Much Ado about Nothing*...”

Hâlâ boş boş bakıyordu.

“Karda Londra’da mahsur kaldığımızda,” diye ekledim hatırlaması için.

“Ah, *o kadar* uzun süredir berabersiniz, öyle mi?”

Şimdi yüzü buruşan oydu. Bir an onu karısına sattığım için suçluluk hissettim. Hangi hikâyeyi anlattığını nasıl bilebilirdim?

“Neden şimdi?” diye sorduğumu duydum.

“Senin yaşında birisinin çocuk istemesi doğal...”

“Ama istemiyorum!”

Leo bunu biliyordu, değil mi? Ameliyata girmemle ilgili karar aramızda asılı kalmamış mıydı? Seksten sonraki sessizlikleri süsleyen o nefis dokunaklığa katkısı yok muydu? İçimizden birisi kaçınılmaz olanla yüzleşecek cesareti bulana kadar metaforik “Bekleyen” tepsisinde değil miydik? Tabii ki ilk defa konuştuğumuz zamanı, düzgün biçimde konuştuğumuz zamanı hatırlıyordu, değil mi? Tabii ki aşkımızı eşsiz biçimde derin yapan şeyin bu bağ olduğunu düşünen sadece ben değildim?

Şimdi yağmur başlamıştı, saçlarımı ıslatıp üniformamın bluzunun tenime yapışmasına neden oluyordu.

“Ondan seçmesini istedin,” dedi Leo’nun karısı. “Çoğu erkek gibi o da tembel. Güzel rahat evinden ayrılmayı düşünmek bile büyük bir çaba. Hâlâ ateşli, genç bir yazar olduğunu düşünmek hoşuna gitse de oda içi banyoya ve

karısının ödediği dört yıldızlı otellere alıştı. Altmış bir yaşında kamp yapmaya

ve bekâr evlerine dönemez, değil mi?"

“Altmış bir mi?”

Dudaklarında bir gülümseme gezindi.

“Neden bana bunu anlatıyorsun?” diye sordum hâlâ bunun gerçekten olmadığına dair delice bir umuda tutunarak. Belki de karısının burada olduğunu bilmiyordu? Belki de bu kadının bizi ayırma girişimiydi ve o gelir gelmez her şey tersine dönecekti? Omzumdan arkaya baktım. Ondan iz yoktu.

"Elveda, Tess,” demişti telefonda. Daha önce bu ifadeyi hiç kullanmamıştı.

“Bil diye söylüyorum,” dedim ağırbaşlılığımı sürdürmeye çalışarak, “ondan seçmesini hiç istemedim. Bunu kendi uydurdu.”

“Evet, o bir yazar,” dedi.

Onun önünde dikilmiş, yağmur saçlarımı alnıma yapıştırıp yii/ümden aşağı akarken birden içinde olduğum durumun neden çok garip ama çok tanıdık olduğunu anladım.

l eo nuıı romanı ***Akademik İlgi IJsiilne&c*** ana karakterin kirişinin kadın öğrenciye ilişkilerinin bittiğim söylediği hır stiline vardı ama balıkçı kulübesinde değil, fakültenin hah^e partisinde bir taraçadalardı.

Yazarlar *her* ***şeyi malzeme olarak görürler.***

"( )<üek herifin {ekiymiş! ' dedi Doll.

"Ona olduğu kadar kendime de ki/gınım.” dedim.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bana İngilizcedeki en sevdiği romanın ***Zor Tercih*** olduğunu söylemişti. Okuduğum diğer her şeyden yasak aşkın iyi bitmediğini bilmem gerekmiyor muydu?

“Ve şimdi hiçbir şeyim yok,” dedim.

“Bunu böyle görebilirsin,” dedi Doll. “Veya bunu her zaman istediğin şeyi yapmak için bir fırsat olarak kullanırsın.”

23

2010

GUS

Nash sürekli moda diyetlerden birini yapıyordu ve dünyada mercimeği lezzetli yapabilen tek insanın ben olduğumu söylüyordu, bu yüzden evimizde beraber öğle yemeği yemek düzenli bir hal aldı.

“ *Masterchef'*z çıkmalısın,” dedi. Sürekli benim için yeni bir kariyer planı yapıyordu.

“İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?”

“Şaka yapıyordum!”

Nash kendisi de iş bulmakta zorlanıyordu. Amerika’da o kadar yüksek bir maaş alıyordu ki şimdi onun için yeterince büyük işler az ve nadirdi. Sanırım onunla çalışması da zordu çünkü diğer aktörlerle ilgili çok kötü şeyler söylüyordu. Kendi dünyasının tamamen dışında ve anlatacak kimsesi olmayan birisiyle dedikodu yapmayı seviyordu. Erkeklerle münasebetlerine dair bilmek istediğimden veya bana anlatması gerekenden fazlasını öğrendim. “Çok mu ayrıntıya girdim?” en sevdiği cümlelerden biriydi.

Bazen, öğleden sonraları, Flora’yı okuldan aldıktan sonra Nash, Kensington Bahçelerinde bize eşlik ederdi, kızlar parkta Peter Pan oynarken bir banka oturup sohbet ederdik.

Bir cuma korsan gemisinde çocuklar arasında tartışma çıktı.

Flora her zaman Wendy’ydi. Bella da Michael rolünü alıyordu, Wendy’nin ona göz kulak olması gerekiyordu. Genelde bu, iyi işlerdi. Ama bu kez Bella, Tinkerbell olmak istemişti.

“Eh, üzgünüm ama olamazsın!” dedi Flora ona sertçe, sesi rahatsız edici biçimde Charlotte gibiydi.

“Neden olamam?” diye sordu Bella.

“Kızlar,” diye araya girdim. “Neden sırayla iki şekilde de oynamıyor?”

Nash birden ayağa kalktı.

“Böyle lanet bir baş belası olmandan bıktım, Flora! Sen Peter Pan ol ve Bell de bir kereliğine Tinkerbell olsun!”

Büyük kızımı şoke eden kaba sözü müydü yoksa birisinin onu açıkça terslemesi miydi bilmiyorum ama azarlanmış halde pes etti. Bella’nın soluksuz kalana kadar ortalıkta uçar gibi koşmasına izin verildi.

“Flora fazla şımarık,” dedi Nash.

Azarlanıyormuş gibi hissettim.

“Ve Bell kendi adına konuşmayı öğrenmeli,” diye ekledi.

“Evet. Haklısın.” “Anaokuluna gidince onu itip kakmalarını istemezsin, değil mi?”

“Hayır.”

Bu işler böyle mi başlıyor diye merak ettim, ebeveynlerin örtülü izniyle? Yaptıklarımın daha fazla farkında olmalıydım.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu Nash.

“Emin değilim,” dedim.

“Tanrım, umutsuz bir vakasın! Bir öneride bulunabilir miyim? Bir aşçılık okuluna git.”

“Çok pahalılar.”

“Peki o zaman bir restoranda işe gir. Hemen sizin evin aşağısında Michelin yıldızlı bir restoran var. Neden şefle konuşmuyorsun? Eminim ikinize de uyacak, çıraklık gibi bir düzenleme ayarlanabilir. Eskiden garsondun, değil mi?”

“Charlotte benim garsonluk yapmama katlanamaz.”

“Ab, Tanrı aşkına!” dedi Nash çileden çıkarak. “Sürekli olarak karını hayal

kırıklığına uğrattığın izlenimini veriyorsun.”

Charlotte’a dair bir izlenim verdiğimden emin değildim. Nash le evliliğimi konuşmaktan kaçınıyordum.

“Onu hayal kırıklığına uğratıyorum zaten,” dedim.

“Peki ikiniz beraber ne yapıyorsunuz?” diye sordu. “Anlayamıyorum. Ortak noktanız ne?”

“İkimiz de önce çocukların çıkarlarını düşünüyoruz, dedim. Endişeli olduğumda her zaman kendini beğenmiş olmaya meyilliydim. “Kendi çocukların olunca anlarsın, diye ekledim iyice batırarak.

“Ah, bana bıı saçmalığı söyleme! Birbirinden nefret eden ebeveynlerin çocuğu olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, çok teşekkürler.”

“Üzgünüm,” dedim.

“Her zaman özür dileme,” dedi Nash. “Sefillik en az çekici yanlarından biri.”

“Charlotte’la birbirimizden nefret etmiyoruz bu arada.”

Bunu tam da Charlotte’un bana bir ilişkisi olduğunu söylediği gün söylemem ironikti.

Bir şeylerden şüphelenmiştim çünkü konferansla geçen haftasonları giderek sıklaşıyordu. Bazı nedenlerle adamı ondan daha genç, deri ceketli, uzun saçlı, cinsel enerji yayan bir başka stajyer doktor olarak hayal ettim. Her zamanki gibi tamamen yanılıyordum çünkü adam Charlotte’tan çok daha yaşlı, kel ve ilaç sektöründe bir kodamandı. Adı Robert’tı.

“Nerede tanıştınız?” diye sordum.

Charlotte aşağı kattaki odamızda karşımdaki kanepede oturuyor ve göz temasından titizlikle kaçınıyordu.

“Tiyatroda. Senin beni yalnız bıraktığın o karlı gecede geldi,” dedi. “Tabii hemen başlamadı.” Sonunda bana baktı.

Ne kadardır devam ediyordu? Nedense sormak kaba geliyordu.

“Peki, neden bana şimdi anlatıyorsun?"

“Şey,” dedi Charlotte o güıı için planlarını açıklıvornuış gibi rahat bir tavırla, “olay şu ki Roben bi/im gidip onunla İsviçre’de yaşamamızı istiyor.”

“Biz?” Bir an için çılgınca hu düzenlemenin beni de kapsadığını sandım.

"Kızlar ondan hoşlanıyor. O da kızlardan hoşlanıyor.”

“Bir saniye! Kızlar onu tanımıyor bile!”

“Aslında tanıyorlar.”

Şimdi Charlotte yere bakıyordu. “Majorca’daki o hafta,” diye mırıldandı.

Charlotte onlarla az zaman geçirdiğini iddia ederek kızları annesini görmek için Majorca’ya kendisi götürmüştü. Ben evde kalıp çocukların banyolarını yeniden boyamıştım, küflenmeye başlamıştı ve Bella’nın astımı için iyi değildi. Çocuklar gelip Robert’la yaptıkları şeyleri anlattıklarında Charlotte’un üvey babası Robbie’den bahsettiklerini sanmıştım. İsimlerin bu kadar benzer olması Charlotte için ne kadar da uygun olmuştu.

Onu benim annemi görmeye gittiği yolculuklara da götürmüş müydü? Charlotte onlardan bana yalan söylemelerini mi istemişti?

“Sadece tek seferlikti,” dedi Charlotte sanki düşüncelerimi okumuş gibi. “Yalan söylediğim için üzgünüm ama duygusal riskler yaratmadan bunu test etmenin aklıma gelen tek yolu buydu.”

“Haklısın. Sakın kimse duygusallaşmasın,” dedim.

‘Alaycılık sana yakışmıyor,” diye yanıt verdi Charlotte.

“Demek annen Robert’ı onayladı, öyle mi?” Bir şekilde komplonun içinde diğer insanların da olduğunu bilmek daha aşağılayıcıydı.

“Evet, onayladı. Benim için özellikle önemli olduğundan falan değil.”

Onun için ne önemliydi? Onun için önemli olan bir şey olmuş muydu? Sanki ilk

kez görüyormuşum gibi dik dik karıma baktım: Otuzlarının ortasında, kariyerinin zirvesinde, çok çekici bir kadın. Kafasından geçenleri bilmeye, ilk defa çatı katındaki dairede seviştiğimizdekinden daha yakın değildim. Her şey bir yalan mıydı? Yoksa sadece son birkaç yıl mı?

“Eh, senin dikkatle hazırlanmış, duygusuz planlarını bozduğum için üzgünüm ama bunu kabul etmeyeceğim,” dedim. “Kızları uzaklaştırmana izin vermeyeceğim!”

“Aslında bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum,” dedi Charlotte. “Kendi başına onlara nasıl bakacaksın?”

“İş bulacağım!”

“Ve bir de dadı çünkü mortgage ödemelerine devam edebilmen için var olan tüm saatlerde çalışman gerekir. Tabii bu iş sicilinle bir yer seni alırsa!”

“Daha küçük bir yere taşınacağız.”

“Fark ettin mi bilmiyorum ama fiyatlar yükseliyor.”

“O zaman Londra dışında bir yere taşınacağız. İnsanlar böyle yapıyor, biliyorsun.”

Bir başka insanın beni dinlemesi gibi kendimi konuşurken duyuyordum ve söylediğim her şey kulağa ezik geliyordu.

“Kızları kendi düşük koşullarına indirmeye hazır olabilirsin ama ben değilim. Ve ben anneleriyim. Mahkeme kimden yana olacak sanıyorsun?”

“Onları bir velayet savaşına sokmaya hazırsın yani, övle mi?” Umutsuzca ahlaki üstünlüğü yeniden ka/anmaya çalıştım.

“Benimle savaşmayı seçersen bunu yapan sen olacaksın,” diye karşılık verdi.

Kendimi avukat olması gerektiğini düşünürken buldum.

Bunun için sakin, analitik beyne sahipti. Ve sonra zaten birisiyle konuştuğunu anladım. Robert’ın muhtemelen elinin altında bir avukat ekibi vardı. Charlotte her bir iddiayı çalışmıştı, tamamen dezavantajlı durumdaydım. Belki de kendi

savunmamı hazırlamak için zaman istemeliydim? Marcus’u arardım. Konuşulmayan rekabetimizde şimdi ilk aldatılan, ilk boşanan, velayet davası için ilk mücadele eden ben olacaktım.

“Normal bir aile olsaydık haftaiçinde onları bu kadar çok göremezdin, değil mi?” dedi Charlotte sesinin keskinliğini yumuşatarak.

Normal bir aile. Böyle olmamızı istemiştim. Herkesi mi yüzüstü bırakmıştım?

“İsviçre'de nerede?” diye sordum.

“Cenevre, dedi. “Robert’ın orada göl manzaralı evi var.”

Yaklaşık altı ay önce orada bir konferansa gittiğini hatırladım. Konlerans var mıydı? Bu da başka uygun bir tesadüf müydü yoksa bir yalan mıydı?”

“Orada iş buldun mu?” diye sordum.

“Birçok teklif aldım ama acelem yok. Kızlar önceliğim olacak.”

“Senin için bir değişiklik olacak,” dedim dokunaklı biçimde.

“Gerçekten bir tercihim yoktu, değil mi?” diye karşılık verdi.

“Kızlar için ne avantajı olacak anlamıyorum,” dedim kazanma şansım olan tek tartışmanın gelecekleri üzerine olduğunu fark ederek.

“Hemen bir sokak ötede uluslararası bir okul var. Bella zaten orada başlayacak. Flora bildiğimiz gibi çabuk uyum sağlar.”

Bunu Flora nın özel bir okul yerine bir devlet okuluna gitmesine gönderme olarak anladım, paramız olsa Char-lotte özel okulu tercih ederdi.

“Taşınmaları için uygun bir zaman,” diye ekledi.

Bu tartışılmazdı. Taşınacaklarsa öğretmenleri ve arkadaşlarıyla ilişki geliştirmeden önce, küçükken taşınmaları daha iyi olacaktı.

“Cenevre büyümek için harika bir yer. Birkaç dil konuşacak, harika insanlarla tanışacaklar. Robert bir kont aslında ama unvanını kullanmıyor.”

“İsviçre’nin bir cumhuriyet olduğunu sanıyordum.

Charlotte katılaştı.

“Ayrıca Avusturya’da bir dağ evi var,” dedi.

“Kaymalarına izin vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?’

“Kendi suçluluk duygun yüzünden hayatlarını tam yaşamalarını engelleyemezsin,” dedi Charlotte. Sanki zaferi tatmış gibi yüzünden bir gülümsemenin gölgesi gelip geçti.

“Bu suçluluk duygusu değil makûl bir korku. Kayak tehlikeli, unutma!”

Abimin beyazlar içinde ilerlemesini ve peşinden gelip gelmediğimi görmek için omzunun üzerinden arkasına bakmasını hayal ettim.

Bu korkuydu. Ama suçluluk duygusu da vardı. Birlikte olduğumuz bunca yıldır bundan bahsetmesek de ikimiz de bunu biliyorduk.

Charlotte da annem gibi beni mi sorumlu tutuyordu? Tüm bu zaman boyunca bağırsaklarıma saplamak için uygun zamanı kollayarak arkasında bir bıçak mı saklamıştı?

İntikamın bu mu, Ross?

Kız arkadaşını alıp bununla yırtacağımı nasıl da hayal edebilmiştim? Güzel kızlarımı hak ettiğimi nasıl da düşü-nebilmiştim?

“Kimse kaymak zorunda değil,” dedim moron gibi.

Ve sonra birden ağlamaya başladım. On üç yaşımdan beri ağlamamıştım. Devlet okulunda ilk dönemimde bunu nasıl bastıracağımı öğrenmiştim çünkü ağlamak tırsaklar içindi. Şimdi sanki uzun zamandır önüne set çektiğim duygu rezervi büyük, ıslak ve boğucu bir sel halinde gözlerimden, ağzımdan ve burnumdan dökülüyormuş gibi gözyaşlarına boğuluyordum.

Bir noktada sırtımda yumuşak ve tereddütlü bir dokunuş hissettim. O kadar şiddetli bir şekilde, “Çekil!” diye bağırdım ki Charlotte elektrikli tele dokunmuş gibi elini çekti.

Omuzlarımın inip kalkmasının kesilmesini bekledi ve sonra bana bir kâğıt mendil uzattı.

“Onları yine de göreceksin,” dedi sanki çöküşüm yenilgimi göstermiş gibi yumuşak bir sesle. “Cenevre sadece bir buçuk saatlik bir uçuş. Çok farklı olmayacak, sadece onları haftasonları görecek olan sensin...”

“Saçmalama!” dedim gözyaşlarını çekerek birden soğuk bir kararlılıkla. “Her haftasonu Londra’ya uçamayacak kadar küçükler.”

“Ayda bir o zaman,” dedi.

Koşullar şimdiden kötüleşiyordu.

“Sence kızların bu konuda ne hissettiklerini sormamız gerekmez mi?” diye sordum birden.

Sanki kafasına hızlı bir top atmışım gibi görünür biçimde şaşırmıştı. Bunun ummadığı bir senaryo olduğunu anladım. Kafasında hesap yaptığını ve onlara söz hakkı vermemenin makûl olmayacağını kabul ettiğini görebiliyordum.

“Onlarla sabah konuşalım,” diye bastırdım. “Soru sormak için bütün bir haftasonları olur.”

“Tamam, ama hep birlikte olmalıyız,” dedi Charlotte, temel kuralları belirleme endişesiyle. “Ve sade tutmalıyız, baskı yok... şöyle bir şey söyleyebiliriz, Anne ve baba artık birbirilerini sevmiyorlar ama-’”

“Bu doğru değil, benim için değil...” diye araya girdim. Charlotte sanki gereksiz yere işleri karmaşıklaştırıyor-muşum gibi sabırsızca bana baktı.

Bu yüzden sözcüklerinin anlamını sormak için fırsatı kaçırdım, bir zamanlar beni sevmiş miydi? Bu ve Florayla Bella’nın sorabilecekleri tüm sorular bana işkence ediyordu. Gecenin büyük kısmında uyanık kaldım ve ancak şafağın serinliğinde uykuya pes ettim.

Tost kokusuyla uyandım. Ben sulanmış gözlerle ve dağınık bir halde aşağı indiğimde Charlotte ve kızlar masaya oturmuşlardı bile.

“Günaydın uykucu,” dedi Charlotte, kızlar kıkırdadı.

“Krep yiyelim mi?” dedim kaybettiğim gücü kazanmak için. Charlotte bana bir bakış atınca, “Haftasonları sen uzaktayken biz genelde krep yiyoruz,” dedim.

Dördümüzün bir arada olması ne kadar sıradışı diye düşündüm, beynim ağlama yüzünden hâlâ çiğ ve boşken. Charlotte’un çok farklı olmayacağı iddiası gerçekten doğru olabilir miydi? Kendime kahve aldım.

“Size söyleyecek bir şeyimiz var,” dedi Charlotte neşeyle ve sonra bana baktı.

Üzerinde anlaştığımız sözcükleri tam olarak hatırlamaya çalıştım. “Anneniz arkadaşı Robert’la yaşamaya gidecek,” diye başladım.

“Bunun nedenlerinden biri sizinle daha çok zaman geçirmek istemem,” diye araya girdi Charlotte ve bu bana baskı gibi geldi.

“Olay şu ki ikimiz de sizi çok seviyoruz ve bizimle yaşamanızı istiyoruz,” dedim her şeyin bu kadar hızlı ortaya konmasından nefret ederek. Gözyaşları bekleyerek masanın karşısına baktım ama çocuklar kahvaltı gevreklerini kaşıklarken sadece biraz meraklanmış görünüyorlardı.

“Boşanıyor musunuz?” diye sordu Flora. Birçok arkadaşının ebeveyni ayrıldığı için oldukça aşina olduğu bir durumdu.

Charlotte’a baktım.

“Zamanı gelince,” dedi.

Yedi ve üç yaşındaki çocuklar bundan ne anlamalıydı?

“İsterseniz şimdi olduğu gibi burada benimle kalmaya devam edebilirsiniz,” dedim.

“Ya da Robert’ın evinde benimle yaşayabilirsiniz,” dedi Charlotte öfkeyle bana bakarak.

“Ben babamla kalmak istiyorum!” diye bağırdı Bella hemen sanki bir yatıya kalmadan bahsediyormuşuz gibi.

Kalbim sevgiyle patlayacakmış gibi hissettim ve yüzüme güneş ışığı gibi bir gülümseme yayıldı.

“Robert’ın evi nasıl?” diye sordu Flora duygusuzca.

“Yani, büyük ve bir yüzme havuzu var,” dedi Charlotte.

“Bu adil değil,” diye mırıldandım.

“Yalan söylememi mi tercih edersin?” diye sordu Charlotte.

“Bahçesi var mı?”

“Devasa bir bahçe.”

“Salıncakları var mı?” Şimdi Bella da katıldı.

“Kensington Bahçeleri kadar iyi değil...” Umutsuzca karşı çıktım.

“Neden bizi sırayla almıyorsunuz?” diye sordu Flora sanki bariz çözümü bulmuş gibi yüzü aydınlanarak.

“Bunu yapacağız,” dedi Charlotte, beyni çıkmaz sokağa girmeye karşı benimkinden daha uyanıktı. Karar vermemiz gereken tek şey nerede okula gideceğiniz. Bella yakında okula başlayacak, öyle değil mi, canım?

“Beni okula götürecek misin, anne?” diye sordu Bella.

“Evet, götüreceğim. Eğlenceli olmaz mı?

Marcus beni bir boşanma avukatına yönlendirdi, kadın hırslıydı ama çok az umut verdi. lüm bu olay iyi bir fikirmiş gibi davranırsam çocuklar için daha az zarar verici olacağını ima etti. Beni şaşırtacak biçimde Nash, ayrılan ebeveynlerin en kötü yanının çocukların her birisine onunla diğeriyle olduğundan daha mutluymuş gibi numara yapmak zorunda hissetmeleri olduğunu söyleyerek buna katıldı. Sanırım gizlice daha Fazla direnmem için ısrar etmesini umuyordum.

“Ama mahkemeye gitmek her şeyi geri çevirmeyecek, değil mi?” dedi Nash imkânsızı istediğimi anlamamı sağlayarak.

Karşı çıkmama kararım en azından kızları iki haftada bir ve her tatilde görmemi sağladı.

Robert’la tanıştım, mekân olarak Kew Gardens’ı seçtim. Neden bilmiyorum

çünkü oraya hayatım boyunca hiç gitmemiştim ama rahatsız edilmeden yürüyebileceğimiz bir yer olacağını düşündüm. Zor sorulardan kaçamayacaktı. Aslında güzel Viktorya dönemi seraları olan harika bir yerdi ama bir daha oraya gideceğimi sanmıyordum.

Büyük dökme demir kapıların dışında Kew Green üzerinde park edince birkaç araba ötede küçük yeşil G-Wiz elektrikli arabasına anahtarını uzatan bir adam fark ettim. Bu kadar uzun ve seçkin birisi için ne kadar aptalca ve oyun-caksı göründüğünü düşündüm. Charlotte'un sevgilisinin üsrü açık beyaz bir Audi'den daha az lüks bir şey kullanacağını asla hayal etmediğimden adamın arkasından buluşma yerimiz olan Orangery kafeteryasına yürümeye başladım.

Birkaç dakika boyunca yanında beceriksizce dikildikten sonra kaldırdığı kaşlarıyla bana yaklaşmaya cüret eden Robert oldu. Gülümsedi ve sanki bir iş toplantısına başlayacakmışız gibi sertçe elimi sıktı.

"An gus?"

"Robert?"

ilk tepkim garip bir rahatlama hissiydi çünkü benden o kadar yaşlıydı ki insanlar onu çocuklarımın dedesi olarak görürlerdi. Belki de yaş farkından dolayı ona karşı çok fazla öfke hissedemedim. Nihayetinde benden ayrılmaya karar veren Charlotte'tu; Robert'ın onu kandırması veya iradesine karşı onu ikna etmesi mümkün değildi. Charlotte'un istediği varlıklı ve iyi durumda birisiyse onunla asla rekabet edemezdim. Zengin ve güçlü bir adam olduğu anlaşılan Robert bir sanat vakfının ve opera şirketinin yönetim kuru-lundaydı. Buluştuğumuz gün kot pantolon ve mercan kırmızısı Ralph Lauren polo tişört giymesine rağmen onu kolayca pahalı bir balo elbisesi giymiş Charlotte'la birlikte Salzburg Festivalinde resmi kıyafetlerle hayal edebiliyordum.

Broad Walk boyunca göle doğru yürürken geçmişiyle ilgili açık konuştu. İlk karısıyla dostça ayrılmıştı, ondan bir oğlu vardı ve Brüksel'de çalışıyordu. Flora ve Bella nın hayatlarında yerimi almak gibi bir niyeti yoktu ama ihtiyaçlarına karşı hassas olduğunu gösteren zekice şeyler söyledi.

"Kızların bizimle yaşayacaksa evimi ziyaret etmen benim için şereftir," diye söz verdi.

Teklifi geri çevirirsem medeniyetsiz gibi görünenin ben olacağım gerçeğine

anlam veremiyordum.

“Biz öyle demiyoruz,” dediğimi duydum.

“Affedersin?”

“İngilizcede biz, ‘Kızların bizimle yaşarsa...’ diyoruz,” dedim, Avrupalı bürokrat kaşları anlık bir utanmayla çatılınca küçük ve aptalca bir zafer dalgası hissettim.

“Ayrıca Flora ve Bella’daıı İngilizcemi düzeltmelerini isteyeceğim!” diye kahkaha attı kendini yeniden toparlayarak.

Birkaç saat sonra kapıda ayrılırken dostane bir havayla elini salladı ve Charlotte’un buz gibi varlığını üstlendiğinden onun için neredeyse üzüldüm ama onunla nasıl baş edeceğini bildiğinden emindim. Ve sıkıntıyla Charlotte’la işler iyi giderken onun hiç de soğuk olmadığını hatırladım.

Charlotte elveda demeleri için kızları anneme götürdü çünkü ben haberleri vermek için telefon ettiğimde verdiği tepki hâlâ canımı yakıyordu.

“Bu kadar uzun sürdüğüne şaşırmıştım.”

Yedi ve üç yaşındaki kızlar hayatlarının ne kadar farklı olacağını gerçekten hayal edemiyorlardı, bu durum onlara üzücü gelmiyordu. Onlara ne kadar kötü durumda olduğumu göstermemeye çalıştım ama bunun inandırıldıkları kadar eşit olmadığını anladıklarında umursamaz olduğumu düşünmelerini de istemedim. Birlikte son günlerimizde en sevdiğimiz şeyleri yaptık, istedikleri tatlı ve dondurmaları yemelerine izin verildiği için şaşırmışlardı. Onlara bolca sarıldım. “Sizi çok özleyeceğim!” ve “Unutmayın, beni her zaman arayabilir veya Skype’tan ulaşabilirsiniz. Anneniz ve Robert ikisi de bunu biliyor, sadece size yardım etmelerini söyleyin!” ve hatta biraz melodra-matikçe, “Sizi çok seviyorum ve hayatım sizsiz aynı olmayacak!” gibi şeyler söyledim.

Flora buna, “Ama yine de evimizde olacaksın, değil mi, baba? Ve odamız aynı kalacak? Haftasotıları ve tatillerde

Harry, Hermioıc ve Ron’un Hogvvartstan gelmesi gibi hepimiz geleceğiz?” diye karşılık verdi.

Son akşam en sevdikleri üç renkli salata, *alla carbonara* makarna ve tatlı olarak

çilek ve dondıırmadan oluşan bir aile yemeği yaptım. Yemekten sonra beni Wii'de teniste yendiler, yattıklarında *Ayı Paddington* kitabının son sayfasını kapatınca saniyeler içinde uyudular.

Karanlıkta birkaç saniye oturdum, yeni banyo yapmış çocukların anlatılamaz rahatlatıcı kokusunu içime çektim ve uyumalarının huzurlu durgunluğunu dinledim. Sıcak iri damlalar yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Aşağı indiğimde Charlotte hâlâ masada oturuyordu.

"Bir yıldır yemediğim kadar çok karbonhidrat vardı, dedi kanepeye uzanarak.

Hemen tabakları toplamaya başladım.

"Yapma," dedi tavanı işaret ederek. "Onları uyandıracaksın." Okula mendil getirmeyi unutmuş bir çocuk gibi elimin tersiyle burnumu silerek karşısına oturdum.

"Bu kadar zor olduğu için üzgünüm, Angus, dedi.

"Öyle misin?"

istediğim son şey tüm bu olanlara karşı sakin kaldıktan sonra huysuzluk etmekti ama etrafıma diktiğim tüm savunmalar yıkılıyordu.

"Denedim, Angus. Çok denedim. (ıcrcektcn denedim..."

Birden onun da ağladığını fark ettim. Daha önce onu ağlarken gördüğümü hatırlamıyorum. Ross un cenazesinden beri onu ağlarken görmemiştim.

"Olay şıı ki biraz olsun taviz vermedin, asla."

Bunıı duyduğuma inanılmıyordum. Ben mi? Ben? Her şeyi tersine çeviriyordu. Hep *benim* istediğimi değil *onun* istediğini yapmıştık.

"...tek para kazanan olmanın baskısı... herkese bakmak... farkında değil gibisin... anlamıyorsun! Bir dakika için olsun çocuklarımla zaman geçirmek isteyip istemediğimi düşündün mü? Tam zamanlı anaç anne olmak istemedim, hayır ama çoğu insanda biraz denge olur!"

“Ama düşündüm ki-” Kariyerinin onun için en önemli şey olduğunu sanmıştım. Evi çekip çevirmenin günlük eziyetinden kurtulduğu için hep memnun görünüyordu.

“Ama düşündün mü? Gerçekten düşündün mü?” Anlaşılan düşünmem gereken kadar düşünmemiştim. Charlotte derin bir nefes aldı. “İlk seferinde Ross’u içinden çıkarmaya çalıştığını biliyorum...”

Adı sarstı çünkü aramızda her zaman tabu olmuştu, “...ama benim için de öyle olduğunu düşünmedin mi? Onunla evlenecektim, Angus ve tüm hayatım altüst oldu. Kendime bakmayı öğrenmek zorunda kaldım. Acıklı biri olmadan insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Erkeklerle çıktığımda, ‘Neden senin gibi güzel birisi hâlâ bekâr?’ diye sormalarından nefret ediyordum. Seninle bir şey söylememe gerek yoktu.”

Yakında eski karım olacak kadına baktım. Onsuz bir gelecekle yüzleşmek üzereydim ama şimdi sanki geçmiş de onsuz yaşanmış gibiydi. Onu her zaman şömine rafında duran vampir fotoğrafındaki gibi soğuk, cinsel olarak kontrol sahibi olarak görmüştüm. Şimdi o gün kanatları

olan beyaz bir elbiseyle melek gibi giyinse onun için farldı şeyler düşünür müydüm diye merak ediyordum.

“Seninle seks kayıtsızlığa en çok yaklaştığım andı,” dedi.

“Sağol,” dedim.

“Hayır, olumlu anlamda diyorum. Ve hamile kaldığımda bilmiyorum... doğurmazsam olmaz gibi geldi, değil mi?”

“Hayır!”

Flora’sız bir dünya hayal bile edilemezdi.

“Ne olursa olsun bir süre başarılı olduk,” dedi Charlotte. “Değil mi?”

Ona bakmamıştım. Ona bakılmasına ihtiyacı vardı. Bu ifadeyi iki kere kullanmıştı. Bir de insanlara bakmada iyi olduğumu sanırdım.

Hamile olduğunu söylediği gece Charlotte’un yatağında deniz kabuğu pembesi

kombinezonuyla diz çökmüş hali geldi aklıma.

“Biraz daha mutlu görünemez misin?” demişti, sonra da alçak ve daha önce duymadığım hevesli bir sesle, “Eğlenceli olabilir... sence de öyle değil mi?” diye eklemişti.

“Devam edemez miyiz?” diye kekeledim. “Bir şans var mı? Kızlar için? Her şeyi yaparım-”

“Ah, Tanrı aşkına büyü, Angus!”

Şimdi kendisine bakacak birisini bulmuştu ve ikimiz de bunu benim yapabileceğimden çok daha iyi yapacağım biliyorduk.

Sessizlik u/adı ve sonunda, “Bir içki iyi gider? tster misin?” dedim.

Buruk bir gülümsemeyle, “Hiç sormayacaksın sandım,” diye onayladı.

Buzdolabında ziyafet gibi bir şeyden kalma bir şişe şampanya vardı. Kadehleri tokuşturduk.

“Ateşkes?” Charlotte kadeh kaldırdı.

“Ateşkes,” dedim ama genel olarak neyi kabul ettiğimi bilmiyordum.

“Bunun kaderimizde olmadığını biliyordum,” dedim.

“Bir şeyler kaderde olmak zorunda mı?” diye sordu Charlotte. “Hayatlarımızı buna göre yaşarsak asla sorumluluk almayız.”

“Çocuklarımı seviyorum,” dedim.

“Hâlâ seninler,” dedi.

“Bunun işe yaraması için bir yol bulmalıyız. Onlar için.” Yetişkin ve sorumluluk sahibi görünmeye çalıştım.

“Buna içerim.” Charlotte kadehime yoldaşça bir havayla yine vurdu ve sonra odasına çekildi.

Ertesi gün öğleden sonra sessiz ve boş eve döndüğümde yarım dolu kadehinin

hâlâ yemek masasında durduğunu gördüm ve her şeyi havaalanında olay çıkarmayayım diye beni hazırlamak için yapıp yapmadığını düşündüm.

DÖRDÜNCÜ KISIM

24

2012

TESS

Kiraz ağaçları, sarı fulyalar, misket limonu yeşili çimen; mavi, pembe, mavimsi yeşil evlerin boya kutusu gibi dizilimi; turuncu, kırmızı ve mor meyve piramitleri. Anahtarım kapıda, önümde dik ahşap bir döner merdiven...

Her sabah bir hayal kırıklığıyla uyanıyordum; sonra yataktan çıkıp çıplak parkelerden pencereye yürüyor ve jaluziyi biraz çekip dışarı bakıyordum. Aşağıdaki sokakta pazar tezgâhçıları çadırlarını, direklerini kurarken birbirilerine sesleniyorlardı.

Bir çöp arabası geri geri geliyor, koşucular zıplayarak geçiyor, iyi giyinmiş bir kadın küçük, esneyen bir çocuğu kaldırımda sürüklüyor ve yan taraftaki kafeden kruvasan-ların tatlı kokusu geliyordu. Hepsi bunun bir rüya olmadığının kanıtıydı.

*

Koşmaya başladım çünkii Londra'da herkes bir tiir egzersiz yapıyordu. Evdeki gibi Zurnba dersine yazılıp birkaç baha sonra yağmur yağıyor, yorgunum veya televizyonda dizim var gibi bahane uydurmaya benzemiyordu. Londra'da insanlar nasıl formda kaldığını sorduklarında, özellikle Olimpiyatlar sırasında herkesin sağlıklı olmayı kafaya taktığı zamanlarda, verecek bir yanıtınız olmalıydı. Müşterilerimizin çoğu spor salonuna gidiyordu ama günün büyük kısmında kapalı alanda olduğumdan ben dışarıda egzersiz yapmayı tercih ediyordum. Her sabah yürüyüş olarak başlamıştı ama parka gitmek 011 beş dakika sürdüğünden spor ayakkabı ve spor sutyen aldım ve yavaş yavaş hızımı arttırdım. Artık saatte dokuz kilometre yapabiliyordum. Daha önce hiç koşmamıştım ama bacaklarım onlardan ne beklendiğini anlayınca bir tür bağımlılık oldu.

İnsanlar hep New York’u tam olarak filmlerde göründüğü gibi olduğu için sevdiklerini söylerler. Londra’yı tam tersi için seviyordum. İzlediğim hiçbir film Londra’nın çeşitliliğini yakalayamıyordu; beyaz sıvalı terasların huzuru, Royal Albert Hall’un beklenmedik kırmızı tuğlalı Noel pastası, güneş ışığında parlayan altın Albert, Rotten Row üzerinde dörtnala giden atlar, Serpentine’e dalan çılgın yüzücüler ve Hyde Park köşesine yakın, eve döndüğüm yerde sadece insanların renklerine bakması için ekilip büyütülen güzel bahçeler ve güllerden oluşan çardaklar.

Bazen Hope’la okula yürürken yaptığımız gibi kendimi çiçekleri sıralarken buluyordum. Fener çiçeği, lavanta, hiisnüyusuf, ayı yoncası. İsimler kafamın içinde bir ritim oluşturuncaya kadar tekrarlanıyor ve yüzlerce metre bunu yaptığımı fark etmeden ilerliyordum, sonra Bayswater Caddesinin yoğun kalabalığına giriyordum.

Portobello Caddesi tepesinde hep yürüme hızına düşüyordum. Parlak renkli evlerin terasında yaşayan insanların, sokağın diğer ucundaki evimde benim gibi heyecanla uyanıp uyanmadığını merak ediyordum.

Evim. Aslında Doll’un evi. İş kararı olduğunu söylüyordu ama Londra’daki ilk şubesini benim tam olarak yaşamayı hayal ettiğim yerde açmaya karar vermesi büyük bir tesadüftü.

Leo’dan sonra bir süre için her şeye ilgimi kaybetmiş gibiydim. Doll her haftasonu eskiden olduğu gibi paket yiyecek ve DVD’yle gelmese ne yapardım bilmiyorum.

Yeni özgürlüğümü bir tür fırsat olarak düşünmem gerektiğini söylediğinde üniversiteden bahsediyor sanmıştım ama ücretleri yükselttiklerinden bu asla gerçekleşmeyecekti. Teoride üniversite mezunu olunca daha fazla kazanıyordunuz, böylece eğitim kredinizi ödıyordunuz ama mezunlar da iş bulmakta herkes gibi zorlanıyordu. Ve profesörler konusunda hayal kırıklığına uğramıştım. Leo’nıın her sözüne değer vermiştim ama onu dinlemek için yılda dokuz bin paund ödemeye değeceğinden emin değildim, üstelik buna kira, faturalar ve yemek dahil değildi.

“Üniversiteden bahsetmiyorum,’’ dedi Doll. “Hep planladığımız gibi Londra'da yaşamaktan bahsediyorum.

“Londra pahalı, Doll. Orada bulacağım iş kirayı bile karşılamaz.”

“Ben de burada devreye giriyorum.”

“Senden para almayacağım,” dedim hemen.

Doll çok cömertti ama ölçüsüzdü. On sekizinci yaş günü için Hope’a aldığı bilezik altındı ve ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Yıllar önce Ponte Vecchio’da aldığımız gibi bir daha bakılmamak üzere doğruca çekmeceye konmuştu.

“Sana para vereceğim demiyorum. Bir iş teklifim var,” dedi Doll. “Londra’nın batısında bir yer aldım, üstünde küçük bir dairesi olan bir dükkân. Şimdi orada fiyatlar yükseliyor, avro kriziyle sermaye Avrupa’dan kaçıyor. Londra’nın güvenli bir vaha olduğu düşünülüyor ve bir de bu oligarklar var. Şimdi almazsam asla alamam!”

Doll’un lise sınav sonuçlarını görseniz iş ve ekonomiyle ilgili öğrendiklerinin ne kadar inanılmaz olduğunu anlardınız.

“Bebek yoldayken oradaki işleri de kontrol etmem mümkün değil-”

“Ben tırnaklardan anlamam,” diye sözünü kestim çünkü arkadaşlarınızla çalışmamalısınız, herkes bunu söyler. Onu arkadaş olarak yeniden kaybetme riskini almak istemiyordum.

“Ama yeteneğin var,” diye devam etti Doll etkilenmeden. “Çalışanları, sağlık ve güvenliği, iş planını yönetmeyi ve tüm o İK işlerini biliyorsun. Ayrıca zekisin, bu yüzden sipariş ve sağlık düzenlemelerini öğrenmen yarım günden fazla sürmez.”

Ona karşı çıkmak için ağzımı açtım, sonra çocuk yaptıktan sonra işe geri dönmek isteyen ama kendilerine güvenlerini kaybeden ve kimsenin onları işe almak isteyebileceğine inanmayan orta yaşlı kadınlara yaptığım moral verici konuşmanın aynısını bana yaptığını anladım.

“Güvenebileceğim birine ihtiyacım var çünkü bu işe bağlı çok şey var. Ve batırmayacağını biliyorum.”

“Hayatımdaki diğer her şeyi batırmadığım gibi mi?” dedim umutsuzca.

Doll şimdi sabırsız görünüyordu. Televizyondaki yemek yarışmasında

azarlanmak üzere olan bir aday gibi hissettim. Maria Nevvbury sızlanmayı hoş görmezdi ve bu fırsatı istiyorsam en iyi arkadaşım olsa da kendimi toplamalı ve fırsatı değerlendirmeliydim.

“Bu dükkân nerede?” diye sordum.

“Peki, olay şu,” dedi Doll. “Portobello Caddesinde.” Doll’un ekonomik krizde boyunu aştığından endişeleniyordum ama şöyle açıklıyordu: Tırnaklarını yaptırmak karamel latte içmek gibi. Harcayacak çok tazla nakilin olmadığında spa günlerini ve restoranda yediklerini azaltırsın ama yine de arada küçük ödülleri hak ettiğini düşünürsün.

Annem bir şeyi mutlu bir kalple yaparsan o şeyin sana neşe getirdiğini söylerdi. Ve kim her sabah Portobello Caddesine adımını atıp kapuçino ve bademli kruvasan almaya bir Portekiz kafesine gitmekten hoşlanmazdı? Dolls House, Portobello şubesinin müdürü olmadan önce bırakın bir başkasına yaptırmayı, tırnaklarımı kendim bile boyama-mıştırn. Koşmak gibi, ojeye de bu kadar hızlı bağımlı olmak şaşırtıcıydı. Yeni mayomla uyumlu turkuvaz ayak tırnaklarına karşı bir isteğim olacağını söyleseydiniz, istemeyeceğime hayatımla bahse girerdim. Şimdi baktığım her yerde yeni tırnak tasarımları için potansiyel görüyordum: Mavi gökyüzüne karşı kirazın pembe ponpon çiçeği Japon müşterilerimiz için iyi giderdi; birçok işka-dını müşterimizin kahvaltı toplantısı yaptığı Wolseley’nin aynalı iç döşemesini yansıtan gümüş ve siyah Art Deco kalıbı; Noel’de geceyarısı mavisinin ortasında tek bir altın rengi yıldız çok popülerdi. Londra 2012 logosunu ilk yapan tırnak salonu bizimkiydi ama sonra telif hakkı ihlali uyarısı almıştık.

Tasarruf dalgasının ortasında gelişiyor gibi görünen diğer tek işin dövme salonları olduğunu ilk fark eden de bendim. Kendim bir dövme yaptırmaya hiç cesaret edememiştim ve benim gibi başka insanların da olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden organik sebze boyalarından yapılan geçici dövmeler buldum, güzellerdi, acıtmıyordu ve lifle çok sert ovmadığınız sürece bir iki duş boyunca kalıyorlardı. Doll işe “değer kattığım” için memnundu.

City Lit’de bir yazarlık dersine katıldım. Kurgu değildi. Leo'yla yeterince kurgu yaşamıştım. Buna Hayat Yazarlığı deniyordu ve hayatlarında bir dönüm noktasına gelmiş benim gibi acayip tipleri kendine çekmişti.

Kendi de model olan Sarah çok zengin bir adamla evlenmişti ve adam onu daha

genç bir mankenle değiştirmişti. Hâlâ inceydi ve her adımda bacaklarını çaprazla-yacak şekilde yürüyordu ama endişe bir zamanlar pürüzsüz olan yüzündeki çizgilere işlemişti.

Lorcan bir kazada kafasından ciddi yaralar aldıktan sonra anılarını yeniden yazmaya çalışan bir motosikletli kuryeydi. Hepimiz çok farklı insanlardık ama bolca kişisel bilgiyi birbirimizle paylaştığımız için oldukça çabuk rahatladık.

Sonra AvustralyalI set tasarımcısı Gayle geldi. Eski sevgilisinin kirli sakalıyla büyülenmesi üzerine komik bir şey okuyunca arkadaş olacağımızı anladım. Melbourne'daki eski patronuyla altı yıllık bir ilişkisi olmuştu. Görünüşe göre o da Leo gibi "varoluşsal umutsuzluk" yaşıyordu. Gayle buna "orta yaş krizi" diyordu.

O ve ben dersten sonra sık sık beraber içki içmeye veya sinemaya gittik. Yazın pazar günleri Hyde Parktaki BBC konserleri veya ücretsiz gösteriler için sıraya girdik. Bir şeyler yapmak için benimle yaşıt bir kadın arkadaşım olması güzeldi. Öğretmen yardımcısıyken ve Waitro-se'dayken hep orta yaşlı kadın arkadaşlarım olmuştu ve Doll hiç kültür olayına girmiyordu.

"Yaratıcılığın sonunda özgür kaldı," dedi Shaun, o ve Kev tatil için geldiklerinde.

Fitzrovia'da bir butik orelde kaldılar \e çoğu akşam birlikte takıldık. Kendimi oldukça kültürlü hissettim çünkü şimdi hangi restoranların moda olduğunu ve hangi oyunların mutlaka görülmesi gerektiğini biliyordum. Fortnum *&C* Masonda çay ve Navo\'daki Amerikan Bar'da kokteyl içmek gibi turistçe şeyler de yaptık ama Waitrose'dan bir şişe Havana Club, bir file misket limonu ve bir paket taze naneyle ka<, mojito yapacağını/ı hesapla yınca fiyatlar saçma derecede pahalıydı.

"Nasılsın?'' diye sordu Slıaıın, Kev babam ve Hope'u görmeye gittiğinden baş başa bir gün geçirdiğimizde.

Royal Academy'de Dav i d Hockney sergisindeydik. Sergiyi o kadar çok sevmiştim ki beş kez gitmiştim. Resimlerin çoğu ağaçlardı ve tüm hayatım boyunca ağaç görmüş olsam da bu resimler ağaçlara bakma şeklimi değiştirmişti. Hocknc y'nin renklerinden bazıları o kadar parlaktı ki neredeyse basit ve yapay görünüyorlardı ama üzerlerinde bahar güneşi varken taze yeşil yapraklara veya kış çalılarındaki kırmızı dallara bakarsanız gerçekten o kadar

canlı olduklarım görüyordunuz. Benim için bu sergi gerçekten dünyayı daha renkli bir yer haline getirmişti.

Dört farklı mevsimde aynı koruyu gösteren devasa tuvallerin olduğu bir odadaydık.

“Mutluyum,” dedim. “Ve ameliyatı olmaya karar verdim. Geçmen gereken bir süreç var; rehberlikle psikolojik olarak hazır olup olmadığını anlıyorsun, sonra cerrahla konsültasyon var, bu yüzden bir yıl veya daha fazla sürebilir...”

Shaun başıyla onayladı. Bunun iyi bir fikir mi olduğunu düşünüyor yoksa aksini mi anlamadım.

“Tarih alsan bile sabit değil çünkü birisinin daha acil bir durumu çıkarsa seni erteliyorlar,” diye devam ettim. Ama artık o yola girdim ve bununla ilgili olumlu düşünüyorum.”

Beyaz, alıç çiçeklerinin resimleriyle dolu bir odaya girdik.

“Daha önce her şeyi aldırırsam hayattan vazgeçecekmişim gibi hissediyordum ama şimdi hayatı kucaklı-yormuşum gibi hissediyorum.” Duraksadım. “Ve buna inanmayacaksın ama rekonstrüksiyon da yaptırmaya karar verdim. Önce bu bana göre değil diye düşündüm ama sonra neden olmasın dedim. Bunu ücretsiz olarak sunuyorlar. Silikon gibi değil çünkü kasıklarından veya karnından parça alıyorlar, yani seninle yaşlanıyor...”

“Alacak çok bir şey yok gibi,” dedi Shaun incelmiş bacaklarıma bakarak.

Sırıtmayı başardım. “Hep daha küçük göğüsler istemiştim.”

Shaun bana gülümsedi. Onaylıyor diye düşündüm. Aslında onaylayıp onaylamaması önemli değildi çünkü bunun benim için doğru olduğunu biliyordum.

Sonrasında yürümek için Green Parka gittik. Güneş ışığı büyük gölgeli ağaçların arasından sızıyordu ve asfalt yolda yapraklar meltemde sallandıkça dans eden rasgele parlak beyaz noktalar oluşturuyorlardı.

“Görünüşe göre iyi bir yerdesin,” dedi Shaun.

“İyi bir yerde olmak,” Doll’un da sık kullandığı cümlelerden biriydi.

Evet, Londra'dayım! & iyesi m geliyordu her seferinde.

“Peki hayatında yeni bir adam var mı? diye sordu Shaun.

“Hayır,” dedim.

Ben hariç herkes; Doll, babam ve Ianrı aşkına hatta Hope bile, bir ilişkiyi yürütmeyi biliyormuş gibiydi ama ben bilmiyordum.

Gayle internet randevularına çıkıyordu. Match.com, eHarmony ve diğer sitelerin hepsine üye olmuştu ve bana

da denememi söylüyordu. Anın diiıüst olmak gerekirse hana buluşmalarıyla ilgili anlattığı bir dizi şey beni soğuttu. Bazen sırf üzerine bir şeyler yazabilmek için randevulara gittiğini düşünüyordum.

Bir akşam Covcnr Garden’da Opera Evi’ıin dışında canlı yayınlanan *L'EIisir d'Amorey*\ izlemek için bir şişe Sauvignon Blanc’la oturmuş beklerken hızlı randevu buluşmasına çalışmak için bana kendisine sorular sordurttu. Ona İK'da kullandığımız bazı mülakat sorularını sordum: ‘Arkadaşlarınız sizi üç kelimede nasıl tanımlar?” ve “Bir sebze olsanız ne olurdunuz?”

“Bir soğan?” dedi Gayle.

“Neden?"

“Çünkü bir sürü katmanı var...”

“Ama tüm gün elini kokutur ve seni ağlatır,” dedim.

“Tamam. Domates diyeceğim.”

“Teknik olarak o bir meyve.”

“Bu randevu olayında umutsuz bir vaka olurdun,” dedi Gayle.

“Biliyorum," dedim.

“Birisiyle nasıl tanışmayı hayal ediyorsun?” diye sordu Gavle.

“Sanırım daha spontane olmalı,” dedim.

Beni tüm bu yeni yöntemlerden soğutan şey, kafanın üzerinde “Erkek Arkadaş İstiyorum” yazan bir tabelayla oturup beklemek gibi olmasıydı. Benim bir yabancının bana çarpıp lattemi döktüğü ve biıbirimizin gözüne bakıp anladığımız sundan Richard-Curtis film türünde fantezilerim vardı.

“Tinder adında yeni bir uygulama var, onu deneyebilirsin,” dedi Gayle. “O bölgede uygulamayı kullanan diğer insanların resimlerini gösteriyor. Birisinin görünüşünden hoşlanırsan sağa kaydırıyorsun, onlar da sağa kaydırırsa bu bir eşleşme oluyor ve birbirinize mesaj atabiliyorsunuz. Metroda birisiyle kesişmek gibi, bilirsin? Ama bunda aksiyona geçiyorsun.”

iPhone’unu çıkardı ve gösterdi. Yakınlarda uygulamayı kullanan yedi adam vardı. Bazıları bu kalabalıkta mı diye merak ettim. Veya belki de Opera Evi’nin içinde? Biraz ürkütücü sayılırdı. Gayle ikisini sağa kaydırdı. Birisi eşleşti. *Nbr?* diye mesaj attı adam. *Operayı izliyorum*, diye yazdı Gayle. Adam yanıt vermedi.

“Bir sürü zaman kazandırıyor,” dedi Gayle.

“Gerçekten birileriyle buluştun mu?” diye sordum merakla.

“Üç adam. İkisi ezik. Üçüncüsü yatakta boğa gibiydi. Sen de denemelisin.”

“Bir yabancıyla seks mi yaptın?” diye sordum tam da kalabalık uvertür için sessizleşirken, Doll’un “rahibe sesi dediği sesimle.

“Kaybedecek ne var?” diye sordu Doll on beş günde bir yaptığımız iş toplantımızda.

“Şerefim?” dedim.

“Büyük bir şey değil yani.”

Kahkahalarla ikimiz de masaya kırıntılar saçtık. Genelde öğle yemeğimizi yolun aşağısındaki Micheliıı yıldızlı restoranda yiyorduk ama bazen Doll vahi/ kızım

Elsie’yi yanında getiriyordu ve onun için aldığım oyuncak mutfakta ahşap öğle yemeğini pişirirken dairemde bagetlerimizi yiyorduk.

“Hadi ama,” dedi Doll. “Fikrini değiştirmeden önce sana hesap açalım.”

Dave’le nişanlanmam için beni ne kadar rahatsız ettiğini hatırlayarak benim adıma duyduğu bu heyecandan biraz endişelendim çünkü o zaman da asıl nişanlanmak isteyen kendisiydi.

Facebook sayfamdan resim seçmeye kadar ilerlemiştik ama Doll durdurdu.

“Hayır,” dedi. “Kimse bunu sağa kaydırmaz.”

“Sağol.”

“Çünkü kötü bir resim seçtin,” dedi. “Seksi görünmeye çalışınca bıkmış görünüyorsun; kamera seni habersiz yakalayınca da biraz sinirli görünüyorsun ve gerçek hayatta gerçekten böyle değilsin. İhtiyacımız olan şey profesyonel bir vesikalık.”

Böylece bir öğleden sonrayı saç ve makyaj uzmanıyla birlikte fotoğraf stüdyosunda geçirdim ve bir dizi seksi fotoğrafla çıktım. Bana hiç benzemiyorlardı. Bu aslında iyi bir şey diye düşündüm çünkü kimse beni sağa kaydır-mazsa bunu kişisel olarak algılamazdım.

Gayle bana bir paket prezervatif ve pratik yapmam için sebze reyonundan bir kabak aldı çünkü yapmaman gereken şeylerden biri bir yabancıyla korumasız seksti.

“Lanet olsun!” dedim kabağın boyutunu görünce.

“Sebze olsan...” Gayle’in gözleri parıldadı. “Peki Leo neydi?”

“Daha çok turşuluk hıyar,” dedim fenalıkla, bunu söylememden ne kadar nefret edeceğini düşünerek.

Her ne kadar kendinize bunun sadece gülmek için olduğunu ve öyle ya da böyle endişelenmeyeceğinizi söyleseniz de karşılık almadan sağa kaydırmak iyi bir his değildi. Buna sırf Gayle ve Doll haber almak için bana mesaj atıp durduklarından katlandım. Pazar sabahı yan taraftaki kafede dergimle otururken telefonum bir eşleşmeyle titreyince zıpladım. Cari. Facebook’ta ortak arkadaşımız Lorcan vardı ve bu bir parça da olsa güven vericiydi.

Thomas Hardy mi David Nicholls mı? diye mesaj attı. Bence bu zekiceydi çünkü birisi *Yalan Bahçesinde Bir Gül Tess ı* diğeriyse *Bir Günü,* yazmıştı ve bunun da önünde *Tess* ten bir alıntı vardı.

ikisi de, diye mesaj attım.

Kahve?

Şimdi bir tane içiyorum.

Nerede?

Cari oraya gelmesinin on dakikadan kısa süreceğini söyledi, bu yüzden fikrimi değiştirme şansım olmadı. Geniş omuzlu ve uzundu, yumuşak sarı saçlarıyla yaklaşık yirmi bir yaşındaydı. Kafede etrafına bakınıp beni atladığı berbat bir an oldu ama sonra kaşlarını kaldırıp gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim.

“Tess?”

Kalkayım mı yoksa oturayım nıı ya da öpiiyormuş gibi yapıp havayı mı öpeyim emin değildim. Ben de sanki iş görüşmesine gelmiş gibi, “Otur,” dedim.

Kot pantolon ve göğsünün hatlarını görebileceğiniz oldukça dar gri bir tişört giyiyordu ve üzerinde yeni kalkmış bir adamın sıcak, hafif hayvansı kokusunu taşıyordu. Büyük yatakta, telefonu yastıkta, uzanmışken tek bir mahmur gözünü açıp fotoğrafıma baktığım ve ondan en az on yaş büyük olduğumu anlamadığını hayal ettim.

“Sana bir şey getireyim mi?” diye sordum.

“Salamlı bir sandviç indirebilirim,” dedi.

Kendime bir latte ve küçük kremalı bir tart daha aldım.

Bana İngiliz Edebiyatı ve İzlandacada lisans okuduğunu çünkü annesinin Izlandalı olduğunu anlattı. Bir nedenle ona benim de İngiliz Edebiyatı okuduğumu söyledim. Yakın zamanda okuduğumuz kitaplardan konuştuk. Bana ne yaptığımı sordu ve yazar olduğumu söyledim.

“Vay!” dedi ağzıma bakarak.

“Ne?”

“Bir parça turta kalmış... hayır diğer tarafında.”

Konuşma doğal biçimde sona ermiş gibi görünüyordu. Belki de yazar olduğuma inanmamıştı veya bu kadar genç ve gü/.el olduğundan yazmak aklındaki son şeydi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu gözlerime bakarak.

“Yürüyüşe çıkabiliriz?” dedim. “Güzel bir gün. Ama başka bir ayakkabı giymeliyim.” Terliklerimi giyiyordum. “Evim yan tarafta.”

“ lamam,” dedi benimle birlikte kalkarak.

Bunu demek istememiştim. İstediğimin bu olduğundan emin değildim. Ya sapıksa? Ama, “Hayır, sen otur ve bekle!” demek kabaca geldi. Muhtemelen geri döndüğümde gitmiş olurdu.

“Aslında şey demek istemedim, bilirsin...” diye kekeledim.

Yavaşça gülümsedi.

“O kadar körü bir fikir mi?”

On yaş küçüktü ama benden çok daha olgundu.

Bu bilmediğim bir şeydi. Bir daha asla görmeyeceğim genç bir çocukla seks. Bir katil olabilirdi ama sabah ereksi-yoııuyla uyanmış olma ihtimali daha yüksekti.

“Tamam o zaman,” dedim.

Dairem aslında bir ucunda mutfak, bir masa ve sokağa bakan sürme pencerelerin yanında büyük bir ikiz yatakla tek bir odaydı. Hemen lavaboya gittim ve ısıtıcıyı doldurdum ama dönüp, “Kahve?” dediğimde tişörtünü çıkarmıştı bile. Vücudu heykel gibiydi.

“Ağda mı yapıyorsun?” diye sordum mesleki bir merakla.

“Gerek yok,” dedi.

O kadar gençti ki tüyleri çıkmamıştı.

“Bu tür şeyler yapmıyorum,” dedim. “Bu yüzden prosedüre dair hiçbir fikrim yok.”

Hafifçe kahkaha attı.

“Sadece rahatla,” dedi bana doğru yürürken. Isıtıcıyı elimden aldı ve masaya koydu.

Geniş ipek gömleğimi çıkarmak için kaldırınca itaatkar biçimde kollarımı kaldırdım. Sutyenimi çıkardı ve tartı-yormuş gibi göğüslerimi avuçladı, sonra tek tek öptü. Kot pantolonumun düğmelerini çözdü. Pantolonu çıkardım. Kümden tutarak beni yatağa çekti, yanıma uzandı ve parmakları hiçbir erkeğin bulamadığı yerleri buldu.

Kendimi beklenmedik bir zevk karıncalanmasında kaybetmeye başlayınca güldiim.

“Ne?” Geri çekildi.

“Hayır, durma, bu güzel!”

“Prezervatif takmamı ister misin?”

“Tabii ki ” dedim.

Cari prezervatifi benden aldı ve dikkatle geçirdi. Bu rahatlatıcıydı çünkü kabakla pratik yaptıktan sonra bile hâlâ kendime güvenmiyordum. Sonra bir kere daha yavaşça bana gülümsedi.

Bir yabancıdan talimat almakta biraz garip bir şey vardı ama doğru yapınca güzel yüzüne bakmanın güç verici olduğunu fark ettim.

“Bu güzel. Şimdi bunu yap... evet... böyle... evet!” Leo’ya âşıktım ama seks sırasında hiç konuşmazdık. Bu adamı tanımıyordum bile ama kendimi ona yüz kat daha yakın hissettim.

Sonrasında göğsünde uzandım, heykel gibi göğüs kasları göğüslerime yaslanmıştı, vücutlarımız senkronize biçimde nefes alıp veriyordu. Sonra dikkatle geri çekildi ve prezervatifi bir kâğıt mendile sardı.

“Senin yaşında birçok kadın bebek ister,” dedi. Yaptığımızdan sonra yaşımdan bahsetmesi biraz saygısızlık gibi geldi.

“Sen de bu isteklerini yerine mi getiriyorsun?” diye sordum resmi biçimde. “Her yerde çocukların olmasından korkmuyor musun?”

“Bu o kadar berbat bir fikir mi?”

Tanrım!

Giyinmeye başladı. Yatakta örtünün altında kaldım, şimdi onun önünde çıplak kalmaktan utanmıştım.

Cari.

Bir nedenle her yerde karşıma çıkan o reklam aklıma geldi. Yine gülmeye başladım. Şaşkın halde bana baktı.

“Carling diğer biraların ulaşamayacağı yerleri tazeler!”

(“Bu reklamı bilemeyecek kadar genç olduğuna inanabiliyor musun?” dedim gittikten hemen sonra Doll’u arayıp. “O Heineken değil miydi?” dedi Doll.)

“Peki bu görüşmelerden sonra ne demelisin?” diye sordum ayakkabılarını bağlarken.

“İyi zaman geçirdim,” dedi, beni son kez öpmek için yatağa doğru eğilerek.

“Ben de,” diye ciyakladım örtüyü çeneme kadar çekerek. Kapıyı açtı ve bana baktı. Örtünün üzerinden parmaklarımı salladım ve sonra kapı kapandı. Gitmişti, daire çok sessiz geldi. Bir an için ağlayabileceğimi düşündüm ama zihnim mükemmel biçimde net ve mutluydu; vücudum sanki yeniden uyanmış gibi baştan sona karıncalanıyordu. *Beden zevkleri* diye düşündüm sersemce ve bir elimi hâlâ sıcak ve canlı yerlerde gezdirirken diğerini hafifçe göğüslerimde gezdirdim, meme uçlarımın parmaklarımın altında buruştuğunu hissettim. Sonra durdum, elimi kaldırdım ve yeniden dokunup biraz daha bastırdım.

Yumru her zaman bulacağımı hayal ettiğim göğsün yuvarlak kıvrımlarında değil, hemen sağ meme ucumun altındaydı.

(“Hassiktir!” dedi Doll.)

Hayatı kucaklamanın sorunu en kötüsünden korkmayı unutmanız. Yıllık MR1 taramamın üzerinden altı ay geçmişti ve o zamandan beri bir uzman doktor beni ameliyata hazırlamak için muayene etmişti. Kendimi kontrol etmiştim ama olmam gereken kadar dikkatli olmamıştım çünkü \-umru şimdiden fındık boyutundaydı.

Bir yemiş olsaydın ne olurdun?

Vekil pratisyen hekim bunun muhtemelen bir kist olduğunu söyledi çünkü benim yaşımda birisinin göğüs kanseri olması son derece nadirdi.

“Notlarıma bak,” dedim.

Yüzü değişti. Ve o zaman kesin olarak anladım.

insanlar sağlık hizmetlerinde bekleme listelerinden bahseder ama kanser olduğunda her şey oldukça hızlı ilerliyor. Hayatınızı yaşıyorsunuz, İskandinav bir öğrenciyle seks yapıyorsunuz ve iki hafta sonra hastane önlüğü giymiş ameliyata girmek için bekliyorsunuz. Düşünüyorsunuz; *Ya Carl'la tanışmamış olsarnf Her zamanki gibi Hyde Parkta koşacak mıydım? Yumru ne kadar büyüyecekti? Daha ne kadar iyi hissedecektim?*

Babam ve Anne, Hope’la birlikte beni görmeye geldiler.

“Önce karım ve şimdi de kızım!” diye başladı babam ama Anne ona dışarı çıkıp hava almasını emretti.

“Güçlüsi'ın, Tess,” dedi elimi sıkarak, büyük altın yüzükler parmaklarımın kenarlarına battı. “Bu şeyle savaşmak için gereken şey sende var.”

Ama işlerin böyle olmadığını biliyordum. Annem güçlü bir kadındı. Sakin ama güçlü. Kimse öylece teslim olmaz, değil mi?

“Pembe elmasın var mı?” diye sordu Hope.

“Pembe elmas mı?” dedim.

“Doll göğüs kanserine karşı pembe bir elmas aldı,” dedi Hope.

Hemşire ilk ilacım için hazır olup olmadığımı sordu.

Anne beni öptü ve sonra Hope’la baş başa bıraktı. Bir an için kız kardeşimin ona uyup beni öpeceğini sandım ama öpmedi. Orada öylece durdu. Birden Hope’un garip, kendine dönük ağırlığını göğsümde hissetmek ve çok uzun zamandır saçlarını yıkadığım ve şimdi yeni bir şey denemek aklına gelmediği için hâlâ kullandığı çilekli L’Oreal Çocuk şampuanının tanıdık kokusunu almak istedim.

Hope’u her zaman koşulsuz sevmiştim ama bu seferlik onun da beni sevmesini istiyordum.

Kendimden geçtiğimi hissederek elimi ona doğru uzattım ama yine ulaşamadım.

“Ölmeyeceksin, Tree,” dedi birden.

Sersem halimde Hope’un “kanser” kelimesini duyunca “Tree ölecek mi?” diye sorduğunu hayal ettim.

Anne ve babam muhtemelen nasıl yanıt vereceklerini bilemeden beceriksizce birbirilerine bakmışlardı ve sessizlik çok uzayınca içlerinden biri, muhtemelen Anne, “Hayır. Ölmeyecek,” demişti.

Yıllar içinde hepimiz Hope’un “muhtemelen veya “henüz”ü anlamadığını öğrenmiştik. Onun ihtiyacı olan sorularına yanıt almaktı.

Geri kalanlarımız gibi.

Onun için bir şey ifade ettiğimi bilmenin mutlu rahat lığı vücudumu sardı. Belki de sadece ilaçtı.

“Uyuyor musun?” diye sordu Hope.

“Neredeyse,” diye fısıldadım.

“Sana şarkı söyleyeyim mi?”

“Evet, lütfen.”

Böylece ABBA’nın / *Have a Dream* şarkısının mükemmel bir yorumuyla anesteziye daldım.

25

2013

GUS

Çalıştığım hastaneden beş dakika yürüme mesafesinde olan yapraklı yoldaki kapı zilini çalmadan önce sanki randevum gizli veya utanılacak bir şeymiş gibi birilerinin beni görüp görmediğini kontrol etmek için sokakta aşağı yukarı baktım.

Uzanmam için divan yoktu, sadece iki rahat sandalye. Dorothy hayal ettiğimden daha sade ve daha az entelektüeldi. Geçmişimin üzerinden geçtikten sonra ona kazayı anlatmamı istedi.

“Beynimde dönüp duran bir film gibi,” dedim.

“Filmde ne var?”

Ross’un yüzü düşen kar tanelerinin arasından bana bakıyor, dişleri beyaz, gözleri aynalı kayak gözlüklerinin arkasında saklı, koyu, geriye yatırılmış saçlarına kar taneleri düşüyor.

“Önümde,” dedim. “Hızla kayıyor ve orada olup olmadığımı görmek için arkasına bakıyor, sonra öniine bir ağaç çıkıyor ve ondan kaçması için gereken o kısa saniyeyi kaçırıyor...”

“Ama orada değildin?”

“Hayır, ama yüz kez yarıştık. Bunu yapardı.”

“Tamam, böyle olduğunu bilmesen bile diyelim ki böyle oldu. Orada, arkasında olsaydın bu nasıl bir fark yaratacaktı?”

Bakışın, ağacın, çarpmanın ve tüketici paniğin ötesine hiç geçmemiştim.

Sorusuna bir yanıtım yoktu.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sessizce oturduk.

“Ross’un yaralan,” dedi sonunda. “Orada olsaydın onu kurtarabilir miydin?”

“Hayır.”

“Bir acil servis doktoru olsan bile mi?”

Gülümsedim. Bu yüzden mi acil serviste çalışıyordum? “Hayır, beyin hasarı çok büyüktü.”

“Ama bir şekilde ölümüne neden olduğuna inanıyorsun?”

“Onun yanında olmalıydım!”

“Neden? Tehlikeli olduğunu biliyordun. Onu durdurmaya çalıştın.”

Kendimi konuşurken duydum, “Belki de yeterince çabalamadım...”

Bu hiç yapmayacağıma söz verdiğim bir itiraftı. Ne ebeveynlerime ne kurtarma ekibine ne de polise. Daha çok çabalamalıydım. Ama uzaklaştım.

Gözlerini yaşlarla doldu. Dorothy ağlamama izin verdi. “Ondan uzaklaşmak nasıl hissettirdi?” diye sordu.

“İyi hissettirdi,” derken burnumu çektim. “Sanki artık benden hoşlanıp hoşlanmamasını umursamıyormuşum gibi.”

“Yani onun gücünü mü aldın?”

“Evet.” Yeniden ağlamaya başladım.

“Ve bu yüzden mi oldu?”

Yüksek sesle söyleyince çok saçma geliyordu.

“Abin öldüğünde rahatlamış hissettin mi?” diye sordu. “Zorbalığının duracağını düşündün mü?”

“Bir şey hissedebiliyor gibi değildim. Panik anlarıyla bezenmiş bir tür duygusuzlaşmaydı, hiç de rahatlama değildi,” dedim.

“Çünkü zorbalığı gerçekten durmadı, değil mi?” dedi nazikçe. “Zorbalık

edilmesine o kadar çok alışmıştın ki o olmadan da devam etti.”

Tek bir cümlenin on altı yılı anlatması garipti.

Sonunda Ross’a ne olduğunu açıkladıktan sonra beni birisiyle konuşmam için ikna eden Nash’ti.

“Üçüncü dönemde benzer belirtileri olan bir hastam vardı,” dedi. “Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığından oldukça eminim.”

Yıllarca tıp okuduktan sonra bu neden benim aklıma gelmedi diye düşündüm.

“B^lki de kimseye anlatmadığın içindir? ’ dedi Nash. Kulübünde içiyorduk, Charlotte ve benim 200 Tin o berbat gününde gittiğimiz kulüp değildi. Slıaftcsburv

Caddesinde benzer biçimde seçkin özel üyelerin girebildiği bir mekândı.

“Solculuğumu vestiyerde bıraktım,” dedi Nash neşeli biçimde, bizi kayıt ettirdiğinde yapmayı düşüneceğim alaycı yorumları önlemek için.

Kulüp Londra’da bulmayı hiç ummadığınız sokakların arkasında gördüğünüz türden bir başka gizli bahçeye açılıyordu. Nash inatçı bir sigara içiciydi. Ben hâlâ değilmiş gibi yapıyordum. Ama bazen onlu bir paket alıp bir tane yakıyor, birkaç nefes çekip ayakkabımın topuğunda söndürüyordum. Bu yüzden terasta, sanki bir başka konuya geçmek istemiyormuşuz gibi ikimiz de sessizce oturduk.

Sonunda Nash konuştu, “Senden her zaman hoşlandığımı biliyorsun.”

“Ve ben de senden her zaman hoşlandım,” dedim.

“Sanırım yıkıcı ve felaket aşk hayatımın bir kurbanı olmakla ilgilenmiyorsun?” diye sordu.

Panik midemde başladı, sonra boğazımı yırtıp beynime çıktı. Nash kızlar gittiğinden beri dayanağım olmuştu, eğitimimi tamamlamam için gereken birkaç ay bana borç vermişti. İşe geri döndüğümde tüketici ilk birkaç hafta boyunca beni desteklemiş, acil servise dair ekran deneyimleriyle derin damar troınbozunu tanılamanın zorluğuna ve asit saldırısıyla baş etmenin dehşetine karşı anlayışlı davranmıştı. Nash tüm kötü yanlarımı biliyordu, ben de onunkileri biliyordum

ama içimde öyle bir his yoktu ve onunla ya hep ya hiç olacağını biliyordum.

Söylemek istediğim şey, “Lütfen arkadaşım olarak kalf’dı.

Ama soruyu cesurca sormuştu ve buna dürüstçe yanıt vermek için cesaretimi toplamam gerektiğini biliyordum.

“Hayır,” dedim. “Üzgünüm.”

Nash’e bahane olarak, “Hazır değilim,” olayına giremezdim. “Sen harika bir insansın ama...” olayına başlarsam da kızacağını biliyordum.

Uzun, boş bir duraksama oldu, sonra bardağını boşalttı ve dikkatle masaya koydu. Kalkıp hayatımdan çıkıp gideceğinden emindim. Bunun yerine başka bir sigara yaktı.

“Eh, bu havayı temizledi,” dedi masanın karşısına baştan çıkarıcı bir sigara bulutu üfleyerek.

Charlotte’la yaşamanın yeniliğinden sıkılırlarsa diye kızların dönüşü için evi tutmaya kararlıydım. Charlotte’un mortgage ödemelerine devam edebileceğimi düşündüğünü sanmıyorum ama ettim. Acil bölümündeki işimde her zaman olduğu gibi garip bir teselli buldum çünkü tamamen şimdiki zamanda olmak gerekiyordu. Korktuğum gibi kızlarla hahasonlarının arası gittikçe açıldı çünkü onları kurdukları yeni hayatlarında rahatsız etmek istemiyordum.

Yeniden koşmaya başladım. Parka ulaşmanın en kolay yolu Notting Hill Gate’in yoğun darboğazından geçmek ve Bayswater Caddesinden ilk kapıya dümdüz devam etmekti. Yaz akşamlarında hava gürültüyle ve ucuz pişirme yağının pis kokusuyla dolu oluyordu; kış sabahlarında, gece mesaisini bitirdiğimde ayak seslerim beton kaldırımda inlerken ve karanlık soğuk, gri ışığa yenilirken şehirde uyanık tek insan benmişim gibi hissediyordum.

Günün belirli bir zamanında koşmadığım için Regetıts Parktaki, siluetlerinden veya eşofmanlarının renginden tanıyıp başımla selam verdiğim, “günaydın” dediğim zamanlardaki gibi diğer koşucularla hiçbir tanışıklık geliştirmedim. *Uzun mesafe koşucusunun yalnızlığı*, diye düşünüyordum bazen. Babamın ona atfettiğimden daha anlayışlı olup olmadığını, temas kurmamın hoşuna gidip gitmeyeceğini merak ediyordum ama bu fikri daha öteye taşımak için bir girişimde bulunmadım.

Boş günlerimde koşumdan sonra duş alıp Portobello Caddesinden aşağı en sevdiğimiz kafeye yürüyordum, tartlarının kremalı lezzetinin üzerindeki yanık şeker kabuğundan hiç bıkmadım. Portekiz kafesinin sahibi ve ben havayla ilgili bir iki şey konuşuyorduk. Elimde gazeteyle pencerenin yanındaki tabureye oturuyor, gelip geçen dünyayı izliyordum. Bazen Floranın okulunun kapısında bekleyen annelerden birisini görüyordum, birbirimize el sallıyorduk ama istediğimiz yetişkin arkadaşlığı değildi. Tek ortak noktamız çocuklarımızdı. Kızlar olmadan bekâr bir baba değildim, sadece bekârdım.

Kasığında büyük bir yumru olan bir hastayı muayene etmek için acil servise kıdemli bir onkolog geldiğinde, bunun satranç oynayan öğrenci arkadaşım Jonathan olduğunu fark ettim. Kısa süre önce bir yapımcıyla evlenmişti, henüz çocuğu yoktu ve şimdi kendi oğlu ve kızı olan iVlarcus'a göre içki içmek için daha kolay zaman buluyordu.

Bariz bir çöpçatanlık girişimiyle Jonathan'ın karısı Miriam beni meslektaşlarından biri olan Gayle'le akşam yemeğine davet etti. Gayle internet randevuları üzerine maceralarını anlattı. Arkadaşlık sitelerinde olacağını tahmin ettiğim adaylardan çok daha çekiciydi. Birlikte metroya yürürken tereddütle bir ara içki içmeyi önerdim ama onun için çok fazla yüküm olduğunu ve en baştan dürüst olarak bir sürü zaman kazanmayı öğrendiğini söyledi.

Bastıran bir ihtiyaçtan çok meraktan bir aylık ücretsiz deneme için kayıt oldum ve Lucy'nin ablası Pippa'nın eş aradığını gördüm. Onu yeniden görmenin olası zevkiyle ona mesaj göndermeye karar verdim. Bunu bir dizi e-posta takip etti. Lucy'nin Toby'yle evlendiğini, üç çocuk yaptığını ve dördüncünün yolda olduğunu ama Pippa'nın boşanmış ve çocuksuz olduğunu ve Stra\v-berry Hill'de yaşadığını öğrendim. Bir cumartesi öğleden sonra Londra'nın en iyi manzaralarından birine sahip Tate Modernin beşinci katındaki Friends' Roonı dışında buluşmak için sözleştik.

Pippa, dev Kanadalının onu gövdesi ve neşesiyle ezeceğinden endişe ettiğim düğün gününde olduğu kadar ince ve kırılgandı.

"Ne düşünüyordum?" dedi tabağındaki keki çatalıyla iterek. "O kadar iyi, hoş ve normaldi ki... Tanrı aşkına! Berbat haldekiler çok daha eğlenceli, öyle değil mi?

Paul Klee sergisini görmekle ilgilenmediğini anlamıştım ama ben istersem mutlu olacağını söyledi. Nehir kıyısı boyunca doğuya doğru ilerledik ve Boroughda bir

tapas barında çok fazla Rioja içtik. Batan güneşe doğru yürürken Pippa dengesizce bana çarpmaya devam etti.

sonunda kol kola girip Kink'in şarkısı *Waterloo Sunset*'in sözlerini hatırlamaya çalıştık.

İstasyonda yanağına doğru yaptığım tereddütlü hamle pişmanlık ve vaat dolu uzun bir öpüşmeyle sonuçlandı. Vücudu ince yazlık elbisesinin altında kıvrımlı ve esnekti.

"Yeterince deli miyiz?" diye sordu öpüşmekten fram-buaz kırmızısına dönmüş dudaklarıyla.

Girmek üzere olduğumuz şey tehlikeli, günah ve seksi göründü.

"Ne arıyorsun?" diye sordum.

"Nihai insanımı arıyorum."

Nicky'nin yüzünü düşündüm. *Gerçekten mi, Gus?*

"Bu kişi olabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Hayır, olabileceğini sanmıyorum."

"Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette!"

İki yanaktan safça öpüştük ve platformda ona el salladım. Bir daha hiç görüşmeyeceğimizi biliyordum.

"Hâlâ aşçı olmak için eğitim alman gerektiğini düşünüyorum," dedi Nash temmuz ayında bir gün, kızlar yaz tatilleri için gelmeden hemen önce.

Gatete bir film izlemiş ve akşam yemeği için eve gelmişti. Büyük bir rol için kilo vermeye çalışıyor, Dukan diyeti yapıyordu. Bu yüzden ikimize tofu, turp, salatalık ve taze soğanlı salata yaptım.

"Piyangoyu kazanırsam ne yapacağıma dair hayal kurmak kadar gerçekçi," dedim limon suyu, ince dilimlenmiş zencefil ve kırmızı biberli sosu karıştırırken.

“Piyango alıyor musun?” diye sordu Nash.

“Hayır. Demek istediğim de bu.”

Salatasından dolu bir çatal daha aldı.

“Aslında bugünlerde çok paran olmasına gerek yok, sadece insanların evine gelmesini sağla. Adına Akşam Yemeği Kulübü dersin, sosyal medyada ün kazanırsın, bu en havalı şey olur ve istediğin kadar para istersin.”

“Ama birilerini tanımak gerek,” dedim.

“Gerçekten, Gus, sen LANET BİR KÂBUSSUN!” diye cırladı Nash birden. “Charlotte’un tüymesine şaşmamak gerek! Her şey için bahanen var. Neden bir kez olsun sadece başlamıyorsun?”

“Bahane yaratmıyorum!” diye karşı çıktım. “Çok fazla insan tanımıyorum!”

“Ama ben tanıyorum, değil mi?” dedi Nash. “Twitter’da elli bin takipçim var. Şehrin en havalı bölgesinde küçük ve güzel bir evin var. Akşam yemeği partileri için uygun, harika büyük bir masan var ve harika bir aşçısın!”

“Ayrıca tam zamanlı bir işim ve çok sınırlı yemek reper-tuvarım var.”

“Tamam,” dedi Nash sandalyesini geri iterek. “Vazgeçtim. Gerçekten vazgeçtim ve bir daha bundan bahsetmeyeceğim yoksa seni öldürürüm.”

“Gidiyor musun?” diye sordum.

“Evet, senden bıktım, Gus.”

“Ama gelip kızları göreceksin?”

Birden onların da sıkılacağından endişe ettim. Nash hep onları Primark’a götürüyordu. Bugünlerde Londra’nın en eğlenceli yeri gibiydi.

“Nasıl hissettiğime bağlı,” dedi Nash. “Şu anda sadece seni boğmak istiyorum.”

Charlotte, Londra’daki emlak fiyatlarının yükselişiyle ilgili huzursuzdu.

“Buna balon diyen yazılar görüp duruyorum,” dedi kızları havaalanında teslim

edince. “Ve balonlar patlar!”

Londra bir sıcak dalgasının ortasındaydı, bu yüzden bahçemize oyun havuzunu kurdum. Eskiden Flora soyunup kendini hemen içine atardı ama dokuz yaşında daha bilinçliydi. Onu son gördüğümden beri geçen üç ay içinde yüzü, olduğu güzel çocuktan olacağı güzel kadına değişim sürecinde uzamaya başlamıştı. Bella da hızla büyümüştü ama hâlâ kızıl lüleleri olan çilli küçük bir veletti. Onları kucakladım ve eski mayolarını bulmak için üst kata çıktılar. Charlotte’un sadece formalite icabı yaptığım kahve için teklifimi kabul etmesine şaşırmıştım. Ben espresso makinesini çalıştırırken o kanepenin kıyısına tüneyip buzlu suyunu yudumladı.

Anlaşılan o ve Robert bana bir anlaşma teklif etmek için hazırlık yapmışlardı. Evi satarsam, mortgage borcu ödendikten sonra bana kalanın yarısını ödeyeceklerdi. Bu da şimdiki fiyatlarla muhtemelen yarım milyon paunddan fazla ederdi ve kattığım paydan çok daha fazlaydı.

Yüzündeki ifade bu cömert teklif için minnet beklediğini gösteriyordu.

“Muhtemelen buna hakkım var zaten,” dedim duygusuzca. “Evli olduğumuz süreyi ve kızların büyütülmesin-deki katkımı düşününce.”

Charlotte’un kaşları şaşkınlıkla kalktı.

“Neyse, satmıyorum,” dedim.

Charlotte’un kaşları düzeldi ve burun kemeri kaş çatmasıyla buruştu.

“Sence haksızlığa uğrayan koca olarak üç yıl yeterli değil mi?” dedi yorgunca.

“Hayatlarını yeterince dağıtmadın mı?” diye karşı çıktım.

Bu küçük atışmadan aldığım hazzın bedelini ödeyeceğimi bilmeliydim. Ona bunu düşüneceğimi söylemek ve tatilin son gününe kadar bekleyip kararımı o zaman söylemek daha akıllıca olurdu.

Beklemediğim şey, kanıtım olmasa da, kızları bu işte kullanmaya olan hevesiydi.

“Bu sadece senin için çok büyük bir ev, baba,” diye iç geçirdi Flora, annesine sokakta el salladıktan hemen sonra.

“Burada tek başına yalnızlık çekmiyor musun?” diye sordu Bell.

Eskiden eski yatak odalarında zevkle oynarlardı; şimdi tepkileri sessizdi.

“Evde kendi odalarımız var,” dedi Flora.

“Hello Kitty duvar kâğıdım var,” dedi Bell.

Büyüyorlardı ve yeni hayatlarında mutlu oldukları için mutluydum. En mutsuz çocuğun kadar mutlusun diye eski bir deyiş vardı, değil mi?

İkisine de kendi yaptığım pembe limonatadan verdim.

“Keşin!” dedi Bell.

Tadını sevmediğimiz bir şey için kullandığımız bu aile sözünü kullanması hoşuma gitti.

“İsterseniz buradayken odanızı yeniden dekore edebiliriz?” diye önerdim. “Renkleri, perdeleri, her şeyi seçebilirsiniz.”

Bu bir tepki yaratmayınca teklifi yükselttim.

“İkinizin de ayrı odası olabilir? Annenin eski yatak odasını Bell için yeni bir odaya dönüştürürüz...”

“Sadece bir hafta için buradayken çok bir anlamı yok, değil mi?” diye sordu Flora.

“Bir hafta mı?”

“Bahsettiğimden eminim,” dedi Charlotte itiraz etmek için cep telefonunu aradığımda. “Kızlar arkadaşlarıyla yaz kampına gitmeyi çok istiyorlar. Bir an olsun onları durdurmak isteyeceğini düşünmedim.”

Charlotte’un teklifini kabul etmiş olsaydım üç haftamı alacak mıydım merak ettim ama kuralları netleştirmek için artık çok geçti.

Kızlarımla iletişim kurmak eskiden olduğu kadar kolay olmasa da en azından birbirimizden sıkılma tehlikesi yoktu. Düzenli olarak Skype üzerinden görüşüyorduk ama özellikle de o yaşta çok sık değiştiği için hiç görmeyeceğim

en iyi arkadaşlarının isimlerini ve ülkelerini hatırlamak zordu.

Flora artık kremalı tartlardan çok kafeniıı yan tarafındaki dükkânın vitrinindeki dövme tasarımlarıyla ilgileniyordu.

“Dövme için çok küçüksün,” dedim.

“Ama bunlar geçici baba!” dedi.

Kızlarını dövmeli görünce Charlotte’un yaşayacağı dehşeti düşünmek karşı konulmazdı.

Flora omzuna bir yunus çizdirdi, Bella küçük bileğine bir yıldız yaptırdı.

“Greenwich’e kadar tekneyle gittik ve nehrin üzerinden teleferikle geçtik, *Harry Potter'm* çekildiği Oxford’daki Christ Church College’a gittik,” diye anlattım Nash’e telefonda konuştuğumuzda. “Ama genelde sadece arkadaşlarıyla WhatsApp’tan konuşmak istediler.”

“Onlara turist gibi davranmayı kes,” dedi Nash. “Muhtemelen sadece seninle normal zaman geçirmek istiyorlar. Hava güzel. Onları bir günlüğüne Brighton’a götür ve telefonlarını evde bırakmalarını sağla. Telefon ve kumun birlikte iyi bir fikir olmadığını söyle!"

“Brighton plajı çakıl değil mi?”

“Ah, Tanrı aşkına, o zaman başka bir yere!”

Kumun yumuşak ve altın gibi olduğu bir yer biliyordum. Artık arabam olmadığından Lymington’a trenle gittik. Ne w Forest’ta Brockenhurst’te aktarma yaptık. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu Flora.

“Denize!”

Yarmouth’ta küçük yatların ve dev yolcu gemilerinin mükemmel mavi sudan oluşan bir banyoda dağılmış çocuk oyuncakları gibi göründüğü Solent’e bakan bir bar bahçesinde sandviçlerimizi yedik.

Belki de ada olduğu için Wight Adası biraz eski gibi geldi. Dükkânlar hâlâ kova, kürek, kum kalenize asmanı/, için küçük kâğıt bayrak, hindistancevizli buz

dondurma, üzerinde manzara resimleri olan şekerleme kutusu ve hep biraz bayat olan çikolata parçalı dondurma satıyorlardı. Çocukluğumdan beri hiç değişmemişti.

Havlu getirmeyi düşünmediğimden ve güzel plajlar bir otobüs yolculuğu uzakta olduğundan ip ve bir paket beykın aldık. Öğleden sonrayı barın yanındaki küçük dalgakıranda çömelip masum yengeçleri sudan çekerek geçirdik. Kovamızı yarıya kadar doldurduk.

“Onlarla ne yapalım şimdi?” diye sordu Flora.

“Suya kadar yarışmaları için bırakalım,” dedim.

“Hangisinin senin olduğunu nasıl anlayacaksın?”

“Gözlerini kendi yengecinden ayırma! Hile yok!”

Tabii ebeveyn değilsen! Flora her öne geçtiğinde kazanan yengecimin bir şekilde Bella’nın olmasını sağladım. Son skorda Flora ve Bella altışar puanda ben üç puandaydım.

“Sen küçükken kiminle yarıştın baba?” diye sordu Bella.

Düşünceli bir çocuktu. Bazen ilk yıllarında yaşadığı sorunların onu ablasına göre daha empatik bir insan yapıp yapmadığını düşünüyordum.

“Abim Ross’la.”

“Ölen Ross amcayla mı?” diye sordu Flora.

“Size Ross amcanızı kim anlattı?” Sesimi nötr ve sakin tutmaya çalıştım.

“Büyükannem anlattı. Annemle evlenecekti ama öldü, bu yüzden annem onun yerine seninle evlenmek zorunda kaldı, yani aslında biz onun da kızları gibiyiz,” dedi Flora.

Midemdeki safranın alışıldık yükselmesini hissettim.

Güzel bir gün ve çocukların yanında, diye düşündüm. *Boşver.*

“Öldüğünde Ross amca kaş yaşındaydı?” diye sordu Bella.

“Yirmi iki yaşındaydı,” dedim.

Küçük yüzü buruştu.

“İnsanlar genelde kaç yaşmda ölür?” diye sordu.

“Ross çok gençti. İnsanlar farklı yaşlarda ölür ama çoğu çok yaşlıyken ölür.”

“Sen kaç yaşındasın baba?”

“Otuz dört.”

“Bu bir yetişkin için çok yaşlı değil, değil mi?”

“Hayır, canım, bir yetişkin için çok yaşlı değil,” dedim. “Ross amcaya üzüldüm,” dedi Bell.

“Hayatını üzülerek geçiremezsin,” dedi Flora. Charlotte’un canlı sesini duyabiliyordum.

“Neden?” diye sordum.

“Çünkü bu, çevrendeki diğer insanları da üzer.”

“Sen ne zaman üzülüyorsun?” diye sordum nazikçe. “Bazen seninle Skype’ta konuştuktan sonra,” diye itiraf etti Flora.

“O zamanlarda ben de biraz üzülüyorum,” dedim. “Üzgün olmak sorun değil,” dedi Flora. “Çoğu zaman mutlu olduğun sürece.”

“Kesinlikle doğru,” dedim.

Güneşin açısı suyun yüzeyini inci beyazı yaptı, hava yumuşaktı.

“Wight Adasını sevdim,” dedi Bell. ‘ Her tatilde gelebilir miyiz?”

Eve dönüşte trende bir masa bulabildik ve bir süre için kızlar istasyonda aldığımız bulmaca dergileriyle eğlendiler. Ben de birisinin bıraktığı gazeteyi okudum. Ortalık sessizleşince masanın karşısına baktım ve Bell’in hâlâ okuyan

Floraya yaslanıp uyuduğunu, Floranın da koruyucu biçimde kolunu kardeşinin

omzuna doladığını gördüm. Baktığımı görünce ablalık misyonunu ciddiye alarak parmağını dudaklarına koydu.

Nash'e mesaj attım.

Trendeyiz, denizden dönüyoruz. Harika öneri. Yarın için alışverişe var mısın?

Anında bir mesaj geldi. *Tamam ama erken. Kuaförle büyük randevu öğlen 2'de. LA'de son seçme!*

Tebrikler!

Seçmelere katıldığı rol *The Choice* adlı bir filmde Yüzbaşı Peter Townsend'la aşk yaşayan Prenses Margaret'tı. Onun için mükemmeldi. Sadece Prenses'in hafif kızıl güzelliğine sahip olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kibirli veya zor insanların hassas tarafını yansıtmak için gerçek bir yeteneği vardı.

Genelde Oscar kazanan türde bir roldü; kraliyet, biyografi ve dönem kıyafetleri özellikleriyle. Ama bunu söylemedim. Nash söz konusu olduğunda iltifat etmekle kadere meydan okumak arasında dikkatli bir çizgi çizme-liydiniz.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum ertesi sabah Marble Archta Primark'ın dışında.

"Bu akşam. Stones'u kaçıracağım," dedi.

"Yine de heyecan verici!" Sesime hissettiğimden daha fazla heves kattım.

İşten üç hafta izin almıştım. Birinci haftanın sonunda kızlarım gidiyordu ve arkadaşım onunla takılmam için burada olmayacaktı.

Mağazadan elimizde bir sürü elbise, üst, çorap, çanta, parlak şey ve saç süsleriyle dolu büyük kahverengi çantalarla çıktık. Charlotte'un dönüş uçuşunda fazladan bagaj için ödeme yapmasını umuyordum. Kaldırım alışveriş yapanlarla doluydu ve Nash şimdiden randevusuna geç kalmıştı, bu yüzden düzgün bir elveda için zamanımız olmadı. Ona sarıldım ve şans diledim. Koşmaya başladı, sonra bir şeyi hatırlayarak çantasını karıştırdı ve benim için bir zarfla geri döndü.

"Keyfine bak!" dedi ve sonra tekrar gitti.

“Baba, Nash kız arkadaşın mı?” diye sordu Bell.

“Kız arkadaşım değil, iyi bir arkadaş.”

“En iyi arkadaşın mı?” diye sordu Flora.

“Evet, sanırım öyle,” dedim çatlamış Londra kaldırımlarında topuklularıyla kendine yol açan siluetine sevgiyle bakarak.

“Ben acıktım,” dedi Bell.

Bir fikir için etrafıma bakınırken kendimi Seltridges in tanıdık sütunlarına bakarken buldum.

“Öğle yemeği için doğru yeri biliyorum,’ dedim.

Brass Rail, Noel ışıklarını görmek için geldiğimizde babam bizi tuzlu sığır eti sandviçleri için götürdüğünden beri değişmemişti ama kalın çavdar dilimleri arasında yağlı etli sandviç için fazla bunaltıcı bir gündü. Bunun yerine YO! Sushi’de yüksek taburelere oturduk ve bir taşıma bandı üzerinde geçerken görünüşünü sevdiğimiz tabakları aldık. Sonrasında kızların tatlı için küçük kekler yemesine izin verdim ve ısrar ettiklerinden (ve Charlotte’un en sevmediği şeylerden biri olduğunu bildiğimden) gösterimli pembe ve menekşe renkli, üzerinde pembe ve mor spiral kaplama olan bir tanesini annelerine götürmeleri için seçmelerine izin verdim.

Serin, klimalı parfümeri bölümünde kızları parmaklarında farklı renkte oje denemeleri ve kokuları özgürce sıkmaları için cesaretlendirdim. Onları annelerine kanlarında yüksek şekerle ve Katy Perry’nin *Purr* parfümünden bir bulutla teslim ettim.

Charlotte, *Matilda* için bilet ayarlamıştı, ben davetli değildim çünkü annemle gitmek isteyeceğimi düşünmemişti. Flora ve Bella son akşamı orada otelde geçireceklerdi çünkü erken bir uçuşları vardı ve Charlotte onları havaalanına benim getirmemin stresine katlanmayacaktı. Son ziyaretlerinde, benim hatam olmasa da Piccadilly hattında gecikme yaşamıştık ve onları 2. Terminale tam zamanında yetiştirmiştim. Charlotte ateş püskürmüştü çünkü cep telefonları yeraltında çalışmıyordu ve bana ulaşamamıştı.

Kızlar akşamı onlarla geçirmeyeceğimi anladıklarında memnun edici bir yaygara

kopardılar.

Eğilip ikisine de sarıldım.

“Tüm kıyafetler için teşekkürler,” dedi Flora.

“Gitmeni istemiyorum, baba.” Bell burnunu çekmeye başladı.

Küçük hassas vücuduna sarılıp göğsüme çektim, üzgün yüzü nemle yanağjma yapıştı.

“Yarın sizi havaalanında göreceğim,” diye söz verdim.

“Metro çalışırsa,’’ dedi Charlotte.

“Neden böyle pislik yapıyorsun?” diye fısıldadım kulağına, çocuklar için birbirimizi dokunmadan öperken.

İfadesi bir an içinde öfkeliden sen de haklısına döndü. Charlotte’un olayı bu, size girişebilir ama kendisi de bir iki darbeyi kaldırabilir. Neden bunu hep unutuyorum ve kötü olmak yerine iyilikle istediğimi almaya çalışıyorum bilmiyorum.

Hyde Park bir sürü Rolling Stones hayranıyla doluydu. Eve dönüşte şarkıyı hatırlamaya çalıştım. Hâlâ ön grup çalıyordu. Biletli bölgenin etrafında büyük çitler vardı ama kalabalık bedava gösteri izlemek için dar boşluklara yığılmıştı. Güneş tüm gün parlamıştı ve eritici derecede sıcak hava beklentiyle titreşiyordu.

“Hiç Stones hayranı olmadım,” demiştim Nash’e, o yıl daha önce bilet alma fikrinden bahsettiğinde. “Babam öyle. Mick Jagger altmışlı yaşlarında falan değil mi?”

“Bu bir liste olayı, değil mi, Stones konseri izlemek?” demişti.

“Ne listesi?”

“Alı, zamana uyum sağla, Gus! Ölmeden önce yapılacaklar listesi.”

Gazetede konser biletlerinin üç dakikadan az zamanda sarıldığı yazıyordu.

Şimdi burası öylesine enerji yüklüydü ki isteksizliğimden neredeyse pişman

oldum.

Bir yan sokağa girdim ve birkaç yüz metre boyunca yalnız kaldım. Londra'nın çılgından sakinliğe geçişini seviyordum. Diğer büyük şehirlerde hiç yaşamadığım bir şeydi. Londra'da yoğun nüfuslu bir sokak bile taşra kadar sessiz olabilirdi.

F've dönünce duş almaya karar verdim.

Şortumu çıkarınca Nash'in zarfı cebimden düştü.

İlk bilet ben o kadar gönülsüz olunca kendisi için aldığı Stones konseri biletiydi.

İkincisi o sabah benim adıma ayırtılmış ve iki gün içinde Toskana'da başlayan iki haftalık bir aşçılık kursu tatili içindi.

Rezervasyon çıktısının üzerine şöyle bir not karalamıştı: *İnternetten check-in yapmayı sen bile becerebilirsin, değil mi?*

Hemen aradım ama telefonu kapanmıştı, bu yüzden şimdiden havada olduğunu tahmin ettim. Buna biraz memnun olmuştum çünkü böyle hissederken doğru sözcükleri bulmak zordu ve yine göt gibi görünmek istemiyordum.

Konsere gittiğimde güneş batmaya başlamıştı ve Stones gösterisine başlamıştı. Sahne uzaktaydı ama Mick Jagger'ın çalımla yürümesi ve seyircinin üzerinde sörf yapıyormuş izlenimi vermesi için bir podyum vardı. Dev ekranlar müzikle hareket eden videolar ve arada grup üyelerinin derin çizgili yüzlerinin yakın çekimlerini gösteriyordu.

Honky Tonk Women şarkısının yarısında şarkı söylediğimi fark ettim, ağzım sözcükleri çocuk tekerlemesi gibi otomatik biçimde söylüyordu. Bu toplumsallık özgiir-leşriricivdi, sizden daha büyük bir şeyin parçası olmak gibiydi. Daha önce hiç Glastonbury veya başka festivale gitmemiştim ama sıcak yaz. akşamında, yüz elli bin kişilik kalabalık içinde birden insanların bunun neyini sevdiğini anladım. Bir şarkı boyunca daha önce olmuş ve daha sonra

olabilecek her şeyi unutabiliyor ve şahane güneşli şimdide yaşayabiliyordunuz. Her şarkı bitişinde herkes tezahürat yapıyor, bağırıyor ve birbirine gülümsüyordu, yabancılar o anda birleşiyordu.

Ben fark etmeden karanlık çöktü ve kalabalık *Miss You* yu söylerken parlayan LED ekranlarda dev beyaz kelebekler belirdi. Kalabalığın üzerindeki uçuyormuş gibi bir illüzyona neden olup tek tek yüzleri aydınlattılar.

Hemen hemen altı kişi önümde uzun bir kadın kafasının üzerinden süzülen kısa ömürlü gümüş-beyaz görüntüyü takip ediyordu, yüzünde sirkte trapezciyi takip eden bir çocuğun masum zevki vardı ve dudakları şarkıya eşlik ediyordu. Sanki izlediğimi fark etmiş gibi bakışlarımız buluştu, ağzı hareket etmeyi kesti ve zaman durdu. Sonra kelebek uzaklaştı ve yüzü yine karanlığa karıştı.

Dejavu hissi çok güçlüydü, tanıma anı inanılmaz biçimde kısaydı, ünlü birisi mi yoksa daha önce tanıştığım birisi mi anlayamadım. Sahneden fışkıran havai fişeklerle kör olduğumdan gözlerim boş yere kalabalıkta onu aradı.

*Satisfactiori*m tekrarı o kadar uzun sürdü ki nakaratın aralıksız bir döngüsündeymişiz gibi gelmeye başladı ve sonra birden bitti. Alkışlar zirve yaptı ve iyimser bir beklentiyle devam etti. Sonra grubun çoktan parktan çıktığının fark edilmesiyle öldü. İnsanlar doğumgünü partisinden sonraki çocuklar gibi tükenmiş ve sessiz halde çıkıklara yönelmeye başladılar.

Kalabalık oldukça düzenli ilerliyordu ama sonra birkaç metre önümde birisi yere yığıldı, güvenlikler hareket eden vücutlardan oluşan kalabalığa karışmak zorunda kaldı.

Heyecanlı fısıltıların arasında sadece filmlerde duyduğum bir çığlık yükseldi.

“Doktor var mı?"

“Ben doktorum!”

Kalabalık geçmem için ayrıldı.

Birkaç kişi bilinçsiz kadının yanına çökmüş doğru ilk yardım prosedürünü tartışıyordu.

“Kafasını dizlerinin arasına alması gerekmez mi?”

“Onu şok pozisyonuna getirsek?”

Bir güvenlik görevlisi kalabalığı uzaklaştırmaya çalışırken diğeri hastayı

şapkasıyla yelliyordu. Telsizleri arada tıslayıp endişe vızıltısıyla anlaşılmayan mesajlar iletiyordu.

Görünürde bir kafa yaralanması yoktu; fenalık geçiriyormuş gibi değildi; dilini yutmamıştı. Bir tişört, kesilmiş kot pantolon ve terlik giyiyordu, bu yüzden gevşetilecek bir kıyafet de yoktu. Yanına eğilerek güvenlik görevlisinden sırtını ona çevirip oturmasını istedim, sonra uzun bacaklarını adamın omuzlarına çekip kanın tekrar beynine gitmesini sağladım. Nefes alıyordu ama oldukça yavaş ve düzensiz bir nabzı vardı.

Çevremde amatör tanıların fısıltısını duyabiliyordum. “Sanırım biraz fazla içti.”

“Muhtemelen sadece sıcaktandır.”

“Ambulans çağırdınız, değil mi?” diye sordum güvenlik görevlisine.

Sanki soruma yanıt verir gibi uzaklarda bir siren öttü.

' İyi olacak mı doktor?” diye sordu.

Kadının yüzü ölü gibi soluktu.

“Hadi uyan,” dediğimi duydum. “Uyan artık!”

Birden iki gözünü de açrı ve doğruca bana bakrı.

Kelebek kadın!

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu.

“Ben Gus,” dedim.

Sağlık görevlilerinin kalabalığı yardığını duyabiliyordum.

“Kenara çekilin. Biraz yer açın, millet!”

Kadın şimdi oturuyordu. Kalabalık dramanın bitmesine biraz üzülmüş halde yeniden hareket etmeye başladı.

“Seni acil servise götüreceğiz, canım,” dedi sağlık görevlisi.

“Ben gerçekten iyiyim,” diyordu kadın. “İyi olacağım.”

“Adın ne, canım?”

“Tess. Bakın buna gerçekten gerek-”

“Sadece bakacağız, Tess,” diye devam etti sağlık görevlisi. “Seni sedyeye almamızı ister misin yoksa yürüyebilir misin?”

“Yürüyebilirim!” dedi, ayağa kalktı ve sonra hafifçe sallandı.

Onu yakalamak için ileri atıldım ama önce sağlık görevlisi tuttu onu.

“Seni minibüse götürelim, canını,” dedi.

Neşeli yüzü birden soldu. Gözlerimiz bir kez daha buluşunca sessizce yardım istedi ama sonra sanki yenilgiyi kabul etmiş gibi itaatkâr biçimde sedyeye oturdu.

Ambulansın kapısı kapanınca bana hafifçe el salladı.

Şoför ön tarafa gitti. Onu takip ettim.

“Onunla gidebilir miyim?”

“Partneri misin?" “Hayır?”

“Akraba?”

“Hayır,” diye itiraf: ettim. “Ama doktorum.”

Toy bir tıp fakültesi öğrencisi olduğum dönemden beri görmediğim önemsemez bir bakışla bana baktı ve kapıyı kapattı, büyük kıllı kolunu açık pencereye koydu.

Ambulans hareket etmeye başladı. Kararsızca dikildim ama sonra hızlanmaya başlayınca bacaklarım birden koşmaya başladı.

“Onu nereye götürüyorsunuz?” diye bağırdım.

Trafik lambaları kırmızıya dönmemiş olsa yetişemezdim. Şoför meydan okur

gibi bana baktı ama sonra yeşil yanınca bana acıdı.

“St. Thomas, dostum.”

Sirenini çalıştırdı ve gaza bastı. Arka tekerlerin ayaklarımın üzerinden geçmemesi için geriye doğru zıplamak zorunda kaldım.

Kalabalığın ana gövdesi Piccadilly boyunca ilerliyordu. Buckinghanı Sarayının duvarlarını geçen yola döndüm ve sonra St. James’s Parkının güney tarafından Westminster’a ilerledim. Parlamento Meydanı gerçekten bomboştu; Westminster Abbey üzerindeki ışık seli dev bir sahne dekoruymuş gibi garip biçimde iki boyutlu görünmesine neden oluyordu. Köprüde yarı yoldayken St. Thomas Hastanesine birkaç yüz metre kala olduğum yerde durdum, sırtımdan ter akıyordu.

Tess adında ilgi çekici bir kadın önümde bayılmıştı. Şimdi emin ellerdeydi. Hayalındaki çok küçük rolüm sona ermişti, onu yeniden görme Lsreğim mantıksızdı. Hastaneye gitmek sadece garip olurdu.

Köprüden sarkıp aşağı baktım. Üzerindeki ışıklar suyun petrol gibi yoğun ve siyah görünmesine neden oluyordu.

Nash’in sesini duydum. *Neden bir kez olsun sadece başlamıyorsun?*

Tekrar yola çıkıp elimden geldiğince hızlı koştum.

Sıcak dalgasının ortasında bir cumartesi akşamı acil servis güneş çarpması yaşayan hafif pembe insanlarla doluydu. Erkek çocuğu gibi kısa saçları ve göz kamaştırıcı bir gülümsemesi olan çok ince kadından iz yoktu.

“Ambulansla yaklaşık yarım saat kadar önce gelen bir kadını arıyorum,” dedim danışmadaki görevliye.

“İsim?” diye sordu.

“Tess. Stones konserinden sonra bayıldı. Sadece iyi mi diye bakmak istiyorum. Ben de doktorum.”

“Soyadı?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Doktorsan hastalarla ilgili bilgi veremeyeceğimizi bili-yorsundur.”

“Elbette. Üzgünüm.”

Gitmek için döndüm, sonra durdum.

“Burada olup olmadığını sorabilir miyim?”

“Bu bilgiyi size veremem.”

“Bir not bırakırsam ona verebilir misiniz?”

Kadın tereddüt etti.

“Ben gerçekten doktorum...”

“Benim denk geldiğim doktorlar gibi değilsiniz,” dedi.

“Lütfen...” Bu, doktorların personele söylediği bir kelime değildi.

'‘Not bırakırsanız ona iletmeye çalışırım,” diye kabul etti sonunda.

“Bir kâğıdınız var mı?”

İnanamayarak kafasını salladı ve üzerinde bir antidep-resan reklamı olan bir not detteri uzattı.

“Sanırım yazacak bir şeye de ihtiyacın olacak?” Masanın diğer tarafından bir tükenmez kalem yuvarladı.

“Aslında hayır. Sorun yok dedim.”

Çılgınca bir fikirdi. Belki de güneşte fazla kalan bendim.

Görevli şimdi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. İç geçirdi ve kalemi geri aldı.

“Üzgünüm,” dedim, bu hastanede çalışırsam beni tanımaması için gecikmiş bir umutla gözlerimi yere indirdim.

Dışarıda hava hâlâ sıcaktı ve ağzım kurumuştu. Waterloo istasyonunda geç saate kadar açık yiyecek büfeleri olduğunu hatırlayarak yolun karşısına yöneldim. Bir şişe soğuk soda aldım ve çıkıştaki taze çiçek kovalarına bakarak sırada bekledim.

Neden bir kez olsun sadece başlamıyorsun?

Bir yabancıya çiçek vermeyi düşünmek çılgıncaydı, değil mi?

“Lütfen dokuz numaralı kasaya gidin,” dedi vücutsuz bir ses.

Ben tereddüt edince sırada arkamdaki kişinin hoflayıp pufladığını duydum. Tereddüt ettim. “Pardon, bir şey daha almam sorun otur mu?”

Mor şebboylar ve pembe güllerden oluşan bir buketle masaya yürüdüğümde acil servis danışmasında farklı bir görevli vardı.

“Bunlar benim için mi?” diye sordu göz kırparak. “Harika kokuyorlar.”

îlk görevliye göre daha arkadaş canlısıydı, prensesin tutsak edildiği kalenin kapısındaki ateş saçan ejderhadan daha iyiydi.

“Bir hastaya bırakabilir miyim?”

“Adı?”

“Tess.”

“Bekleyin. Siz?..”

Onayladım.

“Çok romantik!” Kadın bana gülümsedi.

“Bekleyebilir miyim?” Kalabalık bekleme odasında hoş bir yer için etrafıma bakındım.

“Sanırım onu bir gece müşahede altında tutuyorlar.

“Sabah ilk iş gelirim, olur mu?”

“Hiçbir şey için söz verememem!”

Sabah sekiz uçağında kızları yolcu edeceğimi hatırladım.

“Aslında gelemem,” dedim. “Çocuklarımı görmem gerek.”

Arkadaşça ifade yok oldu. Düşündüğün gibi değil demek istedim. Her şey çok karmaşıklaşıyordu.

“Bana bir iyilik yapıp çiçekleri ona verir misiniz?” Buketi ona verdim.

“Ve siz, Doktor?..”

“Gus. Sadece Gus,” dedim ve kaçtım.

*

Stones konserindcydiıı ama Stones konserinde değildim, Pippa’nın düğünüydü, orgcu *You Can t Alıvays Get What You Want* şarkısını çalıyordu. Kiliseye kadar tüm yolu koşmuştum ve terden gömleğim sırtıma yapışmıştı... Ön sırada kısa kıvırcık saçlı, uzun bir kadın vardı ve ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Kimsenin beni fark etmemesini umarak koridorda parmakucumda ilerlemeye başladım ama döndüğünde kadın Lucy’nin annesi Nicky’ydi... Büyük çadırda dans ediyordum, disko topu çadırda parlak ışıklar saçıyor, yüzleri bir anlığına aydınlatıyor ve sonra geçip gidiyordu. Durmasını ve böylece yüzleri düzgün görebilmeyi istedim ama benden kaçmaya devam ettiler. Bahçeye koştum ve sallanan koltukta uzandım, büyük çadır açıldı ve çimene üçgen bir ışık parçası düşürdü. Uzun ince bir kadın dışarı çıktı ve üçgen yeniden kapandı. Karanlıkta gölgeli hatlarını görebildiğimden bile emin değildim ve...

Bir şokla uyandım, uyuduğumdan daha tükenmiş bir haldeydim. Havaalanına tam zamanında gittim ama uçuşun ertelendiğini öğrendim. Havaalanları çok ruhsuz yerler, kızlarımla düzgün zaman geçiremedim, sadece yıldırıcı, sonsuz bir arattı. Charlotte’un gizlenerek Costa’da beyaz çikolatalı ve frambuazlı kek yerken bizi izlemiyormuş gibi yapabileceği bir sürü mağaza vardı. Çıkış salonuna yöneldiklerinde söyleyecek şeylerimiz tükenmişti. Flora WhatsApp’la uğraşıyor, Bell Fruit Ninja oynuyordu.

Güvenlikten geçerlerken kapının yan tarafında parma-kuçlarımda durup onları izlediğimde ikisi de dönüp bakmadı. Uzaklaşmak için döndüğümde gözlerim

doldu ama metroya gitmeden önce gözlem yerine gidip havalanan uçaklara rasgele el sallamama neden olan şiddetli sele hiç benzemiyordu.

Hepimiz ayrı kalmaya alışıyorduk. Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordum.

Güney Kensington'da Piccadilly hattına binip parktan eve yürümek yerine hatta kaldım ve Green Parkta Jubilee hattına geçtim.

St. Thomas acil servisinde bir başka görevli vardı. Tam onunla konuşacakken arkasındaki ofisin açık kapısından mor şebboylar ve pembe güllerden oluşan buketin hâlâ şeffaf ambalajı ve kâğıdında masanın üzerindeki bir hastane sürahisinde durduğunu fark ettim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Çiçekler." İşaret ettim. "Dün akşam onları birisi için bıraktım."

"Siz o musunuz?" diye sordu.

Dedikodu malzemesi ve olası alay konuşuydum.

"Ona vermeye çalıştık ama burada kalmasının daha iyi olacağım söyledi."

"Yatırılmadı yani?"

"Doktorlar onu tutmak istedi ama arkadaşınız istemedi.

Bir adres bırakıp bırakmadığını sorarak bir yere varamayacağımı biliyordum.

"Ama çok kibarsınız," dedi kadın, sanki işleri daha iyi yapmak ister gibi nazik, anaç bir sesle. "Koku iyi bir değişiklik oldu, tahmin edebilirsiniz, birisi doktor olduğunuzu söyledi." "Çiçekleri kimin bıraktığını sordu mu?"

"Gus olduğunuzu söyledik."

Görevlinin sesinden Tess'in yanıt vermediğini anlıyordum.

Seni tanıyor muyum?

Ben Gus.

Bayılmıştı ve yeni kendine geliyordu.

Adımın onun için bir anlamı yoktu. Görevli de ben de bunu biliyorduk. Birbirimize baktık.

Sonra döndüm ve uzaklaştım.

BEŞİNCİ KISIM

26

Temmuz 2013

TESS

Doll bir şeyden gerçekten hoşlanınca öldüm de cennete gittim diyor. Odamda yatmış tavana bakarken tam olarak öyle hissediyordum. Soluk, turkuvaz gökyüzünün çevresinde çocuk meleklerle süslenmiş bir çelenk vardı. Avizenin cam damlacıkları duvarlara küçük gökkuşakları yansıtıyordu. Yatak o kadar büyüktü ki kollarımı ve bacaklarımı yıldız gibi açıyor ama yinede köşelere ulaşa-mıyordum. Çarşaflar saf beyaz pamuktandı ve oldukça ağırdı. Hava battaniye için sıcaktı ama klimayla gece soğuk oluyordu.

Fayans döşenmiş zemin, çıplak ayaklarımın altında soğuktu, pencereye gidip iterek kepenkleri açtığımda gri yeşil zeytin koruları ve gökyüzüne uzanan koyu servi ağaçlarıyla inişli çıkışlı tepeleri görebiliyordum. Uzakta, küçük bir kasabanın kiremit çatıları görülüyordu. Bura sının Leonardonun doğduğu Vinci olması gerektiğini düşündüm.

Doll'u çeken şey \veb sitesindeki bir sonsuzluk havuzuydu. Kendimi ayna gibi suyun serinliğine bıraktım ve diğer konukların çoğunun yakınlarda uyuduklarını bildiğimden sessizce kurbağalama yüzmeye başladım. Gökyüzüne doğru sonsuza kadar yüzebileceğimi hissediyordum. Cıvamsı yüzeyin üzerinde yusufçuklar uçuyordu; hava yasemin ve mutfaktan gelen ilk kahve kokularıyla doluydu.

Villa Vincianannın tek kuralı çeşitli sanatsal amaçlar için gelmiş konukların öğünleri birlikte yemesiydi. Amaç bir topluluk hissi vermekti ama ilk gün biz yenilerin çoğu bir süredir burada olan ve zaten arkadaş grupları oluşturmuş olanlarla gerçekten kaynaşmadık. Büfe kahvaltısı yemek bölümünün yanındaki

masalara seriliyordu: *prosciutto* ve peynir tabakları, karpuz dilimleri ve reçel, krema veya badem ezmesi (ısırıncaya kadar hangisi olduğunu anlayamıyorsunuz) dolu küçük hamur işleriyle dolu sepetler. Hepsi lezzetliydi.

Herkes tek başına değildi. Bazılarının yanında partnerleri vardı ama sessizlerdi çünkü sabah birbirilerini görmeye alışmışlardı. Dün akşam Pisa havaalanından minibüsle gelen bizler, neden burada olduğumuza dair birbirimize dikkatli sorular sorduk. İlk aşamada çok soru sormamaya ve fazla şey açıklamamaya dikkat ediyorduk. Yaratıcı Yazarlık dışında Villa Vinciana İtalyan Mutfağı, Taş Oymacılığı (bu kurs ses yüzünden birkaç kilometre ötedeki zeytin ezme yerinde yapılıyordu), Yoga, Sanat ve Kültür kursları sunuyordu.

kahvaltıdan sonra adı Lucrezia olan çalışma direktörü, programı ve gezileri özetledi. İngilizcesini anlıyordunuz ama her zaman doğru kelimeleri kullanmıyordu. Sanatsal katılımcılar için güneşin çok sıcak olmadığı ve yaratıcılığımızın daha çok olduğu sabahlar yalnız çalışmaya ayrılmıştı. Sonra uzun bir öğlen yemeği, bir ara ve sonra saat altıda grup semineri vardı. Akşam yemeği hafif bir açık büfeydi. Ateşte pizza yiyebiliyordunuz.

Açık penceremin önünde ahşap bir sırada oturdum, bu büyülü yerde olduğum için çok heyecanlıydım. Doll'a e-posta gönderip manzaralı odanın ekstra maliyete tamamen değdiğini söylemek için ölüyordum ama kablosuz bağlantının şifresini daha almamıştım ve Lucreziadan biraz korkuyordum. Katı görünüyordu. Sanırım kırk kadar insanı ve farklı ihtiyaçlarını organize etmek için öyle olmalıydı. Zaten Doll mekânı ona anlatarak zamanımı heba ettiğimi düşünürse kızabilirdi çünkü kitabımı yazıyor olmalıydım.

Bir saat sonra boş ekrana bakıyordum. Bir Toskaıia *palazzos*unda[1] otururken İngiliz kıyısında bir sosyal konuttaki hayatı anımsamak biraz garip geliyordu. Kitabımı bitirmek istiyordum ama bunu yapmam gerçekten önemli miydi?

Bazen sanırım bitirmekten korkuyordum çünkü ondan sonra ne olacaktı? Her yazar böyle anlar yaşıyor muydu acaba?

Çevremi keşfetmeye karar verdim. I.ucre/ia ya rastlarsam kafamda bir şey kuruyormuş gibi yapabilirdim.

I N. İt. Bina.

Sandalyemi geri itip yavaşça kalktım çünkü bu sert seramik zeminde yine

bayılmak istemiyordum. Kol ve bacaklarıma 20 faktör güneş kremi sürdüm ve büyük hasır şapkamı taktım.

Agriturismo[1] odamın olduğu büyük villa, kiliseye benzeyen ama çatısında haç olmayan bir bina ve muhtemelen Sanatsal înziva ve Kültür Merkezi'ne dönüştürülmeden önce ahır olan birkaç tek katlı binadan oluşuyordu. Oldukça dik bir tepenin üzerine kurulmuştu, sonsuzluk havuzlan bu sayede yapılmıştı, bir terasa inşa edilmişlerdi. Bunu destekleyen yüksek taş duvarın hemen altında yoga-cıların pratik yaptığı tenteli bir alan vardı. Dik, kaya bir patika bir başka terasa iniyordu. Orada turuncu, yeşil ve kırmızı meyveleri olan asmalar vardı, bunların Waitrose'da satılan pahalı domatesler olduğunu hemen anladım. Asmada domates! Daha önce bir domatesin büyümesini hiç görmemiştim. Bir tane koparmak için elimi uzattım ve beyaz bir kelebek bir anlığına elimin yanındaki yaprağa kondu. Kanat çırpan ve rasgele bir yerlere konan kelebeği takip ederken kolunda ahşap bir sepet olan haki tişörtlü ve kesik kot pantolonlu bir adamın bana baktığını fark ettim.

[a]*Buongiomo!"*

Ayağım kaydı ve bir sonraki terasa giden tozlu patikada kıçımın üstünde kaydım, düşüşümü avuçlarımla durdurdum.

"îyi misin?" dedi yukarıdaki terastan bir ses.

"iyiyim, sağol..." Bakamayacak kadar utanmıştım.

I *Ç.* N. İt. Çihlik evi.

Aslında ellerim sıyrılmıştı ve sızlıyordu ama yaram derin değildi. Hemen kalktım, kırılan gururumun ve parmaka-rası terliklerimin izin verdiği kadar ağırbaşlılıkla yürüdüm.

GUS

Yüzünü doğru düzgün göremiyordum çünkü kafasında büyük bir şapka vardı, sonra kayıp düştü.

Asmanın üzerinden bakmak için parmakuçlarımda yükseldim. Bir teras aşağıda tozlu patikada oturuyordu. Hızla kalkıp beyaz şortunun arkasındaki tozdan habersiz halde yürümeye devam etti.

Güneş gökyüzünde yükselmişti ve kör edici biçimde parlaktı. Neredeyse gün ortasıydı, benim de bir şapka bulmam gerekiyordu çünkü sıcak zihnime oyunlar oynuyordu.

Ciliegini[1] ile mutfağa döndüm ve pencerenin yanındaki büyük paslanmaz çelik lavaboda yıkadım. Şapkalı biri, oyun alanında düşmüş bir çocuk gibi kolunu bileğinden tutmuş, avuç içi yukarıda yanımdan geçti.

“Goos!” diye seslendi şef.

“&?”

“Facciamo la pasta?”

Makama yapacak mıyız?

“ *Certo!”*

Bu sabah havaalanında bir konuşma kılavuzu almıştım, *agriturismoy*a gelirken kiralık arabamda dinlediğim bir

1 Ç. N. It. Salkım domates.

de CD'si vardı. Sadece birkaç saatlik bilgiyle navigas-vonda İtalyanca dilini seçmem hataydı ama sonunda yeri bulmuştum.

Yemek kursunda iki şefe öğle yemeğini hazırlamasında yardım eden sadece üç kişiydik. Öğrenci arkadaşlarımdan birisi önlüğünün iplerinin üzerinden sarkan göbeğiyle iri bir Alman; diğeri kırklı yaşlarında benden farklı bir mutfak dili konuşan dul bir Amerikalıydı. Kurt *osso buco* yapmaya çalışıyordu; Nancy vejetaryen *melanzane farciteyı* hazırlamanın son aşamasındaydı; geç gelen bense basit malzemeleri hazırlanıp servis edilmeden hemen önce eklenmesi gereken *spaghetti al pomodoro* sorumluydum, bu yüzden rahattım. Sonra Şef taze meyveleri işaret etti ve nasıl kesilmesini istediğini gösterdi.

Kırk kişiye spagetti servisi yapma işi hayal ettiğimden daha sıcak bir işti, özellikle de şef önlüğü giymişken. Ama aynı zamanda daha tatmin ediciydi çünkü son porsiyonları dağıtırken insanların yemek yediği masalardan yorumları duydum.

“Çok taze!”

“Makarna tam kararında pişmiş!”

“Sence bu zeytinyağını satıyorlar mı? Biraz alıp eve götürmeliyim!”

“Yeşil parçalar nedir?” dedi kafamın içindeki ses.

Kafamı kaldırıp baktım. Bu *oydu.* Kelebek kadın!

Şapkasını çıkarmıştı, ter kısa saçlarını tepesinde düzleştirmişti ve ince nemli bukleler banyodaki bir bebeğin saçları gibi görünüyordu. Spagettinin son parçalarına merakla bakıyordu.

“Fesleğen,” dediğimi duydum beynimi yutan gerilimin içinden.

“Tadı ıspanak gibi mi?” Sesi hafif genizden geliyordu, Essex’ten değildi ama yaklaşmıştım.

“Hayır, hiç.”

“Tamam o zaman!”

Uzattığı kâseye bir porsiyon koyarken elim o kadar çok titredi ki kazayla zeytin yağlı domatesli sosu başparmağına sıçrattım.

“Çok üzgünüm!” Omzumda duran küçük havluyu aldım ama başparmağını ağzına götürüp yaladı ve bunu yaparken sosun bir kısmını tişörtünün önüne damlattı.

“Of,” dedi. “Bu bugün iki etti.” Elini çevirip avucundaki yara bandını gösterdi. “Kötü şeylerin üçer üçer geldiğini söylerler, değil mi?” dedi. “Burada o kadar kötü bir şey olacağından değil, öyle değil mi?”

O birbirimizi çok uzun zamandır tanıyormuşuz gibi hissetmeme neden olan saçma derecede tanıdık gülümseme yüzüne yayıldı ve nabzım yükseldi.

“Goos!” diye seslendi şef.

“Si, Chef. Vengo!"

Geliyorum.

“La frutta!” i kızarak.

Ayıklanması gereken çilekler vardı, daha sıkmadığım portakalların suyu üzerlerine dökülecekti. Sonra da temizlik vardı.

Mutfaktan yeniden çıktığımda konukların çoğu sirenin diğer ucundaki gölgeli küçük barda kahvelerini içmek için yemek bölümünden ayrılmışlardı. Şapkalının hâlâ orada oturmuş olduğunu görünce kalbim tekledi, defterine bir şeyler karalıyordu.

Neden bir kez olsun hiç düşünmeden harekete geçmiyorsun?

Çünkü garip görünecekti, değil mi? Beni belli ki tanımamıştı ve tamamen tesadüf olsa da buna asla inanmayacaktı, özellikle de çiçeklerden sonra. Muhtemelen peşine düştüğümü sanacaktı.

Kalktı, parmakarası terlikleri ahşap zemine çarparken bana doğru yürüdü.

“Çok güzeldi,” dedi tabağını bana vererek. “Ama tamamen dürüst olmam gerekirse fesleğensizi tercih ederim.”

“Bunu hatırlayacağım.”

“Sen mi yaptın?”

“Ben aşçılık kurşundayım. Meyveleri de ben hazırladım.”

“Meyveler harikaydı,” dedi. “Özellikle de karpuz. Normalde çekirdekle dolu olur.”

“Bir kesme yöntemi var.”

“Bana da göstermelisin. Gerçi İngiltere’de bütün bir karpuz alacak değilim, öyle değil mi? Birkaç gün sonra sıkılırsın, değil mi? Zaten İngiltere’de tadı aynı değil, değil mi? Daha çok salatalık gibi. Yemek yapmada hiç iyi değilim. Her şeyi yakmadan barbekü bile yapamıyorum.”

“Herkes barbeküde bir şeyler yakar.”

“Gerçekten mi?”

Başımla onayladım ve karşılığında bir gülümsemeyle ödüllendirilmiş oldum. “Peki sen?..” “Yazarlık,” dedi, “tn azından öyle olmalı. Geri dönsem iyi olacak yoksa başım belaya girecek.”

Aklıma, gitmesini engellemek için söyleyecek bir şey gelmedi.

“Sonra görüşürüz belki?” dedim.

“Zorundayız, değil mi?”

TESS

Keşke gergin olduğumda gevezelik etmesem. Çok kibar ama bir sınırı vardır, değil mi? Yaptığı şeye göre değişen bir yüzü vardı. Dinlerken ciddi ve dikkatli ama güldürürseniz saklayacak bir şeyi olmayan bir çocuk gibiydi. *Sefillerde* Marius’u oynayan aktör gibi çilli bir yüzü vardı, çocuksu ama gerçekten seksi. Ama daha uzundu. Çok uzun.

Buraya birisiyle birlikte mi gelmişti? Yoksa yalnız mıydı? Travmatik bir olaydan mı kaçıyordu? Gözleri maviydi ama aynı zamanda altındı da, neşe ve gerilim arasında gidip geliyordu.

Elbette okullu aksam ve her şeyiyle beni çok aşıyordu. Neyse. Zaten buraya gelme sebebim bu değildi.

İlk taslağınızı tamamlamak.

Yeni yazarlar genelde ilk taslaklarını tamamlamakta zorlanırlar...

Kurs çizelgesinin en üstündeki yazı Doll un dikkatini çeken web sitesi reklamıyla aynıydı. Doll Toskana yı düşünüyordu çünkü hep geri gelmek istediğimi söylüyordum ama Elsie ve yedi aylık ikinci hamileliği yüzünden benimle gelemeyeceğinden tek başıma yalnız olacağımı düşünmüştü.

...Sizeyolu gösterelim. Dünyanın en yaratıcı dahilerinden birisinin doğduğu Vincinin üzerindeki inişli çıkışlı Toskana tepelerinde konumlanan Villa Vinciana yaratıcılık için sakin bir cennettir. Kendi banyosu olan, klimalı odaların hepsinde gün içinde çalışmanız için bir masa vardır. Akşamları uzman

eğitmenlerimizin gerçekleştirdiği grup seminerlerinde edebi teknikler tartışılır, uzman eleştirileri ve destekleyici geri bildirim sağlanır.

1. Gün

Katılımcılar kendilerini ve çalışmalarını gruba sunacaklar.

Bu sabah yogacıları gördüğüm yerde, havuzun altındaki gölgeli alanda toplandık. Kurs lideri Geraldine dahil sadece beş kişiydik. Yoganın uzak ara en popüler kurs olduğunu hesapladım çünkü onlarda en az yirmi kişi vardı. Daha önce hiç yogayla ilgilenmemiş olsam da kurs değiştirmek isteyip istemediğimi düşünmeye başladım.

İki öğrenci arkadaşım; orta yaşlı bir karı koca çift hakkında daha uçuşta iyi bir izlenim edinmemiştim. Tortilla cipslerinin bitmesi uçuş görevlisinin suçu değildi ve Ryanair'la gidiyorsanız abur cubur miktarına güvenmek için deli olmanız gerekirdi. Görevliyi üçüncü kez geri çağırdıklarında neredeyse dönüp, "Havaalanında yemek yemeliydiniz, öyle değil mi?" diyecektim.

İyi ki dememişim çünkü minibüste kendimi onların yanında buldum.

Daha kursun başından rekabetçi bir hava vardı. "Taslağın ne kadar uzun?" tarzında bir şey. Orta yaşlı çift, Graeme ve Sue, ikisi de coğrafya öğretmenleriydi. Adam saha gezisi üzerine bir aksiyon gerilim, kadın iki öğretmenle ilgili romantik komedi yazıyordu. Sue anlatımından kitabın ismini tahmin etmemizi istedi. Hiçbirimizin bunu yapmak istemediği açıktı.

"Neden sen bize söylemiyorsun?" dedi Geraldine kibarca.

"Öğretmenler Odası Kurnazlıkları!" dedi Sue muzaffer biçimde.

"Bu harika!" dedi çok iri bir Amerikalı kadın olan Erica.

Gençler için bir vampir romanı yazıyordu. *Alacakaranlık*'a hiç benzemediğine dair güvence verdi ama tam olarak *Alacakaranlık* gibi olduğunu söylese daha mutlu olurdum çünkü o seriyi gerçekten sevmiştim.

Şimdi hepsi bana bakıyordu. Erica'nın yaşını anlamak zordu ama sanırım grubun en genci bendim.

“Benimki bir roman değil,” diye başladım.

“İlginç,” dedi Erica.

Sue ve Graeme’in sanki sınav sorularını dikkatle okumamış bir çocukmuşum gibi bakıştıklarını fark ettim.

Hoş bir kadın olduğundan emin olduğum ama gri çizgili uzun saçları ve kaftan türü elbisesiyle Leo’nun karısına çok benzeyen Geraldine cesaretlendirecek şekilde bana gülümsedi.

“Adı *Umutla Yaşamak* ve daha çok annem ve Asperger sendromu olan kız kardeşimle ilgili.”

“Yani bu bir otobiyografi?” dedi Sue biraz küçümseyen bir tonla.

“Daha çok anı,” dedim.

Graeme aptalmışım gibi kahkahasını eliyle gizledi. Belki de bir fark yoktu? Belki anı sadece kulağa daha hoş geliyordu.

“Bu tür kitaplar için bir isim var, öyle değil mi?” dedi Erica zaten baygın olan gözlerini hatırlamak için kısarak.

Geraldine konuşmaya dahil oldu. “Sınıflandırmaya çok takılmayalım.”

“Kız kardeşimin adı Hope, anlıyorsunuz ya...”

“Bu harika,” dedi Erica.

Geraldine kurs için birbirimize nasıl saygı göstermek zorunda olduğumuz, olumlu olmaya çalışmamız gibi City Lit’ten zaten bildiğim diğer şeylerden oluşan temel kuralları anlattı. Sonra çevremizin fiziksel özelliklerine bakarak ve çevremizdeki sesleri dinleyerek sessizce oturmamızı, sahneyi belirleyerek küresel tanımlama dediği şeyi yazmamızı ve sonra aşamalı olarak karakter grubuna odaklanmamızı istedi.

Huzurlu düşünme anını bozan Graeme oldu. ‘“Güneş Toskana tepeleri üzerinden batıyordu ve cırcır böcekleri şakıyordu...’ Aradığın şey bu tarz bir şey mi?”

“Fikri anladın,” dedi Geraldine.

“Peki o zaman, ben kendiminkini yaptım,” dedi Graeme sanki ilk bitirene ödül varmış gibi.

Hafif bir meltem, kömür ve pizza kokusu, üstümüzdeki çardağın hışırtısı.

Yeniden acıktığıma inanamıyordum.

“Egzersizi kendi zamanınızda tamamlarsanız yarın okuyacağız. Sonra eleştiri becerilerinizi keskinleştirecek bazı teknikleri tartışacağız,” dedi Geraldine oturumu bitirerek.

“Sefalet Anıları!” diye çığlık attı Erica birden.

Herkes ona baktı.

Beni işaret etti. “Yazdığın kitap bu!”

“Hayır, değil,” dedim.

“Evet, ona öyle diyorlar,” diye ısrar etti.

“Sefil bir yanı yok,” demek üzereydim ama onun veya bu diğer insanların daha fazla bir şey bilmesini istemediğimi fark ettim. City Lit’teki sınıfım gibi değillerdi ve bölümlerimi ne kadar “yapıcı” şekilde irdeleyecek olsalar da bunu yapmalarını istemiyordum. Onlarla paylaşmaya hazır değildim.

Odama geri dönünce kendimi kötü hissettim ama Doll çok para ödemişti ve çok ince bir düşünceydi, onu yüzüstü bırakmak istemiyordum.

Yine de hoşuma gidecek dedim ona telefonda çünkü güzel bir yerdi ve sonsuzluk havuzu harikaydı. Üstelik her gün minibüste gezintiler vardı. Belki Kültür sınıfına katılırdım veya belki de kendim kültür gezisi yapardım.

“Ne istersen onu yap! Bu tatil!” dedi Doll.

Rahatlamıştım.

“Yakışıklı adamlar var mı?”

“Daha bir gün bile olmadı!”

“Anladımmm,” dedi.

Odun ateşiyle yanan pizza fırınında görevliydi, pizza bıçağıyla büyük pizza dilimleri kesiyordu.

Domates soslu, yumuşak mozzarella topları ve farklı bir otu olan lezzetli bir pizza vardı; otun keklikotu olduğunu söyledi, geleneksel Italyan tadını o veriyordu. İngiltere’de kurutulmuş alıyordunuz ama burada villanın bahçesinden geliyordu. İsterseniz ançüez veya bir tür sosis olan *salsiccia* parçaları da alabilirdiniz, büyük düz bir kürek üzerine çiğ hamuru koyuyor ve bunu fırına itip sadece bir dakika kadar tutuyorlardı çünkü o kadar sıcaktı.

Yüzü fırının yanında durmaktan gerçekten pembeleşmişti, belki de güneş yüzündendi çünkü kızıl saçlı insanlar daha kolay yanıyordu. Arkadaş canlısıydı ama arkamda aç insanlardan oluşan bir sıra varken sohbet edebileceğimiz zaman sınırlıydı.

Yazarlık grubuyla oturmaktan kaçındım ama diğer herkes kendi sınıf arkadaşlarıyla bir aradaymış gibi görünüyordu. Kimse kımıldayıp onlarla oturmama izin vermeye istekli değildi. Geç gelen taş oymacılar hayaletimsi bir beyaz tozla kaplılardı; yoga grubu pizzamın tepesindeki sosise (kileri patlamış gibi bakıyordu çünkü hepsi vejetaryendi. Ben de kendi masamın ucuna tünedim ve onun servis yapmasını izledim. Buraya birileriyle birlikte geldiğini sanmıyordum çünkü sürekli bana bakıyordu, ben de boşluğa bakıyormuş, kitabımı kurguluyormıış veya başka bir şey yapıyormuş numarası yapıyordum.

Hepimiz lezzetli pizzadan yedikten sonra gidip bu sefer üzerinde taze meyve ve şeker olanından alabiliyorduk. Pizzanın bu kadar tatlı olabileceğini bilmiyordum.

“Ilıdı kayısılı Danimarka çöreği gibi!” dedim. Sonra aptal gibi hissedip ekledim. “ Tabii bu şeftali.”

“Ve İtalyan?” dedi.

Ama hoş bir biçimde. Sue ve Graeme’in söyleyeceği gibi değil.

“İşim bitince bir kahve içmek ister misin?”

“Akşam kahve içemiyorum,” dedim. “Ama belki başka bir şeyler içerim?” diye ekledim hızla.

“Temizliği bitirince barda buluşalım?”

Buluşalım!

Ancak gardırop kapağını açtığım zaman şortumun arkasının duvardaki aynadan yansımasını gördüm. üTstümü değiştirip, yüzümü yıkayıp, makyaj yapmaya karar verip, sonra bundan vazgeçip free shoptan aldığım Chanel Nü5’i sıktığımda bar kapanmıştı ve villa sadece taşrada bulabileceğiniz bir karanlığa ve derin sessizliğe gömülmüştü.

GUS

Restoran mutlaklarının tertemiz olması gerektiğini anlıyorum ama bu parasını Nash’in ödediği bir tatildi ve villanın sadece iki şef ve bir mutlak elemanı olması, aşçılık kursundaki insanların hazırlık, pişirme ve temizliğin büyük kısmını yapmak zorunda olması biraz dezavantajdı. Bitirdiğimde kafe bomboştu ve kelebek kadın vazgeçip yatağa gitmiş olmalıydı.

Havuzun yanındaki odamda ağustos böceklerini ve uzaktaki çiftlikten gelen horoz seslerini dinleyerek uyanık uzandım ve onun yakınlarda bir yerde uyuduğu düşüncesi aklıma geldikçe gülümsedim.

Tabak çatal sesleri ve sıcak kruvasanların yağlı-tatlı kokusuyla rüyasız bir uykudan uyandım.

Kahvaltı için terasa doğru giderken evin ana kapısının dışındaki çakıl girişte bir minibüsün beklediğini fark ettim. Minibüs uzaklaşırken yüzü pencereden bana bakıyordu. Ambulansın arkasından yaptığı gibi el salladı ve sonra sanki bir şey hatırlamış gibi kaşlarım çattı.

“Minibüs nereye gidiyor?” diye sordum kurs direktörü Lucreziaya.

“Floransa’da kültür turuna.”

“Peki geri gelecekler mi?..”

“Evet, bu akşam.”

TESS

Otobüsün bizi bıraktığı tren istasyonunun dışında kırmızı şemsiyeli bir rehber Kültür grubunu tura çıkarmak için bekliyordu. Ona kendi rotamı takip edeceğimi söylemek kaba olur diye alışverişe gideceğimi söyledim.

Anılarımda Interrail tatilimizin diğer durakları kartpostallar gibiydi: Veronadaki lacivert gökyüzünün altındaki aydınlatılmış amfıtiyatro; Napoli körfezi; Venedik'teki San Giorgio'ya doğru lagünün karşısındaki manzara. Doll ve benim Floransa'da geçirdiğimiz o son kaygısız günü, hayatım değişmeden önceki günü, saat saat neredeyse adım adım hatırlayabiliyordum ve duygusal nedenlerle günü tekrarlamak istiyordum.

Fiesole'ye giden otobüse bindim ve açık pencerenin yanında ayakta durup havanın hareketini yüzümde hissettim. Otobüs beni son durağına bıraktı ve şehre dönmek için geri dönerken bir dizel bulutu püskürttü. Meydan birden huzurla doldu, dağdan esen meltem çıplak kollarımı üşüttü.

Roma amfîtiyatrosunda sıcak taş sıralardan birine oturdum, anılarım o kadar canlıydı ki kendi genç halimin sahneden, "Yarın ve yarın ve yarın!" diye bağırdığını duyabiliyordum.

Bir fotoğraf çektim ve mesajla Doll'a gönderdim. *özledim Seni!*

Kafede, gölgeli bir asmanın altına oturdum ve soda içtim. Fesleğensiz *spaghetti al pomodoro* yedim ve bir Leonardo resminin arka planı gibi görünen uzaktaki minyatür şehir Floransa'ya baktım.

GUS

Şef bana *vitello tonnato* yapmayı öğretiyordu, bu hiç denemediğim bir yemekti çünkü hep tadının biraz garip olduğunu düşünmüştüm. Dana eti ve ton balığını severdim ama birlikte mi? Bu nasıl olacaktı? Şef tarifi dikkatle uygularsam *buono* olacağını söylüyordu.

Önce et parçalarını hrında pişirmeliydim, piştiklerinden emin olmalıydım ama kurumamaİJİardı. Sonra dinlenmeli ve soğumalılardı çünkü yemek soğuk servis ediliyordu. Sonra yumurta sarısı, limon suyu ve zeytinyağından mayonez yaptım ve çok ince doğranmış kapari, bahçeden çok az doğranmış Frenk maydanozu ve Frenk soğanıyla baharatlandırdım. Bunu biraz ezişmiş ançüeze ve suyu süzülmüş

ve karıştırılmış bir kutu ton balığına kattım. Sonra soğuyan eti makinede dilimledim ve bir kat baharatlı mayonez sürdüm. Çok iyi görünmüyordu ama tadı mükemmeldi.

"'Perfetto!" dedi şef başıyla hafifçe onaylayarak.

Makarna ve tatlılardan sorumlu olan Kurt mutfağı benden çok daha hızlı ve etkili şekilde temizlemişti, saat üçte önümüzdeki öğleden sonra için boştum.

Havuz oldukça kalabalıktı ve cildim güneş banyosu yapmaya uygun değildi. Ben de kiralık arabamla keşfe çıkmaya karar verdim.

Gördüğüm ilk tabela Floransa nın elli kilometre uzakta olduğunu gösteriyordu, bu yüzden Fi-Pi-Li otobanından yan yola girdim ve kırk dakikadan kısa sürede şehrin pek de gösterişli olmayan dış mahallerine ulaştım. Yol işaretleri beni Piazzale Michelangelo'da park yerine yönlendirdi. Fiat Panda tepenin zirvesine zigzaglı yolu çıkarken olduğum yeri tanımaya başladım.

Geldiğim yer dünyanın en güzel araç park yeri olmalıydı. Klimalı arabadan inince sıcak maden fırını gibi çarptı. Duomo'nun canlı mavi gökyüzü altındaki görüntüsü gerçek olamayacak kadar çok kartpostala benziyordu. Futbol tişörtleri, Michelangelo'nun *Davut\ımın* plastik taklitleriyle dolu hediyelik eşya tezgâhlarından birine gittim ve 50 Faktör güneş kremi ve bir harita aldım. Aslında haritaya ihtiyacım yoktu çünkü son kez buradayken çevresindeki kırdan şehrin içine koştuğum rotayı hatırlayabiliyordum.

TE SS

San Miniato al Monte'ye bir otobüs olmalıydı ama insanlar bana farklı duraklar söyleyip duruyorlardı veya ben yön talimatlarını anlamıyordum. Bu yüzden burada olsa Doll'un yapacağı şeyi yapıp bir taksiye bindim. Yol banliyölerin arasından kıvrıldı, sonra *centro storicoda.* orta çağ sokaklarının karmaşasından havalı biçimde ayrı duran güzel villaların olduğu ağaçlı bir tepeye tırmandı. Taksi beni kiliseye çıkan taş merdivenlerin başında bıraktı. Kaynatıcı güneş ışığında bu dik merdivenleri çıkacak kadar çılgın tek insan bendim. Soluklanmak için iki kez durdum ama en üstteki terasa çıkana kadar çevreme bakmadım.

Manzara şoke edecek kadar güzeldi, yıllar önce olduğu gibi gözlerim doldu. O zaman sorunum ne bilmiyordum, tüm hayatım önümdeydi ve olacaklara dair bir işaret yoktu. Evlenmek için harika bir yer olduğunu düşündüğümü

hatırlıyordum, bu da garipti çünkü kendimi beyaz elbise içinde hayal eden kızlardan değildim.

Kilisenin içi parlak güneş ışığından sonra o kadar karanlıktı ki bir an için hiçbir şey göremedim. Şapkamı çıkardıktan ve güneş gözlüklerimi geriye ittikten sonra bile gözlerimin alışması zaman aldı. Terliklerimin çıkardığı saygısız seslerin gayet farkında olarak yüksek mihraba doğru merdivenlerden yukarı çıktım ve koridoru altın bir ışıkla aydınlatan makineye bir avro attım.

îsa nın büyük, yargılayan yüzüne bakınca O'ndan özür dilemek için içimde güçlü bir dürtü hissettim.

"Sana inanmadığımdan değil," dedim O'na sessizce. "Dürüst olmak gerekirse hoşlanmadığım şey kilise; bugün buralarda olsan bence sen de hoşlanmazdın."

Ani bir gürültüyle ışıklar gitti ve günahkâr düşüncelerim yüzünden beni cezalandırdı.

Ama kısa bir duraksamadan sonra yeniden geldi ve arkama döndüm.

Villa Vinciana'daki uzun adam makinenin arkasında duruyordu. Altın ışıkta saçları amber rengiydi.

Birkaç saniye birbirimize baktık ve sonra aynı anda heyecanla konuştuk, "Sen O'sun!"

"Seni bir yerden tanıdığımı *biliyordum*!" diye bağırdım birden yüksek sesle. "Sınav sonuçlarımı aldığım gün buradaki şendin!"

"Sen de buradaydın. Ve Ponte Vecchio'da benimle konuştun!" dedi.

"Ben ve Doll'un resmini çektin. Daha geçen gün bakıyorduk!"

"Bana Gelateria dei Neri'den bahsettin?"

"Öyle mi?"

Belleğimin derinlerinde saklanmış bir görüntü açıldı. Paris'e gece trenini yakalamaya gidiyorduk ve köprünün yanındaki dondurma yerinde onu sırada görmüştüm. Bana ne olmuştu bilmiyorum.

Doll yürürken, “Sen de az değilsin,” demişti çünkü flört etmeye meyilli olan oydu.

“Gittin mi?” diye sordum.

Kilise için garip bir sohbetti.

“İki kere,” dedi.

Işık bir kez daha gitti. Bir avro daha attı.

Yan yana dikilmiş İsa’nın ciddi yüzüne saygıyla bakıyorduk.

“Sence hâlâ orada mıdır?” diye sordu.

“Ne?”

“ *Gelateria”*

GUS

Mermer teras, kilisenin loş içinden sonra parlak beyazdı.

Arkadaşım tırabzanlara doğru yürüdü ve yaslandı. Dalgınca manzaraya baktı. Çevresinde bir melankoli aurası vardı.

“Daha önce buraya geldiğim gün,” dedi sessizce. “Kendime geri gelmek için söz vermiştim, bilirsin, hani on sekizindeyken yaptığın gibi?”

“Ben de kendime söz vermiştim,” diye sırrımı paylaştım. “Etrafında böyle bir güzellik varken mutsuz olmanın imkânsız olacağını düşündüm."

Döndü ve bana temkinli olmayı bir kenara bırakıp ne kadar güzel olduğunu söylemek istememe neden olan bir gülümsemeyle baktı ama ağzımdan tek çıkan bu oldu: “Hazır mısın?"

Mermer kayganlık derecesinde düzdü. Aşağı inerken elini tuttum ve avucunu kaplayan büyük yara bandına fazla bastırmamaya dikkat ettim.

“Dün düştüm,” dedi.

“Seni gördüm.”

“Domateslerin içinde saklanan sen miydin?”

“Evet. Bu arada saklanmıyordum.”

Aşağıda ikimiz de dönüp bazilikaya baktık, sonra artık elime ihtiyacı kalmadığından bıraktı. Şimdi akşam trafiğiyle kalabalıklaşan yol boyunca ilerledik. Kamp alanının girişini geçerken, “Biz buradaydık. Sen nerede kaldın?” dedi.

“Bir otel. Piazza Santa Maria Novellada. Anne babamlaydım. Tepelere manzarası olan bir villada kalmayı tercih ederdim.”

“Villa Vinciana gibi mi?”

“Sanırım öyle!”

O hayat değiştiren gülümsemesiyle baktı, güneşin bir bulutun arkasından çıkması gibiydi, artık ondan ayrılamazdım.

“Sen Tess’sin, değil mi?”

“Öyleyim,” dedi. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Tahmin et...”

Odaklanınca burnu kırıştı.

“Lucrezianın kaydında mı gördün?” diye sordu, bizi yeniden şehre götürecek alçak merdivenlerden inerken.

“Yanlış!”

“Kaç rahmin hakkım var?

Öylesine bir sayı seçrim. “Beş!”

“Kahvaltıda birisine söylediğimi duydun?

“Kahvaltıda ben yoktum! Uç kaldı!

“Defterimin üzerinde gördün?”

Durdu ve omuz çantasından bir egzersiz defteri çıkardı, yatık harflerle yazdığı yeri gösterdi. *Teresa Mary Costello. Bulursanız lütfen...* cep telefonunu ezberleme fırsatım olmadan kaldırdı.

“Hayır! İki kaldı!”

Keşke daha çok tahmin hakkı verseydim. On veya yirmi veya şehre kadar kaç basamak varsa o kadar hak vermeliydim çünkü bunun bitmesini istemiyordum.

“Bekle, doğruyu söylediğini nasıl bileceğim?” diye sordu birden.

“Güven bana, ben doktorum!”

Sanki bu sözcük uzak bir anıyı tetiklemiş gibi yoğun bir merakla bana baktı.

“Senin adın ne peki?”

Tereddüt ettim.

“Ben Gus.”

İkimiz de bir ağacın gölgesinde durduk.

“Gus?” diye tekrarladı.

“Bak, biraz garip olduğunu biliyorum ama cumartesi günü Stones konserindeydim, sen bayıldın ve ben gerçekten doktorum.”

“Sen iyi olup olmadığımı görmek için gelen ve çiçekleri bırakan Gus mısın?” diye sordu inanamayarak.

Başımla onayladım.

“Çok üzgünüm ama buraya uçtuğum için onları hastanede bırakmak zorunda kaldım. Otuz dört yıllık hayatımda hiç buket almamıştım. Tek aldığım da... bir dakika... ama onlar beyaz güldü...” Durdu ve samimiyetle gözlerime baktı. “Teşekkürler, Gus. Harika kokuyorlardı.”

ikimizin de burada olmasının rastlantı olduğuna inandı. Ki zaten öyleydi.

Gülümsemesine karşılık verdim ve sonra ikimiz de başka taraflara bakıp yeni tanışan insanların sarsaklığına geri döndük. Sessiz sorular aramızda dans ediyordu.

“Demek Stones hayranısın, öyle mi?” diye sordu sonunda, yeniden yürümeye başlayınca.

“Özellikle değil,” dedim.

Nash’in söylediklerini hatırladım.

“Bu o liste şeylerinden biri, değil mi?”

“Ölmek üzere değilsin, değil mi?

“Umarım değilimdir!” dedim. “Peki ya sen?”

Kırışık bir kaş çatma.

“Hep birlikte şarkı söyleyen büyük bir kalabalıkta olmanın nasıl hissettirdiğini görmek istedim,” dedi sonunda.

“inanılmaz bir enerji vardı, değil mi?”

“Evet,” dedi.

Güneş şimdi biraz daha uysaldı ve şehre inen yol yarı gölgeliydi.

“Neden mutsuzdun?” dedi. “En son buraya geldiğinde?”

“Mutsuz olduğumu nasıl anladın?”

“Orada!” Tepeyi işaret etti. “Burada yaşamak istediğini çünkü mutsuz olmanın imkânsız olduğunu söyledin. Düşündüm ki...”

Birkaç adım daha yürüdük.

“Birkaç ay önce abim bir kayak kazasında ölmüştü.” “Ah, üzgünüm.” Bir an için koluma dokundu ama bu jestin şefkati tenimde kaldı.

“Hepimiz kederliydik ama kendi İngiliz yolumuzla bunun tatili bozmaması için

uğraşıyorduk. Saçma aslında.” Hayatımın büyük kısmını bunu insanlara anlatmadan geçirmiştim ama şimdi bir yabancıyla konuşurken kelimeler kendiliğinden akıyordu. “Ölümle ilgili böyle bir tabu var, değil mi?”

Müthiş bir sohbet konuşul Nash’in bana bağırdığını neredeyse duyabiliyordum.

“İtalya’da ailelerin Noel’de akrabalarının mezarlarını ziyaret ettiğini biliyor muydun?” dedi Tess. “Mezarlıkların dışındaki çiçek tezgâhları çok iş yapıyor.”

“Ne güzel bir fikir. Burada hayatın yaşanma şeklini seviyorum.”

“Ben de,” dedi Tess.

Gelateria dei Neri artık yoktu. Bir zamanlar olduğu kısımda Via dei Neri’yi aşağı ve yukarı birkaç kez yürüdük. Hayal kırıklığım dondurmadan çok ortak bir noktamızın gitmiş olmasından kaynaklanıyordu, bağlantımız çözülmüştü. Ama Santa Croce’ye doğru giderken ikimiz de aynı anda sırayı fark ettik. Gelateria dei Neri yer değiştirmişti ve şimdi çok daha büyüktü.

Tess üç tatlı bir külah seçti: frambıiaz, kavıın ve mango. Biraz kararsızlıktan sonra yaban mersini, mandalina ve çarkıfelek meyvesi seçtim. Tatlar meyvenin hem tadını hem de keskinliğini daha önce yediğim sorbetlerden çok daha iyi yakalamıştı. Birbirimizi bir ısırık teklif edecek kadar iyi tanımıyorduk. Ana meydana doğru beğeni dolu sesler çıkararak yürümeye başladıktan biraz sonra Tess birden durdu. “İki çeşit kuralını unuttuk!”

“İki çeşit kuralı nedir?”

“Uç çeşit alırsan bir şekilde sadece ikisinin tadını alabiliyorsun, bu yüzden Doll ve ben günde iki kere üç çeşit değil de günde üç defa iki çeşit almanın daha iyi olacağını düşünmüştük.”

Haklıydı. *Mirtilloyu* ilk tatmam yabanmersininin saf damıtılmış halini yemek gibiydi ama şimdi mandalina ve çarkıfelek meyvesini ayırt edemiyordum.

“Önce bunları bitirelim,” dedim. “Damaklarımızı temizlemek için birer bardak su içer, sonra geri gideriz.” “Sen tam bana göresin!” diye kahkaha attı.

Bunda ciddi misin? Sen de benim hissettiğim gibi mi hissediyorsun? Küçük heyecan dalgaları hissediyordum, küçük adrenalin patlamaları uzuvlarımda

sızlıyor, hem mutlulukla sersemlememe hem gerilmeme neden oluyordu.

“Uffîzi’ye hiç gitmedim,” dedi Tess galerinin önünde geçerken. “Çok uzun bir sıra vardı ve arkadaşım bir günde daha fazla sanata katlanamadı.”

Saatime baktım.

“Bir resmi görmek için zamanımız var.”

“Botticelli’nin *Primaveras*ı mı?” işaret ettim. “Sıra yok.”

Bilet ofisi kapanıyordu. Şaşkın görevliye iki yirmi avroluk banknot verdim ve Botticelli’nin asılı olduğunu hatırladığım odaya doğru merdivenlerden koştuk.

“Aman Tanrım! Tavanlar!” dedi Tess koridor boyunca koşarken. “Kimse tavanlar hakkında bir şey söylemiyor!” Dünyanın en ünlü tablolarından ikisini barındıran odayı ve o gün işinin bittiğini düşünen kederli görevliyi bulduk.

“Bu resimde çok fazla şey oluyor, tüm gün bakıp yine de yeni şeyler görebilirsin,” dedi Tess, *Primaverdyz* mümkün olduğunca yaklaşarak.

“Beş yüz tür bitki ve yüzden fazla farklı çiçek var,” diye hatırladım.

“Saydın mı?”

Kahkaha attım. “Hayır, okudum!”

“Çok büyük!” dedi. “Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Bende posteri var ama bir metre genişliğinde. Renkler diğer tablolar gibi değil, öyle değil mi? Çok fazla yeşil var. Hem dini hem de pagan bir tablo gibi, öyle değil mi? Venüs’ü Meryem Ana olarak ve bu tanrıları da azizler olarak düşünürsen... Gerçekten buna bir ay boyunca bakabilirsin, değil mi? Hey, bu nedir?”

Yan duvardaki *Venüs’ün Doğuşuna* geçti, resmin önündeki yarım kabartmayla büyülenmiş gibiydi. “Bu kör insanların tabloyu görmesi için olmalı,” dedi. “Körler alfabesi gibi. Bu harika, değil mi?”

Sırayla gözlerimizi kapatıp hissettik.

“Kör insanlar resmi bu şekilde hayal ettiklerinde sence bizim beyinlerimizin

uyurken gözlerimiz kapalı olsa bile hayal ettiği gibi resimleri hayal ediyor mudur?” diye sordu Tess.

Onun yorumlarıyla her şeyi ilk kez görüyor gibiydim.

“Sence bir başkası gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç anlayabilecek miyiz?” Bizim yaşımızdaki birçok insanın düşünemeyecek kadar bıkkın olduğu sorular soruyordu.

Görevli onuncu kez boğazını temizledi.

“Sanırım eve gitmek istiyor,” diye fısıldadım.

Odadan çıktık ve boş galeri boyunca yürüyüp nehre bakan pencerelere geldik.

“Sanırım yazarlar bunu yapmaya çalışıyor.” Tess konuya devam etti. “Bir başkasının içinde olmaya...”

“Ve portre çizerleri,” dedim.

“Ponte Vecchio’ıun yan tarafı boyunca uzanan, sanatçıların portreleriyle dolu bir geçit olduğunu biliyor muydun?” Tess köprüyü işaret etti. “Adı Vasari koridoru. Web sitesinde okumuştum.”

Dükkânların üzerinde daha önce hiç fark etmediğim kare pencere sırasını gösterdi.

“Buradan Palazzo Pitti’ye gidiyor, böylece Floransa lordları ve leydileri ayaktakımıyla karışmıyordu sanırım.”

“İnsanlara açık mı?”

“Sanırım aylar önceden randevu almak gerek,” dedi.

“Bu hoşuma giderdi.”

“Benim de!”

O da benim gibi aramızda şimdi, bugün, burada olanlardan fazlası oldıığunu mıı düşünüyordu?

Dışarıda sütunların altında sokak ressamları turistlerin resimlerini çiziyordu.

“Hiç denedin mi?” diye sordum Tess’e izlemek için durunca.

“Hayatta olmaz! Aynaya baktığımda sorun yok diye düşünüyorum ama fotoğraflarda hep berbat görünürüm ve kamera asla yalan söylemez, değil mi? Bu çok daha kötü olabilir!”

“Seni çizmek isterdim?”

“Çizebilir misin?” Şüpheyle bana baktı.

“Biraz.”

“Yetenek adamı!” dedi. “Yemek yapma, çizim! Gus burada bir servet kazanabilirsin! Yapman gereken İtalya’ya taşınmak, bir restoran açmak ve Van Gogh’un yaptığı gibi insanları çizmek. Kraliyet Akademisi’nde mektuplarının sergisi vardı. Gördün mü? Yani Van Gogh’un yemek yaptığını sanmıyorum ama bardaki herkesin resmini yapmış. Harika bir televizyon dizisi olurdu, değil mi? Adı *İtalyan Yemek Sanatı* olurdu, yoksa öyle bir şey zaten var mıydı?”

Bir sokak çalgıcısı Ponte Vecchio üzerinde klarnetle caz çalıyordu ve taş sokaklar turistlerle doluydu.

“Hadi şelfi yapalım,” dedi Tess. “Ve Doll’a gönderelim, bakalım kim olduğunu tahmin edecek mi!”

Bir kolunu bana doladı, yüzü yüzümün yanındaydı ve telefonu mümkün olduğunca uzakta tutuyordu.

“Peynir de!”

“*Formaggio*\”

Fotoğrafta gözlerimiz kapalıydı çiinkii kahkaha atıyorduk, bu yüzden bir tane daha çektik. Kontrol ederken kolu omzumda kaldı, ekrandan kafasını kaldırdığında gözlerimiz buluştu, onu öpmek istedim.

“Sence bu kadar zaman yeterli mi?” dedi.

“Zaman?”

“Sonraki dondurmadan önce?”

Sanki önümüzde dondurma yiyerek geçireceğimiz bütün bir akşam varmış gibi “sonraki” demesi hoşuma gitti.

Dondum.

“Ne?” diye sordu.

“Akşam yemeğini benim yapmam gerekiyordu!”

Tess saatine baktı. “Ben de minibüsü kaçırdım!”

“Tamam,” dedim, “yani iki seçeneğimiz var a) Piazzale Michelangelo’ya kadar taksiyle gidip geç bir akşam yemeği için İtalyanlar gibi sürebiliriz? Veya b) şehirde gezinerek rahat bir akşam geçiririz...”

Çevremizde telefonlar ve kameralar çalıştığından bu an binlerce Instagram gönderisinin arka planında olacaktı.

“Sanırım nerede olduğumuzu onlara söylemeliyiz,” dedi Tess.

Şehri gezelim demediği için anlık hayal kırıklığı yaşamıştım ama sonra aslında öyle dediğini fark ettim.

Lucrezia’yla İngilizcesini anlamıyormuş gibi yaptığım zor bir telefon konuşmasından sonra Tess gergince bana baktı.

“Şef çıldırmış,” dedim. “Kültür grubu çok sıcak bir otobüste bir saat beklemekten hoşlanmamış. Herkes güvenliğimizi düşünüyormuş... ama paramızı ödüyoruz...” “Yani ne istersek yapabiliriz!” dedi Tess. “Bu bir tatil, öyle değil mi?”

Anlaşılan Doll, Piazza Signoria’da oturup Aperol Spritzes içtiğimizi duymak istiyordu.

“Daha çok ödersen tadının daha iyi olacağına inanıyor,” dedi Tess.

Kafe masasından Doll’a bir başka selfı gönderdik. Tess için bu kadar önemli

olan bu kadını hayal etmeye çalışıyordum ama hiç hatırlayamıyordum. Bu resimler gelen kutusuna düştüğünde görünüşümü beğenmesini umdum.

Bir yudum alarak, “Sanırım Doll haklı!” dedim.

Tess’i güldürmek çok kolaydı ama her seferinde beklenmedik bir hediye gibiydi.

“Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?” gibi şeyler söylemek istiyor ve kendime bir ergen değil otuz dört yaşında bir adam olduğumu hatırlatıp duruyordum.

“Kalemin var mı?” diye sordum.

Çantasını karıştırdı ve küçük bir kurşun kalem çıkardı.

Masadaki tutucudan bir kâğıt peçete aldım ve çizmeye başladım.

Parmaklarını ince buklelerinde gezdirdi ve yüzünü ciddi tutmaya çalıştı.

Onu yakalamanın imkânsız olduğunu anladım. İfadesi hiç değişmeyen Lucy’yi bir oyuncak bebek gibi görüp çizdiğimi hatırlıyordum ama Tess’in güzelliğinin özü canlılığındaydı. Bu yüzden fotoğraflarda iyi çıkmıyordu. Kameralar yalan söylüyordu.

“Kımıldama!”

Belki de ebeveyn gibi çıkan sesim birden sormasına neden oldu.

“Evli misin?”

“Hayır,” dedim, sonra yarı gerçekle onu kandırmak istemediğimden ekledim. “Boşandım. Eski karım iki kızımla Cenevre’de yaşıyor. Uzun hikâye.”

“Ah, üzgünüm,” dedi Tess, neon turuncu içeceğini aldı ve pipetiyle uzun bir yudum içti.

“Peki ya sen?”

“Ben mi? Hayır. O bölümde hikâyem çok kısa.” Çizimin nasıl gittiğini görmek için masaya yaslandı.

“Gerçekten böyle mi görünüyorum?”

“Tam olarak değil.”

“Sana söylemiştim!” dedi. “Bende kalabilir mi?”

“Tabii ki!”

“Defterimin arasına koyacağım,” dedi. “Yoksa çantamda kâğıt peçete ararken onu çıkarıp burnumu silerim falan!”

Peçeteyi dikkatle orta sayfaların arasına koydu.

“Ne yazıyorsun?” diye sordum.

Bir tür anı,’ dedi. “Ama biraz tıkandım gibi.”

“Teslim tarihin var mı?”

Gerçek bir tane yok,” dedi, sonra tuvalete gitmek için kalktı.

Kafeye girip kafasını sarı güneş şemsiyelerinin altında eğmesini izledim.

Garsonu çağırdım ve iyi bir restoran önermesini istedim, erkek erkeğe bir tonda, onu etkilemek istediğimi söyledim ama sesim *Baba* Filminden tehlikeli bir karakter gibi çıktı.

"Unapersona molto importante, capisce?"

Yirmi avroluk bir banknot çıkardığımda birden Floran-sadaki en iyi restoranı hatırladı ve masa ayırtmak için cep telefonundan arama yaptı.

Tess masaya doğru yürürken, “*Bellissima, la signorina!”* dedi ve bana göz kırptı.

“Dürüst olmak gerekirse o kadar dondurmadan sonra bir dilim pizzayla da mutlu olurum,” dedi Tess. “Böyle bir yerdeyken restoranda oturmak ayıp olur, öyle değil mi?”

Onu iyi bir şişe Chianti ve kiloyla fiyatlandırdıkları güzel bir Floransa bifteğiyle etkileme planım o kadar hızlı yok oldu ki neden daha en başta onu bir garsonun uzun çıplak bacaklarına keten bir peçete örttüğü mum ışıklı bir masaya

hapsetmek istediğimi bile düşünemedim.

Birlikte amaçsızca Arno'nun diğer, daha az turistik tarafına doğru parke taşlı yollarından yürüdük. Siyah giyinmiş yaşlı kadınlar kapılarının dışında mutiak sandalyelerine oturmuş komşularıyla sohbet ediyorlardı. Hava kızarmış sarımsak kokusuyla ve aileleri için akşam yemeği hazırlayan görünmeyen annelerin çıkardığı tabak çanak sesiyle doluydu.

"Bu kısmı hiç görmedik," dedi Tess ortasında küçük bir park olan meydana girdiğimizde. Kilisenin aydınlatılmış cephesine baktı, yüzünde haftasonu Stones konserinde ve bu öğleden sonra ve yarım ömür önce San Miniato al Montede gördüğüm aynı hayret ifadesi vardı.

"Sanırım öğrenci bölgesi," dedim.

Çınar ağaçlarının altında küçük çocuklar için küçük bir atlıkarınca vardı. Bebek arabalı genç çiftlerden oluşan yavaş bir grup ve kol kola akşam *passegiatasurA*[1] çıkmış yaşlı kadınlar vardı. Hava sıcak, hoş ve sakindi.

Küçük bir pizzacıda dışarıdaki masaya oturduk. Garson masamızdaki mumu yaktı, grisini dolu bir tabak getirdi ve siparişimizi aldı.

"Buraya son geldiğimde üniversite öğrencisi olacaktım," dedi Tess. Grisiniyi ikiye böldü ve kilise merdivenlerinde gitaristin etrafında toplanan genç gruba baktı. "Yurtta odamı ayırtmıştım ve duvara asmak için Botticelli'nin *Primaverdsım* almıştım."

"Ne oldu?" Garson kırmızı şarap ve servis edildikleri tabakların iki katı büyüklüğündeki pizzalarımızı getirdi. "Eve döndüğümde her şey değişti!"

Annesinin ölümünü ve küçük kardeşine bakmak zorunda kalmasını anlatırken yiyecekler gerçek anlamda dokunulmadan kaldı. Annesinin cenazesini hem komik hem de üzücü bir şekilde anlattı, bir ara duraksadı. "Kardeşin genç öldüğü için nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlar ne derse desin asla aşamıyorsun, değil mi? Alışıyorsun ama özlem hiç bitmiyor."

Titreyen muma bakıp ben de onun kadar dürüst müyüm acaba diye düşündüm. Ona gerçeği söylemek zorunda olduğumu biliyordum çünkü bu çekim, bağlantı veya beni ona çeken her neyse duygularımı gizlememe izin vermeyecekti.

“Olay şu ki ben ahimden pek hoşlanmazdım. Elbette ölmesini istemedim ama suçluluk dışında çok fazla şey de hissetmedim.”

! N. İt Yürüyüp

Tess o kadar uzun süre sessiz kaldı ki her şeyi mahvettiğimi hissettim.

“Sanırım senin için muhtemelen daha kötüymüş, Gus,” dedi sonunda. “Rekabet falan olduğundan değil. Yani keşke annem ölmeseydi ama her zaman beni sevdiğini biliyordum ve o da onu sevdiğimi biliyordu. Ama sen ondan nefret ettiğini ve onun senden nefret ettiğini düşünerek geride kaldın. Erkek kardeşler böyledir, benim de iki abim var. Birlikte büyüme ve arkadaş olup olamayacağınızı anlama şansınız hiç olmadı.”

Ross ve ben arkadaş olabilir miydik? Bu fikir hiç aklıma gelmemişti.

“Geride kalan herkes suçluluk hisseder,” dedi Tess. “Annemi çok sevdim ama yine de bir şeyleri değiştirmek için yapabileceğim şeylerle kendime işkence ettim. Semptomları fark etseydim, uzaklaşmasaydım, sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi lanet üniversiteye gitmekle bu kadar ilgilenmeseydim. Ama hayatını *keşke* diyerek yaşayamazsın, değil mi? Bunu söylemek kolay.”

Kafamı masaya eğdim ve Tess, huysuz bir çocuğu güldürmeye çalışırken yaptığınız gibi yüzünü hatif yana eğerek görüş alanıma girip kafamı kaldırmamı sağlamaya çalıştı.

“Uç sözcük?” dedi.

“Bir dondurma daha?”

TESS

Bir an, sanki tüm hayatımız boyunca birbirimizi tanıyormuş gibi konuşuyorduk, bir sonrakinde sanki yeni tanışmışız gibi sessizdik. Sanırım bunların ikisi de doğruydu. Rotamızda geri dönerken fiziksel olarak varlığını hissediyordum; ellerimiz neredeyse değecek gibiydi ama değmiyordu.

“Peki tıp fakültesine nerede gittin?” diye sordum.

“University College.”

“Ben de oraya gidecektim!” diye bağırdım, sanki benim olan bir şeyi almış gibi. “Nerede kaldın?” diye sordum daha kibarca.

Ebeveynleriyle yurda gelişini, kendisi için yeni bir kimlik yaratmak istediğini ve son dakika iptali yüzünden karşısındaki odayı alan arkadaşı Nash’le tanışmasını anlattı.

Sence o benim odam mıydı?” diye sordum yeniden Ponte Vecchio’ya dönünce.

“Bu garip olurdu, değil mi?”

Dükkânlar kapanmış ve sokak müzisyenleri evlerine gitmişlerdi. Güçlü insanların sıradan insanlardan daha yukarıda ve görünmeden gezindiği Vasari koridorunu destekleyen kemerlerin altında duvarlara yaslandık.

“Sence o zaman tanışsak iyi anlaşır mıydık?” Gus, Arno’ya bakıyordu.

Şehir gece daha güzel, daha romantik görünüyordu. Gündüz çamurlu bir kahverengiydi ama şimdi nehir boyunca ilerleyen lambaların yansımasıyla rengi parlak, yağlı bir siyahtı.

Gerçekçi olmak gerekirse, içgüdülerime göre olmazdık. Orta sınıf ebeveynleri olan bir üniversite öğrencisiydi. O beni alt tabaka görürdü, ben de onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüp tatsız davranırdım, belki de yeterince iyi değildim zaten. O zaman tek ortak noktamız sanat ve dondurmaya olan sevgimizdi. Bu yeterli olur muydu?

“Annem aynı nehre iki kere giremezsin derdi,” dedim. “Ne demek istediğinden

asla emin olamadım ama belki de o zaman tanışsaydık şimdi burada birlikte olmayabilirdik. Nash olmadan ‘Gus’ olamazdın!”

“Kaos teorisi gibi.” Dönüp bana baktı. “Gezegenin öbür ucunda tek bir kelebek kanat çırparsa bir fırtınaya sebep olabilecek olaylar zincirini tetiklevebilir...”

“Veya bir gökkuşağına,” dedim çünkü kötü bir şey olmak zorunda değildi.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra doğrulduk. Vücutlarımız birbirine o kadar yakın ve ürkekti ki sanki aramızda bir elektrik akımı var gibiydi. Gözlerime baktı, sonra yüzümü kıymetli ve narin bir vazoymuş gibi elleriyle sardı ve dudakları kısa bir an dudaklarıma dokundu, sonra geri çekildi. Sonsuz gibi gelen bir süre bana baktı, sonra gözlerini kapatıp uzunca beni öptü, dudakları o kadar yumuşak ve ustaydı ki vücudum sıcak balmumu gibi üzerine eridi.

Elimi tuttu ve ikimiz de tüm yüzümüzde sırıtmayla köprüde yürümeye başladık.

Sokaklar şaşırtıcı biçimde boştu ve restoranlar kapa lıydı. Dükkân sahibi gece için kepenkleri kapatırken Gelateria dei Neri’ye vardık. Gus fındık ve limon seçti, ben de *fıor di latîe* ve armut seçtim. Tekrar Duomo

Meydanına döndük. İşıklar katedral cephesinin, arkasında bir şey olmayan dev bir ser dekoru gibi düz görünmesine neden oluyordu. Etrafta başka kimse yoktu, sanki özel bir V1P davetindeymişiz ve ışıklar sadece bizim için yakılmış gibiydi.

Bunu söylediğimde Gus beni tekrar öptü. Gözlerimi açık tuttum çünkü hafızamda yüzünü arkadaki Campanile’nin pastel çizgileriyle birlikte hatırlamak istiyordum.

Birden kaykaylı birkaç genç çıktı, etrafımızda döndüler ve sanırım İtalyanca, “Otele gidin be!” gibi bir şeyler söyleyip sonra gittiler.

“Kaldığımız otel,” diye işaret etti Gus. “Hemen şurada.”

“Güzel.”

İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü anladığım bir an oldu.

“Muhtemelen Vinci’ye geri dönmeliyiz?..” dedi soruymuş gibi.

"Muhtemelen dönmeliyiz," dedim.

Altı saat önce Piazzale Michelangelo'ya geldiğim aynı taksi rotasıydı ama hayatımın ekseni kaymıştı, sessiz nostalji mırıltısının yerini, olanlara inanırsam kazara kötü şans getireceğim diye beni heyecanlandıran ve korkutan bir beklenti kreşendosu almıştı.

Park yerinde, siyah gökyüzünün altında şimdi uzaktaki aydınlatılmış Duomo'ya bakarken birden her bir detayı özümsemem gerektiği çünkü bir daha göremeyeceğim önsezisiyle ürperdim.

"Gitmek istemiyorum!" Sesim titredi.

Gus koruyucu kolunu dolayıp beni yakınına çekti. Çok uzun olduğu için kafamın omuzlarına yaslanması hoşuma gidiyordu.

"Her zaman geri gelebiliriz," dedi.

"Öyle mi?"

"İstersen her gün. Veya diğer yerleri ziyaret ederiz. Arabamız var. Villa Vinciana'yı üssümüz olarak kullanırız."

"Kamp yapmak gibi," dedim. "Sırtına kayalar batmadan ve lavaboya yürümeden tabii..."

Doll'un bağırdığını neredeyse duyabiliyordum. "Sen de az değilsin!"

"Hope'la ilgili daha çok şey bilmek istiyorum," dedi Gus arabayı çalıştırınca.

Ona ne kadar eğlenceli ve inatçı bir kız olduğunu, onunla doğru bir şekilde ilgilendiğimden hiç emin olamadığımı, onunla yaşamanın herkesin günlük hayatında sürekli olarak söylediği yalanları fark etmemi sağladığını, ne kadar zor olabildiğini, müziği ne kadar sevdiğini anlattım, bu da konuyu Dave'e götürdü.

Sonra Gus bana Lucy'yi, daha güvenli hissetmesini ve okulda kalmasını sağladığını; abisinden ona bahsetmediğini ve bunun da onu Charlotte'a yönelttiğini anlattı.

Gus tek şeritli yola odaklanmıştı; aslında şeritler arasında boşluk değil beton bir

duvar vardı ama bazen diğer insanın yüzüne bakmadan konuşmak daha kolaydır. Empoli Estte yan yola girdi, bir süre için boş şehrin etrafında ilerledik, sonra muhtemelen yanlış çıkıştan çıktığını itiraf etti. Kaybolmuştuk. Bir yan sokakta arabayı durdurdu, navi-gasyonu açmayı denedi ve İtalyanca dışında bir dile ayarlamayı becerdi ama sanırım Rusçaydı. Buını komik bulmak yerine endişelendi ve ellerimi tutup beni korkutacak bir yoğunlukla gözlerini bana dikti.

“Şimdi benden nefret ediyor musun?”

“Senden neden nefret edeyim?”

“Çünkü sen çok dürüst bir insansın ve ben çok kötü davrandım!”

“Senden nefret etmiyorum,” dedim. “Her zaman dürüst değilim.”

Ona Leo’yu anlattım, aynı yoldan tekrar tekrar geçtik. Sonunda Gus, Vinci tabelasını gördü ve şehirden çıkıp ışıksız, dik ve beklenmedik kıvrımları olan yolda tırmandık.

Arabanın ışıkları elle yapılmış bir Villa Vinciana tabelasını yakaladığında bir parçam yolumuzu bulduğumuz için rahatladı ama çoğunlukla geçip gitmeyi diledim çünkü arabanın içi, birbirimize her şeyi söyleyebileceğimiz ve gerçekten kaçışın olmadığı bir günah çıkarma yeri gibiydi. Ama hikâyelerimizin sonuna gelmemiştik.

Araba toprak yolda zıpladı ve çakıl sıçratarak park yerine girdik. Gus el frenini çekti ve ışıkları kapattı, tam bir karanlık içinde kaldık. Sessizlik yolculuk boyunca sorabileceğimiz ama şimdi fazla kişisel gelen sorularla yüklüydü.

“Demek yazar oldun?” dedi.

“Sadece boş zamanlarımda. Yıllar boyunca herkes Hope alışana kadar dedi ama kimse bunun olacağını düşünmüyordu. Bu yüzden bu olunca da hiçbir şey yapmamış gibi hissettim ve o zaman bu kitabı yazmaya başladım. Hayatıma bir tiir anlam vermek için. Ve sanırım bir parçam geçmişini öğrenmek isterse Hope için kaynak olacağını düşünüyor ama dürüst olmak gerekirse bu hiç onun yapacağı bir şey değil...”

Uzun bir sessizlik oldu ve alt metni anlayıp anlamadığını merak ettim.

“Demek sen de sonunda bir doktor oldun?” diye sordum.

“Evet. Kredi ödemelerine devam etmek zorundayım, böylece istedikleri kadar kızların evi olacak. Gerçi son ziyaretlerinden sonra artık istediklerinden emin değilim. Bu da muhtemelen dediğin gibi iyi bir şey. Sevdiğin insanların senden bağımsız olmasına izin vermelisin.” Pişmanlıkla güldü. “Keşke bu kadar erken olmasaydı.”

“Evin nerede?” diye sordum.

“Portobello Caddesi.”

“Portobello Caddesi mi?”

“Tepede, Sun in Splendour yanında. ’

“Farklı renklere boyanmış küçük evlerden biri mi? “Evet!” dedi. “Portobello Caddesini biliyor musun."

GUS

Kızlarım onun işlettiği dükkânda geçici dövme yaptırmışlardı; koşarken evimin oradan her geçişinde yavaşlıyordu; neredeyse iki yıldır her sabah aynı kafede kahve içiyorduk ama bir şekilde bir kez olsun bana çarpıp lattesini dökme-mişti.

“Tanrı aşkına, beni fark etmen için bayılmam gerekti!”

Londra'da o kadar çok ışık vardı ki yıldızları asla göre-miyordunuz ama burada o kadar karanlıktı ki gökyüzü bir sürü elmasla bezeli siyah kadife bir çardak gibiydi.

“Sence,” diye sordu Tess gökyüzüne bakarken, “bir tür takip cihazımız olsa, uzaydan görebileceğin küçük bir ışık, o zaman herkesin yolu bizimki gibi birbirine geçmiş olur muydu?”

“Hayır. Bence bu... gizemli.”

Kaderimizde var, diyecektim ama Charlotte’un, “Kaderde olmak zorunda mı?” diyen kibirli sesini duydum ve onun burada yeri yoktu.

“Gizemli mi?”

“Mucizevi?” dedim onun yerine.

“‘Mucizevi’ çok hoş bir kelime,” dedi Tess.

Öpüşürken ikimiz de titriyorduk çünkü şimdi birbirimizin umutlarını ve suçlarını bildiğimiz için risk altında olan çok daha fazla şey vardı.

Tess’te armut ve krema tadı vardı ve gözlerimi kapattığımda gülümsemesi gökkuşağının solduğu ama hâlâ orada olduğunu sandığınız an gibi görüşümde kaldı.

Yakınlarda bir baykuş öttü.

Llini tutabilir miyim?” diye sordu Tess engebeli zeminde yürürken.

“Şu lanet terlikler!”

“Ayakkabılarımı almayı unuttum, hiç böyle yapmazdım ama uçağımı kaçırmamak için acele ettim.”

Uçağını kaçırmış olsa şimdi burada olabilir miydik? Bir sonraki uçağa biner miydi? Aynı anda San Miniato al Monteye gelir miydik?

Aramızdaki bağlantı kaçınılmaz ama bir o kadar da kırılgan görünüyordu.

Odasına çıkan taş merdivende bir kere daha öpüştük ve nefes almak için ara verince onu basamaklardan yukarı çektim, terliklerinden biri ayağından çıktı. Terliğin aşağı düşüşünü izledik, sonra yaklaşan ayak seslerini duyduk, sahanlıkta hızla ilerledik. Tess anahtarlarını çıkarıp beceriksizce eski demir kilide soktu ve hemen içeri dalıp görülmeden önce kapıyı arkamızdan kapattık. Sırtımızı kapıya yaslayıp kaçak hapishane mahkûmları gibi ayak sesleri uzaklaşana kadar nefesimizi tuttuk.

Karanlıkta ellerim Tess’in ellerini, ağzım ağzını, derim derisini buldu. Arzumuz öylesine çılgıncaydı ki birbirimizin vücudunun içine girmeye çalışıyormuşuz, sanki kendimizi tamamen diğerine teslim ediyormuşuz, sanki yapacağımız son şeymiş gibi geldi.

Uyandığımda oda kepenklerden sızan güneş ışığı parçalarıyla loş bir şekilde aydınlıktı. Tess yanımda uyuyordu, koyu bukleleri beyaz yastığa düşmüştü. Yüzünün bu kadar hareketsiz ve huzurlu olduğunu görmek çok garipti; onu uyurken izlemek neredeyse öpüp uyandırmaktan daha samimiydi.

Dikkatle çarşafın altından çıktım, şortumu giydim, kapıya kadar parmakuçlarımda yürüdüm ve ses çıkarmadan dışarı çıktım.

Teras hâlâ boş ve sessizdi ama kahvaltı bülesi hazırdı. Ceplerimi meyve ve hamur işleriyle doldurdum. Şei kahve makinesinde beni yakaladı.

Mi dispiace," dedim. *“Non posso lavorare... una cosa molto importante... ”*

Üzgünüm, çalışamam... çok önemli bir şey...

İngilizce üöyleseydim muhtemelen daha iyi olurdu.

Şef doldurduğum iki fincana baktı ve bana göz kırptı. *“Amore!”*

Adam İtalyandı. Önemli şeylerden anlıyordu.

Odaya geri dönerken merdivenlerin başından Tess’in terliğini aldım.

Anahtarı almış olmam gerektiğini fark ettim çünkü onu uyandırmam gerekecekti.

Yavaşça kapıyı vurdum.

“Kim o?”

Sesi endişeli geliyordu, onu bırakıp kaçtığımı düşünmüş olamazdı herhalde.

“Benim!”

“Şifre!” dedi sesinde gergin bir kıkırdamayla.

“Kahvaltı.”

Antik ahşap kapıyı açtı ve sonra yatağa koşup çıplak vücudunu çarşafla örttü.

Espresso fincanları minyatür bir tepsi işlevi gören terliğin tabanında

dengelenmişti, yatağın iki tarafına da birer tane koydum. Sonra Tess'e bir çilek yedirdim ve çilekle ıslanmış ağzım öpmek için ona doğru eğildim. Bana gülümserken San Miniato al Monte'nin dışında güneş altında yanında durduğumdan beri şampanya köpükleri gibi içimde kabaran sözcükler sonunda dudaklarımda patladı.

"Sanırım seni seviyorum!"

Yanıtı Noel sabahı bir çocuğun masum inanamamazlığı gibi güzeldi.

"Ben seni sevdiğimi sanmıyorum! Seni seviyorum. Seni seviyorum!"

Bunu söylemesi beni delicesine mutlu ediyordu. "İnanılmaz bir zihnin ve çok güzel bir vücudun var..."

"Hayır!"

Birden elini kaldırdı ve dönüp sanki uzaktaki bir manzaraya bakar gibi kepenkli pencereye baktı.

"Tess?"

"Göğüslerim gerçek değil!"

"Biliyorum."

Bana bakmak için birden döndü.

"Meme kanseri olduğumu biliyor muydun?

Anılarını yazıyorsun ve sadece otuz dört yaşındasın!

"Dün akşam..." dedim. "Yara izini hissettim... ve aile geçmişinle..."

Cennetimsi oda bir anda muayenehaneye dönüştü. Elini tutmaya çalıştım ama kaçırdı. Gözlerini gözlerime dikip çarşafı bıraktı.

Göğsüne düşen ince güneş ışığında kesik çizgileri doğal cilt tonundan biraz daha pembe ve parlaktı. Söyleyecek doğru bir şey varsa bile ne olduğunu bilmiyordum. Bunun fark etmeyeceğini söylemek istedim ama sanırım bunu demek kulağa fark eder demek gibi geliyordu, bu yüzden ben de gözlerimi

kaçırmadım.

“Gerçek gibi görünüyorlar, değil mi?” diye sordu sonunda. “Tişörtün altında.”

“Evet."

“Ama gerçeklerinden çok daha küçükler. Dürüst olmak gerekirse üst tarafım hep biraz büyüktü. Yüzücü vücudu, bilirsin?"

Başımla onayladım.

“Peki seni sevmem sorun olur mu?” diye sordum.

Bir an düşündü.

“Sanırım olmamalı.” Gülümsedi, gözleri davetkâr biçimde parlarken yastıklara uzandı.

Yatakta yanına uzandım ve bir dirseğimin üzerinde yükseldim.

“Seni seviyorum, Tess.” Yüzünü okşadım. “Bunu hiç kimseye söylemedim ve anlamını bilmiyordum.”

“Ben de seni seviyorum, Guss. Ve bunu iki kişiye söyledim ve ciddiydim ama bu dünden önceydi... seni bulmadan önce.”

Onu hızlıca öptüm.

“Garip, değil mi?” dedi. “İnanılmaz sözcüklerle dolu sözlüklerimiz var ama insanlar tek ve sonsuz tutkularını ilade etmek için iki yetersiz kelime bulmuşlar?”

“ Tek ve sonsuz tutku, sanırım dört kelime.”

Açık kollarıyla bana uzandı ve sanki ruhlarımız buluşup kutsal sözler veriyormuş gibi uzunca öpüştük. Ona sıkıca sarıldım ve özünü içime çekmeye çalıştım. Yeniden sessizce sevişmeye başladık, kahvaltı almak için kapımızın önünden geçen konukların farkındaydık. Sözcükler olmadan konuştuk, birbirimizin gözlerine baktık ve sessiz, acı veren şefkatle birbirimize dokunduk. Vücuduma yaslanmış uzun ve ince vücudunun her santimini hissetmeyi

seviyordum, orgazma yaklaştığında zevkiyle birden gülmesini seviyordum. Saf, esrik mutluluktan bir cennete ulaştığımız zevkin o duyusal kayıtsızlığını seviyordum.

Yaklaşan keskin ve düzenli topuk sesini duyunca ikimiz de birden donduk.

Kapı vuruldu.

Birbirimize sarılmış halde nefesimizi tuttuk.

“Signorina Costello?” dedi Lucrezia nın sert sesi.

“Evet,” dedi Tess suçlulukla.

“Bay Goos’un nerede olduğunu biliyor musunuz? Arabası minibüsü engelliyor.”

İkimiz de yanıt vermedik çünkü kahkahamızı bastırmak için çarşafı ağzımıza tıkıyorduk.

TESS

Dünya üzerinde âşık olduğunuz gün gitmeniz gereken bir yer varsa o da Pisa’dır.

Yüzlerce başka turist noktasına benzeyen uzun bir hediyelik eşya pazarından geçip yaklaştık. Büyük destekli bir duvar vardı, bu yüzden kemeri geçinceye kadar hiçbir şey görmedik ama sonra yeşil çimlerin üzerinde, arkasında mavi gökyüziiyle harika bir beyaz mermer manzarası ortaya çıktı. Bunun sadece Eğik Kule olduğunu sanıyordum çünkü fotoğraflarda sadece onu görüyordunuz ama bir katedral, vaftizhane ve manastırla inanılmaz bir meydandı. Renkler o kadar parlaktı ki bilgisayarla üretilmiş gibilerdi. Sonra yüzlerce yıl önce elektrik veya vinç icat edilmeden önce bunu inşa eden insanları düşünüyordunuz. Buna bu yüzden Campo dei Miracoli diyor olmalılar. Mucizeler ’larlası.

Eğik Kule katedralin yan tarafından gizlice bakıyormuş gibi görünüyordu. Tarihi bilgi veren tabela, ilk yapıldığında büyük bir mimari başarısızlık olarak görüldüğü için kimsenin sahiplenmediğini söylüyordu. Bu yüzden her yıl milyonlarca insanın görmeye geldiği bu şeyi kimin yaptığını bile bilmiyorduk.

Kuleyi tutuyormuş gibi poz verip fotoğraf çeken turistlerden oluşan bir sıra vardı.

“Hadi bir tane yapalım!”

Ellerim havada durdum ve Gus pozu ayarladı. Doll’a göndermek üzereyken bir öneride bulundu. “Neden diğer taraftan, kuleyi almadan, insanların bir fotoğrafını çekmiyoruz, bakalım nerede olduğumuzu tahmin edebilecek mi?”

Bu harika bir fikirdi. Doll yanıt vermedi, muhtemelen merak etmişti.

Tabelalar oturmayın dese de yüzlerce insan gibi biz de çime oturduk.

Beyaz bir kelebek bir küçük yapraktan diğerine uçuyordu. Fotoğrafını çekmeye çalışıyordum; yeşil çimen üzerinde beyaz, gökyüzüne karşı beyaz ama hiç yeterince uzun sabit kalmıyordu.

Sırt çantalı bir çift bize yaklaştı ve katedralin önünde fotoğraflarını çekmemizi istedi. Mermer gelinlik kadar beyaz, dantelliydi ve katmanları ince işlenmiş süslü pasta gibiydi. Çatının zirvesinde kollarında bebek İsa’yla Meryem’in altın bir heykeli var.

Fotoğraf makinesini geri verirken çift gülümseyerek teşekkür etti.

“Sence insanlar burada evlenebiliyor mudur?” Duomo’yla birlikte selfı çekmek için Gus’ı ayağa kaldırdım.

Bununla gerçekten bir şey kastetmemiştim.

“Bunu yapalım mı?” dedi.

Çektiğimiz selfıye baktık. Katedral mükemmel çıkmıştı, altın heykelin tamamını kareye sığdırmıştım ama sadece kafalarımızın üst kısmı vardı.

Bir tane daha çektik, Doll’a göndermek üzereyken Gus, “Tess az önce ne dediğimi duydun mu?” diye sordu.

Mesaja odaklanıyormuş gibi yaparken nazikçe telefonu elimden aldı.

“Benimle evlenir misin?” dedi.

“Evlenemem!”

“Diz çökmemi mi istiyorsun?”

“Hayır, lütfen yapma! Uzun olmanı seviyorum!”

Ve bu anın diğer insanların fotoğraflarının arka planında çıkmasını istemiyorum.

“Birbirimizi sadece iki gündür tanıyoruz...”

“Hayır, Tess,” dedi ciddiyetle. “On sekiz yaşında tanıştık ama kaderde ufak bir kayma oldu ve birbirimizi ıskalayıp durduk. Bunun kulağa banal geldiğini biliyorum ama bunu başka türlü söylemenin yolu aklıma gelmiyor. Tek bildiğim bu son yirmi dört saat içinde tüm bir ömür böyle geçmeliymiş gibi hissettim. Hiçbir şeyden emin olamadım, Tess ama bundan eminim.”

Görüşümü bulandıran gözyaşlarını bastırmak için net mavi üzerindeki beyazın saflığına odaklanmaya çalıştım.

Ama konuştuğumda sesim sağlamdı çünkü yalan söylemeyecektim. Bunun için kendime de acımayacaktım çünkü bu gerçekten hayatımın en güzel günüydü.

“Mesele şu,” diye başladım. “Mesele şu ki meme kanserinden kurtuldum ama son zamanlarda birkaç kez ani baş dönmesi yaşadım, bu yüzden ikincil bir tümör olup olmadığını anlamak için beynimi taramaları gerekiyor. Şimdi İtalya'da olmamın nedeni bu, geri döndüğümde olacak olan bu ve inan bana kemoterapi sırasında yanımda olmak istemezsin. Muhtemelen çıldıracağım, sonra da öleceğim!”

“Hayır,” dedi sertçe. “Bayılmanın bir sürü nedeni olabilir. Konserde hava sıcaktı. Ameliyatından sonra hâlâ çok ince ve zayıfsın. Bak harika bir onkolog olan bir arkadaşım var ve seni hemen görür. En iyi tedaviyi alırsın. Ve ben sana bakarım. Ne olursa olsun. Söz veriyorum, sana bakacağım.”

Elini çok sıkı sıkıp onu gerçeğe döndürmeye çalıştım.

“Annem Öldü. Her yıl taramaya giderdi ama yine de öldü.”

“Ama sen ölmeyeceksin.”

Olasılıktan mı bahsediyordu yoksa bunu yasaklıyor muydu emin olamadım ama yeterince savaşırsam iyi olacağımı söylememesi hoşuma gitti.

“Bu bizim başlangıcımız, Tess,” dedi.

“Vazgeçmiş değilim,” dedim. “Ama kanser genelde bunu çok önemsemiyor...”

Mavi altın gözleri şefkatle bana gülümsedi.

“Evlen benimle!” dedi. “Evlenmek istemiyorsan sadece benimle ol. Gel, benimle yaşa ve aşkım ol! İtalya’ya taşı-

nalım! Bizi ne durduruyor? Evi satışa çıkarırım! Bir günde satılır. Kızlar bizi kolaylıkla ziyaret eder. Ve isterse Hope da. Güzel yemek yaparım, sağlıklı yemelder. Belki bir kulüp bile kurarım!”

“Ya da Portobello Caddesinde kalırız?” dedim.

“Ya da Portobello Caddesinde kalırız,” diye kabul etti.

“Kaçıyormuşuz gibi görünmesini istemem...”

“Kaçmayacağız.”

“Ama çok zamanımız olmayabilir,” dedim.

“Kimse ne kadar zamanı olduğunu bilmiyor, değil mi?” dedi.

Altın Meryem Ana heykeline baktım ve birden ilk kanserinden sonra Hope daha bebekken annemin nasıl hissettiğini düşündüm. Kitabıma *Umutla Yaşamak* adım verecek olsam da annemin kardeşime neden bu adı verdiğini bilmiyordum. Hep Hope’la ilgili farklı bir şeyler olduğu ve annemin onun için endişelendiğini düşünmüştüm ama şimdi Hope yeni doğduğunda bunu bilemeyeceğini anlamıştım. Birden açık biçimde “umut”un kanserin hayatına bir gölge düşürmesine izin vermemekle ilgili olduğunu anladım.

Mucizeler Tarlasında harika güneşin altında duruyordum. Annemin yakınlarda olduğuna dair içimde güçlü bir his vardı. Sonunda anladığım için gülümsüyordu.

“Kendime kibar bir adam buldum anne, kim olduğumu anlayan bir adam," dedim sessizce. Beyaz bir kelebek havada dans eden bir konfeti gibi etrafımızda dönüyordu.

Beğen eceğin izi düşü ndüğü m üz diğer kitaplar...

Sarah

Jio

Mavi kelebeklerin hikâyesini bilir misiniz?

Mavi kelebekleri her yerde göremezsiniz. Oldukça nadir görülürler. Sabah uyandığınızda, “Bugün mavi kelebekleri görmeye gidiyorum,” diyemezsiniz. Siz onları değil, onlar sizi bulur. Efsaneye göre bu kelebekler, değişimin habercisidir. Olur da gündoğumunda yolunuzu bir mavi kelebek keserse, bilin ki artık hayatınız eskisi gibi olmayacaktır. Ne hayatınız ne kaderiniz ne şansınız... Artık bildiklerinizi unutun. Belki bambaşka biri girer hayatınıza.

Belki bambaşka bir yerde uyanırsınız. Ya da ilk kez adımınızı attığınız bir yerde kendinizi hiç olmadığınız kadar huzurlu ve evinizde hissedersiniz. Kaybolurken bulunursunuz...

Yirmili yaşlarda hayat daha kolaydı. Özellikle de konu aşk olduğunda. Biriyle tanışıyordun, sen onları seçiyordun, onlar seni seçiyordu. Birlikte dünyayı fethedebilirdiniz. Paris’e taşınabilirdiniz. Bir sürü çocuk sahihi olabilir veya çiftçilik yapabilirdiniz. Günlük tuttuğunuz zamanlarda yazdığınız her şeyi yapabilirdiniz.

Hayaller, parlak, çarpıcı renklerde yaşanacaktı. Hayat sîzindi, ikinizindi. Her şeye birlikte göğüs gerip birlikte yaşayabilirdiniz. Hayatınızı birine bağlardım/ ve gerisi önemini kaybederdi. Peki ya şimdi?

KIRIK

DÜŞLER

MEVSİMİ

Â

Bir zamanlar hayalleri vardı, artık gerçekleri var.

Her genç kızın bir hayali vardır.

Jacks’in hayali mükemmel bir kariyer elde etmek ve âşık olduğu adamla dünyayı gezmekti. Ama hayatın onun için farklı planları vardı.

Artık bir anne, bir eş ve hasta annesine bakmakla yükümlü bir evlattı. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ona ve ailesine yetmediği gerçeği hayallerini ezip geçerken tüm bunlara daha fazla dayanabilecek miydi? Daha da önemlisi, hayallerinden vazgeçtiğine değmiş miydi?

F.min olduğum bir şey var; hiç kimse senin için bunu yapamaz. Sıkıca tutunup kaderinle baş etmen gerek yoksa batarsın. Ve batmak işin kolay tarafı. Çok çalışıp daha iyisi için savaşmalısın. Doğru olan da bu, değil mi?

! Değerli Okurumuz,

J Pena Yayınlarfnı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena’da bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

i Bize www.penayayinlari.com ve www.facebook.com/penayayinlari ! sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zengınleştirebılırsınız:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi www.penayayinlari.com/KAYIT adresine girerek ya da bu bilgileri okuyucu@penayayinlari.com adresine göndererek bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: Özledim Seni Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyor sanız):

Sevgilerimizle, PENA YAYINLARI

;■ “öyle **zekice,**

^dokunaklı ve • canlandırıcı bir

hikâye **ki elimden bırakamadım.'’ k Sophie Ktnsella**

***oGM* kesinlikle**

büyüleyici,

sevimli **ve hareketti bir** hikâye.”

Kate Mosse

“Büyüleyici bir anlatım. **Taptaze, tatlı ve eğlenceli.”**

Cathy Rentzenbrink